virtual-project.eu

NICHOLAS SPARKS

ÎNTOARCEREA ACASĂ

„O reflecție profundă, care atrage cititorul chiar de la prima pagină."
POPSUGAR

LITERA

Blue MOON

NICHOLAS SPARKS

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Original: *The Return* (2020)

Traducere din limba engleză şi note:
DIANA DOROBANŢU

virtual-project.eu

— 2020 —

Familiei Van Wie
Jeff, Torri, Anna, Audrey şi Ava

Mulţumiri

Este greu de crezut că au trecut douăzeci şi patru de ani de la publicarea primului meu roman, *Jurnalul unei iubiri* şi cu atât mai surprinzător că atât de mulţi dintre colaboratorii, consilierii şi prietenii mei de atunci au rămas aceiaşi după tot acest timp. Îmi este imposibil să-mi exprim suficient recunoştinţa faţă de echipa complexă care mi-a susţinut lunga carieră, dar o să încerc din nou: Mai întâi, agentei mele, Theresa Park, de la Park & Fine Literary and Media; eram doar nişte copii când am început această călătorie şi iată-ne la vârsta mijlocie, cu douăzeci şi două de cărţi mai târziu. Să spun că avem aceeaşi determinare a minţii şi a inimii nu este suficient. Îţi mulţumesc pentru că ai fost un partener creativ şi un susţinător neclintit în toate etapele vieţilor noastre aventuroase.

Echipa de la Park & Fine este cea mai sofisticată, proactivă şi eficientă reprezentă literară în domeniu. Pentru Abigail Koons, Emily Sweet, Andrea Mai, Alex Greene, Ema Barnes şi Marie Michels: sunteţi cei mai înţelepţi oameni în domeniul publicaţiilor şi mă bucur să lucrez cu voi. Pentru noii membri ai Park & Fine, Celeste Fine, John Maas, Sarah Passick, Anna Petkovich, Jaidree Michaels şi Amanda Orozco – bine aţi venit! Sunt încântat să văd agenţia dezvoltându-se şi să profit de expertiza voastră mai amplă.

La Grand Central Publishing (fosta Warner Books, când am debutat în domeniu), preşedintele Michael Pietsch a continuat să-mi susţină cariera publicistică şi mi-a arătat întotdeauna o susţinere nemărginită. Să lucrez cu editorul Ben Sevier şi cu editorul-şef Karen Kosztolnyik a fost o adevărată plăcere – sunt determinaţi, profunzi şi, mai presus de toate, amabili. Brian McLendon continuă să fie o forţă creativă de marketing pentru cărţile mele, iar Matthew Ballast şi Staci Burt reuşesc să-mi orchestreze campaniile publicitare cu grijă şi abilitate de prim rang. Directorului în domeniul artistic, Albert Tang, îi mulţumesc că a venit cu astfel de imagini pentru coperţile mele,

fiecare mai izbitoare decât precedentele. Amanda Pritzker, eşti o minune să păstrezi toate piesele din campaniile mele sincronizate şi că lucrezi împreună cu echipa mea de la PFLM.

Catherine Olim de la PMK-BNC rămâne publicistul meu hiper-receptiv şi supereexperimentat, pe care m-am sprijinit atât de mult de-a lungul anilor. Catherine, cum aş fi putut supravieţui lumii publicităţii pline de rechini fără tine? Mollie Smith şi Laquishe Wright sunt întotdeauna cu un pas înainte în ceea ce priveşte comunicarea social media; mă cunoşti mai bine decât mă cunosc eu şi nu te-ai împiedicat niciodată în eforturile tale de a scoate la iveală tot ce e mai bun în mine.

Reprezentarea mea de la Hollywood este, în mod justificat, invidia fiecărui creator: Howie Sanders la Anonymous Content, avocat înflăcărat şi prieten loial, dincolo de orice reproş; Keya Khayatian, dealer inteligent şi susţinător de lungă durată; şi, bineînţeles, Scott Schwimer, cel mai perseverent, conştiincios şi neobosit avocat pe care l-ar putea cere cineva de la Hollywood. Scottie, au distrus matriţa după ce te-ai născut!

Cu toate acestea, acasă este cu adevărat acolo unde este inima mea şi ar fi o neglijenţă din partea mea să nu-i menţionez pe oamenii care protejează şi încălzesc locul unde mă simt cel mai bine: copiii mei, Miles, Ryan, Landon, Lexie şi Savannah, care toţi îmi aduc bucurie în viaţă; Jeannie Armentrout şi Tia Scott, care mă ajută să-mi menţin liniştea în fiecare zi; Pam Pope şi Oscara Stevick, minunaţii mei contabili; Victoria Vodar, Michael Smith, Christie Bonacci, Britt & Missy Blackerby, Pat & Bill Mills, Todd & Gretchen Lanman, Lee & Sandy Minshull, Kim & Eric Belcher, Peter & Tonye-Marie, David & Morgan Shara, dr. Dwight Carlblom şi David Wang, toţi nişte prieteni fantastici. Şi, desigur, aş dori să-i mulţumesc şi familiei mele extinse; Mike şi Parnell, Matt şi Christie, Dan şi Kira, Amanda şi Nick, Chuck şi Dianne, Todd, Elizabeth, Monty şi Gail, Sean, Adam, Sandy, Nathan, Josh şi, în cele din urmă, Cody şi Cole, care îşi ţin întotdeauna uşile şi liniile

telefonice deschise.

Prolog

2019

Biserica seamănă cu o capelă alpină, din acelea pe care le-ai putea găsi în munţii din apropierea Salzburgului, iar aerul răcoros din interior este îmbietor. Deoarece este august, temperatura este înăbuşitoare în regiunea sudică, iar senzaţia este înrăutăţită de costumul şi cravata pe care le port. În general, nu port costum. Este inconfortabil şi, în calitate de medic, mi-am dat seama că pacienţii mei sunt mai comunicativi atunci când sunt îmbrăcat mai lejer, la fel ca ei.

Mă aflu aici pentru a participa la o nuntă. O cunosc pe mireasă de mai bine de cinci ani, dar nu sunt sigur dacă mă consideră prieten. Deşi am vorbit în mod regulat mai mult de un an după ce s-a mutat din New Bern, relaţia noastră s-a limitat de atunci la câteva mesaje din când în când, uneori iniţiate de ea, alteori de mine. Cu toate acestea, avem o legătură de necontestat, creată în urma evenimentelor care s-au întâmplat cu ani în urmă. Uneori, îmi este greu să-mi amintesc de cel care eram când ni s-au intersectat pentru prima oară drumurile, dar nu este normal acest lucru? Viaţa ne oferă permanent şanse de a ne stabili direcţii noi şi în acest timp ne dezvoltăm şi ne schimbăm; când ne uităm în oglinda retrovizoare, ne privim fostele identităţi care par uneori de nerecunoscut.

Unele lucruri nu s-au schimbat – de exemplu, numele meu –, dar acum am treizeci şi şapte de ani şi mă aflu la începutul unei noi cariere, una la care nu m-am gândit niciodată în primele trei decenii ale vieţii mele. Deşi cândva îmi plăcea să cânt la pian, acum nu o mai fac; deşi am crescut într-o familie iubitoare, a trecut mult timp de când n-am mai văzut pe niciunul dintre membrii ei. Există motive, dar voi ajunge la aceste aspecte mai târziu.

Astăzi, pur şi simplu mă bucur că sunt aici şi că am ajuns la timp. Zborul din Baltimore a avut întârziere, iar drumul până la locul unde trebuia să preiau maşina închiriată a fost lung. Deşi nu sunt ultimul sosit, biserica este mai mult de jumătate plină şi găsesc un loc în al treilea rând din spate, făcând tot posibilul să trec neobservat. Pe băncile din faţa mea stau femei care poartă genul de pălării pe care te aştepţi să le găseşti la Kentucky Derby, opere de artă extravagante create din funde şi flori pe care caprele ar fi încântate să le mănânce. Această imagine mă face să zâmbesc, amintindu-mi că în sud există întotdeauna momente în care este posibil să aluneci într-o lume care pare să nu existe nicăieri în altă parte.

Pe măsură ce privesc în jur, vederea florilor mă face să mă gândesc şi la albine. Albinele au făcut parte din viaţa mea într-o bună bucată din perioada pe care mi-o pot aminti. Sunt fiinţe remarcabile şi minunate, infinit de interesante pentru mine. Momentan, am în grijă mai mult de zece stupi – este mult mai puţin de muncă decât v-aţi putea imagina – şi am ajuns să cred că albinele au grijă de mine la fel cum au grijă de toată lumea. Fără ele, viaţa umană ar fi aproape imposibilă, deoarece ne bazăm pe albine pentru o mare parte din hrană.

Este ceva absolut fascinant în acest concept, că viaţa, aşa cum o ştim, se poate reduce la ceva atât de simplu precum o albină care îşi face drum de la o plantă la alta. Mă face să cred că hobby-ul meu cu jumătate de normă este important în marea schemă a lucrurilor şi, totuşi, am înţeles că şi faptul că am grijă de stupi m-a adus aici, în această biserică din acest orăşel, departe de casă. Desigur, povestea mea – ca orice poveste bună – este şi povestea evenimentelor, circumstanţelor şi a celorlalte persoane implicate, inclusiv a unei perechi de bătrâni cărora le plăcea să stea pe balansoare în faţa unui vechi magazin universal din Carolina de Nord. Dar, în principal, este povestea a două femei diferite, deşi una dintre ele era doar o adolescentă pe atunci.

Sunt primul care observă că, atunci când ceilalţi îşi spun

poveştile, tind să le prezinte într-un fel în care ei să pară vedete. Probabil că voi cădea în aceeaşi capcană, dar aş dori să vă avertizez că multe dintre evenimente sunt întâmplătoare. În timpul povestirii mele, vă rog să vă amintiţi că nu mă consider vreun erou.

În ceea ce priveşte sfârşitul acestei poveşti, cred că această nuntă este un fel de final. În urmă cu cinci ani, mi-ar fi fost greu să spun dacă finalul acestor poveşti care se împletesc urma să fie fericit, tragic sau dulce-amărui. Şi acum? Sincer, sunt şi mai puţin sigur, întrucât am ajuns aici întrebându-mă dacă povestea ar putea, într-un fel întortocheat, să continue exact din locul în care a rămas.

Pentru a înţelege ceea ce vreau să spun, va trebui să călătoriţi cu mine în timp, să revedeţi o lume care, în ciuda a tot ce s-a întâmplat în anii care au urmat, încă pare suficient de palpabilă.

Capitolul 1

2014

Am observat-o pentru prima oară pe fata care mergea pe lângă casa mea a doua zi după ce m-am mutat. În următoarea lună şi jumătate, am văzut-o trecând pe acolo de câteva ori pe săptămână, cu capul aplecat şi umerii lăsaţi. Multă vreme, nu ne-am adresat niciun cuvânt.

Bănuiam că era adolescentă – ceva din felul în care se comporta sugera că se lupta cu două sentimente combinate care o copleşeau, cel al stimei de sine scăzute şi cel al iritabilităţii faţă de lumea din jur –, dar la treizeci şi doi de ani ajunsesem la vârsta la care îmi era aproape imposibil să-mi dau seama. În afară de faptul că îi remarcasem părul lung şi castaniu şi ochii mari, singurul lucru pe care îl ştiam sigur despre ea era că locuia în parcul de rulote care se alfa mai sus pe stradă şi că îi plăcea să meargă pe jos. Sau, mai probabil, trebuia să meargă pe jos deoarece nu avea maşină.

Cerul de aprilie era senin, temperatura în jur de douăzeci şi unu de grade şi vântul adia suficient cât să poarte aroma îmbătătoare a florilor. Cornii şi azaleele din curte aproape înfloriseră peste noapte, încadrând aleea de pietriş care şerpuia pe lângă casa bunicului aflată chiar lângă New Bern, Carolina de Nord, o proprietate pe care o moştenisem recent.

Iar eu, Trevor Benson, de profesie medic în convalescenţă şi veteran cu dizabilităţi, aşezam bile de naftalină dintr-o cutie de-a lungul verandei din faţă, lamentându-mă că nu aşa îmi propusesem să-mi petrec dimineaţa. Problema cu treburile din jurul casei este că nu ştii niciodată când termini, pentru că întotdeauna poate apărea altceva... sau pentru că amenajarea unei case vechi s-ar putea să nu merite.

Casa – am folosit termenul în sens larg – nu arăta prea grozav şi anii îşi puseseră amprenta asupra ei. Bunicul o construise el însuşi după ce se întorsese din cel de-al Doilea Război Mondial şi, deşi putea construi lucruri durabile, nu era prea talentat când venea vorba de aspect. Casa era un dreptunghi cu verande în faţă şi în spate – două dormitoare, o bucătărie, o sufragerie şi două băi; lemnul de cedru din laterale se decolorase de-a lungul anilor într-un cenuşiu-argintiu, semănând cu părul bunicului meu. Acoperişul era peticit, aerul pătrundea prin ferestre când erau închise, iar podeaua bucătăriei se înclina astfel încât, dacă se vărsa un lichid, se transforma într-un râu minuscul care curgea spre uşa ce ducea la veranda din spate. Îmi place să cred că acest lucru făcea curăţenia mai uşoară pentru bunicul, care a locuit singur în ultimii treizeci de ani din viaţă.

Totuşi, proprietatea era specială. Avea mai mult de şase acri, pe care se mai aflau un hambar vechi, uşor înclinat şi un şopron destinat apiculturii – unde bunicul recolta mierea – şi toate florile cunoscute, inclusiv trifoi şi flori sălbatice. De acum şi până la sfârşitul verii, proprietatea semăna cu o explozie de artificii la nivelul solului. Era aşezată pe pârâul Brices, a cărui apă întunecată şi sălcie curgea atât de lin, încât deseori reflecta cerul ca o oglindă. Apusurile de soare transformau pârâul într-un amestec de nuanţe de vişiniu, roşu, portocaliu şi galben, în timp ce razele estompate străpungeau perdeaua de muşchi spaniol care îmbrăca ramurile copacilor.

Albinele iubeau acest loc, ceea ce îşi dorise şi bunicul care sunt destul de sigur că iubea albinele mai mult decât pe oameni. Pe proprietate erau aproximativ douăzeci de stupi; fusese apicultor cu jumătate de normă toată viaţa şi de multe ori mi se părea că stupii erau în stare mai bună decât casa sau hambarul. Am verificat stupii de câteva ori de la sosirea mea aici şi, deşi era încă începutul sezonului, coloniile erau sănătoase după părerea mea.

Populaţia de albine creştea rapid, aşa cum se întâmpla întotdeauna primăvara – de fapt, dacă ascultam cu atenţie, le puteam auzi bâzâind –, şi le lăsasem în treaba lor. În

schimb, îmi petrecusem cea mai mare parte a timpului pentru a face din nou casa locuibilă. Am curăţat dulapurile, lăsând deoparte câteva borcane de miere care trebuiau păstrate şi aruncând restul: o cutie de biscuiţi râncezi, borcane aproape goale de unt de arahide şi jeleu şi un sac de mere uscate. Sertarele erau ticsite cu lucruri inutile – cupoane expirate, lumânări pe jumătate folosite, magneţi şi pixuri care nu funcţionau, pe toate le-am aruncat la gunoi. Frigiderul era aproape gol şi surprinzător de curat, fără produsele mucegăite sau mirosurile dezgustătoare la care m-aş fi aşteptat. Am scos o tonă de gunoi din casă – cea mai mare parte a mobilierului avea o jumătate de secol, iar bunicul avusese o mică problemă cu depozitarea obiectelor – apoi am angajat mai multe echipe pentru a face munca mai grea. Adusesem un constructor să renoveze una dintre băi; un instalator să repare scurgerea de la robinetul din bucătărie; am raşchetat şi şlefuit podelele şi am zugrăvit; şi, nu în ultimul rând, am înlocuit uşa din spate. Avea tocul crăpat şi fusese blocată. Apoi, după ce am adus o echipă să facă o curăţenie generală, mi-am conectat laptopul la wi-fi şi am ales nişte mobilă pentru sufragerie şi dormitor, precum şi un televizor nou pentru sufragerie. Televizorul existent avea o antenă care semăna cu nişte urechi de iepure şi era de dimensiunea unei lăzi cu comori. Fondul comercial a refuzat donaţia mobilierului bunicului, în ciuda argumentului meu că putea fi considerat obiect de antichitate, aşa că a ajuns la groapa de gunoi.

Totuşi, veranda era într-o stare relativ bună şi-mi petreceam majoritatea dimineţilor şi serilor acolo. Aşa am ajuns la bilele de naftalină. Primăvara în sud nu sunt doar flori, albine şi apusuri spectaculoase, mai ales când locuieşti în apropierea unui pârâu, în mijlocul sălbăticiei. Deoarece recent fusese mai cald decât de obicei, începuseră să se trezească şerpii din hibernare. Când am ieşit din casă în acea dimineaţă, am observat unul mare pe veranda din spate. După ce m-am speriat de moarte, vărsând jumătate de cafea pe cămaşă, m-am întors rapid în casă.

Habar n-aveam dacă şarpele era veninos sau de ce fel era. Nu sunt un expert în tipologia şerpilor. Dar, spre deosebire de unii oameni – precum bunicul, de exemplu –, nici nu voiam să-l omor. Voiam doar să stea departe de casa mea şi să trăiască *acolo.* Ştiam că şerpii fac lucruri utile – cum ar fi să omoare şoareci, pe care îi auzeam noaptea scormonind prin pereţi. Sunetul mă înfiora; în ciuda faptului că îmi petrecusem verile aici când eram copil, nu eram obişnuit să trăiesc la ţară. M-am considerat întotdeauna mai mult orăşean, ceea ce şi fusesem, până la explozia care îmi zdruncinase nu numai întregul univers, ci şi pe mine. De aceea mă aflam în convalescenţă, în primul rând, dar voi spune mai multe despre asta mai târziu.

Deocamdată însă, să revenim la şarpe. În timp ce îmi schimbam cămaşa, mi-am amintit vag că bunicul folosea naftalină pentru a ţine şerpii la distanţă. Era convins că naftalina avea puteri magice de a respinge tot felul de fiinţe – lilieci, şoareci, insecte şi şerpi – şi, în consecinţă, cumpăra aşa ceva. Am descoperit o grămadă în hambar şi, gândindu-mă că bunicul ştia el ceva, am luat o cutie şi am început să împrăştii din belşug în jurul casei, mai întâi în spate şi pe laterale şi, în final, în faţă.

Asta făceam când am observat-o din nou pe fata care mergea pe drumul ce trecea pe lângă casă. Era îmbrăcată în blugi şi tricou, iar când mi-am ridicat privirea, trebuie să fi simţit că o studiam, pentru că ni s-au întâlnit privirile. Nu a zâmbit şi nici nu mi-a făcut cu mâna; în schimb, şi-a aplecat capul, încercând să-mi ignore prezenţa.

Am ridicat din umeri şi m-am întors la activitatea mea, dacă împrăştierea bilelor de naftalină ar putea fi considerată chiar o activitate. Totuşi, dintr-un anumit motiv, m-am trezit gândindu-mă la parcul de rulote unde locuia. Era la capătul drumului, la aproximativ doi kilometri distanţă. Din curiozitate, mă plimbasem pe acolo la scurt timp după ce ajunsesem în oraş. Îmi venise ideea încă de la ultima vizită şi cred că voiam să aflu cine îmi erau noii vecini. Primul meu gând când am văzut locul respectiv a fost că locuinţa bunicului meu părea Taj Mahal, prin

comparaţie. Şase sau şapte rulote vechi şi decrepite păreau să fi fost aruncate la întâmplare pe un loc mizerabil; în colţul îndepărtat se aflau resturile unei alte rulote care arsese, rămânând doar o coajă neagră, parţial topită, care nu fusese luată de acolo. Între rulote, erau haine atârnate între nişte pari înclinaţi. Nişte pui costelivi ciuguleau într-o cursă cu obstacole printre electrocasnice şi piese de maşini ruginite, evitând doar un pitbull feroce legat cu lanţul de o bară de protecţie abandonată. Câinele avea dinţii ca nişte bucăţi de slănină şi lătra atât de feroce când mi-a simţit prezenţa, încât începuse să scuipe bale, făcând spume la gură. Îmi aduc aminte că m-am gândit: „Nu este un câine drăguţ”. O parte din mine se întreba de ce ar alege cineva să locuiască într-un astfel de loc, dar deja ştiam răspunsul. Întorcându-mă spre casă, mi s-a făcut milă de chiriaşi, apoi m-am mustrat că fusesem snob, ştiind că eram mai norocos decât majoritatea, cel puţin când venea vorba de bani.

— Locuieşti aici? am auzit o voce întrebându-mă.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe fată. Făcuse câţiva paşi în spate şi stătea la câţiva metri, păstrând clar distanţa, dar era suficient de aproape pentru a observa că avea obrajii acoperiţi cu pistrui şi era atât de palidă încât părea translucidă. Am sesizat că avea câteva vânătăi pe braţe, ca şi când s-ar fi lovit. Nu era neapărat frumoasă şi avea ceva ce-mi dădea senzaţia de neterminat, ceea ce m-a făcut să mă gândesc din nou că era la vârsta adolescenţei. Privirea ei îngrozită îmi sugera că era gata să o rupă la fugă dacă aş fi făcut cea mai mică mişcare spre ea.

— Acum da, am spus zâmbind. Dar nu ştiu cât voi rămâne.

— Bătrânul a murit. Cel care locuia aici. Numele lui era Carl.

— Ştiu. A fost bunicul meu.

— Oh! Îşi băgă o mână în buzunarul din spate. Îmi dădea miere.

— Pare stilul lui.

Nu eram sigur dacă era adevărat, dar considerasem că

era ceea ce trebuia să spun.

— Obişnuia să mănânce la Trading Post, spuse ea. Era mereu drăguţ.

Slow Jim's Trading Post era unul dintre acele magazine universale dărăpănate, atât de întâlnite în Sud şi avea mai mulţi ani decât mine. Bunicul obişnuia să mă aducă acolo de fiecare dată când veneam în vizită. Avea dimensiunea unui garaj pentru trei maşini cu o verandă acoperită în faţă şi acolo se vindea orice, de la gaz, până la lapte şi ouă, echipamente de pescuit, momeală vie şi piese auto. În faţă erau nişte pompe de benzină demodate – nu se accepta nici plata cu cardul, nici numerar – şi un grătar pe care se prepara mâncare caldă. Odată, îmi aduc aminte că găsisem o pungă de soldaţi de jucărie din plastic, între o pungă de bezele şi o cutie cu ace de pescuit. Nu prea avea logică felul în care erau expuse produsele pe rafturi sau pe pereţi, dar întotdeauna am crezut că era unul dintre cele mai grozave magazine pe care le văzusem.

— Lucrezi acolo?

Dădu din cap arătând spre cutia pe care o ţineam în mână.

— De ce pui bile de naftalină în jurul casei?

Mă holbam la cutie, dându-mi seama că uitasem că o ţineam în mână.

— Era un şarpe pe verandă azi-dimineaţă. Am auzit că bilele de naftalină îi îndepărtează.

Îşi strânse buzele înainte de a face un pas înapoi.

— Bine, atunci. Voiam doar să ştiu dacă acum locuieşti aici.

— Apropo, eu sunt Trevor Benson.

La auzul numelui meu, mă privi cu atenţie. Îşi făcu curaj să mă întrebe ce era evident.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Ştiam că se referea la cicatricea subţire care se întindea de la rădăcina părului până la maxilar, ceea ce îmi reconfirma cât era de tânără. De obicei, adulţii nu ar întreba aşa ceva. În schimb, s-ar preface că nu observă.

— A explodat un mortier în Afganistan. Acum câţiva ani.

— O! exclamă ea. Se frecă la nas cu dosul palmei. Te-a durut?

— Da.

— O! exclamă ea din nou. Cred că voi pleca acum.

— Bine, am spus eu.

Porni din nou spre drum, apoi se întoarse brusc.

— Nu o să meargă, strigă ea.

— Ce nu o să meargă?

— Bilele de naftalină. Şerpilor nu le pasă de naftalină.

— Eşti sigură de asta?

— Ştie toată lumea.

„Spune-i asta bunicului meu”, m-am gândit eu.

— Atunci, ce ar trebui să fac dacă nu vreau şerpi pe veranda mea?

Părea să-şi cântărească răspunsul.

— Poate că ar trebui să locuieşti undeva unde nu există şerpi.

Am râs. Era ciudată, cu siguranţă, dar mi-am dat seama că era pentru prima oară când râdeam de când mă mutasem aici, poate prima oară când râdeam de câteva luni.

— Îmi pare bine să te cunosc.

O priveam îndepărtându-se şi am fost surprins când a făcut o uşoară piruetă.

— Sunt Callie, strigă ea.

— Îmi pare bine să te cunosc, Callie.

Când, în cele din urmă, mi-a dispărut din raza vizuală, acoperită de azalee, am început să mă gândesc dacă să continui să împrăştii bilele de naftalină. Habar n-aveam dacă avea dreptate sau nu, dar până la urmă am ales să mă opresc. Aveam chef de o limonadă şi voiam să stau pe veranda din spate şi să mă relaxez, chiar şi doar pentru că psihiatrul meu îmi recomandase să mă relaxez cât încă mai puteam.

Îmi spusese că mă va ajuta să ţin *Întunericul* departe.

Psihiatrul meu folosea uneori un limbaj metaforic precum *Întunericul* pentru a descrie PTSD, cunoscută şi sub

denumirea de tulburare de stres posttraumatic. Când l-am întrebat de ce, mi-a explicat că fiecare pacient este diferit şi că o parte a meseriei sale este să găsească cuvinte care să reflecte cu exactitate starea de spirit şi sentimentele pacientului într-un mod care să-l conducă pe drumul lin spre recuperare. De când lucra cu mine, se referea la PTSD-ul meu ca *tulburare, problemă, luptă, efectul fluture, dereglare emoţională, declanşatorul sensibilităţii* şi, desigur, *Întunericul.* Asta făcea ca şedinţele noastre să fie mereu interesante şi trebuie să admit că întunericul este o descriere la fel de exactă ca oricare dintre celelalte a felului în care simt. Pentru mult timp după explozie, starea mea de spirit *a fost întunecată,* la fel de neagră ca şi cerul nopţii fără stele sau lună, chiar dacă nu-mi dădeam seama pe deplin de ce. La început, mă încăpăţânam să neg că aş fi suferit de PTSD, dar, din nou, întotdeauna am fost încăpăţânat.

Cu toată sinceritatea, furia, depresia şi insomnia erau perfect de înţeles pentru mine la acea vreme. De fiecare dată când mă priveam în oglindă, îmi aminteam ce se întâmplase pe aerodromul din Kandahar pe 9 septembrie 2011, când o rachetă îndreptată spre spitalul unde lucram explodase lângă intrare, la doar câteva secunde după ce ieşisem din clădire. Alegerea cuvintelor mele este puţin ironică, întrucât să mă privesc în oglindă nu mai este la fel ca înainte. Mi-a orbit ochiul drept, ceea ce înseamnă că nu mai percep bine distanţele. Dacă îmi privesc imaginea în oglindă, mă simt puţin ca şi când aş privi cum înoată peştii prin *screensaver*-ul vechilor computere – sunt aproape reali, dar nu chiar. Şi chiar dacă aş fi fost în stare să trec peste asta, celelalte răni erau la fel de evidente ca un steag solitar înfipt în vârful muntelui Everest. Am menţionat deja cicatricea de pe faţă, iar şrapnelul mi-a marcat corpul cu o rană în formă de lună. Degetul mic şi inelarul de la mâna stângă mi-au fost spulberate – cu atât mai grav din moment ce sunt stângaci – şi mi-am pierdut şi urechea stângă. Credeţi sau nu, această lipsă mă deranja cel mai mult la aspectul meu. Capul unui om nu arată natural fără o

ureche. Arătam ciudat de asimetric şi abia în acel moment mi-am apreciat cu adevărat urechea. În rarele ocazii când m-am gândit la urechi, a fost întotdeauna referitor la sunete. Dar dacă încercaţi să purtaţi ochelari de soare având o singură ureche, veţi înţelege de ce resimţeam atât de acut această pierdere.

Încă nu am menţionat leziunile coloanei vertebrale, ceea ce a însemnat că a trebuit să învăţ să merg din nou, sau durerile de cap înfiorătoare care au persistat luni întregi, toate acestea transformându-mă într-o epavă. Dar medicii buni de la Walter Reed m-au reparat. Ei bine, cel puţin o bună parte din mine, în tot cazul. Imediat ce am putut să merg din nou, atenţia mi s-a îndreptat către vechea universitate, „Johns Hopkins”, unde se efectuau intervenţiile chirurgicale estetice. Acum am o ureche protetică – atât de bine făcută, încât nu-ţi poţi da seama că este falsă – şi ochiul meu pare normal, chiar dacă este complet inutil. Nu au putut face prea multe în ceea ce priveşte degetele – deja deveniseră îngrăşământ în Afganistan –, dar un chirurg plastician reuşise să diminueze dimensiunea cicatricei faciale până la linia subţire, albă, care este acum. Este vizibilă, dar copiii nu se sperie când mă văd. Îmi place să-mi spun că îmi conferă personalitate, că sub suprafaţa omului suav şi nonşalant din faţa voastră se află un om curajos cu trăiri intense, care a supravieţuit unui pericol real. Sau ceva de genul ăsta.

Totuşi, pe lângă corp, mi-a fost aruncată în aer întreaga viaţă, inclusiv cariera. Nu ştiam ce să fac cu mine sau cu viitorul meu, nu ştiam cum să mă descurc cu flashback-urile, sau cu insomnia, sau cu furia, sau cu oricare dintre celelalte simptome înnebunitoare asociate cu PTSD. Lucrurile merseseră din rău în mai rău, până când atinsesem limita de jos – gândiţi-vă la un chef de patru zile, după care te trezeşti plin de vomă –, şi mi-am dat seama, în sfârşit, că aveam nevoie de ajutor. Am găsit un psihiatru pe nume Eric Bowen, care era expert în CBT şi DBT, adică în terapie comportamentală cognitivă şi dialectică. În esenţă, atât CBT, cât şi DBT se concentrează pe *comportamente* ca

o modalitate de a te ajuta să controlezi sau să gestionezi ceea ce gândeşti sau simţi. Dacă vă simţiţi suprasolicitaţi, forţaţi-vă să staţi drepţi în picioare; dacă vă simţiţi copleşiţi confruntându-vă cu o sarcină complexă, încercaţi să diminuaţi acea senzaţie, stabilindu-vă obiective simple, pe care le *puteţi* face, cum ar fi să o luaţi pas cu pas şi să faceţi un lucru uşor şi, după aceea, să-l faceţi pe următorul.

Este nevoie de multă muncă pentru a vă schimba comportamentul – şi există o mulţime de alte aspecte în ceea ce priveşte CBT şi DBT însă încet şi sigur, am început să-mi revin. Odată cu asta, am început să mă gândesc la viitor. Doctorul Bowen şi cu mine discutam despre tot felul de opţiuni de carieră, dar, până la urmă, mi-am dat seama că-mi lipsea practicarea medicinii. Am contactat Universitatea „Johns Hopkins” şi am depus cerere pentru încă un rezidenţiat. De data aceasta, în psihiatrie. Cred că Bowen a fost măgulit de acest lucru. Pe scurt, s-au tras nişte sfori – poate pentru că mai fusesem acolo înainte, poate pentru că eram veteran de război – şi se făcuse o excepţie. Am fost acceptat ca rezident în psihiatrie, începând din iulie. Nu mult după ce am primit felicitările pentru admitere din partea universităţii, am aflat că bunicul avusese un accident vascular cerebral. Se întâmplase în Easley, Carolina de Sud, un oraş pe care nu-l mai auzisem menţionându-l niciodată. Mi s-a sugerat să merg repede la spital, întrucât nu mai avea mult timp de trăit.

Nu puteam înţelege ce căuta acolo. Din câte ştiam, nu mai părăsise New Bern de ani de zile. Când am ajuns acolo şi l-am găsit la spital, abia putea vorbi; tot ce putea face era să scoată câte un cuvânt din când în când. Chiar şi acelea erau greu de înţeles. Mi-a spus nişte lucruri ciudate, care m-au marcat, chiar dacă nu aveau niciun sens, dar nu puteam scăpa de sentimentul că încerca să-mi comunice ceva important înainte de a muri.

Fiind singurul reprezentant al familiei în viaţă, mi-a revenit sarcina să mă ocup de aranjamentele funerare. Eram sigur că voia să fie înmormântat în New Bern. L-am transportat înapoi în oraşul natal, am organizat un serviciu

funerar restrâns, la care au venit mai mulţi participanţi decât îmi închipuisem şi am petrecut mult timp în casa lui, plimbându-mă pe proprietate şi luptându-mă cu sentimentele de durere şi vinovăţie. Deoarece părinţii mei aveau o viaţă foarte ocupată, îmi petrecusem aproape toate verile crescând în New Bern şi resimţeam lipsa bunicului meu ca pe o durere fizică. Era amuzant, înţelept şi amabil şi mă făcea mereu să mă simt mai matur şi mai inteligent decât eram cu adevărat. Când aveam opt ani, m-a lăsat să trag un fum din pipa lui din cocean de porumb. M-a învăţat cum să pescuiesc şi mă lăsa să-l ajut ori de câte ori repara un motor. M-a învăţat totul despre albine şi apicultură, iar când eram adolescent, mi-a spus că, într-o zi, voi întâlni o femeie care îmi va schimba viaţa pentru totdeauna. Când l-am întrebat de unde ştiu când o voi întâlni pe cea potrivită, mi-a făcut cu ochiul şi mi-a spus că, dacă nu voi fi sigur, atunci ar fi bine să mai caut.

Cumva, cu tot ce se întâmplase de la evenimentul din Kandahar, nu-mi mai făcusem timp să-l vizitez în ultimii câţiva ani. Ştiu că era îngrijorat de starea mea, dar nu voiam să-i spun despre demonii cu care mă luptam. La naiba, îmi era destul de greu să vorbesc despre viaţa mea cu doctorul Bowen şi, deşi ştiam că bunicul nu m-ar fi judecat, mi se păruse mai uşor să păstrez distanţa. Am fost distrus că s-a dus înainte să am şansa să refac legătura cu el cu adevărat. Peste toate astea, un avocat local m-a contactat imediat după înmormântare pentru a mă anunţa că moştenisem proprietatea bunicului meu, aşa că m-am trezit proprietarul casei unde petrecusem atâtea veri educative când eram copil. În săptămânile care au urmat după înmormântare, am petrecut mult timp reflectând asupra tuturor cuvintelor pe care nu i le spusesem bărbatului care mă iubise necondiţionat.

Mintea mea tot revenea la lucrurile ciudate pe care mi le spusese bunicul pe patul de moarte şi mă întrebam de ce fusese în Easley, Carolina de Sud, în primul rând. Avea legătură cu albinele? Vizita vreun vechi prieten? Se întâlnea cu o femeie? Aceste întrebări continuau să mă frământe.

Am vorbit cu doctorul Bowen despre asta şi îmi sugerase să încerc să găsesc răspunsuri. Sărbătorile au trecut pe nesimţite şi, odată cu sosirea noului an, mi-am scos la vânzare apartamentul cu ajutorul unui agent imobiliar, gândindu-mă că putea dura câteva luni până să se rezolve. Şi iată, am avut o ofertă în câteva zile şi am terminat totul în februarie. Din moment ce în curând urma să mă mut în Baltimore pentru rezidenţiat, nu avea rost să închiriez temporar un apartament. Mi-am amintit de casa bunicului meu din New Bern şi m-am gândit de ce nu?

Puteam să plec din Pensacola, poate să pregătesc vechea proprietate pentru vânzare. Dacă aveam noroc, aş fi putut chiar să îmi dau seama de ce fusese bunicul în Easley şi ce naiba încercase să-mi spună.

În acest fel, m-am trezit împrăştiind bile de naftalină pe lângă casa lui veche şi dărăpănată.

Nu am băut limonadă pe veranda din spate. Aşa obişnuia bunicul meu să spună când se referea la bere, iar când eram mic, una dintre marile emoţii din viaţa mea de copil era să-i aduc o limonadă din lada cu gheaţă. În mod ciudat, mereu era o sticlă cu eticheta Budweiser.

Eu prefer Yuengling, cea mai veche bere din America. Când eram la Academia Navală, mi-a prezentat-o un student în ultimul an, pe nume Ray Kowalski. El era din Pottsville, Pennsylvania – locul de unde provine berea Yuengling – şi m-a convins că nu există bere mai bună. Interesant este că Ray era şi fiu de miner şi ultima oară când am auzit de el lucra pe *USS Hawaii,* un submarin nuclear. Cred că aflase de la tatăl lui că, atunci când munceşti, lumina soarelui şi aerul proaspăt sunt supraestimate.

Mă întreb ce ar crede mama şi tata despre viaţa mea de acum. Până la urmă, nu am muncit mai mult de doi ani. Sunt destul de sigur că tata ar fi fost îngrozit; el era genul de tată care mi-ar fi ţinut o predică dacă aş fi primit nota 10 la un examen şi a fost dezamăgit când am ales Academia Navală, şi nu Georgetown, universitatea pe care o urmase

el, sau Yale, unde şi-a luat diploma în Drept. Se trezea la cinci dimineaţa în fiecare zi a săptămânii, citea *Washington Post* şi *New York Times,* în timp ce îşi bea cafeaua, apoi se îndrepta către DC, unde lucra ca lobbyist pentru orice companie sau grup industrial care l-ar fi angajat. Având o minte ascuţită şi fiind un negociator agresiv, trăia pentru a încheia o tranzacţie şi putea cita din memorie fragmente întregi din codul fiscal. Era unul dintre cei şase parteneri care supravegheau peste două sute de avocaţi, iar pereţii biroului său erau decoraţi cu fotografii în care apărea alături de trei preşedinţi, vreo şase senatori şi prea mulţi congresmeni pentru a-i mai număra.

Tata nu doar muncea; munca era hobby-ul lui. Petrecea şaptezeci de ore pe săptămână la birou şi juca golf cu clienţii şi politicienii în weekend. O dată pe lună, găzduia câte o petrecere la noi acasă, cu şi mai mulţi clienţi şi politicieni. Seara, se retrăgea adesea în biroul lui, de unde avea întotdeauna de dat un telefon urgent, de scris o informare sau de făcut un plan. Ideea de a se relaxa pe verandă şi de a bea o bere la mijlocul după-amiezii într-o zi lucrătoare i s-ar fi părut absurdă, ceva ce ar face doar un trântor, dar niciodată un *Benson.* Nu era nimic mai rău decât să fii un trântor, din punctul de vedere al tatălui meu.

Deşi nu era genul protector, nu era un tată rău. Să fiu sincer, nici mama nu era exact o membră PTA[1] implicată şi gospodină. Era neurochirurg, urmase Universitatea „Johns Hopkins”, şi era frecvent de gardă, ceea ce o făcea potrivită pentru tatăl meu în ceea ce priveşte entuziasmul şi dedicaţia faţă de munca ei. Bunicul spunea mereu că aşa era de la natură, din cauză că provenea dintr-un oraş mic şi niciunul dintre părinţii ei nu făcuse o facultate. Dar nu mă îndoisem niciodată de dragostea ei sau a tatălui meu pentru mine, chiar dacă luam cina în fiecare seară în oraş şi participasem la mai multe petreceri ca adolescent decât mersesem în excursii cu familia.

În orice caz, familia mea nu era neobişnuită pentru Alexandria. Toţi colegii de la şcoala privată de elită unde

[1] Parent Teacher Association – Asociația Părinți – Profesori.

învăţam aveau părinţi puternici şi prosperi, iar cultura excelenţei şi a succesului în carieră le fusese insuflată şi copiilor lor. Rezultatele excelente erau o normă, dar chiar şi aşa nu erau suficiente. De asemenea, copiii trebuiau să exceleze şi la sport sau muzică sau la ambele şi să fie foarte populari. Am crezut şi eu în toate astea, recunosc; când eram la liceu, simţeam nevoia să fiu... *exact ca ei.* Ieşeam la întâlniri cu fete populare, am terminat pe locul doi în clasa mea, am fost selecţionat în echipa de fotbal şi în primul şi ultimul an eram foarte bun la pian. La Academia Navală, am făcut parte din echipa de fotbal în toţi cei patru ani, aveam dublă specializare în chimie şi matematică şi am avut rezultate suficient de bune la MCAT pentru a fi acceptat la Universitatea de Medicină „Johns Hopkins”, făcând-o mândră pe mama.

Din păcate, părinţii mei nu au mai apucat să mă vadă primind diploma. Accidentul a fost ceva la care nu-mi place să mă gândesc şi despre care nu-mi place să le vorbesc celorlalţi. Majoritatea oamenilor nu ştiu ce să spună, conversaţiile devin sterile şi, de obicei, mă simt şi mai rău decât dacă nu vorbesc despre asta.

Şi-apoi mă întreb uneori dacă pur şi simplu am spus povestea unor persoane nepotrivite sau dacă într-adevăr există persoana care să mă înţeleagă. Cineva ar trebui să poată empatiza, nu? Ce pot spune însă este că am acceptat că viaţa nu este niciodată chiar aşa cum ne aşteptăm.

Capitolul 2

Ştiu la ce v-aţi putea gândi: cum de-i poate trece prin cap să devină psihiatru unuia care s-a considerat în ultimii doi ani şi jumătate un caz fără speranţă din punct de vedere emoţional? Cum pot ajuta eu pe cineva când abia mă descurc cu propria viaţă?

Sunt nişte întrebări bune. Cât despre răspunsuri... la naiba, habar nu aveam. Poate că nu voi reuşi să ajut pe nimeni niciodată. Ce ştiam era că opţiunile îmi erau oarecum limitate. Era exclus să fac orice fel de intervenţii chirurgicale – din cauza orbirii parţiale şi a degetelor lipsă şi toate celelalte – şi nu eram interesat nici să fiu doctor de familie, nici să practic medicina internă.

Cu toate acestea, aş minţi dacă aş spune că nu-mi lipseau intervenţiile chirurgicale. Mi-era dor de felul în care mi se simţeau mâinile după ce le curăţam şi de felul în care se auzeau plesnind mănuşile când mi le puneam; îmi plăcea să repar oase, ligamente şi tendoane şi ştiam întotdeauna exact ce trebuia să fac. Era un băieţel în Kandahar de vreo doisprezece ani, care îşi distrusese rotula căzând de pe un acoperiş cu câţiva ani înainte, iar operaţia pe care i-o făcuseră medicii locali fusese atât de proastă încât de-abia mai putea merge. A trebuit să-i refac genunchiul de la zero şi şase luni mai târziu, când s-a întors pentru un control, a venit alergând spre mine. Îmi plăcuse sentimentul pe care îl avusesem – că îl făcusem bine, dându-i ocazia să aibă o viaţă normală – şi mă întrebam dacă psihiatria îmi va oferi vreodată aceeaşi satisfacţie.

Pentru că, oare cine este cu adevărat sănătos atunci când vine vorba despre sănătate mentală sau emoţională? Viaţa este formată din suişuri şi coborâşuri radicale, iar speranţele şi visele se schimbă pe măsură ce oamenii intră în diferite etape ale existenţei lor. Ieri, pe Skype – vorbim în fiecare luni –, doctorul Bowen mi-a reamintit că noi toţi

suntem o operă permanent în lucru.

Mai spre seară, mă gândeam la toate aceste lucruri în timp ce stăteam la grătar, cu radioul auzindu-se în fundal. Soarele era spre asfinţit, luminând cerul caleidoscopic, în timp ce întorceam bucata de friptură pe care o cumpărasem de la Village Butcher, din capătul celălalt al oraşului. În bucătărie, aveam o salată şi cartofi la cuptor gata preparaţi, dar, dacă aveţi impresia că sunt vreun mare bucătar, nu-i aşa. Am o simplă boltă palatină şi fac o friptură decentă la grătar, dar cam atât. De când m-am mutat în New Bern, alimentez cu cărbuni vechiul Weber al bunicului de trei sau patru ori pe săptămână şi îi aprind. Mi se trezeşte nostalgia pentru toate acele veri ale copilăriei mele, când bunicul şi cu mine ne pregăteam cina la grătar aproape în fiecare seară.

Când friptura a fost gata, am pus-o pe farfurie şi m-am aşezat la masa de pe veranda din spate. Deja se întunecase, luminile din casă erau aprinse, iar strălucirea lunii se reflecta în apele nemişcate ale pârâului Brices. Friptura era perfectă, dar cartofii copţi erau cam reci. I-aş fi încălzit în cuptorul cu microunde, doar că nu aveam unul aici. Deşi făcusem casa locuibilă, încă nu mă hotărâsem dacă să renovez bucătăria sau să schimb acoperişul, să izolez ferestrele sau chiar să repar denivelarea din podeaua bucătăriei. Dacă mă hotăram să vând proprietatea, presupuneam că cine ar fi cumpărat-o ar fi demolat vechea casă, astfel încât să poată construi una aşa cum şi-ar fi dorit. Nu trebuia să fii un geniu în imobiliare pentru a-ţi da seama că valoarea proprietăţii consta în teren, nu în construcţie.

După ce mi-am terminat cina, am dus farfuria înăuntru şi am lăsat-o în chiuvetă. Mi-am desfăcut o bere şi m-am întors pe verandă să citesc puţin. Aveam o grămadă de cărţi şi manuale de psihiatrie pe care doream să le studiez înainte să mă mut la Baltimore, pe subiecte care variau de la psihofarmaceutice până la avantajele şi dezavantajele hipnozei. Cu cât citeam mai mult, cu atât simţeam că trebuia să învăţ mai mult. Trebuie să recunosc că abilităţile

mele de studiu erau învechite; uneori mă simţeam ca un câine bătrân care trebuia să înveţe trucuri noi. Când i-am spus toate astea doctorului Bowen, mi-a zis să nu mă mai tot plâng. Sau cel puţin aşa am interpretat.

M-am aşezat pe balansoar, am aprins lumina şi tocmai începusem să citesc când mi s-a părut că aud o voce care striga de după colţ. Am dat radioul mai încet, am aşteptat puţin şi am auzit sunetul din nou.

— Bună?

M-am ridicat de pe scaun, mi-am luat berea şi m-am apropiat de marginea verandei. Căutând cu privirea în întuneric, am răspuns.

— E cineva acolo?

O clipă mai târziu, a apărut în lumină o femeie în uniformă. Mai exact, în uniformă de ajutor de şerif. Vederea ei m-a luat prin surprindere. Experienţa mea cu autorităţile până în acel moment din viaţă se limitase doar la poliţiştii de pe autostradă, doi dintre ei trăgându-mă pe dreapta pentru depăşirea limitei de viteză în tinereţea mea. Deşi îmi cerusem scuze şi fusesem politicos, fiecare dintre ei îmi dăduse amendă şi, de atunci, aveam o senzaţie de nelinişte de fiecare dată când intram în contact cu autorităţile. Chiar dacă nu făcusem nimic greşit.

Nu am spus nimic; eram prea ocupat să încerc să-mi dau seama de ce mă vizita un ajutor de şerif, în timp ce cealaltă parte a creierului meu prelucra faptul că ofiţerul în uniformă era femeie. Puteţi să mă consideraţi misogin, dar nu interacţionasem cu multe femei care să facă parte din autorităţi, mai ales aici.

— Îmi cer scuze că am venit prin spatele casei, spuse ea, în cele din urmă. Am bătut la uşă, dar cred că nu m-ai auzit. Comportamentul ei era prietenos, dar profesionist. Sunt reprezentant al Biroului Şerifului.

— Te pot ajuta cu ceva?

Privirea ei se îndreptă spre grătar, apoi înapoi spre mine.

— Sper să nu-ţi întrerup cina.

— Deloc, am spus clătinând din cap. Tocmai am terminat.

— O, bine. Îmi cer din nou scuze pentru întrerupere,

domnule...

— Benson, am spus. Trevor Benson.

— Am venit să te întreb dacă eşti rezident legal al acestei proprietăţi.

Am confirmat dând din cap, deşi eram puţin surprins de formulare.

— Aşa cred. A fost a bunicului, dar a murit şi mi-a lăsat-o mie.

— Te referi la Carl?

— L-ai cunoscut?

— Puţin. Şi îmi pare rău pentru pierderea dumitale. A fost un om bun.

— Da, a fost. Îmi pare rău, dar nu ţi-am reţinut numele.

— Masterson, spuse ea. Natalie Masterson. Tăcea şi aveam senzaţia că mă studiază. Carl era bunicul dumitale, parcă aşa ai spus.

— Din partea mamei.

— Cred că te-a menţionat. Eşti chirurg, nu-i aşa? În marina militară?

— Am fost, dar nu mai sunt. Am ezitat. Îmi pare rău – încă nu sunt sigur de ce aţi venit aici.

Se îndreptă spre casă.

— Aproape am terminat tura şi aveam drum pe aici, dar, când am văzut luminile aprinse, m-am gândit să verific.

— Nu am voie să aprind luminile?

— Nu, nu este vorba despre asta. Zâmbi. Evident, totul este în regulă şi nu ar fi trebuit să vă deranjez. Doar că acum câteva luni, după ce bunicul dumitale a murit, au fost observate lumini la ferestre. Ştiam că nu ar fi trebuit să fie nimeni în casă, aşa că am trecut să verific. Şi, deşi nu pot fi sigură, am impresia că cineva a stat aici. Nu a fost înregistrată nicio pagubă, cu excepţia uşii din spate, dar ţinând cont şi de luminile de la ferestre, m-am gândit că ar trebui să supraveghez proprietatea. Aşa că mi-am făcut un obicei să trec pe aici din când în când, doar pentru a mă asigura că nu este nimeni care nu ar trebui să fie. Vagabonzi sau locatari ilegali, adolescenţi care să folosească acest loc pentru petreceri sau drogaţi care să

lucreze la vreun laborator de metamfetamină. Ceva de genul.

— Sunt multe persoane de acest fel pe aici?

— Nu mai multe decât în alte locuri, cred. Dar suficiente pentru a ne ţine ocupaţi.

— Doar ca să ştii, nu mă droghez.

Îşi îndreptă privirea spre sticla pe care o ţineam în mână.

— Alcoolul este un drog.

— Chiar şi berea?

Când a zâmbit, mi-am dat seama că era doar cu câţiva ani mai tânără decât mine, cu părul blond legat în sus într-un coc dezordonat, iar ochii erau de un albastru atât de intens încât ar fi putut fi confundaţi cu apa de gură. Că era atrăgătoare nu încăpea îndoială şi, chiar mai bine, nu purta verighetă.

— Fără comentarii, spuse ea în cele din urmă.

— Vrei să intri şi să verifici casa?

— Nu, este în regulă. Mă bucur că nu mai trebuie să-mi fac griji. Am ţinut la Carl. Când mergea să vândă miere la Piaţa Fermierilor, treceam pe la taraba lui.

Mi-am adus aminte cum stăteam cu bunicul la o tarabă pe marginea drumului, în fiecare sâmbătă în timpul vizitelor mele, dar nu îmi aminteam de Piaţa Fermierilor. Şi-apoi, New Bern avea acum mult mai multe decât în trecut – restaurante, magazine, afaceri –, chiar dacă era tot un orăşel. Alexandria, care era doar una dintre multele suburbii ale DC-ului, avea o populaţie de cinci-şase ori mai numeroasă. Dar, chiar şi acolo, cred s-ar fi întors multe capete pe stradă după Natalie Masterson.

— Ce îmi poţi spune despre posibilii locatari ilegali? am întrebat.

Nu-mi păsa cu adevărat de locatarii ilegali, dar cumva nu voiam să o văd plecând.

— Nu mai mult decât ţi-am spus deja.

— Crezi că poţi veni mai aproape? am rugat-o, făcând semn spre ureche. Să aud mai bine? Am fost rănit într-un atac cu mortiere în Afganistan.

O auzeam foarte bine; activitatea interna a urechii mele

nu fusese afectată de explozie, chiar dacă pavilionul extern îmi fusese smuls. Doar că îmi joc cartea simpatiei atunci când am nevoie. M-am retras pe balansoar, sperând să nu se întrebe de ce părusem că o puteam auzi fără probleme cu doar câteva momente înainte. În lumina de pe verandă, am văzut-o cum îmi privea cicatricea înainte de a se hotărî să se apropie. Când ajunse la celălalt balansoar, îl întoarse spre mine, în timp ce îl lăsa pe spate.

— Apreciez, am spus eu.

Ea zâmbi, nu prea călduros, dar suficient pentru a-mi da seama că într-adevăr era suspicioasă în privinţa capacităţii mele auditive şi nu se hotărâse încă dacă să rămână. Dar era un zâmbet suficient de larg pentru a-i observa dinţii albi şi perfect drepţi.

— După cum spuneam...

— Stai confortabil? am întrebat-o. Mi-am luat berea. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Sunt bine, mulţumesc. Sunt în timpul serviciului, domnule Benson.

— Spune-mi Trevor. Şi, te rog, ia-o de la început.

Oftă, şi aş fi putut jura că observasem cum îşi dăduse ochii peste cap.

— Au avut loc multe furtuni electrice în noiembrie anul trecut, după ce a murit Carl. Au fost o mulţime de fulgere şi una dintre rulotele din parcul de pe marginea drumului a luat foc. Pompierii au intervenit cu promptitudine, la fel şi eu, şi nu la mult timp după stingerea incendiului, cineva povestea că îi place să meargă la vânătoare în partea îndepărtată a pârâului. Era doar o conversaţie de politeţe, ştii?

Am încuviinţat din cap, amintindu-mi de rulota arsă pe care o observasem în prima săptămână când ajunsesem aici.

— Oricum, mi s-a întâmplat să mă întâlnesc cu tipul respectiv câteva săptămâni mai târziu. A menţionat că observase lumină în casa bunicului tău, nu doar o dată, ci de două sau de trei ori, în timp ce vâna în partea îndepărtată a pârâului. Ca şi când cineva trecea cu o

lumânare aprinsă prin dreptul ferestrelor. Era cam departe şi m-am întrebat dacă era doar în imaginaţia lui, dar din moment ce se tot întâmpla şi ştia că murise Carl, se gândise că trebuia să spună.

— Cam când s-a întâmplat asta?

— În decembrie anul trecut, poate pe la mijlocul lunii. A fost foarte ger cam o săptămână, două, aşa că nu m-ar fi surprins dacă cineva ar fi intrat doar să se încălzească. Data următoare când mă aflam în zonă, m-am oprit şi am văzut că uşa din spate era spartă şi clanţa aproape căzuse. Am intrat şi am făcut o verificare rapidă, dar nu era nimeni. În afară de uşa spartă, nu am găsit dovezi să fi fost cineva înăuntru. Nu era gunoi şi aşternuturile de pe paturi erau intacte; din câte mi-am dat seama, nu părea să lipsească nimic. Dar...

Se opri, încruntându-se pe măsură ce îşi amintea. Am luat o înghiţitură de bere, aşteptând să continue.

— Era o pereche de lumânări folosite pe masă, cu fitilul înnegrit şi o cutie de lumânări pe jumătate goală. Am observat, de asemenea, că praful fusese şters de pe o parte a mesei din bucătărie, ca şi când cineva mâncase acolo. Mai mult decât atât, părea că cineva folosise unul dintre scaunele din sufragerie, deoarece era spaţiu liber pe laterala mesei şi era singurul obiect de mobilier neprăfuit din acea cameră. Nu puteam dovedi nimic, dar, pentru orice eventualitate, am găsit nişte scânduri în hambar şi am baricadat uşa din spate.

— Mulţumesc pentru asta, am spus eu.

Deşi dădu aprobator din cap, îmi dădeam seama că încă era ceva care o deranja amintindu-şi aceste evenimente. Continuă.

— Ţi-ai dat seama dacă lipsea ceva când te-ai mutat aici?

M-am gândit puţin înainte de a clătina din cap.

— Nu aş putea spune. Cu excepţia slujbei de înmormântare din octombrie, nu mai fusesem aici de câţiva ani. Şi este cam în ceaţă tot ce s-a întâmplat în acea săptămână.

— Uşa din spate era intactă atunci?

— Am intrat prin faţă, dar sunt sigur că am verificat toate încuietorile când am plecat. Cred că aş fi observat dacă uşa din spate ar fi fost distrusă. Ţin minte că am stat puţin pe veranda din spate.

— Când te-ai mutat?

— La sfârşitul lui februarie.

Se gândea la asta, cu privirea aţintită spre uşa din spate.

— Eşti convinsă că cineva a intrat prin efracţie, nu-i aşa? am întrebat-o, în cele din urmă.

— Nu ştiu, recunoscu ea. De obicei, când se întâmplă ceva de genul acesta, sunt obiecte distruse şi rămâne mizerie. Sticle, ambalaje alimentare, resturi. Şi vagabonzii nu aranjează de obicei patul înainte de a pleca. Bătu cu degetele în balansoar. Eşti sigur că nu lipseşte nimic? Arme? Electronică? Bunicul dumitale ţinea bani în casă?

— Bunicul nu avea prea multe electronice sau cash, din câte ştiu eu. Iar arma lui era în dulap când m-am mutat. Este încă acolo, apropo. Este o puşcă mică pentru a ţine la distanţă animalele sălbatice.

— Asta este şi mai ciudat, deoarece de obicei armele sunt primele lucruri furate.

— Şi ce crezi că înseamnă asta?

— Nu ştiu, spuse ea. Fie nu a intrat nimeni, fie a fost cel mai ordonat şi mai cinstit vagabond care există.

— Ar trebui să îmi fac griji?

— Ai văzut sau ai auzit pe cineva furişându-se prin jurul proprietăţii de când te-ai mutat?

— Nu. Şi mă trezesc frecvent noaptea.

— Insomnie?

— Un pic. Dar e din ce în ce mai bine.

— Bine, spuse ea, fără să mai adauge nimic. Îşi netezi pantalonii. Ţi-am răpit suficient timp. Asta este tot ce îţi pot spune.

— Apreciez că ai trecut pe aici să-mi spui toate astea. Şi că ai baricadat uşa.

— Nu a fost mare lucru.

— A fost o treabă bună, am spus eu. Era încă baricadată când am ajuns aici. Cât mai durează tura ta?

Se uită la ceas.

— Mă crezi sau nu, de fapt tocmai s-a încheiat.

— Atunci, eşti sigură că nu-ţi pot oferi ceva de băut?

— Nu cred că ar fi o idee bună. Tot trebuie să conduc până acasă.

— Aşa este, am spus eu. Dar, înainte să pleci – şi din moment ce ţi s-a terminat tura, iar eu sunt nou în oraş –, spune-mi ce ar trebui să ştiu despre New Bern acum. Nu am mai fost aici de ceva vreme.

Se opri, ridicând o sprânceană.

— De ce aş face asta?

— Nu trebuie să oferi protecţie şi să ajuţi? Gândeşte-te la asta ca şi când m-ai ajuta. Aşa cum ai făcut când ai baricadat uşa.

Am afişat zâmbetul meu cel mai irezistibil.

— Nu cred că face parte din fişa postului meu să reprezint un comitet de primire, spuse ea.

„Poate că nu”, m-am gândit, „dar încă nu ai plecat”.

— Bine, atunci spune-mi ce te-a determinat să vrei să devii şerif?

La această întrebare, mă privi cu atenţie. Poate, cu adevărat, pentru prima oară şi din nou m-am trezit fascinat de culoarea ochilor ei. Erau ca apele din Caraibe într-o revistă de călătorii.

— Nu sunt şerif. Acesta este ales. Sunt ajutor.

— Eviţi întrebarea mea?

— Mă întreb de ce vrei să ştii.

— Sunt o persoană curioasă. Şi, din moment ce m-ai ajutat, simt că ar trebui să ştiu câte ceva despre persoana care m-a ajutat.

— De ce am impresia că ai un alt motiv?

„Pentru că eşti nu doar drăguţă, ci şi inteligentă.”

Am ridicat din umeri, prefăcându-mă nevinovat. Mă studie înainte de a răspunde, în cele din urmă.

— De ce nu îmi spui mai întâi tu unele lucruri despre tine.

— În regulă. Întreabă-mă.

— Presupun că explozia obuzului de mortier este motivul pentru care nu mai eşti în marina militară şi nu mai

profesezi ca medic.

— Da, am spus eu. Am fost lovit de un obuz de mortier tocmai când ieşeam din spitalul unde lucram. O lovitură norocoasă. Sau, pentru mine, un ghinion. Leziuni destul de grave. Până la urmă, cei din marină m-au declarat invalid şi m-au eliberat de îndatoriri.

— O lovitură grea.

— Aşa este, am recunoscut eu.

— Şi eşti în New Bern pentru că...?

— Este doar temporar, am spus. Mă mut la Baltimore în vara asta. Îmi încep rezidenţialul în psihiatrie.

— Serios? întrebă ea.

— Este ceva în neregulă cu psihiatria?

— Nu, deloc. Doar că nu este ceea ce mă aşteptam să spui.

— Pot fi un bun ascultător.

— Nu este vorba despre asta, spuse ea. Sunt convinsă că eşti. Dar de ce psihiatrie?

— Vreau să lucrez cu veterani care suferă de PTSD, am spus eu. Cred că este nevoie de asta în acest moment, în special pentru soldaţii şi puşcaşii marini care efectuează patru sau cinci misiuni. După cum am spus, li se poate întâmpla după ce se întorc de acolo.

Părea că încerca să mă citească.

— Asta ţi s-a întâmplat ţie?

— Da.

Ezită şi aveam sentimentul că mă asculta cu foarte mare seriozitate în continuare.

— A fost rău?

— Fără îndoială, am spus eu. Îngrozitor. Şi încă este, din când în când. Dar asta este o altă discuţie.

— Aşa este, aprobă ea.

— Dar acum, când ştiu, sunt de acord că m-am înşelat. Pare că este exact ceea ce trebuie să faci. Cât durează rezidenţialul în psihiatrie?

— Cinci ani.

— Am auzit că rezidenţialele sunt dificile.

— Nu este mai dificil decât să urmăreşti o maşină pe

autostradă.

Pentru prima dată, izbucni în râs.

— Sunt sigură că te vei descurca bine. Dar sper că îţi vei găsi ceva timp să te bucuri de oraşul nostru cât vei sta aici. Este un loc frumos unde să locuieşti şi sunt o mulţime de oameni buni.

— Ai crescut în New Bern?

— Nu, răspunse ea. Am crescut într-un oraş *mic.*

— Asta chiar e amuzant.

— Dar adevărat, spuse ea. Pot să te întreb ce intenţionezi să faci cu proprietatea? Când pleci?

— De ce? Te interesează să o cumperi?

— Nu, spuse ea. Şi mă îndoiesc că mi-aş putea permite. Îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi. De unde eşti? Fă-mi o scurtă prezentare despre tine.

Încântat că era interesată, i-am făcut un rezumat: perioada de tinereţe din Alexandria, părinţii, vizitele obişnuite în New Bern în timpul verii când eram mai tânăr. Liceul, colegiul, facultatea de medicină şi rezidenţiatul. Perioada cât am fost în marina militară. Toate cu hiperbolizarea modestă pe care o foloseşte orice bărbat atunci când încearcă să impresioneze o femeie atrăgătoare. În timp ce asculta, a ridicat din sprâncene de mai multe ori, dar nu puteam spune dacă era fascinată sau amuzată.

— Deci eşti un orăşean.

— Nu sunt de acord, am protestat eu. Sunt din suburbii.

Îşi ridică uşor colţurile gurii, dar nu înţelegeam intenţia din spatele gestului.

— Ce nu înţeleg este motivul pentru care ai ales Academia Navală. Dacă ai fost un student genial, vreau să spun, şi ai fost acceptat la Yale şi Georgetown...

„Genial? Chiar folosisem acest cuvânt mai devreme?”

— Am vrut să-mi demonstrez că pot reuşi fără ajutorul părinţilor. Vreau să spun... din punct de vedere financiar.

— Dar nu spuneai că eraţi bogaţi?

„O, da. Îmi aminteam vag că spusesem şi asta.”

— Înstăriţi, ar fi trebuit să spun.

— Aşadar, a fost o chestiune de mândrie?

— Şi un serviciu adus ţării.

Ea dădu uşor din cap, nescăpându-mă din ochi.

— Bun. Să nu uit, adăugă. Sunt o mulţime de militari activi în zonă, după cum probabil ştii. Cherry Point, Camp Lejeune... Mulţi dintre ei au fost în Afganistan şi Irak.

Am încuviinţat din cap.

— Când am fost plecat în afară, am lucrat cu medici şi asistente din toate regiunile ţării, de toate specialităţile şi am învăţat foarte multe de la ei. Cât a durat, oricum. Şi am făcut foarte mult bine. Cel mai mult ne ocupam de localnici – mulţi dintre ei nu fuseseră consultaţi niciodată de vreun medic înainte să deschidem spitalul.

Părea să reflecteze la ceea ce spuneam. Un cor de greieri străpungea liniştea înainte de a-i auzi din nou vocea.

— Nu ştiu dacă aş fi putut face ceea ce ai făcut tu.

Mi-am înclinat capul.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Să intru în contact cu ororile războiului în fiecare zi. Şi ştiind că sunt oameni pe care nu am puterea să-i ajut. Nu cred că aş fi capabilă să mă descurc cu aşa ceva. Oricum, nu pe termen lung.

În timp ce vorbea, aveam senzaţia că împărtăşea ceva personal, deşi mai auzisem acelaşi lucru şi de la alţii înainte, atât în ceea ce priveşte armata, cât şi medicina în general.

— Sunt sigur că ai văzut unele lucruri îngrozitoare în calitate de adjunct.

— Aşa este.

— Şi totuşi, ai rămas în continuare.

— Da, spuse ea. Şi uneori mă întreb cât voi mai putea continua. Sunt momente în care visez să-mi deschid o florărie sau ceva de genul ăsta.

— De ce nu o faci?

— Cine ştie? Poate într-o zi o voi face.

Tăcu din nou. Dându-mi seama că se gândea la altceva, i-am întrerupt reveria cu o invitaţie deschisă.

— Dacă tot nu vrei să-mi faci o prezentare a noutăţilor oraşului, măcar poţi să-mi spui care este locul tău preferat?

— O... Nu prea ies în oraş, exclamă ea. Cu excepţia Pieţei Fermierilor din centrul oraşului. Este deschisă sâmbăta dimineaţa. Dar, dacă vrei să găseşti cea mai bună miere, probabil că nu vei avea noroc.

— Cred că bunicul meu mai are o grămadă.

— Nu ştii sigur?

— Sunt câteva borcane în dulap, dar încă nu am verificat şopronul. Am fost prea ocupat să aranjez casa. Adică... un palat ca ăsta trebuie întreţinut.

De această dată, zâmbi, chiar dacă un pic reţinut. Făcu semn din cap spre doc.

— Ai ieşit cu barca până acum?

Nu am spus încă nimic despre barcă, dar este suficient să precizez că era cam ca şi casa, poate că într-o stare şi mai proastă. Chiar şi denumirea de barcă era oarecum generoasă, pentru că arăta mai puţin ca o barcă şi mai mult ca o dependinţă cu două şezlonguri de plastic, prinse de o platformă plutitoare. Bunicul o construise din butoaie goale de ulei abandonate şi bucăţi de cherestea de diferite dimensiuni – şi din ce mai găsise – şi, când nu verifica albinele, meşterea tot timpul la ea.

— Nu încă. Nu sunt sigur că mai funcţionează motorul.

— Ştiu că vara trecută funcţiona, fiindcă mi-a spus Carl. Este o barcă greu de ratat şi bunicului tău îi plăcea să iasă cu ea. Oamenii o fotografiază ori de câte ori o văd.

— Este un pic excentrică, nu-i aşa?

— Totuşi i se potrivea.

— Da, am recunoscut eu. Aşa este.

Oftă şi se ridică în picioare.

— Chiar trebuie să plec. Am câteva ceva de făcut pe acasă. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Benson.

Domnule Benson? Sperasem că trecusem peste formalităţi, dar se părea că nu. Începu să coboare treptele, ajungând jos în momentul în care mintea mi s-a pus din nou în mişcare.

— Nu trebuie să ocoleşti prin spate şi pe lângă casă. Poţi să ieşi pe poarta principală, dacă îţi este mai uşor.

— Mulţumesc, dar am să o iau pe unde am venit. O seară

plăcută!

— La fel. Şi mi-a părut bine de cunoştinţă, Natalie.

Ridică o sprânceană înainte de a se îndepărta; cu câţiva paşi rapizi, dispăru din raza vizuală. După câteva clipe, am auzit un zgomot de portieră trântită dinspre stradă şi motorul maşinii pornind. Toate acestea m-au lăsat gândindu-mă la surprinzătoarea Natalie Masterson. Oricine putea observa că era frumoasă, dar ceea ce mi se păruse interesant era cât de puţin îmi spusese despre ea.

Se spune că femeile sunt sexul misterios şi, chiar şi acum, îmi vine să râd când vreun tip cu care stau de vorbă îmi spune că înţelege ce le face pe femei să se aprindă. Eram derutat de natura unilaterală a conversaţiei. Îi spusesem multe despre mine, dar nu aflasem aproape nimic despre ea. Aveam, totuşi, o bănuială că o voi revedea, şi doar pentru faptul că ştiam exact unde o puteam găsi.

Capitolul 3

De dimineaţa am ieşit la alergat, ceea ce nu mai făcusem în mod constant de la sosirea în oraş. Îmi spun singur că am lucruri mai importante de făcut – cum ar fi să împrăştii bile de naftalină pentru îndepărtarea şerpilor – dar purul adevăr este că nu îmi place întotdeauna să fac mişcare. Ştiu toate avantajele – sunt doctor, vă amintiţi? – dar alergatul mi s-a părut mereu prostesc dacă nu urmăresc o minge de fotbal sau nu driblez.

Dar am alergat. Zece kilometri într-un ritm constant; când am terminat, am făcut o sută de flotări şi abdomene. După un duş scurt şi o gustare luată în grabă, eram pregătit să-mi încep ziua. Desigur, având în vedere că nu aveam responsabilităţi reale din punct de vedere tehnic, am decis să fac încă o verificare rapidă a casei pentru a vedea dacă lipsea ceva. Ceea ce era o sarcină imposibilă, de vreme ce nu ştiam ce fusese în casă când bunicul părăsise oraşul şi deja făcusem curăţenie. Am zărit din nou puşca în dulap şi am găsit gloanţele; nu era altă muniţie, ceea ce mă făcea să cred că nu mai erau şi alte arme. Totuşi, într-o cutie sub patul din sufragerie, am descoperit un teanc de bani prinşi cu un elastic, sub un plic gros care conţinea diverse documente şi fotografii de-ale bunicii mele – cardul de asigurare socială, fişe medicale referitoare la faptul că suferea de epilepsie, lucruri de acest gen. Nu erau mulţi bani – ajungeau pentru câteva cine scumpe poate –, dar cu siguranţă suficienţi pentru a atrage pe cineva care avea nevoie de bani pentru droguri sau băutură. Dacă ar fi fost cineva acolo, i-ar fi fost furat, nu-i aşa? Ceea ce însemna că nu fusese nimeni.

Şi totuşi uşa fusese spartă...

Am clătinat din cap. Oricum, chiar dacă fusese cineva acolo, plecase demult, aşa că mi-am scos din minte subiectul şi m-am hotărât să mă pun pe studiat cărţile de

pe veranda din spate pentru o vreme. Din păcate, nu erau chiar genul care să te captiveze şi, după câteva ore, mi-a ajuns. Partea bună era că nu au mai apărut şerpi, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă ştia într-adevăr Callie despre ce vorbea.

Recunosc faptul că mintea mea îmi mai zbura uneori spre frumoasa Natalie Masterson. Era o enigmă şi am continuat să-mi imaginez licărul amuzat pe care îl observasem în privirea ei în timp ce-i prezentasem povestea vieţii mele uşor înfrumuseţate. Dar reflectând la conversaţia cu Natalie, mi-am amintit şi de albine, şi de barcă, ceea ce mi-a îndreptat gândurile către bunicul şi mi-a adus în minte ultima vizită pe care o făcusem aici. Pe vremea aceea, eram rezident şi, în timp ce alţii plecau spre Caraibe sau Cancun pentru vacanţe binemeritate, eu călătoream de la Baltimore la New Bern, căutând confortul şi dragostea statornică pe care o găsisem întotdeauna de la el de când eram copil. Făcea doar ce-şi dorea – barca era un bun exemplu al ciudăţeniei lui –, dar avea o inimă largă pentru sufletele fără adăpost. Era genul de om care ar fi hrănit orice vagabond s-ar fi întâmplat să-i calce proprietatea; aliniase nişte castroane lângă hambar şi începuseră să apară tot felul de câini de Dumnezeu ştie de pe unde. Le dăduse nume de mărci de maşini celor care se aciuaseră pe acolo... În copilărie, mă jucam prinselea cu câinii Cadillac, Edsel sau Ford, Chevy şi Pinto. În mod ciudat, pe unul l-a numit Winnebago[2] – era o chestie minusculă, un fel de terrier – şi, când l-am întrebat de ce, mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zis:

— Nu vezi cât e de mare!

Cât era în activitate, a fost angajat la fabrică, unde transforma buştenii în cherestea. Ca şi mine, şi-a încheiat viaţa cu mai puţine degete decât a început-o; spre deosebire de mine, asta nu a însemnat sfârşitul carierei lui. Îmi spunea că, dacă un bărbat nu şi-a pierdut un deget la muncă, nu a fost o muncă adevărată, ceea ce conduce la ideea că a crescut-o pe mama – dacă a existat vreodată o

[2] Un tip de autorulotă de mari dimensiuni.

femeie mai sofisticată, ambiţioasă, cerebrală – într-un mod destul de nonconformist. Când eram mai tânăr, suspectam că mama fusese adoptată, dar, pe măsură ce m-am maturizat, am ajuns să recunosc că împărtăşeau un optimism şi o decenţă înnăscute, care se simţeau în tot ce făceau.

Bunicului nu i-a fost uşor după ce a pierdut-o pe bunica. Nu-mi mai amintesc deloc de ea, întrucât singura dată când am întâlnit-o abia mergeam în picioare şi încă mai purtam scutece. Mi-o amintesc însă pe mama care sublinia cât de important era să-l vizităm, să nu fie tot timpul singur. Pentru bunicul, existase o singură femeie; iubise o dată pentru totdeauna, până când o criză epileptică îi luase viaţa bunicii. Încă mai era o fotografie cu ea pe peretele dormitorului şi, după ce m-am mutat, nici nu m-am gândit să o dau jos, chiar dacă nu o cunoscusem niciodată. Faptul că fusese Steaua Polară a bunicului era un motiv mai mult decât suficient pentru a o ţine agăţată exact acolo unde era.

Dar era ciudat să stai în casa lui. Totul părea gol fără bunicul şi când mă învârteam prin hambar, sentimentul de pierdere se adâncea. Era aceeaşi aglomerare ca şi în casa pe care o moştenisem. Înăuntru nu erau doar bile de naftalină şi tot felul de unelte, ci şi un tractor vechi, numeroase piese de motor, pungi cu nisip, târnăcoape, lopeţi, o bicicletă ruginită, o cască de soldat, un pat pliant şi o pătură care arătau de parcă cineva chiar dormise acolo şi nenumărate rămăşiţe ale unei întregi vieţi în care strânsese tot felul de obiecte. Uneori mă întrebam dacă bunicul aruncase vreodată ceva, dar, la o verificare atentă, nu descopereai gunoaie, reviste vechi, ziare sau mizerie care trebuia aruncată; erau doar obiecte de care considerase că ar fi putut avea nevoie într-o zi pentru vreun proiect la care lucra.

În noaptea în care primisem apelul de la spital, nu făceam nimic deosebit. Nu aveam niciun motiv să nu-l fi putut vizita în acea săptămână, sau lună sau chiar în anul anterior. Sau chiar atunci când îmi era cel mai rău. Nu

judecase niciodată pe nimeni, cu atât mai puţin când era vorba de efectele războiului asupra unei persoane. La douăzeci de ani fusese trimis în Africa de Nord; în anii următori, luptase în Italia, Franţa şi apoi Germania. Fusese rănit în bătălia de la Bulge, doar pentru a se întoarce la unitatea sa nu mult după ce armata traversase Rinul. Nu ştiam nimic despre toate acestea de la el deoarece nu vorbea niciodată despre război. Mama îmi spusese totuşi, şi la câteva zile după sosirea mea aici, am descoperit însemnările, alături de Purple Heart[3] şi diverse medalii de onoare.

După spusele mamei, devenise interesat de albine nu mult după ce construise casa. Pe atunci, exista o fermă pe drum, iar bunicul meu lucrase acolo, înainte de a se angaja la moară. Fermierul avea stupi, dar nu-i plăcea să se ocupe de ei. Această sarcină îi revenise bunicului. Din moment ce nu ştia nimic despre apicultură, consultase o carte de la bibliotecă şi, în cele din urmă, aflase singur restul. Pentru el, albinele reprezentau o specie aproape perfectă şi i-ar fi povestit despre ele oricui îl asculta.

Sunt convins că le-ar fi povestit şi medicilor şi asistentelor de la spitalul din Easley, dacă ar fi avut ocazia. Dar nu a avut-o. Imediat ce am primit apelul, am rezervat un zbor spre Greenville, Carolina de Sud, prin Charlotte. Acolo, am închiriat o maşină şi am luat-o pe autostradă; cu toate acestea, am ajuns la aproape optsprezece ore după ce aflasem ce se întâmplase. În acel moment, se afla la Terapie Intensivă de mai bine de trei zile. Atât durase să-şi amintească numele meu; accidentul vascular cerebral îl lăsase mai întâi inconştient, apoi aproape incapabil să vorbească. Îi paralizase aproape toată partea dreaptă a corpului, iar partea stângă era doar puţin mai bine. Imediat ce am ajuns la Terapie Intensivă, am citit informaţiile de pe diversele monitoare şi, după ce am verificat graficul, mi-am dat seama că nu mai avea mult timp de trăit.

Cum era întins în pat, părea să se fi micşorat. Ştiu că

[3] O decoraţie a Statelor Unite care era acordată în numele preşedintelui SUA celor care fuseseră răniţi sau ucişi în timpul serviciului militar.

este un clişeu – că este ceva ce spune practic toată lumea –, dar în cazul lui era adevărat. Pierduse mult în greutate de când îl văzusem ultima oară, iar expresia slăbită întipărită pe faţă, în timp ce dormea, aproape mi-a rupt inima. M-am aşezat lângă pat şi l-am luat de mână; când am simţit-o atât de osoasă şi de fragilă ca a unei păsări, mi s-a pus un nod în gât. Dintr-odată, m-am urât că nu ajunsesem mai devreme; m-am urât că stătusem departe atât de mult timp. Multă vreme, singura mişcare pe care am văzut-o era cum i se ridica şi i se lăsa pieptul.

I-am vorbit, chiar dacă nu eram sigur că mă auzea. Destul de puţin, dacă îmi amintesc bine – i-am spus despre toţi anii în care fusesem prea destabilizat din cauza propriilor tulburări pentru a-l mai vizita. I-am povestit despre explozia din Kandahar şi trauma pe care mi-o produsese. I-am povestit despre Sandra – cea mai recentă iubită a mea – şi despre despărţirea noastră. I-am spus că intenţionez să încep un alt rezidenţiat. Şi i-am mulţumit, încă o dată, pentru simplul fapt că fusese acolo – familia mea adevărată, chiar dacă uneori îl luam de bun – şi înainte, şi după moartea părinţilor mei.

Una dintre asistente m-a informat că, de la sosirea sa, singurele cuvinte pe care le rostise fuseseră numele meu şi Pensacola şi astfel m-au putut găsi. Mi-au spus că reuşise să deschidă ochii şi că încercase să vorbească de câteva ori, dar scosese doar nişte sunete neinteligibile. Alteori, îi privea nedumerit, ca şi când nu ar fi ştiut unde se afla sau cine era.

Eram supărat şi îngrijorat, dar şi confuz. De ce se afla aici, în Easley, Carolina de Sud? Cum ajunsese aici? De când îl cunoşteam, nu călătorise niciodată mai la vest de Raleigh şi venise în Alexandria o singură dată. După război şi până cu doar câteva zile mai înainte, eram destul de sigur că nu părăsise statul de ani buni. Dar Easley era departe de New Bern. Şase sau şapte ore pe autostrada interstatală, poate chiar mai mult, în funcţie de trafic. Pe vremea aceea, bunicul avea nouăzeci şi unu de ani; unde se ducea?

L-aş fi suspectat de Alzheimer, doar că în scrisori părea la fel de lucid şi atent ca întotdeauna. Fusese întotdeauna bun la asta – să-mi scrie scrisori – şi, după ce i-am răspuns la câteva, până la urmă ajunsesem să-i telefonez după ce primeam o misivă de la el. Îmi era mai uşor şi uneori mi-e lene să fac unele lucruri, cum ar fi să pun pixul pe hârtie; nu sunt mândru de asta, dar aşa sunt eu. La telefon era la fel de lucid ca întotdeauna. Era mai bătrân, desigur, şi poate că dura puţin mai mult să-i vină cuvintele potrivite, dar cu siguranţă nu era niciun semn care să indice o demenţă suficient de severă pentru a-l face să întreprindă o călătorie într-un loc despre care nu mai menţionase niciodată.

Dar, privindu-l în timp ce zăcea inconştient, mă întrebam dacă mă înşelasem în legătură cu asta. În lumina târzie a după-amiezii, pielea lui căpătase o paloare cenuşie; până seara, respiraţia îi părea dureroasă. Deşi orele de vizită se încheiaseră, cei din personalul spitalului nu m-au dat afară. Nu sunt sigur de ce – poate pentru că şi eu eram medic sau pentru că îşi dădeau seama cât de mult ţineam la el. Peste noapte şi după aceea, am continuat să stau cu el, ţinându-l de mână şi vorbindu-i tot timpul.

Spre dimineaţă, eram extenuat. Una dintre asistente mi-a adus o cafea, amintindu-mi, în ciuda epuizării mele, că există oameni buni oriunde. Medicul bunicului a venit să facă vizita; puteam să-mi dau seama, după expresia lui, când l-a examinat pe bunicul că se gândea la acelaşi lucru ca mine: bătrânul amabil îşi trăia ultimele clipe. Poate mai erau câteva ore, poate o zi, dar nu mai mult decât atât.

Era aproape de amiază în acea ultimă zi când bunicul s-a mişcat uşor în pat, cu ochii pe jumătate deschişi. În timp ce încerca să se concentreze, am observat aceeaşi confuzie pe care mi-o descriseseră asistentele şi m-am aplecat mai aproape de pat, strângându-i mâna.

— Hei, bunicule, sunt aici. Mă poţi auzi?

A întors capul doar puţin, dar cât a putut.

— Eu sunt, Trevor. Eşti la spital.

A clipit uşor.

— Tre... vor.

— Da, bunicule, eu sunt. Am venit imediat ce am auzit. Unde te duceai?

Am simţit cum îmi strânge mâna.

— Ajutor... grijă... şi...

— Desigur, am spus eu. Au foarte mare grijă de tine.

— Dacă... tu... poţi...

Respira cu greutate şi era un efort să scoată fiecare cuvânt.

— Leşinat...

— Da, bunicule. Ai avut un accident vascular cerebral.

După cum am spus, mă întrebam dacă era mai bolnav decât bănuiam; în acel moment, mi-am amintit că soţia lui avusese epilepsie.

— Bolnav.

— Vei fi bine, l-am minţit. Şi vom avea grijă de albine şi vom ieşi cu barca, bine? Doar tu şi cu mine. Ca în vremurile vechi.

— Ca... Rose...

I-am strâns mâna din nou, urând că era confuz, urând că nu ştia ce i se întâmplase.

— Mireasa ta frumoasă.

— Găseşte... familie...

Nu am avut inima să-i amintesc că soţia şi fiica lui muriseră demult; că eram singura familie pe care o mai avea.

— O să o vezi în curând pe Rose, i-am promis. Ştiu cât de mult te-a iubit. Şi cât de mult ai iubit-o şi tu. Te va aştepta.

— Du-te... în... iad...

Am îngheţat, întrebându-mă dacă auzisem bine. Dacă încerca să facă vreo glumă, era una care nu era genul lui.

— Este în regulă, sunt aici, am repetat.

— Şi... fugi... departe.

— Nu te părăsesc, am spus. Stau chiar aici. Te iubesc, am spus, ducându-i mâna noduroasă spre faţă.

Expresia lui s-a înmuiat.

— Te... iubesc...

Simţeam cum mă podideau lacrimile şi încercam să mă

abţin.

— Eşti cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată.

— *Tu... ai venit...*

— Sigur că am venit.

— *Acum du-te...*

— Nu, am spus. Voi sta chiar aici. Voi sta cu tine cât va fi nevoie.

— *Te rog,* şopti el, apoi a închis ochii.

Acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus. După mai puţin de două ore, şi-a dat ultima suflare.

În noaptea în care a murit, în timp ce stăteam treaz într-un hotel din apropiere, am retrăit acele ultime clipe cu bunicul meu. Am încercat să interpretez lucrurile pe care mi le spusese şi, în cele din urmă, m-am aşezat pe pat pentru a le scrie într-un carneţel care se afla lângă telefon, combinând unele dintre cuvinte în fraze care mă gândeam că aveau mai mult sens.

Trevor... ai grijă... şi... dacă poţi... leşinat... bolnav... ca Rose... găseşte familia... du-te în iad... şi fugi... te iubesc... ai venit... acum du-te... te rog

Fusese puţin agitat, făcuse oarecum nişte disocieri, dar cel puţin mă recunoscuse. Îmi spusese că mă iubeşte şi pentru asta îi eram recunoscător. Îi spusesem că nu voi pleca şi m-am bucurat că nu am făcut-o. Gândul că ar fi putut să moară singur aproape că-mi rupea inima.

După ce am terminat de scris, am împăturit hârtia şi am pus-o în portofel, continuând să reflectez la acele cuvinte. Din tot ce-mi spusese, *du-te în iad* era singurul lucru pe care nu puteam să-l înţeleg. Deşi îl asigurasem că o va vedea din nou pe Rose în curând, bunicul nu fusese niciodată prea religios. Nu ştiam ce credea despre viaţa de apoi, dar m-am bucurat că îi spusesem asta. Indiferent dacă mă crezuse sau nu, cred că asta îşi dorise să audă.

M-am ridicat de pe scaunul din verandă, am coborât

treptele şi m-am îndreptat spre doc. Ca şi barca, nici docul nu era cine ştie ce, dar reuşise să supravieţuiască nenumăratelor uragane de când fusese construit. Când m-am apropiat, am observat putregaiul uscat şi am păşit cu atenţie peste scândurile vechi, temându-mă că aş fi putut să cad în apă în orice moment. Dar scândurile au rezistat şi m-am urcat până la urmă în barcă.

Era o barcă pe care nimeni în afară de bunicul meu nu ar fi putut să o construiască. Dependinţa pe care bunicul o numise „cabină” era amplasată aproape de prova şi avea trei pereţi, o fereastră strâmbă şi o roată veche de lemn, pe care probabil o găsise pe la vreun magazin de vechituri. Întrucât nu ştia prea multe despre proiectarea unei bărci, actul de a ajunge oriunde pe barcă era mai mult artă decât ştiinţă. Roata şi cârma erau doar oarecum conectate; pentru a cârmi la stânga sau la dreapta, era nevoie să învârţi de trei sau de patru ori roata şi era peste puterea mea de înţelegere cum reuşise să o înregistreze oficial ca ambarcaţiune. În spatele cabinei se aflau cele două şezlonguri din plastic, o masă mică pe care o prinsese de punte, precum şi o pereche de scaune din metal fixate. O balustradă din lemn împiedica pasagerii să cadă, iar pupa era decorată cu un set de coarne texane, montate pe un stâlp galvanizat, pe care spunea că i le trimisese un camarad de război.

Motorul era la fel de vechi ca şi restul bărcii; pentru a-l porni, trăgeai de un cablu, cam ca la o maşină de tuns iarba. În copilărie, bunicul mă lăsa să încerc şi, după numeroase încercări eşuate, abia puteam să-mi mai mişc braţul. Cu mâna sănătoasă, am smucit de câteva ori cablul şi, atunci când motorul nu a pornit, mi-am dat seama că problema era la bujii. Bunicul era expert la orice aspect de natură mecanică şi nu aveam nicio îndoială că reuşise să menţină motorul în stare bună până făcuse călătoria la Easley.

Ceea ce mă făcea să mă întreb din nou ce căuta acolo.

După ce am cotrobăit prin hambar să găsesc o cheie, am

scos bujiile şi m-am dus la SUV-ul meu. Trebuie să recunosc faptul că vehiculul meu nu este prietenos cu mediul, dar, pentru că este elegant, îmi place să cred că aduce un plus de frumuseţe lumii, şi atunci se compensează.

Am mers aproape doi kilometri pe drumul spre Slow Jim's Trading Post şi am descoperit că locul nu se schimbase deloc. Înăuntru, am întrebat casierul unde puteam găsi bujii şi am găsit exact modelul de care aveam nevoie. Stomacul mi-a ghiorţăit în timp ce plăteam, amintindu-mi că nu mâncasem nimic de la micul dejun. Cuprins de nostalgie, m-am îndreptat spre grătar. Cele şase mese mici erau ocupate – locul atrăgea întotdeauna o grămadă de oameni –, dar erau câteva scaune libere la tejghea şi m-am aşezat pe unul dintre ele. Deasupra grătarului era o tablă pe care era scris meniul. Erau mai multe feluri decât crezusem, deşi puţine dintre ele erau chiar sănătoase. Dar îmi făcusem alergarea de dimineaţă, aşa că, ce naiba? Am comandat un cheeseburger şi cartofi prăjiţi la Claude, un bărbat pe care l-am recunoscut din vizitele anterioare. În ciuda şorţului pe care-l purta, arăta mai degrabă a bancher decât a bucătar, cu părul întunecat, argintiu pe la tâmple şi ochii albaştri care se asortau cu tricoul polo pe care îl purta pe sub şorţ. Tatăl lui fondase iniţial magazinul – probabil în aceeaşi perioadă în care bunicul îşi construise casa – dar Claude conducea locul de mai bine de un deceniu.

Am comandat şi ceai cu gheaţă, care era la fel de dulce cum mi-l aminteam. Sudul este faimos pentru ceaiul dulce şi am savurat fiecare picătură. Atunci, Claude îmi împinse un castronel cu nişte chestii umede şi maronii.

— Ce sunt astea?

— Alune fierte. Le ofer la fiecare comandă, explică Claude. Am început să fac asta acum câţiva ani. Este reţeta soţiei mele. Este o oală lângă casa de marcat. Poţi să cumperi înainte de plecare. Majoritatea celor care vin aici o fac.

Am încercat una precaut, surprins de gustul plăcut şi sărat. Claude se întoarse şi aruncă nişte cartofi prăjiţi congelaţi dintr-o pungă în uleiul fierbinte, înainte să aşeze

un burger pe grătar. Într-o parte, Callie aranja nişte rafturi, dar, când m-a observat, s-a oprit.

— Nu-i aşa că te ştiu? întrebă Claude. Cred că te recunosc.

— Nu am mai fost aici de ani buni, dar obişnuiam să vin mereu cu bunicul, Carl Haverson.

— O, aşa este, spuse el, luminându-se la faţă. Eşti medic în marina militară, nu?

— Nu mai sunt. Dar asta este o altă poveste.

— Eu sunt Claude, se prezentă el.

— Îmi amintesc. Eu sunt Trevor.

— Uau! exclamă el. Medic în marina militară. Claude fluieră. Bunicul tău sigur era mândru de tine.

— Şi eu eram mândru de el.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta. Îmi plăcea de el.

Am descojit o altă alună.

— Şi mie.

— Locuieşti în apropiere acum?

— Stau în casa lui până prin iunie sau cam aşa ceva.

— O proprietate grozavă, spuse Claude. Bunicul tău a plantat nişte copaci fantastici. Sunt foarte frumoşi în perioada asta a anului. Soţia mea mă pune să încetinesc maşina de fiecare dată când trecem pe lângă casă. Multe flori. Stupii mai sunt acolo?

— Desigur. Am încuviinţat din cap. Sunt în stare foarte bună.

— Bunicul tău obişnuia să mă lase să cumpăr şi să vând o cantitate din mierea lui în fiecare an. Oamenilor le place. Dacă a rămas din recolta de anul trecut, aş fi încântat să te scap de ea.

— Câte borcane ai vrea?

— Pe toate, chicoti el.

— Este atât de bună?

— Cea mai bună din stat, sau cel puţin aşa spun ei.

— Există un clasament?

— Nu ştiu. Dar asta le spun oamenilor când întreabă. Şi continuă să o cumpere.

Am zâmbit.

— De ce stai la grătar? Dacă îmi amintesc corect, nu stăteai de obicei la casă?

— Aproape întotdeauna. Este mai răcoare, activitatea este mai uşoară şi nu sunt plin de grăsime până la sfârşitul zilei. Dar Frank, cel care se ocupă de grătar, este liber săptămâna asta. Fiica lui se căsătoreşte.

— Un motiv bun să-ţi iei liber de la muncă.

— Nu este atât de bun pentru mine. Nu prea mă pricep să fac preparate pe grătar. Voi face tot posibilul să mă asigur că nu-ţi ard burgerul.

— Ţi-aş fi recunoscător.

Aruncă o privire spre grătarul care sfârâia.

— Carl venea aici de două-trei ori pe săptămână, ştii. Întotdeauna comanda un sendviş BLT[4] pe pâine prăjită albă, cu cartofi prăjiţi şi murături alături.

Mi-am amintit că îmi comandam acelaşi lucru când eram cu el. Nu ştiu de ce, BLT-urile nu erau niciodată la fel de gustoase în altă parte.

— Sigur îi plăceau şi alunele. Sunt extraordinare.

— Nu, spuse Claude. Era alergic.

— La alune?

L-am privit cu neîncredere.

— Aşa mi-a spus mereu. Spunea că i s-ar fi umflat gâtul ca un balon.

Câte nu ştii despre un om, m-am gândit înainte să-mi aduc aminte că tatăl lui Claude, Jim, şi bunicul meu fuseseră întotdeauna apropiaţi.

— Ce mai face tatăl tău?

Mă gândeam că Jim a plecat pe acelaşi drum ca şi bunicul, fiind de vârstă apropiată, dar Claude ridică doar din umeri.

— La fel ca întotdeauna, cred. Încă îi place să vină pe la magazin de două ori pe săptămână şi să stea pe balansoarele din faţă în timp ce ia masa.

— Da?

— De fapt, bunicul tău obişnuia să i se alăture când venea aici, spuse Claude. Erau mereu împreună. Cred că

[4] În engleză: *bacon, lettuce, tomato* – bacon, salată, roşie.

Jerrold cumva, de când a murit bunicul tău, i-a luat locul. L-ai cunoscut pe Jerrold?

— Nu.

— A fost şofer pe un camion pentru Pepsi. Soţia lui a murit cu câţiva ani în urmă. Un tip drăguţ, dar ciudat. Şi sincer, nu sunt sigur care dintre ei este mai normal. Tatăl meu este surd de-a binelea şi sigur are ceva probleme la mansardă. Este foarte dificil să ai o conversaţie cu el.

— Trebuie să aibă aproape nouăzeci de ani.

— Nouăzeci şi unu. Presupun că o să trăiască până la o sută zece. În afară de auz, este mai sănătos decât mine.

Claude întoarse burgerul pe grătar, apoi puse chiflele într-un prăjitor de pâine. Când au fost gata, adăugă condimente, salată, roşii şi ceapă înainte de a mă aborda din nou.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Spune.

— Ce căuta Carl în Carolina de Sud?

— Habar n-am. Încă nu am aflat. Speram să-mi poţi spune tu.

Claude clătină din cap.

— Cu tata vorbea mai mult decât cu mine, dar, după ce murit, a stârnit curiozitatea multora.

— De ce?

Puse mâinile pe tejghea şi mă privi.

— Ei bine, în primul rând, de obicei nu mergea nicăieri. Nu a părăsit oraşul de ani buni. Şi apoi, era camioneta aia a lui... Ţi-o aminteşti?

Am încuviinţat din cap. Era un Chevy C/K de la începutul anilor ’60. Ai fi putut-o considera clasică dacă nu ar fi arătat ca o epavă decolorată şi ruginită.

— Carl făcea tot posibilul să o ţină funcţională. S-a priceput mereu la motoare, dar chiar el spunea că erau ultimele zile pentru acea camionetă. Mă îndoiesc că mai putea prinde şaptezeci de kilometri pe oră. Era bună de mers prin oraş, dar nu cred că l-ar fi scos Carl pe autostrada interstatală.

Nici eu nu credeam asta. În mod clar, nu eram singurul

care se întreba ce-l apucase.

Claude se întoarse la grătar şi puse cartofii prăjiţi pe farfuria de carton. Apoi îmi aduse mâncarea pe masă.

— Ketchup şi muştar, nu?

— Sigur.

Împinse sticlele spre mine.

— Şi lui Carl îi plăcea ketchupul. Îmi lipseşte. A fost un om bun.

— Da, a fost, am spus absent, dar atunci am avut certitudinea că Natalie avusese dreptate când îmi spusese că locuise cineva în casa bunicului. Cred că iau astea afară şi mănânc în faţa magazinului. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Claude.

— De-aia sunt scaunele acolo. Mi-a părut bine să te văd din nou.

Mi-am luat farfuria şi băutura şi m-am îndreptat spre uşă. Am împins-o cu şoldul, m-am îndreptat spre balansoare şi m-am aşezat. Mi-am pus farfuria pe măsuţa din lemn de lângă mine, gândindu-mă din nou la posibilul vagabond din casa mea şi am început să mă întreb dacă avea cumva legătură cu celelalte mistere care învăluiau ultimele zile de viaţă ale bunicului.

În momentul în care am terminat de mâncat, am văzut-o pe Callie ieşind din magazin, cărând ceva ce părea a fi masa ei de prânz într-o pungă maro de hârtie.

— Bună, Callie, am salutat-o eu.

Aruncă o privire suspicioasă în direcţia mea.

— Te cunosc?

— Ne-am cunoscut acum câteva zile, am spus eu. Când treceai pe lângă casa mea. Mi-ai spus că bilele de naftalină nu vor ţine şerpii departe.

— Păi... nu.

— De atunci, nu am mai văzut şerpi.

— Sunt încă acolo.

M-a luat prin surprindere când s-a lăsat pe vine şi şi-a întins mâna, ţinând o farfurie de carton cu ceva ce părea să fie ton.

— Hai, Termite. E ora mesei.

Aşează farfuria pe pământ, iar o clipă mai târziu, apăru o pisică din spatele maşinii de gheaţă.

— Este pisica ta? am întrebat-o.

— Nu. Este motanul magazinului. Claude mă lasă să-l hrănesc.

— Locuieşte la magazin?

— Nu ştiu sigur unde locuieşte în timpul zilei, dar Claude îl lasă să intre în timpul nopţii. Este priceput la prins şoareci.

— De ce îl cheamă Termite?

— Nu ştiu.

— Şi nu ştii pe unde umblă în timpul zilei?

Callie nu răspunse până când Termite nu începu să mănânce.

Apoi, fără să mă privească, vorbi din nou.

— Îţi place să pui multe întrebări, nu-i aşa?

— Când mă interesează ceva.

— Te interesează motanul?

— Îmi aminteşte de bunicul meu. Şi lui îi plăcea să hoinărească.

După ce motanul termină de mâncat, Callie ridică farfuria, între timp, Termite, se îndreptă în direcţia mea, mă ignoră total când trecu pe lângă mine, apoi dispăru după colţul magazinului.

Callie încă nu răspunsese. Suspinând, aruncă farfuria de carton la coşul de gunoi şi, stând cu spatele la mine şi pregătindu-se să plece, spuse ceva care mă luă prin surprindere.

— Ştiu.

Capitolul 4

Atât CBT, cât şi DBT se bazează pe un stil de viaţă sănătos sau *pe lucrurile pe care le-ai învăţat de la mama,* ca o modalitate de a ajuta la îmbunătăţirea sănătăţii mentale şi emoţionale. În timp ce toată lumea poate beneficia de terapie comportamentală, pentru cei ca mine, care suferă de PTSD, stilul de viaţă sănătos este esenţial pentru asigurarea calităţii vieţii. În realitate – cum mă comportam, cu alte cuvinte – însemna că exerciţiile fizice frecvente, somnul regulat, alimentaţia sănătoasă şi evitarea substanţelor care afectează starea de spirit erau modalităţi de a îmbunătăţi lucrurile. Terapia, am ajuns să înţeleg, se referă mai puţin la introspecţie decât la deprinderea obiceiurilor pentru o viaţă de succes şi, mai important, la punerea lor în practică.

În afară de cheeseburgerul şi cartofii prăjiţi pe care i-am mâncat la prânz la începutul săptămânii, am încercat, în general, să mă conformez acestor obiceiuri. Din experienţă ştiam că atunci când eram prea obosit sau dacă nu făceam sport mai mult timp sau dacă mâncam prea multă mâncare nesănătoasă, eram mai sensibil la diverşi factori declanşatori, cum ar fi zgomotele puternice sau oamenii enervanţi. Poate că nu-mi plăcea deloc să alerg, dar purul adevăr era că nu mai avusesem coşmaruri de mai bine de cinci luni şi nu-mi mai tremuraseră mâinile de când ajunsesem în New Bern. Asta însemna încă un antrenament sâmbătă dimineaţă, urmat de o ceaşcă de cafea mai bună decât de obicei.

După aceea, m-am dus la barcă să schimb bujiile. Destul de rapid, motorul s-a trezit la viaţă, apoi a început să toarcă. L-am lăsat la ralanti un timp, gândindu-mă că bunicul ar fi fost mândru, mai ales că, în comparaţie cu el, nu mă pricepeam la mecanică. În timp ce aşteptam, mi-am amintit o glumă pe care mi-o spusese bunicul când îl

vizitasem ultima oară. O doamnă se duce cu maşina la mecanic deoarece merge prost. Puţin mai târziu, mecanicul iese, iar ea îl întreabă: „Ce problemă are maşina mea?” Mecanicul îi răspunde: „Doar rahat în carburator”. „O!” exclamă ea. „Cât de des trebuie să pun?”

Bunicului îi plăcea foarte tare să spună glume, acesta fiind încă un motiv pentru care mă simţeam întotdeauna bine când îl vizitam. Le spunea cu o sclipire răutăcioasă în privire, de obicei începând să chicotească chiar înainte de a ajunge la final. În această privinţă şi în nenumărate altele, era opusul părinţilor mei care erau foarte serioşi şi practici. Uneori, mă întrebam ce m-aş fi făcut dacă nu ar fi existat în viaţa mea cu prezenţa lui boemă.

După ce am oprit motorul, m-am întors în casă şi m-am spălat. Mi-am pus pantalonii kaki, un tricou polo şi mocasinii, apoi am făcut drumul de zece minute cu maşina până în centrul orăşelului New Bern.

Întotdeauna mi-a plăcut zona centrală, în special cartierul istoric. Erau o mulţime de case vechi şi maiestuoase, unele dintre ele datând din secolul al optsprezecelea, ceea ce era destul de uimitor, deoarece oraşul era predispus la inundaţii în timpul uraganelor şi ar fi fost de aşteptat să fie toate distruse până acum. Când am vizitat prima oară zona respectivă, multe dintre casele istorice erau într-o stare jalnică, dar una câte una fuseseră cumpărate de investitori de-a lungul anilor şi fuseseră treptat restaurate la gloria lor anterioară. Străzile erau umbrite de stejari masivi şi de magnolii şi erau o grămadă de indicatoare care atestau evenimente istorice importante: un duel celebru avusese loc într-un loc, o persoană importantă se născuse într-un alt loc, originile unei decizii a Curţii Supreme luaseră naştere în următorul imobil. Înainte de revoluţie, New Bern fusese capitala colonială pentru britanici şi, după ce devenise preşedinte, George Washington vizitase oraşul pentru scurt timp. Ceea ce îmi plăcea cel mai mult însă era faptul că, în comparaţie cu cele din oraşele mici din alte părţi ale ţării, magazinele din centrul oraşului prosperau, chiar dacă existau hipermarketuri la doar câţiva kilometri distanţă.

Am parcat maşina în faţa Bisericii Episcopale şi am coborât inundat de lumina soarelui. Văzând cerul albastru şi temperatura mai ridicată decât de obicei, nu eram surprins de mulţimea de oameni care umplea trotuarele. Am trecut pe lângă muzeul Pepsi – această băutură răcoritoare fusese inventată aici de Caleb Bradham – şi apoi pe lângă Baker's Kitchen, un loc popular pentru a lua micul dejun. Era deja aglomerat, iar oamenii aşteptau pe bănci afară să se elibereze mesele. Căutasem rapid pe internet, înainte de a pleca, Piaţa Fermierilor, aşa că am găsit-o uşor, fiind situată în apropierea Centrului de Istorie din Carolina de Nord. Întrucât Natalie îmi recomandase locul şi nu aveam nimic mai bun de făcut, m-am gândit de ce nu?

Câteva minute mai târziu, am ajuns la destinaţie. Nu era abundenţa de produse agricole pe care mi-o imaginasem, cu coşuri doldora de fructe şi legume cum se obişnuia să fie expuse pe marginea drumului. În schimb, piaţa era dominată în principal de vânzătorii de mărunţişuri, produse gătite şi tot felul de articole meşteşugăreşti vechi. Şi era de fapt normal, dându-mi seama că era abia aprilie şi încă nu era coaptă recolta de vară.

Totuşi, nu lipseau produsele proaspete şi am făcut un tur al pieţei, să-mi fac o idee şi să mă hotărăsc de ce aveam nevoie pentru propria cămară. Mergând prin piaţă, mi-am cumpărat o cană de cidru de mere şi am continuat să mă plimb. Pe lângă produse alimentare, am văzut păpuşi din paie, căsuţe pentru păsări, clopoţei din scoici şi borcane cu unt de mere, lucruri de care nu aveam nevoie. Totuşi, era din ce în ce mai aglomerat şi, când am revenit la punctul de plecare, am descoperit-o pe Natalie Masterson lângă o tarabă unde se vindeau cartofi dulci.

Chiar şi de la distanţă, ieşea în evidenţă. Ţinea în mână un coş şi purta blugi decoloraţi, un tricou alb şi sandale, întreaga ţinută potrivindu-i-se mult mai bine decât uniforma plictisitoare. Avea o pereche de ochelari de soare pe cap şi, în afară de ruj, era machiată foarte discret. Părul îi ajungea până la umeri, într-o dezordine superbă. Dacă m-aş fi gândit la doamna Masterson mai devreme în acea

dimineaţă, mi-aş fi închipuit-o probabil că s-a îmbrăcat, şi-a trecut degetele prin păr şi şi-a dat rapid cu ruj înainte de a ieşi pe uşă, întregul proces durând mai puţin de cinci minute.

Părea să fie singură şi, după un moment de ezitare, am pornit spre ea, aproape dând peste o doamnă mai în vârstă care analiza o căsuţă pentru păsări. Până să mă apropii, Natalie se întorsese în direcţia mea. Tocmai mă recunoscuse, dar ajunsesem deja lângă ea.

— Bună dimineaţa, am spus.

Îi puteam simţi ochii aţintiţi asupra mea, sclipind amuzaţi.

— Bună dimineaţa, răspunse ea.

— Nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar eu sunt Trevor Benson. Ne-am întâlnit noaptea trecută.

— Îmi amintesc, spuse ea.

— Care era probabilitatea să ne întâlnim aici?

— Destul de mare, aş spune, remarcă ea, din moment ce am spus că vin aici cu regularitate.

— Pentru că mi-ai recomandat locul, m-am gândit să văd despre ce e vorba, am spus eu. Şi, oricum, aveam nevoie de câte ceva.

— Dar nu aţi găsit încă nimic de cumpărat?

— Mi-am cumpărat un cidru mai devreme. Şi mă gândesc să-mi iau o păpuşă din paie.

— Nu pari genul care colecţionează păpuşi.

— Sper să-mi fie partener de conversaţie în timp ce-mi beau cafea de dimineaţă.

— Asta este o idee îngrijorătoare, spuse ea, ţinându-şi privirea asupra mea un pic cam prea mult.

Mă întrebam dacă acesta era felul ei de a flirta sau dacă scruta pe toată lumea în felul ăsta.

— De fapt, am venit să cumpăr nişte cartofi.

— Uite, spuse ea, arătând spre tarabă. Sunt o grămadă.

Îşi îndreptă atenţia spre tarabă, muşcându-şi buza în timp ce studia produsele. Apropiindu-mă, i-am analizat profilul, descoperind o inocenţă surprinzătoare atunci când nu îşi studia expresia feţei, ca şi când ar fi fost încă

surprinsă că se întâmplau lucruri rele în lume. Mă întrebam dacă avea legătură cu meseria ei sau dacă, pur şi simplu, îmi imaginam. Sau dacă, Doamne fereşte, avea legătură cu mine.

Alese câţiva cartofi de dimensiune medie şi-i aşează în coş; eu mi-am luat doi dintre cei mai mari. După ce numără câţi avea deja în coş, mai adăugă câţiva.

— Ai luat ceva cartofi, am observat eu.

— Fac plăcinte.

Văzându-mi expresia întrebătoare, spuse:

— Nu pentru mine. Pentru o vecină.

— Găteşti?

— Locuiesc în Sud. Bineînţeles că gătesc.

— Şi vecina ta... nu?

— Este în vârstă, iar copiii şi nepoţii ei vin în vizită la sfârşitul acestei săptămâni. Iubeşte reţeta mea.

— Foarte drăguţ din partea ta, am felicitat-o. Cum ţi-a fost restul săptămânii?

Îşi rearanjă cartofii în coş.

— A fost bine.

— S-a întâmplat ceva interesant? Împuşcături, urmăriri? Ceva de genul ăsta?

— Nu, spuse ea. Doar chestii obişnuite. Câteva certuri domestice, câţiva şoferi sub influenţa alcoolului. Şi, desigur, transferurile.

— Transferurile?

— Transferurile deţinuţilor. Spre şi de la locul unde au înfăţişarea în instanţă.

— Şi tu te ocupi de asta?

— Toţi adjuncţii o fac.

— Este ceva înfricoşător?

— De obicei, nu. Au cătuşe şi majoritatea sunt destul de prietenoşi. Instanţa este un loc mult mai plăcut decât închisoarea. Dar, din când în când, unii dintre ei mă fac să fiu nervoasă, genul rar de psihopaţi, cred. Este ca şi când le lipseşte ceva elementar din personalitate şi ai impresia că, imediat după ce te-au ucis, ar putea să mănânce câteva bucăţi de taco fără nicio remuşcare. Aruncând o privire în

coş, făcu un calcul înainte de a se întoarce spre vânzător. Cât costă?

La răspunsul vânzătorului, scoase câteva bancnote din geantă şi i le întinse. Mi-am arătat şi eu coşul şi am scos banii din portofel. În timp ce aşteptam, o brunetă cu ochii căprui, cam în jur de treizeci de ani îi făcu cu mâna lui Natalie şi se apropie zâmbind larg, în timp ce femeia îşi făcea drum printre clienţi, Natalie deveni tensionată. Când ajunse lângă ea, femeia se aplecă şi o îmbrăţişă pe Natalie.

— Hei, Natalie, spuse femeia, pe un ton grijuliu. De parcă ştia că Natalie se confrunta cu ceva despre care eu nu ştiam nimic. Ce mai faci? Nu te-am văzut de ceva timp.

— Îmi pare rău, răspunse Natalie în timp ce femeia se retrase. Dar am o mulţime de lucruri pe cap.

Femeia încuviinţă, uitându-se în direcţia mea, apoi din nou spre Natalie, curiozitatea fiindu-i evidentă.

— Eu sunt Trevor Benson, am spus eu, întinzându-mi mâna.

— Julie Richards, spuse ea.

— Stomatologul meu, explică Natalie. Se întoarse din nou spre Julie. Ştiu că trebuie să sun la cabinet şi să stabilesc o programare...

— Când vrei tu, spuse Julie, dând din mână. Ştii că mă pliez pe programul tău.

— Mulţumesc, murmură Natalie. Ce mai face Steve?

Julie ridică din umeri.

— Foarte ocupat, spuse ea. Încă încearcă să găsească un alt medic pentru practică, aşa că are programări pentru toată săptămâna. Acum este la lecţia de golf, de care ştiu că are nevoie, dar, din fericire, a promis că îi va duce pe copii la un film mai târziu, să poată avea şi mama o pauză.

Natalie zâmbi.

— Cooperare şi compromis.

— Este un om bun, spuse Julie.

Din nou, mă privi pentru un moment, apoi din nou pe Natalie.

— Aşadaaar... Cum de vă cunoaşteţi?

— Nu suntem împreună, spuse Natalie. Ne-am întâlnit

întâmplător. Tocmai s-a mutat în oraş şi a avut loc un incident la casa lui. Chestiuni legale.

Puteam simţi disconfortul din vocea lui Natalie, aşa că am făcut semn spre cumpărături.

— Am venit să cumpăr cartofi.

Julie îşi îndreptă atenţia asupra mea.

— Tocmai te-ai mutat aici? De unde eşti?

— În ultimul timp, din Florida. Dar am crescut în Virginia.

— Unde în Virginia? Eu sunt din Richmond.

— Alexandria, am spus eu.

— Îţi place aici?

— Îmi place. Dar încă mă acomodez.

— Te vei obişnui. Sunt o mulţime de oameni grozavi aici, spuse ea, înainte de a se concentra din nou asupra lui Natalie.

Eram pe jumătate atent, în timp ce Natalie şi Julie continuau să discute politeţuri, înainte să încheie conversaţia. Spre sfârşit, Julie se aplecă să o îmbrăţişeze din nou.

— Îmi pare rău, dar va trebui să o şterg, spuse Julie. Copiii sunt la vecina şi i-am spus că nu voi întârzia mult.

— Mi-a părut bine să te văd.

— Şi mie. Şi nu uita că mă poţi suna oricând. M-am gândit la tine.

— Mulţumesc, răspunse Natalie.

În timp ce Julie se îndepărta, am observat o umbră de oboseală în expresia feţei lui Natalie.

— Eşti bine?

— Da, spuse Natalie. Sunt bine.

Am aşteptat, dar Natalie nu mai adăugă nimic.

— Speram să găsesc nişte căpşune, spuse în cele din urmă cu o voce abătută.

— Sunt bune?

— Nu ştiu, zise ea, amintindu-şi de mine. Acesta este primul weekend când au apărut, dar anul trecut au fost delicioase.

Se îndreptă spre o tarabă plină cu căpşune, care se afla între taraba cu căsuţe pentru păsări şi cea cu păpuşi din

paie. În depărtare, am văzut-o pe Julie, doctorul stomatolog, stând de vorbă cu un alt cuplu tânăr; m-am gândit că o observase şi Natalie, deşi nu a zis nimic. În schimb, se întoarse spre taraba cu căpşune. Când am ajuns lângă ea, Natalie se îndreptă dintr-odată.

— Oh, am uitat că trebuia să iau şi nişte broccoli, înainte să se vândă tot.

Făcu un pas înapoi.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, domnule Benson.

Deşi zâmbea, era clar că voia să scape de mine cât mai repede posibil. Simţeam şi alte priviri îndreptate spre noi în timp ce ea se îndepărta.

— Şi mie, doamnă ajutor de şerif.

S-a întors, luând-o înapoi pe unde venisem, lăsându-mă singur în faţa tarabei. Vânzătoarea, o tânără domnişoară, îi dădea rest unui alt client, iar eu nu eram foarte sigur ce să fac. Să stau acolo? Să o urmăresc? Să o urmăresc probabil ar fi fost iritant şi ciudat, aşa că am rămas la taraba cu căpşune, gândindu-mă că arătau la fel ca acelea din supermarket, doar că erau mai puţin coapte. Hotărându-mă să-i ajut pe fermierii locali, mi-am cumpărat o casoletă şi mi-am făcut drum înapoi încet prin mulţime. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Natalie lângă un stand unde se vindeau mere; în coşul ei nu era niciun broccoli.

M-am gândit dacă să o iau spre casă, dar, observând din nou frumuseţea dimineţii, m-am hotărât că o ceaşcă de cafea ar fi fost grozavă.

Părăsind piaţa, am mers până la cafeneaua Trent River. Era la câteva blocuri distanţă, dar, având în vedere vremea frumoasă, era plăcut să stai afară. Înăuntru, îi auzeam pe clienţii din faţa mea comandându-şi *chai latte* decafeinizat sau ce mai era la modă atunci. Când mi-a venit rândul, am comandat o cafea neagră, iar tânăra de la tejghea – cu un *piercing* în sprânceană şi un păianjen tatuat pe dosul mâinii – mă privi ca şi când încă mai trăiam în anii ’80, deceniul în care m-am născut.

— Atât? Doar... cafea?

— Da, vă rog.

— Numele?

— Johann Sebastian Bach.

— Cu Y?

— Da, am răspuns.

O priveam cum scrise *Yohan* pe pahar şi i-l înmână bărbatului cu părul prins în coadă care se afla în spatele ei. Era clar că numele nu-i spunea nimic.

Ieşind cu paharul afară, am luat-o spre Union Point, un parc aflat la confluenţa râurilor Neuse şi Trent. Acesta era şi locul, potrivit indiciului istoric localizat corespunzător, unde un grup de colonişti elveţieni şi palatini fondaseră oraşul în 1710. După cum îmi dădeam seama, probabil că se îndreptau către zone cu climă mai caldă – South Beach, poate, sau Disney World – şi se rătăciseră, ajungând astfel aici, iar căpitanul, fiind bărbat, nu dorise să ceară informaţii.

Nu că ar fi fost o locaţie proastă. De fapt, clima este foarte plăcută, cu excepţia cazurilor în care uraganele vin urlând dinspre Atlantic. Vânturile opresc râul Neuse să se reverse în mare, apa se retrage şi oraşul pretinde că aşteaptă arca lui Noe. Bunicul meu a prins şi uraganul Fran, şi pe Bertha în 1996, dar când vorbeam despre furtuni majore, întotdeauna se referea la Hazel, din 1954. În timpul furtunii, doi stupi fuseseră răsturnaţi, un eveniment catastrofal pentru viaţa lui. Faptul că fusese smuls şi acoperişul, nu fusese atât de important pentru el, precum lezarea mândriei şi bucuriei lui. Cu toate acestea, nu sunt sigur că Rose simţise la fel; se dusese să stea la părinţi până când casa fusese din nou locuibilă.

În centrul parcului se afla un mare foişor, precum şi o minunată promenadă din cărămidă care continua de-a lungul malului râului. M-am îndreptat spre o bancă liberă cu vedere la râu şi m-am aşezat. Soarele scânteia pe apele leneşe ale râului Neuse, care avea aproape doi kilometri lăţime în acest loc şi se vedea o barcă alunecând încet în aval, cu pânzele umflate ca o pernă. La un debarcader din apropiere, am văzut un grup de paddleboarderi[5] care se

[5] Cei care practică acest sport stau pe o placă de surf pe apă,

pregăteau să se lanseze pe apă. Unii erau în pantaloni scurţi şi tricouri, alţii în costume de scafandru şi discutau planul de acţiune. La capătul îndepărtat al parcului, câţiva copii hrăneau raţele; o altă pereche se juca cu un *frisbee,* iar un alt copil înălţa un zmeu. Mă gândeam că oamenii de pe aici ştiau să se bucure de weekendurile lor. În Kandahar – şi înainte de asta, în timpul rezidenţiatului – am lucrat, practic, în fiecare weekend, iar zilele treceau confundându-se epuizant unele cu altele. Dar mă simţeam mai bine să mă relaxez sâmbăta şi duminica. De altfel, făceam aproape acelaşi lucru şi în celelalte zile ale săptămânii, aşa că îmi cam ieşisem din mână.

După ce mi-am terminat cafeaua, am aruncat paharul gol într-un coş de gunoi din apropiere şi m-am îndreptat spre balustradă. Cum stăteam acolo aplecat peste ea, îmi dădeam seama că viaţa într-un orăşel avea farmecul ei. Mi-am întărit această idee mai ales câteva minute mai târziu, când am văzut-o pe Natalie venind în direcţia mea, trăgând coşul după ea. Părea să privească paddleboarderii în timp ce se apropiau de apa mai adâncă.

Probabil că aş fi putut să-i fac semn sau să strig, dar, având în vedere întâlnirea noastră recentă din Piaţa Fermierilor, m-am abţinut. În schimb, am continuat să studiez curentul lent până când am auzit o voce în spatele meu.

— Tu, din nou.

M-am uitat peste umăr. Atitudinea şi expresia lui Natalie transmiteau că nu se aşteptase să mă găsească aici.

— Cu mine vorbeşti?

— Ce faci aici?

— Mă bucur de dimineaţa de sâmbătă.

— Ştiai că voi veni aici?

— De unde era să ştiu unde mergi?

— Nu ştiu, spuse ea cu suspiciune în voce.

— Este o dimineaţă frumoasă şi o privelişte minunată. De ce nu aş veni aici?

Deschise gura ca să răspundă, apoi o închise din nou

deplasându-se cu ajutorul unei vâsle.

înainte de a spune ceva.

— Cred că nu este treaba mea, oricum. Scuze de deranjez.

— Nu e niciun deranj, am asigurat-o. Apoi, arătând din cap spre coşul ei: Ai găsit tot ce aveai nevoie la piaţă?

— De ce întrebi?

— Doar făceam conversaţie. Din moment ce mă urmăreşti, vreau să spun.

— Nu te urmăresc!

Am izbucnit în râs.

— *Glumeam.* În orice caz, am impresia că încerci să mă eviţi.

— Nu te evit. Nici nu te cunosc bine.

— Exact, am aprobat-o eu şi, simţind că mingea era din nou în terenul meu, m-am hotărât să-mi încerc norocul încă o dată. Şi este păcat.

I-am zâmbit maliţios înainte de a-mi întoarce privirea spre râu.

Natalie mă studia, parcă nehotărâtă dacă să rămână sau să plece. Deşi credeam că va alege să plece, mi-am dat seama că, până la urmă, se aşezase lângă mine. Auzind-o cum suspina în timp ce îşi punea coşul jos, ştiam că această a treia încercare a mea avusese ceva sorţi de izbândă.

În cele din urmă, vorbi.

— Am o întrebare.

— Spune.

— Întotdeauna eşti atât de direct?

— Niciodată, am spus eu. De felul meu, sunt liniştit şi rezervat. Sunt o persoană foarte retrasă, serios.

— Mă îndoiesc.

Pe râu, paddleboarderii care mergeau în amonte pluteau acum pe apă.

În tăcerea care se lăsase, am văzut-o cum îşi încleştase mâinile de balustradă.

— Referitor la ce s-a întâmplat mai devreme, spuse ea. La piaţă, când am plecat. Dacă a părut prea brusc, îmi cer scuze.

— Nu-i nevoie.

— Totuşi, m-am simţit prost după aceea. Doar că, în oraşele mici, oamenii vorbesc. Iar Julie...

Când s-a oprit, am continuat eu în locul ei.

— Vorbeşte mai mult decât majoritatea?

— Nu voiam să-şi facă o idee greşită.

— Înţeleg, am spus. Bârfele sunt elementul vital al oraşelor mici. Să sperăm doar că s-a dus acasă la copii în loc să vină în parc sau chiar ar putea avea un subiect de bârfă.

Deşi am spus-o în glumă, Natalie a scanat imediat vecinătatea şi eu am făcut acelaşi lucru. Din câte îmi dădeam seama, nu ne urmărea nimeni. Totuşi, mă făcea să mă întreb ce era atât de îngrozitor să fii văzut cu cineva ca mine. Nu lăsa să se vadă că ar fi avut vreo idee la ce mă gândeam, nu dădea niciun semn, dar mi s-a părut că observ o expresie de uşurare.

— Cum faci plăcinta cu cartofi dulci?

— Vrei reţeta?

— Nu cred că am mâncat vreodată plăcintă cu cartofi dulci. Încerc să-mi dau seama ce gust are.

— Seamănă cu plăcinta de dovleac. Pe lângă cartofi, adaugi unt, zahăr, ouă, vanilie, scorţişoară, nucşoară, lapte condensat şi un pic de sare. Dar cheia este într-adevăr crusta.

— Faci o crustă bună?

— Fac o crustă grozavă. Secretul este să foloseşti suficient unt, nu puţin. Apropo, părerile sunt împărţite. Dar am experimentat împreună cu mama şi am căzut de acord.

— Locuieşte în oraş?

— Nu. Încă stă în La Grange, unde am crescut.

— Nu sunt sigur că ştiu unde este.

— Între Kinston şi Goldsboro, pe drumul spre Raleigh. Tata era farmacist. Este încă, de fapt. A început afacerea înainte să mă nasc eu. Are şi o farmacie, desigur. Mama se ocupă de asta şi ţine registrele.

— Când ne-am întâlnit prima dată, ai spus că este un oraş mic.

— Are doar aproximativ 2500 de locuitori.

— Şi farmacia merge bine?

— Ai fi surprins. Oamenii au nevoie de medicamente, chiar şi în oraşele mici. Dar deja ştii asta. Pentru că eşti doctor, vreau să spun.

— Am fost doctor. Şi sper să mai fiu din nou într-o bună zi.

Tăcu pentru un moment. Îi studiam profilul, dar din nou nu aveam idee ce-i trecea prin minte. În cele din urmă, oftă.

— Mă gândeam la ce ai spus despre tine acum câteva seri, că vrei să devii psihiatru pentru a-i ajuta pe oamenii cu PTSD. Cred că este un lucru minunat.

— Mulţumesc.

— Cum îşi dau seama oamenii că au aşa ceva? Tu cum ţi-ai dat seama?

În mod ciudat, aveam senzaţia că nu întreba doar de dragul conversaţiei sau pentru că era interesată în special de mine. Mai degrabă, aveam impresia că întreba din motive proprii, oricare ar fi fost acelea. În trecut, probabil că aş fi încercat să schimb subiectul, dar şedinţele regulate cu doctorul Bowen m-au făcut să vorbesc mai uşor despre problemele mele, indiferent de cine întreba.

— Fiecare persoană este diferită, aşadar simptomele pot varia, dar cazul meu a fost un exemplu ca la carte al acestei afecţiuni. Alternam între insomnii şi coşmaruri în timpul nopţii, iar ziua mă simţeam pe marginea prăpastiei aproape tot timpul. Mă deranjau zgomotele puternice, îmi tremurau mâinile, mă implicam în certuri ridicole. Am petrecut aproape un an simţindu-mă supărat pe lume, am băut mai mult decât ar fi trebuit şi jucam mult prea mult *Grand Theft Auto.*

— Şi acum?

— Mă descurc, am spus. Sau cel puţin îmi place să cred asta. Doctorul meu este de aceeaşi părere. Încă vorbim în fiecare luni.

— Aşadar, te-ai vindecat?

— Nu este ceva care poate fi vindecat cu adevărat. Este vorba mai mult despre ţinerea sub control a condiţiei. Ceea

ce nu este întotdeauna uşor. Stresul tinde să înrăutăţească lucrurile.

— Nu face parte stresul din viaţa de zi cu zi?

— Fără îndoială, am recunoscut. Asta face imposibilă vindecarea.

Tăcu pentru o clipă înainte să mă privească cu un zâmbet ironic.

— *Grand Theft Auto,* hm? Nu ştiu din ce motiv, dar nu mi te pot imagina stând pe canapea şi jucând jocuri video toată ziua.

— Eram foarte bun la asta. Ceea ce nu era uşor, din moment ce îmi lipsesc câteva degete, apropo.

— Te mai joci?

— Nu. Aceasta a fost una dintre schimbările pe care le-am făcut. Pe scurt, terapia mea se referă la schimbarea comportamentelor negative cu unele pozitive.

— Fratele meu iubeşte acest joc. Poate că ar trebui să-l opresc.

— Ai un frate?

— Şi o soră. Sam este cu cinci ani mai mare, iar Kristen cu trei. Şi înainte să întrebi, amândoi locuiesc în Raleigh. Sunt căsătoriţi şi au copii.

— Tu cum de ai ajuns aici?

Se lăsă de pe un picior pe altul, ca şi când s-ar fi gândit cum era cel mai bine să răspundă, apoi, într-un final, ridică din umeri.

— Oh, ştii tu. Am întâlnit un băiat la facultate. Era de aici şi m-am mutat după absolvire. Şi cam asta a fost.

— Bănuiesc că nu a mers.

Închise ochii şi apoi îi deschise din nou.

— Nu aşa cum mi-am dorit.

Părea liniştită când i-au ieşit cuvintele, dar era greu să citeşti emoţia din spatele lor. Regrete? Resentimente? Tristeţe? Dându-mi seama că nu era nici momentul, nici locul să întreb, am lăsat subiectul să treacă. În schimb, am schimbat macazul.

— Cum a fost să creşti într-un oraş mic? Adică... mă gândeam că New Bern e mic, dar un oraş cu 2500 de

locuitori este minuscul.

— A fost minunat, răspunse ea. Mama şi tata cunoşteau aproape pe toată lumea din oraş şi ne ţineam uşa neîncuiată. Îmi cunoşteam toţi colegii din toate clasele şi îmi petreceam verile mergând cu bicicleta, înotând în piscină şi prinzând fluturi. Cu cât îmbătrânesc, cu atât mă minunez de acea simplitate.

— Crezi că părinţii tăi vor rămâne acolo pentru totdeauna?

Clătină din cap.

— Nu. Cu câţiva ani în urmă, au cumpărat o proprietate în Atlantic Beach. Petrec deja din ce în ce mai mult timp în acel loc, unde sunt destul de sigură că se vor retrage când se vor pensiona. De fapt, am petrecut acolo Ziua Recunoştinţei anul trecut, iar acum este doar o chestiune de timp.

Îşi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Cum ai ajuns să lucrezi pentru Biroul şerifului?

— M-ai mai întrebat asta.

— Încă sunt curios, am spus. Pentru că nu ai răspuns cu adevărat.

— Nu sunt prea multe de spus despre asta. Pur şi simplu s-a întâmplat.

— Cum aşa?

— La facultate, mi-am făcut specializarea pe sociologie şi, după ce am absolvit, mi-am dat seama că, dacă nu voiam să urmez masteratul sau doctoratul, nu erau prea multe variante în domeniul meu. Şi când m-am mutat aici, mi-a fost clar că, dacă nu ai o afacere sau un loc de muncă la Cherry Point sau nu lucrezi pentru guvern sau spital, eşti limitat la serviciile publice. M-am gândit să urmez nişte cursuri să devin asistentă medicală, dar la vremea respectivă mi s-a părut un efort prea mare. Apoi, am auzit că Biroul şerifului căuta personal şi m-am înscris. Am fost la fel de surprinsă ca toţi ceilalţi că am fost acceptată în programul de pregătire. Adică, până la acel moment din viaţa mea, niciodată nu pusesem mâna pe o armă. Şi despre asta credeam că e vorba – băieţi răi, situaţii

periculoase, focuri de armă – despre arme, nu? În orice caz, asta arată la televizor şi asta era tot ce ştiam. Dar, odată ce am ajuns acolo, mi-am dat seama repede că este vorba mai mult despre abilităţile oamenilor. Este vorba despre dezamorsarea unor situaţii şi calmarea emoţiilor ori de câte ori este posibil. Şi, desigur, multă hârţogărie. Multe hârtii.

— Îţi place?

— Este un serviciu ca oricare altul, cred. Îmi plac anumite lucruri, iar altele nu. Uneori experimentezi lucruri pe care doreşti să nu le fi făcut. Lucruri pe care nu le poţi uita.

— Ai împuşcat vreodată pe cineva?

— Nu. Şi a trebuit să-mi scot pistolul o singură dată. Aşa cum am spus, nu este ceea ce vezi la televizor. Dar ştii ce?

— Spune.

— Chiar dacă nu ţinusem niciodată o armă în mână, am reuşit să fiu o trăgătoare destul de bună. Prima din clasa mea, de fapt. Şi de atunci am început să fac *sporting clays* şi sunt destul de bună şi la asta.

— *Sporting clays?*

— Este ca tirul cu obiecte din argilă – sunt diverse standuri şi foloseşti o puşcă, dar obiectele din argilă vin din unghiuri diferite, cu viteze şi traiectorii diferite. Trebuie să imite destul de exact felul în care păsările şi vânatul mic se mişcă în sălbăticie.

— Nu am vânat niciodată.

— Nici eu. Şi nici nu vreau. Dar, dacă aş face-o vreodată, probabil că aş fi destul de bună.

Nu m-am putut abţine să nu o admir.

— De fapt, nu mi-e chiar atât de greu să mi te imaginez cu o puşcă. De prima oară când te-am văzut, erai înarmată.

— Mi se pare... relaxant. Când mă aflu în poligon, dispare orice altceva din jur.

— Am auzit că masajul este bun la asta. Personal, prefer yoga.

Ridică din sprâncene.

— Faci yoga?

— La recomandarea lui Bowen. Este utilă. Acum îmi pot pune pantofii fără să fiu nevoit să mă aşez. Mă face popular

la petreceri.

— Pun pariu.

Începu să râdă.

— Unde practici yoga pe aici?

— Deocamdată nicăieri. Nu am căutat un loc.

— Vei căuta?

— Poate. Nu voi sta aici prea mult timp.

— Te vei întoarce vreodată?

— Nu ştiu. Probabil că asta depinde dacă vând sau nu casa. Cine ştie? Poate mă întorc la sfârşitul verii pentru o săptămână pentru a termina recoltarea mierii.

— Ştii cum să faci asta?

— Sigur, am spus eu. Nu este chiar atât de greu. Este o treabă lipicioasă şi te murdăreşti, dar nu este grea.

Tresări.

— Albinele mă sperie. Vreau să spun, nu bondarii prietenoşi, ci acelea care îţi bâzâie în jurul feţei ca şi când ar încerca să te atace.

— Albine-gardieni, am spus eu. Unii le numesc albine-străjeri. Nu sunt nici preferatele mele, dar sunt importante pentru stup. Ajută la protejarea împotriva prădătorilor şi la ţinerea albinelor din alte colonii în afara stupului.

— Albinele-gardieni sunt diferite de albinele obişnuite?

— Nu chiar. Cât timp trece prin ciclul vieţii, o albină va servi în diferite locuri de muncă în diferite momente: va fi albină-gropar sau va curăţa stupul sau va avea grijă de matcă sau regină sau va hrăni larvele sau va căuta resurse pentru nectar şi polen. Iar spre sfârşitul vieţii sale, poate deveni albină-gardian.

— Albine-gropari? repetă ea.

— Îndepărtează albinele moarte din stup.

— Serios?

Am dat din cap afirmativ.

— Bunicul considera stupii cea mai eficientă comunitate din lume. Desigur, coloniile sunt aproape în întregime feminine, aşa că poate că şi asta contează. De fapt, pun pariu că aproape fiecare albină pe care ai întâlnit-o până acum a fost de sex feminin.

— De ce?

— Albinele de sex masculin se numesc trântori şi au doar două funcţii: mănâncă şi fertilizează regina, aşa că nu sunt prea multe. Am zâmbit larg. Este un job perfect, dacă mă întrebi pe mine. Să mănânci şi să faci sex? Cred că aş fi fost un trântor destul de bun.

Îşi dădu ochii peste cap, dar mi-am dat seama că i se părea amuzant. Unu la zero pentru Benson.

— Aşadar... cum arată un stup de albine? întrebă ea. Adică... cei pe care îi întreţin apicultorii, nu cei naturali?

— L-aş putea descrie, dar probabil ar fi mai bine să vezi unul. Şi aş fi încântat să-ţi arăt stupii bunicului meu dacă vrei să vii cândva.

Părea să mă studieze.

— Când? întrebă ea.

— Mâine la orice oră. După-amiaza, poate. Spune o oră?

— Pot să mă gândesc la asta?

— Sigur, am spus.

— Bine, spuse ea cu un oftat, înainte de a se apleca să-şi ia coşul. Mulţumesc pentru timpul acordat.

— Şi eu. Dar, înainte să pleci, ai vrea să iei prânzul cu mine? Îmi este cam foame.

Îşi înclină capul şi aproape că am crezut că va spune da.

— Mulţumesc, dar chiar nu pot. Am câteva comisioane de făcut.

— Nicio problemă. Am ridicat din umeri. Doar m-am gândit să întreb.

Zâmbi şi începu să se îndepărteze, iar eu îi urmăream silueta graţioasă.

— Natalie! am strigat.

— Da? spuse ea întorcându-şi privirea spre mine.

— Dacă aş pune un pariu, ce cotă mi-ai da că vei apărea mâine?

Îşi strânse buzele.

— Fifty-fifty?

— Aş putea face ceva să măresc această cotă?

— Ştii, spuse ea, făcând un alt pas înapoi, chiar nu cred că ai ce să faci. La revedere!

Am privit-o cum dispărea, sperând că se va întoarce să se uite spre mine, dar nu a făcut-o. Am rămas lângă balustradă, rememorând conversaţia noastră care contrasta cu modul în care reacţionase Natalie când apăruse Julie la Piaţa Fermierilor. Am înţeles aversiunea lui Natalie de a fi punctul central al bârfelor dintr-un oraş mic şi, cu toate acestea, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă întrebam dacă asta era problema. Brusc, mi-am dat seama, Natalie îşi limitase în mod intenţionat conversaţia cu Julie nu numai din cauza celor pe care Julie le-ar fi putut spune altora, ci şi din cauza faptului că era ceva pe care Natalie nu voia să-l aflu eu despre ea.

Evident, cu toţii avem secrete. În ciuda a ceea ce-i spusesem despre trecutul meu, eram încă un străin pentru ea, aşa că nu aveam niciun motiv să mă aştept să-mi împărtăşească secretul ei, oricare ar fi fost acela. Dar, în timp ce continuam să reflectez asupra situaţiei, nu-mi puteam scoate din cap ideea că Natalie era mai puţin îngrijorată de ceea ce ar fi putut dezvălui secretele ei decât de vinovăţia pe care acestea păreau să o exercite asupra ei.

Capitolul 5

Iată o lecţie care mi-a fost insuflată de mama de la o vârstă foarte fragedă: dacă aştepţi musafiri, atunci fă curăţenie în casă.

Recunosc faptul că, atunci când eram copil, nu înţelegeam. De ce i-ar păsa cuiva dacă toate jucăriile mele erau depozitate în dormitorul meu sau dacă îmi făcusem patul? Nu era ca şi când vreun politician sau lobbyist ar fi urcat scările să vină în dormitorul meu când organizau părinţii mei petreceri. Erau prea ocupaţi să bea vin şi martini şi să se simtă *foarte, foarte importanţi.* Îmi aduc aminte că mi-am jurat că, atunci când voi creşte mare, nu-mi va mai păsa de astfel de lucruri. Dar, ce să vezi, când am întrezărit posibilitatea ca Natalie să vină în vizită, directiva mamei îmi revenise în minte.

Pe scurt, după ce am terminat cu alergarea şi cu celelalte exerciţii, am făcut curăţenie în casă, am dat cu aspiratorul, am şters dulapurile, am curăţat baia şi, la sfârşit, mi-am făcut patul. Am cântat sub duş în timp ce mă spălam, apoi mi-am petrecut restul dimineţii citind. Capitolul la care ajunsesem aborda problema eficienţei muzicii ca adjuvant în terapie şi, în timp ce parcurgeam materialul, mi-am amintit de anii pe care îi petrecusem cântând la pian. Să fiu sincer, întotdeauna am avut o relaţie instabilă cu acest instrument; am cântat toată copilăria, l-am ignorat complet în timp ce eram la Academia Navală, m-am apucat din nou cât am urmat Universitatea de Medicină, şi nici n-am mai atins claviatura în timpul rezidenţialului. În Pensacola, am cântat mult la pian, deoarece am avut norocul să închiriez un apartament unde în hol era un frumos Bösendorfer 1890; dar în Afganistan am avut din nou o altă perioadă fără muzică şi mă îndoiesc să mai fi rămas un singur pian în întreaga ţară. Acum, lipsindu-mi câteva degete, îmi era imposibil să mai cânt ca pe vremuri, ceea ce mă făcea să-

mi dau seama brusc cât de mult îmi lipsea.

Când am terminat de studiat, am închis cartea, m-am urcat în maşină şi m-am dus până la magazinul alimentar. Mi-am cumpărat strictul necesar şi, când am ajuns acasă, mi-am făcut un sendviş. Când am terminat de spălat farfuria, se făcuse ora unu. Încă nu eram sigur dacă va apărea Natalie, dar m-am îndreptat plin de speranţă spre şopronul destinat apiculturii.

Ca şi în cazul casei şi al hambarului, nu-ţi dădeai seama de prea multe privind de afară. Acoperişul de aluminiu ruginise, lemnul de cedru se făcuse cenuşiu de-a lungul deceniilor, iar balamalele care susţineau uşile duble imense scoteau un scârţâit când le deschideam. Cam acestea erau asemănările; înăuntru, şopronul apicol era ca un muzeu. Era dotat cu energie electrică, instalaţii sanitare şi lumini fluorescente; pereţii şi tavanul erau izolate şi podeaua din beton avea o scurgere în centru. În stânga, era o chiuvetă din oţel inoxidabil cu un furtun lung ataşat la un robinet, precum şi rame hrănitoare pentru stupi şi despărţitoare pentru mătci, aşezate unele peste altele. În dreapta era un coş de gunoi din plastic plin cu vreascuri pentru afumătoare, lângă rafturile adânci burduşite cu zeci de borcane cu miere. Drept în faţă se aflau toate celelalte echipamente şi unelte necesare unui apicultor; găleţi din plastic de cinci galoane cu filtre pentru miere, o roabă din plastic, lăzi pline cu alte borcane şi rulouri de etichete autoadezive. Pe peretele din spate, prinse în cârlige, erau filtre de nailon, site pentru miere, cuţite pentru descăpăcit, două afumătoare, brichete, vreo zece costume de apicultor, mănuşi şi măşti apicole de diferite dimensiuni. Erau, de asemenea, două centrifuge care se foloseau pentru a desprinde mierea de pe faguri. Am recunoscut-o pe cea manuală pe care obişnuiam să o folosesc dând la manivelă până de-abia îmi mai puteam mişca braţul, precum şi pe cea electrică, mai nouă, pe care o cumpărase bunicul după ce făcuse artrită şi ambele păreau a fi în stare perfectă de funcţionare.

Cât despre costumele de apicultor, ştiam că voi găsi

unele care să ni se potrivească mie şi lui Natalie. Avea atât de multe pentru că îşi dorise întotdeauna să-i înveţe pe alţii – adesea grupuri – care erau interesaţi să afle informaţii despre albine. Majoritatea persoanelor nu se simt confortabil să stea în apropierea stupilor fără costum de apicultor; bunicul meu, pe de altă parte, nu se deranjase niciodată să îmbrace vreunul.

— Nu o să mă înţepe decât dacă vreau eu, spunea el dând din mână. Ştiu că am grijă de ele.

Nu ştiu dacă era adevărat, dar nu-mi amintesc să fi fost niciodată înţepat în timp ce avea grijă de stupi. Totuşi, credea în folclorul sudic, potrivit căruia veninul de albine putea atenua durerea de artrită, aşa că, în fiecare zi, fără excepţie, lua două albine. În timp ce le ţinea de aripi, le păcălea să îl înţepe, câte o dată în fiecare genunchi. Prima dată când l-am văzut făcând asta, am crezut că era nebun; ca medic, acum înţeleg că era un vizionar. În studiile clinice controlate, s-a dovedit că, de fapt, veninul de albine ameliorează durerea provocată de artrită. Dacă nu mă credeţi, verificaţi.

Am îngrijit stupii de atâtea ori în trecut, încât fiecare pas îmi venea automat în minte. Am umplut afumătoarea cu vreascuri, am luat o brichetă şi un cuţit pentru descăpăcit, precum şi două costume, măşti şi mănuşi. Dintr-un impuls, am luat şi două borcane de miere de pe raft şi am dus totul pe veranda din faţă. Am scuturat praful de pe costume şi măşti înainte de a le întinde peste balustradă, punând restul obiectelor pe măsuţa de lângă balansoare. Între timp, se făcuse unu şi un sfert. Lucrurile nu arătau prea bine în ceea ce privea venirea lui Natalie, dar şi mai rău ar fi fost să mă descopere aşteptând-o pe verandă în cazul în care ar fi apărut. Un bărbat trebuie să aibă ceva mândrie, până la urmă.

Am intrat în casă şi mi-am turnat un pahar de ceai dulce din carafa în care îl preparasem cu o seară înainte, apoi m-am îndreptat spre veranda din spate. Cum soarta era de partea mea, de-abia luasem câteva înghiţituri că am auzit o maşină oprind pe stradă. Nu m-am putut abţine să nu

zâmbesc.

Dând o tură prin casă, am deschis uşa exact când Natalie urca în verandă. Purta blugi şi o cămaşă albă cu nasturi care îi accentua culoarea măslinie a pielii. Avea ochii acoperiţi cu ochelarii de soare, iar părul prins într-o coadă dezordonată, ceea ce o făcea deosebit de atrăgătoare.

— Salut, am spus eu. Mă bucur că te-ai hotărât să vii.

Îşi aşează ochelarii de soare pe cap.

— Scuze de întârziere. A trebuit să rezolv nişte lucruri în această dimineaţă.

— Nicio problemă, am spus eu. Sunt destul de liber toată ziua.

Apoi, amintindu-mi de borcanele pe care le luasem din şopron, am făcut un semn spre masă.

— Le-am pregătit pe astea pentru tine, am spus. Din moment ce ai spus că îţi place mierea făcută de bunicul meu.

— Foarte frumos din partea ta, murmură ea. Dar eşti sigur că ai suficientă?

— Mai mult decât suficientă. Prea multă, serios.

— Ai putea oricând să-ţi iei o tarabă la Piaţa Fermierilor dacă vrei să scapi de ea.

— Probabil că asta nu va fi posibil, am spus. Sâmbăta dimineaţa, în general citesc pentru orfanii orbi. Sau salvez pisoi din copaci.

— Exagerezi un pic, nu-i aşa?

— Încerc doar să te impresionez.

Un zâmbet îi flutură pe buze.

— Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt flatată sau nu.

— Cu siguranţă, am spus.

— Bine de ştiut, dar nu pot să promit nimic.

— Nici nu-ţi cer asta, am combătut-o eu. Iar în ceea ce priveşte mierea, Claude de la Trading Post a spus că va lua toată cantitatea de care vreau să scap, aşa că presupun că cea mai mare parte va ajunge acolo.

— Îmi voi face provizii suficiente înainte să afle tot oraşul.

Pentru o clipă, se aşternu tăcerea şi-şi concentră privirea asupra mea. Mi-am dres vocea, dându-mi seama de acest

lucru.

— Ştiu că ai venit să vezi stupii, dar hai să ne aşezăm puţin, să-ţi pot spune la ce să te aştepţi. Am să-ţi explic mai clar când vom merge acolo.

— Cât va dura?

— Nu prea mult. Nu mai mult de o oră cu totul.

Scoţându-şi telefonul din buzunarul de la spate, verifică ora.

— Ar trebui să fie în regulă. Continuă. Am promis să-mi vizitez părinţii în această după-amiază. Sunt la plajă.

— Credeam că trebuia să faci plăcintă pentru vecina ta.

— Asta am făcut ieri.

— Eşti foarte eficientă, n-am ce zice. Acum intră, am spus, făcându-i semn spre uşă.

Paşii ei răsunau în spatele meu când am traversat sufrageria spre bucătărie. Am făcut o pauză.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut?

Privind paharul aburit de ceai cu gheaţă pe care îl ţineam în mână, făcu un semn din cap şi spuse:

— Vreau şi eu unul din ăsta, dacă nu te superi.

— Bună alegere... l-am preparat aseară, de fapt.

Am luat un pahar, am adăugat cuburi de gheaţă şi l-am umplut cu ceai negru îndulcit de la frigider. I l-am întins, apoi m-am aplecat peste masă, privind-o cum lua o înghiţitură.

— Nu este rău.

— La fel de bun ca plăcintele tale?

— Nu.

Am râs, urmărind-o cum lua o altă înghiţitură şi analiza casa. În ciuda părerii mele, îi eram recunoscător mamei mele pentru sfaturi. Natalie, fără îndoială, credea că sunt şi ordonat, pe lângă fermecător. Sau poate nu. Ştiam că eram interesat de ea, dar ea încă era un mister pentru mine.

— Ai făcut nişte schimbări pe aici, remarcă.

— Deşi îmi plăcea să trăiesc într-o capsulă a timpului, am simţit nevoia să modernizez decorul.

— Pare că e şi mai mult spaţiu.

— Bunicul avea multe lucruri. Am scăpat de ele.

— Părinţii mei sunt aşa. Pe şemineul de acasă trebuie să tot fie vreo cincizeci de fotografii înrămate. Dacă încerci să ştergi una de praf, cad toate ca piesele de domino. Nu înţeleg.

— Poate că, pentru oameni, cu cât îmbătrânesc, trecutul devine din ce în ce mai important? Pentru că au mai puţin viitor în faţă?

— Poate, spuse ea, fără să mai adauge altceva.

Fără să-mi dau seama ce gândea, am deschis uşa din spate.

— Eşti pregătită?

Am urmat-o pe veranda din spate, privind cum se aşeza pe acelaşi balansoar ca şi în seara în care o cunoscusem. Spre deosebire de mine, nu se lăsă pe spate, ci rămase pe margine, ca şi când ar fi gata să sară în sus şi să o ia la fugă dacă era nevoie. După toate tachinările dintre noi, eram surprins că nu se mai relaxase, dar aveam senzaţia că Natalie era plină de surprize.

Am luat o înghiţitură de ceai, privind-o cum se uita spre pârâu, cu profilul perfect ca o sculptură în sticlă.

— L-aş putea privi la infinit.

— Şi eu, am spus uitându-mă doar la ea.

Zâmbi, dar se hotărî să-mi lase remarca neobservată.

— Ai înotat vreodată acolo?

— Când eram copil. În acest moment, apa este încă prea rece.

— Ăsta ar putea fi un lucru bun. Se pare că au fost văzuţi aligatori mai în amonte.

— Serios?

— Se întâmplă destul de rar să apară într-o zonă atât de nordică. Primim rapoarte despre ei o dată sau de două ori pe an, dar nu am avut niciodată norocul să văd vreunul. Au obiceiul să stea în locurile unde nu pot ajunge maşinile.

— Dacă vrei să ieşi vreodată pe apă, am şi o barcă.

— S-ar putea să fie amuzant, fu de acord, apoi îşi împreună mâinile în poală, revenind brusc la subiectul pentru care venise. Ce voiai să-mi povesteşti despre albine?

— Să începem cu asta, am spus, punându-mi paharul deoparte. Cât de multe ştii despre albine? Şi cât vrei să afli?

— Mai am aproximativ o oră, poate ceva mai mult. Aşadar, spune-mi orice crezi tu că este important.

— Foarte bine. Coloniile de albine au un ciclu de viaţă anual. Iarna, un stup ar putea avea cinci sau zece mii de albine. Primăvara, odată ce vremea se încălzeşte, matca începe să depună mai multe ouă, iar populaţia începe să crească. În timpul lunilor de vară, un stup ar putea să adăpostească până la o sută de mii de albine, motiv pentru care un apicultor i-ar putea adăuga stupului încă o cameră. Apoi, pe măsură ce se apropie toamna, matca începe să depună mai puţine ouă. Populaţia începe să scadă din nou, deoarece colonia cumva ştie că nu a depozitat suficientă miere pentru a hrăni toate albinele. Iarna, albinele rămase mănâncă miere pentru a supravieţui. De asemenea, stau grămadă şi vibrează pentru a emana căldură, astfel încât să nu îngheţe colonia. Când începe să se încălzească, se reia acelaşi ciclu.

Digeră aceste informaţii, apoi ridică o mână.

— Stai puţin, spuse. Înainte de a continua, vreau să ştiu cum de ai învăţat toate lucrurile astea. Te-a învăţat bunicul tău?

— Îngrijeam stupii împreună de fiecare dată când veneam aici în vizită. Dar l-am auzit, de asemenea, vorbindu-le despre asta mai multor persoane. Când eram la liceu, chiar am făcut un proiect semestrial despre albine pentru ştiinţe.

— Voiam doar să mă asigur că ştii despre ce vorbeşti. Continuă.

„Oare detectasem o tendinţă de flirt în tonul ei?”

M-am întins să-mi iau paharul cu ceai, încercând să nu-mi pierd şirul gândurilor. Frumuseţea ei îmi distrăgea atenţia.

— Fiecare stup are o singură matcă sau regină. Presupunând că regina nu se îmbolnăveşte, trăieşte de la trei până la cinci ani. La început, în timpul ciclului ei de viaţă, regina zboară prin jur şi este fertilizată de cât mai mulţi masculi posibil înainte să se întoarcă în stup, unde va

depune ouă pentru tot restul vieţii. Ouăle se transformă în larve, apoi în pupe, iar când sunt mature, albinele sunt gata să ajute la activitatea stupului. Spre deosebire de regină, aceste albine muncitoare trăiesc doar şase sau şapte săptămâni şi vor parcurge o varietate de roluri în timpul scurtei lor vieţi. Majoritatea sunt de sex feminin. Masculii sunt numiţi trântori.

— Şi tot ce fac trântorii este să se împerecheze cu regina şi să mănânce.

— Ai ţinut minte.

— Ar fi fost greu să uit, spuse ea.

— Ce se întâmplă dacă moare regina?

— Coloniile de albine au un plan de siguranţă, am răspuns. Indiferent de perioada anului, când o regină este slăbită sau nu depune suficiente ouă, albinele-doici asistente vor începe să hrănească mai multe larve cu o substanţă numită lăptişor de matcă. Acest aliment transformă larvele în regine, iar cea mai puternică va prelua poziţia. Dacă este nevoie, acea nouă regină o va înlocui pe cea veche. În acel moment, va zbura şi se va împerechea cu câţi trântori va putea înainte de a se întoarce în stup, pentru a-şi petrece restul vieţii depunând ouă.

— Asta nu prea este viaţă de regină.

— Fără ea, moare colonia. De aceea se numeşte regină.

— Totuşi, ai crede că merge din când în când la cumpărături sau participă la vreo nuntă.

Am zâmbit, recunoscând în umorul ei ceva asemănător cu al meu.

— Ieri am menţionat câteva dintre activităţile pe care le desfăşoară albinele în timpul vieţii – curăţă stupul sau hrănesc larvele sau ce mai fac ele. Dar majoritatea albinelor din orice stup colectează polen şi nectar. Mulţi cred că polenul şi nectarul sunt acelaşi lucru, dar nu este aşa. Nectarul este sucul dulce din interiorul florilor, iar polenul reprezintă granulele micuţe care se adună pe antere[6]. Ghiceşti care dintre ele ajută la producerea mierii?

[6] Mică umflătură în vârful staminelor, în care se află polenul.

Îşi strânse buzele.

— Nectarul?

— Exact, am spus eu. Albina îşi va umple guşa cu nectar, va zbura înapoi la stup şi va transforma nectarul în miere. O albină are şi glande care transformă o parte din zahărul din miere în ceară de albine. Şi, puţin câte puţin, se produce şi se depozitează mierea.

— Cum se transformă nectarul în miere?

— Este cam scârbos.

— Spune-mi.

— Când o albină revine în stup cu nectarul, transmite nectarul din gură în gură unei alte albine, care apoi face acelaşi lucru cu o altă albină, iar şi iar, reducând treptat conţinutul de umiditate. Când este suficient de concentrat, se numeşte miere.

Natalie se strâmbă. Pentru o clipă, mi-am imaginat-o ca adolescentă.

— Este cam scârbos.

— Tu ai vrut.

— Ce se întâmplă cu albinele care aduc polenul?

— Polenul este amestecat cu nectarul pentru a face pâinea albinelor. Cu asta hrănesc larvele.

— Şi lăptişorul de matcă?

— Ăsta nu ştiu cum se face, am recunoscut eu. Ştiam, dar am uitat.

— Cel puţin eşti sincer.

— Întotdeauna, am spus. Dar asta îmi aminteşte de un alt aspect important. Întrucât albinele trebuie să mănânce miere pentru a supravieţui iernii, un apicultor trebuie să fie atent să nu ia prea multă atunci când o recoltează.

— Cât înseamnă asta?

— Bunicul recolta aproximativ şaizeci la sută din mierea din fiecare stup, o parte în iunie şi restul în august. Unii dintre cei mai mari producători iau un procent mai mare, dar în general nu este o idee bună.

— E adevărat ce s-a întâmplat cu albinele?

— Ce vrei să spui?

— Am citit câteva articole care spuneau că mor albinele.

Şi că, dacă se întâmplă asta, umanitatea nu va supravieţui.

— Ultima parte este adevărată. Fără albine care răspândesc polen de la o plantă la alta, multe culturi pur şi simplu nu pot supravieţui. În ceea ce priveşte prima parte, declinul populaţiei de albine are, probabil, mai puţin de-a face cu recoltarea în exces decât cu utilizarea unei cantităţi prea mari de substanţe chimice pentru a curăţa stupul. Bunicul nu a folosit niciodată produse chimice pentru că nici măcar nu ai nevoie de ele. O să-ţi arăt când vom merge acolo, dar cred că sunt suficiente informaţii deocamdată.

Mi-am pus paharul deoparte.

— Doar dacă nu cumva te mai interesează şi altceva.

— Da, despre albinele-gardieni. De ce vin să-ţi bâzâie aproape de faţă?

— Pentru că funcţionează, am spus râzând. Oamenilor nu le place, aşa că se retrag. Reţine că, în sălbăticie, urşii devastează stupii. Singurul mod în care o albină minusculă poate proteja stupul de un urs uriaş este să-l înţepe în ochi, nas sau gură.

Ea ezită.

— Bine. Dar tot nu le plac.

— De aceea vom purta costume. Eşti pregătită?

Natalie se ridică de pe scaun şi o luă înainte, oprindu-se în bucătărie să-şi lase paharul. Între timp, am luat două linguri dintr-un sertar, le-am înfăşurat într-un prosop de hârtie şi le-am pus în buzunar. Revenind pe veranda din faţă, i-am înmânat costumul mai mic.

— Pune-l peste haine, am spus.

Mi-am scos pantofii, apoi mi-am pus un costum de apicultor. Natalie a făcut acelaşi lucru şi m-am asigurat că fermoarul era închis cum trebuie. După ce ne-am pus pantofii deoparte, i-am întins masca de plasă – era prinsă de o pălărie cu o margine rotundă – şi mănuşile, apoi am folosit bricheta pentru a aprinde afumătorul.

— Ce e aia?

— Este un afumător. Calmează albinele.

— Cum?

— Albinele interpretează fumul ca pe un incendiu

forestier şi încep să se hrănească cu miere, în cazul în care trebuie să mute stupul în altă parte.

Am strâns restul echipamentului şi i-am făcut semn să mă urmeze. Am pornit în direcţia stupilor, trecând pe lângă tufişurile de azalee, într-o zonă cu mulţi corni, cireşi înfloriţi şi magnolii. Aerul era plin de zumzete, iar albinele puteau fi văzute îngrămădindu-se, practic, pe fiecare floare.

La marginea proprietăţii, vegetaţia devenea şi mai densă. Chiar în faţă am văzut unul dintre stupi; deşi bunicul îi construise singur, erau asemănători cu cei pe care îi puteai achiziţiona ca seturi sau folosiţi de fermierii comercianţi, în principiu fiind formaţi dintr-o cutie care susţine mai multe camere din lemn, împreună cu capacele lor. Ca întotdeauna, eram uimit de ideea că era casa a mai mult de o sută de mii de albine.

— Ar trebui să ne oprim aici şi să ne punem restul echipamentului.

După ce ne-am pus mănuşile, ne-am apropiat de stup, albinele lovindu-se de plasa măştilor noastre.

Am lăsat să intre aer în afumător şi am împrăştiat nişte fum pe lângă stup înainte de a-l pune jos.

— Atât?

— Nu ai nevoie de mult fum, i-am explicat. Albinele au un simţ al mirosului foarte ascuţit.

Am arătat spre o zonă de sub buza capacului.

— Vezi asta? Pe aici intră şi ies albinele din stup.

S-a dat un pas mai aproape, cu precauţie.

— Cât timp trebuie să aşteptăm să-şi facă fumul efectul?

— Funcţionează chiar acum, am spus. Vor fi liniştite timp de cincisprezece-douăzeci de minute.

— Fumul le face rău?

— Deloc, am spus. Hai să-ţi arăt interiorul stupului.

Ridicând capacul superior – sau capacul extern, cum îl numesc apicultorii – l-am pus deoparte. Apoi, cu ajutorul unui cuţit pentru descăpăcit, am slăbit capacul interior. Întotdeauna un pic lipicios, era mai greu de desfăcut decât de obicei, probabil pentru că nu fusese dat la o parte de câteva luni.

După ce am scos capacul interior, l-am pus şi pe el jos.

— Vino să aruncăm o privire, am spus. Sunt prietenoase acum.

Fiind în mod evident agitată, Natalie privi peste umărul meu, în timp ce eu arătam spre camera superioară.

— Această parte a stupului se numeşte podişor hrănitor. Este camera pentru hrană. Sunt zece rame suspendate şi aici este păstrată cea mai mare parte din miere.

Arătând spre camera de dedesubt, am continuat:

— Cel de dedesubt din dreapta se numeşte corpul stupului şi aici este cuibul.

— Uau! murmură ea.

Erau sute de albine care se mişcau încet, târându-se deasupra şi între rame. Natalie părea cu adevărat fascinată.

— Mă bucur că ţi s-a părut interesant să vii aici, am spus. Altfel, probabil că aş fi uitat să adaug ramele hrănitoare şi despărţitoarele pentru mătci. Nu mi-am amintit de ele până nu le-am văzut în şopron.

— La ce folosesc?

— Ramele hrănitoare depozitează o cantitate suplimentară de miere în stup pentru populaţia de albine care este numeroasă în timpul verii. Seamănă cu ramele unde depozitează mierea şi polenul, doar că sunt mai mici. Prin ramele despărţitoare ale mătcilor ne asigurăm că matca nu se va ridica şi nu va zbura.

— Nu ai nevoie de el pe tot parcursul anului?

Am clătinat din cap.

— În timpul iernii, stupul trebuie să fie mai mic, pentru a se încălzi mai uşor.

Albinele continuau să se târască pe rama de depozitare, dând dovadă de o energie şi hotărâre neobosite. Am arătat spre una care semăna cu o viespe.

— O vezi pe asta? am întrebat. Acesta este un trântor.

Se uită mai de aproape, apoi, în cele din urmă, arătă spre alta.

— Şi aceea?

Am clătinat din cap.

— Aşa cum ţi-am spus, în stup sunt mult mai multe femele decât masculi. Cam ca în cazul lui Hugh Hefner, la Casa Playboy.

— Ce metaforă drăguţă! spuse ea vorbind rar.

Am rânjit.

— Lasă-mă să îţi arăt ceva!

Mi-am scos mănuşile, apoi m-am întins şi am ridicat uşor de aripi una dintre albinele lucrătoare. Stătea nemişcată din cauza fumului. Folosind o unghie de la cealaltă mână, am provocat-o, încercând să o fac să mă înţepe prin unghie.

— Ce faci? şopti Natalie. Încerci să o înfurii?

— Albinele nu se supără.

Am manipulat din nou albina, iar ea a încercat din nou să mă înţepe de trei, patru şi apoi de cinci ori.

— Uită-te la asta, am continuat. Am pus albina pe spatele mâinii şi i-am dat drumul aripilor. În loc să încerce în continuare să mă înţepe, albina făcu câţiva paşi şi apoi zbură încet înapoi spre rama de depozitare.

— Albinei nu-i pasă de mine sau de ce tocmai i-am făcut, am spus. Încerca doar să se protejeze. Acum, că ameninţarea a dispărut, nu-mi poartă ranchiună.

Prin plasă, am citit pe faţa ei fascinaţie şi, mai nou, respect.

— Interesant, spuse ea. Mult mai complex decât mi-am imaginat.

— Albinele sunt creaturi extraordinare, am spus, auzind în minte vocea bunicului meu. Vrei să vezi mierea? Şi larvele?

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea. Cu ajutorul cuţitului pentru descăpăcit, am desfăcut una dintre ramele de la marginea superioară, apoi am slăbit cealaltă parte până când am putut să o trag uşor. În timp ce făceam asta, vedeam cum Natalie făcea ochii mari. Rama era acoperită cu sute de albine de ambele părţi. După ce am verificat-o şi am stabilit că fagurii nu erau cum îmi doream, am glisat-o înapoi în stup.

— Ar trebui să fie una mai bună, am remarcat. Este încă

începutul sezonului.

A trebuit să scot trei rame înainte să găsesc una aşa cum îmi doream, şi pe aceea am scos-o complet din stup. Ca şi celelalte, era plină de albine şi am ţinut-o în faţa ei.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că marii producători folosesc substanţe chimice pentru a curăţa stupii? Pentru a putea recolta mierea?

— Îmi amintesc.

— Acesta este motivul pentru care nu e nevoie de substanţe chimice.

M-am dat puţin înapoi şi, cu o mişcare rapidă, am scuturat rama în sus şi în jos. Aproape toate albinele zburară, iar eu ţineam o ramă practic goală în faţa ei.

— Asta e tot ce trebuie să faci pentru a îndepărta albinele de pe ramă, astfel încât să poţi ajunge la miere, am spus eu. Doar o singură smucitură rapidă.

— Atunci de ce marii producători folosesc substanţe chimice?

— N-am idee, am spus. Nu am reuşit să-mi dau seama încă.

Înclinând cadrul pentru a se vedea mai bine, arătam spre diversele celule în timp ce vorbeam.

— Aceste celule de aici, din colţ, acoperite cu ceară de albine, sunt pline de miere. Acestea mai goale de mai jos conţin larve şi ouă. Iar cele goale vor fi toate umplute cu miere până la sfârşitul verii.

Simţindu-se mai confortabil acum în apropierea stupului, Natalie se apropie şi mai mult. Încă mai erau câteva albine pe ramă, iar ea o atinse încet pe una dintre ele cu un deget al mănuşii, mirându-se că o ignora complet. Alta se târî încet peste degetul ei acoperit de mănuşă, apoi din nou pe ramă.

— Nu sunt furioase că le-ai îndepărtat pe toate prietenele lor?

— Deloc.

— Dar albinele ucigaşe?

— Sunt diferite, am spus. Când vorbim de colonie, sunt mult mai multe agresive în protejarea stupului. Aceste

albine trimit zece sau cincisprezece albine-gardieni atunci când simt că stupul este ameninţat, dar albinele ucigaşe trimit sute de albine-gardieni. Sunt câteva teorii istorice şi evolutive cu privire la motivul pentru care se întâmplă asta, dar, în cazul în care nu te interesează foarte tare, o putem lăsa pe altă dată. Vrei să guşti puţină miere?

— Acum?

— De ce nu? Tot suntem aici.

— Este... gata?

— Este perfectă, am asigurat-o eu.

Băgând mâna în buzunar, am scos lingurile şi le-am despachetat. I-am întins ei una.

— Poţi să ţii asta puţin?

A luat lingura în timp ce eu o foloseam pe cealaltă pentru a-mi face drum prin nişte celule acoperite cu ceară de albine. Mierea naturală pură se revărsă în lingură.

— Hai să facem schimb, am spus.

Natalie luă lingura cu miere, în timp ce eu am făcut acelaşi lucru cu a mea.

— Ţine-o şi pe asta puţin!

Ea dădu din cap. Ochii îi străluceau privind când spre mine, când spre miere care strălucea aurie în lumina soarelui. Am reasamblat stupul, am ridicat afumătorul şi cuţitul pentru descăpăcit, apoi am luat una dintre linguri de la ea. Ne-am îndepărtat de stupi, în direcţia şopronului. Când a ajuns la o distanţă sigură, i-am făcut semn că îşi putea scoate masca şi mănuşile.

Când i-am văzut faţa fără plasă, strălucea de emoţie şi de interes, iar fruntea îi era brobonată uşor de transpiraţie. Am ridicat lingura, parcă făcând un toast.

— Eşti gata?

Mi-am ciocnit lingura de a ei, apoi am mâncat mierea, constatând că era suficient de dulce ca să-mi provoace durere de dinţi. După ce gustă din porţia ei, închise ochii şi respiră lung.

— Are gust...

— Floral?

— Şi e delicioasă. Dar da, are o aromă florală foarte

puternică.

— Mierea are un gust diferit în funcţie de locul în care se află stupul aşezat, deoarece nectarul pe care îl colectează albinele este diferit. De aceea, unele tipuri de miere sunt mai dulci decât altele, unele au o aromă uşor fructată, altele mai floralã. Este, într-un fel, ca vinul.

— Nu sunt sigură că am observat o mare diferenţă între arome până acum.

— Cea mai mare parte din mierea de pe piaţă este miere de trifoi. Albinele iubesc trifoiul, motiv pentru care există şi un petic de trifoi pe proprietate. Dar mierea este, de asemenea, unul dintre alimentele cel mai des contrafăcute, în legătură cu care se minte foarte mult în întreaga lume. Multă miere de pe piaţă este, de fapt, miere amestecată cu sirop de porumb aromat. Trebuie să fii atentă de unde cumperi.

Încuviinţă din cap, dar părea cumva în transă, ca şi când căldura soarelui combinată cu bâzâitul liniştitor al albinelor şi elixirul mierii o relaxaseră şi renunţase la zidul defensiv pe care îl ridica tot timpul în jurul ei. Buzele îi erau întredeschise şi umede, ochii de acvamarin somnoroşi şi translucizi. Când şi-a întors capul dinspre stup şi ni s-au întâlnit privirile, m-am simţit aproape hipnotizat.

Am făcut un pas spre ea, auzindu-mi zgomotul respiraţiei bubuindu-mi în urechi. Părea că ştia ce simţeam şi eram flatat. Dar, la fel de repede, şi-a dat seama şi şi-a ridicat masca şi mănuşile, rupând magia momentului.

M-am chinuit să vorbesc.

— Vrei să vezi cum este extrasă mierea? Durează doar câteva minute.

— Sigur.

Fără vreun alt cuvânt, am pornit spre şopron. Când am ajuns acolo, mi-a înmânat masca şi mănuşile, apoi am ajutat-o să-şi scoată costumul de apicultor. Am făcut acelaşi lucru şi am pus totul la loc. Am mutat centrifuga manuală departe de perete. A venit să analizeze centrifuga, dar era atentă să păstreze o distanţă sigură.

— Pentru a recolta mierea, scoţi ramele din stup, scuturi

albinele şi le pui în roabă pentru a le aduce aici, am spus începând încet, dar sigur, să-mi recapăt echilibrul. Apoi, una câte una, se introduc ramele în centrifugă, între aceste fante. Întorci manivela şi rama se învârte. Forţa centrifugă va împinge mierea şi ceara de albine din faguri.

Am întors manivela, demonstrându-i cum funcţiona.

— Odată ce mierea este scoasă din ramă, se pune una dintre acele pungi de nailon într-o găleată de plastic, se aşază sub robinetul centrifugei, se deschide robinetul şi se lasă mierea să se curgă în găleată. Punga de nailon reţine ceara, dar lasă mierea să treacă. După aceea, mierea ajunge într-un borcan şi este gata.

Fără să spună vreun cuvânt, Natalie studie restul şopronului, plimbându-se de la un loc la altul, oprindu-se, în final, în faţa coşului de gunoi din plastic. Ridicând capacul, văzu aşchiile şi bucăţile de lemn; după expresia ei, ştiam că îşi dăduse seama că acestea erau folosite pentru afumător. Analiza peretele din spate, inspectând toate echipamentele şi arătă cu mâna spre rândurile de borcane cu miere frumos etichetate.

— Totul este atât de organizat aici.

— Ca întotdeauna, îţi dau dreptate.

— Şi tata are o magazie ca asta, comentă ea, întorcându-se să mă privească din nou. Unde totul are un scop, toate obiectele au locul lor.

— Da?

— Cumpără radiouri vechi cu tranzistor şi fonografe din anii 1920 şi 1930 şi apoi le repară într-o magazie din spatele casei noastre. Când eram copil, îmi plăcea să-mi petrec vremea acolo în timp ce el lucra. Avea un scaun cu spătar înalt şi purta nişte ochelari cu lentile care măreau totul. Încă îmi aduc aminte cât de mari păreau ochii lui. Chiar şi acum, de câte ori îi vizitez în La Grange, magazia este, de obicei, locul unde vorbim despre viaţă.

— Acesta este un hobby neobişnuit.

— Cred că i se pare relaxant. Părea melancolică. Şi este mândru de asta. Are un raion întreg cu electronice recondiţionate în vitrină.

— Vinde vreunul?

— De-abia reuşeşte. Râse. Nu toată lumea este fascinată de aparatele electronice vechi. Uneori se gândeşte să deschidă un mic muzeu, poate anexat magazinului, dar vorbeşte despre asta de ani buni, aşa că... cine ştie?

— Ce face mama ta în timp ce tatăl tău meştereşte?

— Face prăjituri, răspunse ea. De aceea ştiu eu să fac o plăcintă atât de bună. Şi vinde la magazin ce găteşte, asta dacă nu mâncăm noi tot.

— Părinţii tăi par a fi oameni buni.

— Sunt, spuse ea. Îşi fac griji pentru mine.

Am tăcut, aşteptând să continue, dar nu a făcut-o. În cele din urmă, i-am dat delicat un imbold.

— Pentru că eşti ajutor de şerif?

— Parţial, recunoscu ea.

Apoi, parcă dându-şi seama că discuţia alunecase într-o direcţie nedorită, ridică din umeri.

— Părinţii întotdeauna îşi fac griji. De-aia sunt părinţii. Dar asta îmi aminteşte că ar trebui să plec. Probabil mă aşteaptă.

— Desigur, am spus. Te voi conduce până la maşină.

Am ieşit din şopron şi ne-am îndreptat pe alee spre maşină. Conducea o Honda argintie, model mai vechi, o maşină practică pe care probabil intenţiona să o păstreze cât timp funcţiona. I-am deschis portiera de pe partea şoferului. Înăuntru, i-am văzut poşeta pe scaunul pentru pasager şi un crucifix micuţ agăţat de oglinda retrovizoare.

— M-am simţit foarte bine, spuse ea. Mulţumesc.

— Şi eu, am recunoscut. Cu plăcere.

Avea soarele în spate, ceea ce-i făcea chipul dificil de citit, dar când îmi atinse antebraţul uşor cu mâna, am simţit că şi ea, ca şi mine, nu dorea să se termine încă ziua.

— Cât timp stai la părinţi?

— Nu mult, spuse ea. Voi sta câteva ore şi apoi mă întorc acasă. Trebuie să merg la muncă mâine-dimineaţă.

— Ce zici să luă cina împreună mai târziu? Când te întorci?

Mă studie cu atenţie, apoi bătu în retragere.

— Nu ştiu cât va fi ceasul.

— Este bine la orice oră, am spus. Poţi să-mi trimiţi un mesaj când pleci şi ne putem întâlni undeva.

— Eu... hmm...

Vocea i se înmuie înainte să-şi scoată cheile din buzunar.

— Nu-mi place să ies în New Bern, spuse ea în cele din urmă.

Deşi aş fi putut să întreb care era motivul, nu am făcut-o. În schimb, m-am retras, oferindu-i puţin spaţiu.

— Este doar o cină, fără nicio obligaţie. Toată lumea trebuie să mănânce.

Nu spuse nimic, dar o parte din mine începuse să bănuiască că ar fi vrut să accepte. În ceea ce privea motivul pentru care dădea înapoi, încă nu eram sigur.

— Ne-am putea întâlni pe plajă dacă îţi este mai uşor, i-am propus.

— Dar nu ţi-e în drum.

— Nu am mai fost pe plajă de când m-am întors aici, am spus. Am intenţionat să merg.

„Ei bine, nu chiar. Oricum, nu până acum.”

— Nu ştiu niciun restaurant bun pe plajă, spuse ea.

— Atunci, ce zici de Beaufort? Trebuie să fie vreun loc acolo care să-ţi placă.

În timp ce aşteptam să-mi răspundă, ea se juca, fără să-şi dea seama, cu cheile.

— Ar fi un loc... începu ea, cu voce scăzută.

— Oriunde, am spus.

— Blue Moon Bistro, spuse ea grăbită, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se răzgândească. Dar nu prea târziu.

— Spune tu o oră. Ne vedem acolo.

— Ce zici de şase şi jumătate?

— Perfect.

— Mulţumesc din nou pentru lecţia de apicultură de astăzi.

— Mi-a făcut plăcere, am spus. Mi-a făcut plăcere să petrec timp cu tine.

Scoase un oftat uşor în timp ce se aşeza pe scaunul şoferului.

— Şi mie.

I-am închis portiera şi ea învârti cheia în contact. Porni motorul şi, aruncând o privire peste umăr, dădu înapoi. În timp ce maşina se opri, ca apoi să prindă viteză, eu reflectam la misterul lui Natalie Masterson. Părea o femeie cu trăiri complexe, părând ba sigură pe ea, ba vulnerabilă, ba secretoasă, ba comunicativă.

Totuşi, ceea ce începuse ca un flirt deja se transforma în ceva mai profund, o dorinţă de a mă conecta şi de a înţelege cu adevărat o femeie pe care nu o puteam „citi”. Iar dorinţa să mă conectez cu adevărata Natalie era nezdruncinată – să sar peste zidul pe care părea să-l construiască între noi – şi poate să creez ceva chiar mai profund şi mai semnificativ între noi. Până şi mie mi se părea că romantismul era aproape ridicol – mi-am reamintit din nou că nu o cunoşteam cu adevărat, dar, în acelaşi timp, ştiu ce ar fi spus bunicul meu.

Ai încredere în instinctele tale, la fel cum o fac albinele.

Întorcându-mă spre casă, am văzut borcanele cu miere pe masa din verandă şi mi-am dat seama că uitase să le ia. Le-am pus în SUV, apoi mi-am petrecut restul după-amiezii pe veranda din spate cu o carte în braţe, încercând să nu mă gândesc la Natalie sau chiar la propriile-mi sentimente, dar fiindu-mi imposibil să mă concentrez. În schimb, am rememorat timpul petrecut împreună şi, din nou, în final am recunoscut că pur şi simplu număram minutele până când o puteam revedea.

Capitolul 6

Cu ce să mă îmbrac.

În mod normal, nu m-aş fi gândit de două ori la asta, dar m-am trezit căutând restaurantul pe Google pentru a-mi face o idee mai bună asupra codului vestimentar. Din câte îmi puteam da seama, locul era de bun-gust şi încântător. Amenajat într-o casă istorică, în fotografii se vedea o pardoseală din esenţă de pin, mese mai mici cu feţe de masă albe, iar ferestrele erau inundate de lumină naturală. Mă gândeam că blugii mergeau oricând, dar până la urmă am adoptat ţinuta de bază din Annapolis: pantaloni bej, o cămaşă albă cu nasturi, o jachetă sport bleumarin şi mocasini. Mai aveam nevoie de o eşarfă şi puteam să lansez invitaţii: *Are cineva chef de o plimbare cu iahtul?.*

Ar fi fost nevoie de mai puţin de o oră ca să ajung acolo, dar, întrucât nu-mi doream să întârzii, am luat-o pe podul spre Beaufort cu cel puţin patruzeci şi cinci de minute mai devreme. Oraşul era cuibărit sub coastă şi am parcat lângă malul apei, chiar la colţul restaurantului. De-a lungul căii navigabile, am observat o pereche de cai sălbatici care păşunau pe una dintre multele insule-barieră care formează linia de coastă a Carolinei de Nord. Bunicul îmi spunea că aceşti cai erau descendenţii mustangilor care supravieţuiseră naufragiilor spaniole pe coastă, dar cine ştia dacă asta era adevărat?

Am decis să folosesc timpul rămas pentru a trece în revistă galeriile de artă aşezate de-a lungul malului apei. Cele mai multe dintre lucrări erau realizate de artişti locali, fie surprinzând plaja, fie arhitectura istorică din Beaufort. Într-una dintre galerii, am văzut un tablou cu o casă unde se presupune că locuise Piratul Barbă Neagră; îmi aminteam vag că epava navei lui Barbă Neagră, *Răzbunarea Reginei Ann,* fusese descoperită în golful Beaufort. Proprietarul galeriei mi-a confirmat acest lucru,

deşi a recunoscut şi el că exista o anumită incertitudine în legătură cu întreaga poveste. S-a estimat că epava avea dimensiunea corectă, iar tunurile găsite pe fundul oceanului proveneau din acea perioadă, dar nu era nimic care să indice în mod specific denumirea navei. Nu era ca şi când ar fi putut să ajungă la bordul navei să verifice registrele, iar oceanul poate provoca multe daune în decurs de trei sute de ani.

Revenind pe malul apei, am observat soarele coborând încet, aruncând reflexe aurii peste apă. Lumină cerească, o numea bunicul, iar eu am zâmbit, amintindu-mi de toate momentele în care mă adusese aici pentru o după-amiază pe plajă, urmată de o îngheţată la cornet în Beaufort. Întorcându-mă în timp, eram uimit de cât timp putuse să-mi dedice de fiecare dată când venisem în oraş. Şi, din nou, am început să mă gândesc la călătoria lui ciudată la Easley, ultima dată când l-am vizitat şi ultimele lui cuvinte, mistice.

Du-te în iad...

Nevrând să insist asupra acestor detalii, am îndepărtat gândul. În acel moment, se făcuse aproape şase şi jumătate şi am pornit spre restaurant, întrebându-mă dacă ea va apărea. Chiar atunci, am văzut însă maşina lui Natalie oprind într-un spaţiu deschis lângă SUV-ul meu. M-am întors în acea direcţie, ajungând la maşină exact când ea ieşea.

Se schimbase într-o rochie cu flori fără mâneci, pe gât, care îi punea în valoare chipul şi cizme negre cu toc mediu şi ţinea un pulover pe braţ. Un lănţişor subţire de aur îi strălucea în jurul gâtului în lumina apusului. Când se întinse să-şi ia poşeta din maşină, am observat cât de graţioasă îi era fiecare mişcare. Braţele şi picioarele îi erau suple şi tonifiate, făcând să foşnească ţesătura subţire a rochiei în jurul ei într-o mişcare ispititoare.

Închizând portiera, se întoarse surprinsă.

— Oh, hei! spuse ea. Nu am întârziat, nu?

— De fapt, ai ajuns cu câteva minute mai devreme, am spus. Arăţi minunat.

Ea îşi aranjă lănţişorul, ca şi când s-ar fi asigurat că – lănţişorul? pandantul? – nu se vedea.

— Mulţumesc, spuse ea. Tu tot acum ai ajuns?

— Am venit puţin mai devreme, am spus. Cum a fost vizita la părinţii?

— Ca de obicei. Oftă. Când este pe plajă, tatălui meu îi place să citească pe veranda din spate. Mama tot decorează casa de când au cumpărat-o şi murea de nerăbdare să-mi arate cum a redecorat camera de oaspeţi. Îi iubesc de nu mai pot, dar să petrec timp cu ei e ca în filmul *Ziua cârtiţei,* unde fiecare zi este la fel.

Am făcut semn cu capul în direcţia restaurantului.

— Vrei să mergem?

— Stai să-mi pun puloverul. Este un pic răcoare, nu crezi?

Îmi întinse poşeta.

— Poţi să ţii asta puţin?

În timp ce îşi punea puloverul, mă gândeam să mă întreb dacă era conştientă cât de bine şi de spectaculos arăta în acea rochie mulată. Mie nu îmi era deloc frig.

Strângându-şi puloverul în jurul ei, îşi luă poşeta şi ne îndreptarăm spre stradă ca să traversăm. Erau foarte puţini oameni pe afară; am observat că oraşul era şi mai adormit decât New Bern.

— Când ai mâncat ultima oară la Blue Moon Bistro?

— A trecut ceva timp, spuse ea. Un an şi jumătate, poate?

— De ce atât de demult?

— Viaţa. Munca. Obligaţiile. Dacă nu merg în vizită la părinţi, să ajung aici îmi este puţin cam peste mână. Ca regulă generală, prefer serile mai liniştite acasă.

— Nu ieşi cu prietenii?

— Nu prea des.

— De ce?

— Viaţa. Munca. Obligaţiile, spuse ea din nou. Pentru că sunt încă cea mai jos în ierarhie la muncă, programul mi se schimbă foarte des. Uneori, lucrez în timpul zilei, alteori, noaptea şi se schimbă regulat. Poate fi o provocare să-ţi faci planuri cu prietenii.

— Ăsta este un dezavantaj, am spus.

— Este, îmi dădu dreptate. Dar plăteşte facturile. Şi eu

sunt foarte responsabilă.

— Întotdeauna?

— Încerc să fiu.

— Foarte rău.

— Nu, nu este.

— Nu sunt de acord, am spus. Până la urmă, oamenii regretă, în general, lucrurile pe care nu le-au făcut, nu lucrurile pe care le-au făcut.

— Cine ţi-a spus asta? mă luă peste picior.

— Bunul-simţ?

— Încearcă din nou.

— Psihiatrul meu?

— Chiar a spus asta?

— Nu, dar sunt sigur că ar fi făcut-o. Este un tip foarte inteligent.

Ea râse şi am observat cât de diferită era faţă de prima seară când o întâlnisem. Era de parcă uniforma avea capacitatea de a-i transforma personalitatea. Dar apoi mi-am dat seama că acelaşi lucru era valabil şi pentru mine. Într-un halat de laborator sau în uniformă, eram o persoană; îmbrăcat ca un proprietar de iaht, eram diferit.

Când am ajuns la restaurant, am fost întâmpinaţi de o adolescentă. Erau ocupate cam jumătate dintre mese. A scos două meniuri din dulap şi ne-a condus spre o masă micuţă lângă una dintre numeroasele ferestre. În timp ce mergeam, am auzit podeaua scârţâind, marcată de vechime şi istorie.

I-am tras scaunul lui Natalie, apoi m-am aşezat vizavi de ea. Priveliştea care se vedea pe fereastră nu era spectaculoasă; doar o altă casă istorică de peste stradă. Nu se vedeau apa, apusul sau caii sălbatici. Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, Natalie se aplecă peste masă.

— Este mai demodat, dar mâncarea este foarte bună, spuse ea. Ai încredere în mine.

— Poţi să-mi recomanzi ceva în mod special?

— Totul este grozav, mă asigură ea.

Am dat din cap şi mi-am întins şervetul în poală, apoi am parcurs meniul.

— M-am hotărât să continui dieta cu fructe de mare[7], am anunţat eu.

— Cum adică?

— Vezi mâncarea şi o mănânci[8].

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar am observat un zâmbet vag. Am studiat din nou meniul în tăcere, apoi mi-am amintit brusc ce lăsasem în maşină.

— Apropo, ai uitat să iei borcanele cu miere pe care ţi le pregătisem.

— Mi-am adus aminte când am ajuns acasă.

— Oricum, le-am luat cu mine, aşa că adu-mi aminte când plecăm.

Chelneriţa sosi şi ne luă comanda de băuturi. Amândoi ne comandarăm ice tea şi apă. Când rămaserăm din nou singuri, încercam să nu mă holbez la ea, părul în care se reflecta lumina lumânărilor formând un halo care îi încadra trăsăturile delicate şi ochii de o culoare neobişnuită. În schimb, încercam să aflu mai multe despre ea, curios să descopăr detalii din trecutul ei şi tot ceea ce o transformase în persoana care era acum.

— Aşadar, tatăl tău repară aparate electronice vechi, mama ta găteşte şi decorează, am făcut eu un rezumat. Şi fraţii tăi? Ce îmi poţi spune despre ei?

Ea ridică din umeri.

— Trec amândoi prin iadul de a creşte bebeluşi momentan, spuse ea. Sau, mai degrabă, copii mici. Ambii au doi copii cu vârste sub trei ani. În comparaţie cu mine, ei chiar nu au viaţă deloc.

— Şi tu?

— Ţi-am povestit deja despre viaţa mea.

Câte ceva, dar nu prea.

— Spune-mi cum erai în copilărie.

— Nu este chiar atât de interesant. Eram destul de timidă când eram mică, deşi îmi plăcea să cânt, începu ea. Dar multor fete le place să cânte şi nu este ca şi când aş fi făcut ceva cu asta. Cred că prin liceu am început să devin eu

[7] *Sea food* [si: fu:d], în engleză, „fructe de mare”.

[8] *See food* [si: fu:d], în engleză, „vezi mâncare” – joc de cuvinte.

însămi şi să ies, în sfârşit, din umbra fraţilor mei mai mari. Am devenit liderul clasei de muzică a liceului, m-am înscris în comisia anuală şi chiar am jucat fotbal.

— Avem ceva în comun, am spus. Muzică şi fotbal.

— Îmi amintesc, spuse ea. Dar nu cred că am fost la fel de bună ca tine la oricare dintre ele. Motivul principal pentru care am jucat fotbal a fost să pot petrece mai mult timp cu prietenii mei. M-am apucat abia în ultima clasă de liceu şi cred că am înscris un singur gol tot sezonul.

Am ales repede roşii verzi prăjite la aperitiv şi ton ca fel principal, punând deoparte meniul în acelaşi timp cu ea.

— Ai făcut liceul în La Grange?

— La Grange este prea mic pentru a avea un liceu, aşa că am urmat cursurile la Academia Salem. Ai auzit de asta?

Am clătinat din cap.

— Este un internat pentru fete în Winston-Salem, continuă ea. Mama a învăţat acolo, la fel şi sora mea mai mare, Kristen. Fratele meu a învăţat la Woodberry Forest în Virginia, dar a făcut acolo şi gimnaziul. Părinţii mei ţineau foarte mult la educaţie, chiar dacă însemna să ne trimită la internat.

— Ţi-a plăcut asta?

— Nu, la început. Chiar dacă sora mea era acolo, îmi era dor de casă şi luam numai note mici. Timp de luni de zile adormeam plângând. Dar, până la urmă, m-am obişnuit. Până la absolvire, a ajuns să-mi placă şi încă mai păstrez legătura cu câteva dintre fetele pe care le-am întâlnit acolo. Şi cred că faptul că am plecat la şcoală mai departe de casă m-a ajutat când am mers la NC State. Când am ajuns la cămin ca boboc, eram obişnuită să locuiesc fără părinţi, aşa că tranziţia la facultate a fost foarte uşoară. Dar încă nu sunt sigură că aş vrea acelaşi traseu pentru copiii mei. Dacă voi avea vreodată, vreau să spun. Cred că mi-ar fi prea dor de ei.

— Vrei copii?

I-a luat câteva clipe să răspundă.

— Poate, răspunse ea în cele din urmă. Nu chiar acum. Şi, din câte ştiu, s-ar putea să nu se întâmple niciodată.

Viitorul rămâne necunoscut, nu?

— Presupun.

Puse meniul ei deasupra celuilalt, pe marginea mesei. I-am văzut privirea studiindu-mi mâna rănită. În loc să o ascund, mi-am întins degetele rămase pe masă.

— Arată ciudat, nu-i aşa? am spus eu.

— Nu.

Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău. A fost nepoliticos din partea mea să mă holbez...

— Este de înţeles. Chiar dacă m-am obişnuit cu asta, încă mi se mai pare ciudat. Oricum să-ţi pierzi degetele este mai bine decât să-ţi pierzi o ureche.

Citindu-i uimirea pe faţă, am făcut semn spre partea stângă a capului.

— Nu este reală, am spus. Este o proteză.

— Nu mi-aş fi dat seama dacă nu mi-ai fi spus.

— Nu sunt sigur de ce am făcut-o.

Dar ştiam motivul. Pe cât de mult îmi doream să o cunosc pe ea, la fel de mult îmi doream să mă cunoască şi ea pe mine cu adevărat; să simt că puteam fi complet sincer cu ea. A tăcut pentru o clipă şi m-am gândit că va schimba subiectul sau chiar se va scuza să meargă la toaletă. În schimb, mă surprinse atingându-mi uşor cioturile cicatrizate unde fuseseră degetele. Atingerea m-a electrizat.

— Explozia trebuie să fi fost... groaznică, spuse ea, încă atingându-mi pielea cu vârful degetului. M-am gândit la asta de când mi-ai spus. Dar nu ai intrat în detalii. Mi-aş dori să-mi povesteşti despre asta dacă este în regulă pentru tine.

I-am spus pe scurt povestea: explozia întâmplătoare a obuzului de mortier când ieşeam din clădire, o căldură bruscă şi mistuitoare, apoi nimic până să mă trezesc după primele intervenţii chirurgicale. Zborurile către Germania şi înapoi în SUA şi seria intervenţiilor chirurgicale, şi perioada de reabilitare la „Walter Reed” şi „Johns Hopkins”. La un moment dat, în timp ce vorbeam, şi-a îndepărtat mâna de

pe a mea, dar chiar şi după ce terminasem de povestit încă îi mai simţeam atingerea.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, spuse ea.

— Dacă aş putea da timpul înapoi, aş pleca de la spital câteva minute mai devreme sau mai târziu. Dar nu pot. Încerc să merg mai departe cu o abordare pozitivă.

— Pun pariu că părinţii tăi sunt mândri de tine.

De îndată ce a spus-o, mi-am amintit de experienţele mele anterioare când împărtăşisem ce li se întâmplase. Ştiam că ar fi trebuit, pur şi simplu, să spun ceva ambiguu de genul, *sper că da,* fără a intra în detalii, dar, după felul în care mă privea Natalie, mi-am dat seama că nu voiam să mă abţin.

— Părinţii mei au murit cu o lună înainte ca eu să absolv facultatea. Făceau o călătorie la Martha’s Vineyard, la o serată politică fără nicio semnificaţie pe termen lung. Un client a închiriat un avion, dar ei nu au ajuns niciodată la petrecere. Avionul s-a prăbuşit în Virginia la mai puţin de cinci minute după decolare.

— Oh, Dumnezeule! Asta e îngrozitor!

— A fost, am spus.

— Într-o zi erau acolo şi în ziua următoare nu mai erau, iar eu am fost distrus. Totul mi se părea de necrezut – încă mi se mai pare uneori. Aveam doar douăzeci şi doi de ani, dar mă simţeam mai degrabă adolescent decât adult. Încă îmi amintesc momentul când a intrat comandantul în clasă şi m-a chemat în biroul lui să-mi spună.

Am avut o ezitare întrucât amintirile erau încă vii.

— Pentru că terminasem în mare parte cursurile, cei de la Academie mi-au dat liber să mă ocup de toate detaliile şi asta a fost, în anumite privinţe, şi mai de necrezut. A venit şi bunicul să mă ajute, însă... a trebuit să găsesc o firmă de pompe funebre şi să aleg sicriele şi să aleg o rochie pentru mama şi un costum pentru tata şi să-mi dau seama ce fel de ceremonie şi-ar fi dorit. Tocmai vorbisem cu ei la telefon cu câteva zile mai înainte.

— Mă bucur că bunicul tău a fost acolo să te ajute.

— Aveam nevoie unul de celălalt, fără nicio îndoială. El deja îşi pierduse soţia şi tocmai îşi pierduse şi singurul copil. După ceremonie, ne-am întors cu maşina la New Bern şi cred că niciunul dintre noi nu a spus vreun cuvânt pe tot parcursul călătoriei. Până am ajuns la casa lui, nici nu am putut vorbi despre asta şi amândoi am plâns foarte mult în acea săptămână. Era mult prea dureros pentru mine să mă gândesc la toate lucrurile pe care nu avuseseră niciodată ocazia să le facă sau cum ar fi fost viitorul meu fără ei.

— Nici nu pot să-mi imaginez să-mi pierd părinţii aşa.

— Există momente în care nici mie nu-mi vine să cred. Au trecut mai mult de zece ani, dar, uneori, încă mă mai gândesc să iau telefonul şi să-i sun.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nimeni nu ştie. Oamenilor le este greu să înţeleagă. Adică... cine rămâne orfan la douăzeci şi doi de ani? Nu mulţi oameni trec prin aşa ceva.

Se uita într-o parte, parcă tot încercând să proceseze ceea ce spusesem, atunci când sosi chelneriţa să ne ia comanda. Aproape automat, Natalie comandă o salată de sfeclă şi biban roşu, iar eu am comandat ce spusesem mai devreme. După ce chelneriţa se îndepărtă, Natalie îşi întoarse privirea către mine.

— Când eram mică, mi-a murit cea mai bună prietenă. Ştiu că nu este deloc acelaşi lucru, dar îmi amintesc cât de îngrozitor a fost.

— Ce s-a întâmplat?

— Amândouă aveam doisprezece ani. Locuia la două case de mine şi ziua ei de naştere era cu doar o săptămână înaintea mea. Părinţii noştri erau prieteni, aşa că am petrecut destul de mult împreună. Am fost la aceeaşi şcoală, am fost în aceeaşi clasă până am absolvit, amândouă am urmat acelaşi curs de dans. La vremea aceea, cred că eram mai apropiată de Georgianna decât eram de sora sau de fratele meu. Chiar şi atunci când nu eram împreună, vorbeam tot timpul la telefon. În fine, am plecat acasă de la şcoală împreună. Îmi aduc aminte că vorbeam despre un băiat pe nume Jeff, despre care ea

credea că era drăguţ şi se întreba dacă şi el o plăcea. Ne-am luat la revedere în faţa casei mele şi îmi aduc aminte că am îmbrăţişat-o. Mereu ne îmbrăţişam. Oricum, la aproximativ o oră după aceea, i s-a făcut poftă de o îngheţată-sendviş, aşa că s-a hotărât să meargă până la magazinul din cartier care era la trei blocuri distanţă. În timp ce mergea pe stradă, a fost lovită de un şofer beat şi a murit.

Îmi dădeam seama după expresia ei că retrăia acel moment şi am rămas tăcut. Când, în cele din urmă, a realizat că nu spusesem nimic, a clătinat din cap.

— După cum am spus, nu este acelaşi lucru cu pierderea ambilor părinţi.

— Nici eu nu mi-am pierdut cel mai bun prieten când eram mic. Îmi pare rău pentru pierderea ta.

— Mulţumesc, spuse ea. Apoi, prefăcându-se veselă, adăugă: Este posibil ca discuţia noastră să fie mai deprimantă de atât?

— Prefer să o consider un moment de sinceritate pe care l-am avut unul faţă de celălalt.

— Totuşi, nu este cel mai bun subiect pentru cină.

— Despre ce ai vrea să discutăm în schimb?

— Despre orice.

— Bine, am spus. Ce altceva îmi poţi spune despre trecutul tău? Lucruri bune, vreau să spun.

— Ca de exemplu?

— Ai avut vreun animal de companie?

Când i-am văzut expresia de scepticism, am adăugat:

— Încerc doar să îmi fac o idee despre cum erai.

— Am avut un câine şi o pisică în mare parte din perioada copilăriei. Îi chema Fred şi Barney.

— Din serialul de desene animate *Aventuri în epoca de piatra?*

— Exact.

— Dar vacanţele în familie?

— Mergeam tot timpul în vacanţe, spuse ea. Mergeam la Disney World în fiecare an, mergeam la schi în Virginia de Vest sau Colorado şi închiriam o casă de vacanţă în Outer

Banks pentru două săptămâni în fiecare vară. O pereche de bunici locuiau în Charlotte, iar ceilalţi în apropiere de Boone, aşa că mergeam şi la ei în vizită. Făceam o mulţime de călătorii lungi cu maşina şi îmi era frică... dar acum cred că ne-a ajutat să formăm legături mai strânse ca familie.

— Sună idilic.

— Chiar a fost, spuse ea, părând că se simţea din ce în ce mai confortabil povestind. Nu am de ce să mă plâng în legătură cu viaţa noastră de familie.

— Nu cunosc prea multe persoane care să poată spune asta. Credeam că toată lumea are probleme cu părinţii.

— Nu spun că erau perfecţi, dar ne-a fost mai uşor mie şi fraţilor mei pentru că se înţelegeau atât de bine. Ţinând cont că muncesc toată ziua împreună şi apoi merg acasă împreună, ai crede sunt sătui unul de celălalt. Dar tata încă o iubeşte la nebunie pe mama, iar ea îl adoră. Se râdea foarte mult la noi în casă şi luam cina împreună în fiecare seară ca o familie.

Am zâmbit, minunându-mă de cât de diferite fuseseră copilăriile noastre.

— Ce te-a determinat să alegi statul Carolina de Nord, după ce ai terminat liceul?

— Acolo a urmat şi tata şcoala, răspunse ea. Mama a mers la Meredith, care este un colegiu pentru fete în Raleigh. Dar, după Academia Salem, îmi doream o şcoală mare, publică, mixtă. Ştiam, de asemenea, că asta l-ar fi făcut fericit pe tata. De fapt, noi toţi, fratele şi sora mea, am venit în statul Carolina de Nord. Cu toţii suntem fani ultratradiţionalişti Wolfpack, în caz că te întrebai. Am convertit-o chiar şi pe mama. Tata are abonament pentru întregul sezon la meciurile de fotbal şi, de obicei, avem o ieşire în familie o dată sau de două ori pe an. Părinţii mei merg la fiecare meci de acasă.

— Şi acolo l-ai întâlnit pe tipul pentru care te-ai mutat în New Bern, nu?

— Mark, spuse ea, fără să mai adauge nimic altceva.

— L-ai iubit? am întrebat.

— Da, spuse ea, lăsându-şi privirea în jos. Dar nu vreau

să vorbesc despre el.

— Ai dreptate. Cred că mi-am făcut o idee destul de bună despre cum eşti, chiar şi fără acea parte a vieţii tale.

— Ţi-ai făcut, nu?

— Ei bine, destul, oricum.

— Ce te derutează?

— Încă nu sunt sigur de ce te-ai hotărât să devii ajutor de şerif. Mi se pare că te-ai fi potrivit mai bine pentru rolul de profesoară sau asistentă. Sau poate contabilă.

— Ar trebui să mă simt jignită?

— Nu spun că nu eşti suficient de dură. Cred că este doar pentru că mi se pare că eşti inteligentă, afectuoasă şi atentă. E un lucru bun.

M-a examinat pentru o clipă.

— Ţi-am spus deja, răspunse ea. Într-un fel, s-a întâmplat. Însă, în ceea ce priveşte părerea ta că ar fi trebuit să fiu asistentă medicală, mi se întâmplă des să mi se spună asta, deşi nu ştiu de ce. Pentru mine, spitalele sunt... Ezită. Sunt deprimante. Urăsc spitalele. Şi, în afară de asta, mi se face rău când văd sânge.

— Un alt motiv să nu faci ceea ce faci.

— Cred că am stabilit că nu sunt schimburi de focuri de armă de fiecare dată.

— Dar, dacă ar fi, ar fi bine. Din moment ce eşti o trăgătoare excelentă.

— Porecla mea este Ochi de Vultur, spuse ea făcându-mi cu ochiul. În mintea mea, oricum.

Chelneriţa veni cu pâinea şi chiflele, cerându-şi scuze că nu le adusese mai devreme. Am luat o chiflă şi am uns-o cu unt, iar Natalie a făcut acelaşi lucru.

În timp ce mâncam, conversaţia continua, cu uşurinţa tipică oamenilor care se cunosc de mult timp. Am vorbit despre albine şi stupi, am depănat amintiri despre experienţele noastre la colegiu, viaţa într-un oraş mic comparativ cu un oraş mare, Academia Navală, călătoriile preferate la Disney World, puţin despre părinţii şi bunicul meu. Chiar am atins subiectul ciudatei călătorii a bunicului meu la Easley şi ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat.

Când chelneriţa ne-a adus mâncarea, era la fel de bună cum promisese Natalie. Că era în afara oraşului sau nu, era un loc unde aş mai fi mâncat din nou cu plăcere. Mai ales împreună cu Natalie.

Deşi relaţionarea noastră relaxată a continuat pe tot parcursul cinei, nu a intrat deloc pe teritoriul flirtului – era greu de spus dacă era interesată de mine într-un sens romantic. Nu exista niciun dubiu că îi făcea plăcere compania mea şi să luăm cina împreună. Însă nu aveam nicio idee dacă ar mai fi acceptat din nou o invitaţie la cină.

Şi totuşi, nu-mi puteam aminti ultima dată când mai avusesem o seară atât de plăcută. Nu doar pentru că spusese exact ce trebuia atunci când îi povestisem despre părinţii mei sau pentru că îmi vorbise despre propria pierdere din copilărie. În schimb, mi-am dat seama că admiram faptul că dădea valoare anumitor lucruri – familie, educaţie, prietenie şi bunătate, printre altele – şi era clar că se confrunta cu altele pe care le vedea în mod normal la locul de muncă – dependenţă, violenţă în familie, bătăi în baruri. Îmi mărturisise că acele evenimente o agitau şi nu reuşea să adoarmă după ce i se încheia tura.

— De ce nu renunţi? am întrebat-o. Ai o diplomă şi experienţă de muncă. Sunt sigur că poţi găsi altceva.

— Poate, recunoscu ea. Dar, deocamdată, cred că este cel mai bine dacă rămân aici.

— Pentru că vrei să faci diferenţa?

Îşi atinse lănţişorul de aur de la gât.

— Sigur, spuse ea până la urmă. Să zicem că de aceea.

Niciunul dintre noi nu avea chef de desert, dar ne-am comandat cafea. Un pic de cofeină ne ajuta să conducem înapoi până la New Bern. În timp ce amesteca în ceaşcă, mi-am dat seama că, în afară de serviciu şi familie, nu-mi spusese aproape nimic despre anii de când venise în New Bern. De fapt, nu-mi spusese aproape nimic despre viaţa ei în New Bern.

Poate pentru ea nu era atât de interesantă. Dar, în timp ce eu mă gândeam la aceste aspecte, Natalie privea pe fereastră. Datorită luminilor din interiorul restaurantului, îi

vedeam profilul, reflectat în geam. Şi în acel moment am înţeles că, în loc să se concentreze pe seara pe care tocmai o petreceam împreună, se gândea la altceva. La ceva ce o întrista.

După moda veche şi pentru că eu făcusem invitaţia, am plătit consumaţia. Meritul ei a fost că m-a lăsat să fac asta mulţumindu-mi graţios.

Noaptea devenise răcoroasă când ne îndreptam spre maşini. Era senin, cerul spuzit de stele, iar Calea Lactee se vedea ca un drum luminos spre orizont. Străzile erau goale, dar din restaurantele din apropierea apei se auzea murmurul slab al conversaţiilor şi clinchetul de pahare. Valurile se loveau uşor de dig.

Încă nu era prea târziu şi m-am gândit să-i sugerez lui Natalie să mai stăm pe terasa restaurantului, bucurându-ne de priveliştea splendidă, dar eram aproape sigur că va refuza. În acel moment, am fi putut totuşi să bem câte un pahar de vin împreună, deşi nu mai conta. Ar mai fi fost nişte timp de calitate pe care să-l petrecem împreună.

— Mă gândeam la ce mi-ai spus mai devreme, spuse ea, până la urmă. Despre bunicul tău.

— Care parte?

— Ultima lui călătorie şi cum a murit la spital, spuse ea. Eşti sigur că nu a mai vorbit niciodată despre Easley înainte?

— Cu mine nu, am spus. Nici Claude nu ştia nimic, dar încă nu am vorbit cu tatăl lui.

— Atunci, din câte ştii, ar fi putut să se îndrepte în altă parte, sublinie ea.

În acel moment, ajunsesem pe malul apei. Făcu o pauză, ochii ei de culoarea oceanului căutându-i pe ai mei. O şuviţă aurie de păr îi alunecă pe faţă, iar eu eram tentat să i-o dau pe după ureche. Vocea ei mă trezi din reverie.

— Te-ai gândit să încerci să-i găseşti camioneta?

— Camioneta?

— Ai putea găsi ceva în cabină, îmi sugeră ea. Poate un traseu, sau numele persoanei pe care urma să o viziteze,

sau chiar locul unde mergea. Notiţe, hărţi, orice.

Chiar înainte de a termina de vorbit, mă întrebam de ce nu mă gândisem la asta până acum. În plus, nu lucram în cadrul forţelor de ordine şi nici nu eram vreun pasionat al romanelor de aventuri, aşa că poate aceasta era explicaţia.

— Ai dreptate, am meditat cu voce tare. Dar cum să aflu unde este camioneta?

— Aş începe cu spitalul. Să aflu cine lucrează la serviciul de ambulanţă. Probabil s-a înregistrat undeva locul de unde l-au luat. În funcţie de locul unde l-au găsit, camioneta ar putea fi încă acolo. Sau poate a fost remorcat, dar cel puţin vei avea un punct de plecare.

— Este o idee grozavă, am spus. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Dădu din cap. Şi ţine-mă la curent cu ce afli. Mă interesează şi pe mine.

— Aşa o să fac, am spus. Apropo... nu cred că am numărul tău de telefon. În caz că e nevoie să te sun.

Sau *vreau* să te sun, ceea ce era mult mai probabil.

— Oh, spuse ea şi am avut impresia că nu era sigură dacă voia asta.

Nevrând să-i dau prea mult timp de gândire, am căutat telefonul şi am deschis lista de contacte. După o clipă, mi l-a luat din mână – era evidentă reticenţa ei – şi şi-a introdus datele de contact înainte de a mi-l da înapoi.

— Probabil că ar trebui să mă îndrept către casă, spuse ea. Mâine dis-de-dimineaţă trebuie să bag nişte rufe la spălat.

— Înţeleg, am spus. Şi eu am o zi aglomerată mâine.

— Mulţumesc din nou pentru cină.

— Cu plăcere. Mi-a făcut plăcere să te cunosc mai bine.

— Şi mie. A fost drăguţ.

Drăguţ? Nu era tocmai descrierea pe care o sperasem.

— Înainte de a pleca, stai să aduc mierea.

Am luat borcanele din SUV şi i le-am înmânat, simţind o strălucire când ni s-au atins degetele. Mi-am amintit felul în care îmi mângâiase cicatricea cu delicateţe mai devreme. Ştiam că voiam să o sărut, dar probabil că ea îmi citise gândurile şi făcu automat un mic pas înapoi. În spaţiul

care se crease brusc între noi, detectam o tensiune, ca şi când şi ea şi-ar fi dorit să mă sărute. Poate că îmi imaginam, dar mi s-a părut că am detectat o urmă de regret în zâmbetul ei de despărţire.

— Mulţumesc şi pentru astea, spuse ea. Aproape mi s-a terminat mierea.

Se întoarse şi se îndreptă încet spre maşină. În timp ce o urmăream cum mergea, m-am gândit la ceva şi mi-am scos telefonul din buzunar din nou. Ecranul era încă deschis pe pagina ei de contact şi i-am apelat numărul. Câteva secunde mai târziu, am auzit un sunet slab al unui telefon care începea să sune. A căutat telefonul în poşetă, apoi a văzut numărul şi mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Doar verificam, am spus.

Îşi dădu ochii peste cap înainte de a se urca în maşină. I-am făcut cu mâna când a trecut pe lângă mine, iar ea a făcut acelaşi lucru înainte de a ieşi în drumul care ducea înapoi spre New Bern.

Rămas singur, m-am îndreptat spre balustradă, urmărind oceanul scânteind în lumina lunii. Briza începuse să răcească aerul şi m-am întors cu faţa spre vânt, gândindu-mă la reticenţa ei de a se lăsa sărutată. Oare făcea parte din ezitarea ei generală de a apărea în public cu mine? Era într-adevăr îngrijorată de bârfele care se puteau naşte în orăşel, chiar şi departe de New Bern?

Sau avea deja pe altcineva?

Capitolul 7

Nu o minţisem pe Natalie când îi spusesem că aveam treabă luni. Spre deosebire de majoritatea zilelor, când aveam timp să lenevesc înainte de a face o pauză şi apoi să lenevesc mai mult, uneori interveneau responsabilităţile vieţii, chiar dacă nu aveam un program şi nu trebuia să mă prezint la spital sau la birou. Fiind la mijlocul lunii aprilie, în primul rând trebuia să-mi plătesc taxele şi impozitele.

Documentele aşteptau de săptămâni întregi într-o cutie de carton trimisă prin amabilitatea UPS. Foloseam aceeaşi firmă de contabilitate ca părinţii mei, iniţial pentru că nu ştiam nimic despre finanţe sau contabilitate şi, ulterior, pentru că presupuneam că a mă transfera de la o firmă la alta ar fi adus complicaţii inutile în viaţa mea, când lucrurile erau deja suficient de complicate. Sincer, mă plictiseşte să mă gândesc la bani, probabil pentru că nu fusesem niciodată nevoit să-mi fac griji în această privinţă.

Problema impozitelor mele era complicată din cauza diverselor trusturi, investiţii şi portofolii pe care le moştenisem de la părinţii mei, la unele dintre ele ei cotizând pentru asigurările de viaţă mai mult decât ar fi avut nevoie vreodată. Totuşi, de fiecare dată când vedeam valoarea netă – contabilii mei îmi pregăteau meticulos un bilanţ în fiecare februarie –, uneori mă întrebam de ce insistasem atât de mult să devin doctor, din capul locului. Nu era ca şi când aş fi avut nevoie de bani. Dobânda pe care o câştigam anual era cu mult mai mare decât aş fi putut vreodată să câştig ca doctor, dar cred că era ceva în interiorul meu care tânjea după aprobarea părinţilor mei, chiar dacă nu mai erau în preajmă. Când am absolvit Medicina, mi-i imaginam aplaudând în public; în mintea mea, o vedeam pe mama cu ochii plini de lacrimi, în timp ce tata era extrem de mândru pentru că-mi făcusem treaba bine. În acel moment, am înţeles clar că aş fi preferat ca

părinţii mei să fie în viaţă decât să fi primit moştenirea generoasă pe care mi-o lăsaseră. Când îmi soseau declaraţiile prin poştă în fiecare an, întotdeauna îmi aminteam de această pierdere şi erau momente în care mă simţeam prea copleşit chiar şi să le citesc.

Chiar dacă încercasem să-i explic lui Natalie când ieşiserăm la cină, ştiam că nu reuşisem să găsesc cuvintele care să exprime în mod corect pierderea sau mâhnirea pe care le simţeam cu adevărat. Pentru că eram singur la părinţi, nu-mi pierdusem doar părinţii; îmi pierdusem şi întreaga familie. De-a lungul anilor, începusem că cred că familia este ca umbra ta într-o zi însorită, mereu acolo, chiar lângă tine, urmându-te în spirit, indiferent unde eşti sau ce faci. Membrii familiei sunt întotdeauna cu tine. Slavă Domnului că bunicul fusese lângă mine şi îndeplinise o parte din acest rol, la fel cum avusese atât de multe alte roluri când eram mai tânăr. Odată cu moartea lui însă, zilele erau acum nesfârşit de mohorâte şi, când mă uit lângă mine, nu mai văd nimic. Ştiu că sunt şi alţii în situaţia mea, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Doar mă gândesc la faptul că nici pe ei nu-i urmează nicio umbră; că şi ei, la fel ca mine, se simt adesea extrem de singuri.

Gândul la toate acestea mă făcea să mă întreb dacă voi vinde, de fapt, proprietatea bunicului. Deşi îmi spusesem că voi veni la New Bern pentru a pregăti proprietatea pentru agentul imobiliar, aceasta era, în acelaşi timp, singura legătură rămasă cu mama şi cu bunicul. Totuşi, dacă nu vindeam, nu eram sigur ce aş fi făcut cu ea. Nu puteam să o încui, pur şi simplu – vagabonzii ar fi putut să intre din nou, nu-i aşa? Dar nici nu eram sigur că voiam să o închiriez, pentru că nu doream ca nişte străini să strice farmecul particular al locului. În camera unde dormeam când eram copil, erau urme de creion pe uşa dulapului unde bunicul îmi marcase în mod corespunzător înălţimea lângă cea a mamei mele; gândul că cineva ar fi putut să acopere acele amintiri nu era ceva ce mi-aş fi dorit. Apartamentul din Pensacola fusese pur şi simplu locul unde locuiam; această casă, casa bunicului, era plină de

fantomele trecutului; era un loc unde trecutul continua să şoptească, atât timp cât eu eram dispus să-l ascult.

Ştiind că aveam multă treabă, am alergat o tură, apoi am intrat la duş, după care mi-am turnat o ceaşcă de cafea. Stând la masă, m-am uitat peste documentele de la contabili. Ca întotdeauna, era o scrisoare în care erau toate explicaţiile pe care aveam nevoie să le ştiu şi mici autocolante pe diverse formulare care indicau unde trebuia să semnez. Începuseră deja să-mi obosească ochii la al treizeci şi doilea semn, ceea ce era normal, şi terminasem alte două ceşti de cafea înainte de a introduce diferitele documente în plicurile care aveau deja adresa de destinaţie completată. În dimineaţa următoare, stăteam la coadă la oficiul poştal, asigurându-mă că totul era timbrat, apoi m-am întors acasă şi le-am scris un e-mail contabililor mei pentru a-i anunţa că făcusem tot ce trebuia.

Următorul lucru pe listă erau stupii. După ce am îmbrăcat acelaşi costum pe care îl purtasem cu o zi înainte, am încărcat roaba cu echipamentul de care aveam nevoie, apoi am luat câteva rame hrănitoare şi câteva despărţitoare pentru mătci. Speram să nu fie prea târziu. Fără despărţitorul pentru matcă, aceasta ar fi putut să zboare brusc pentru a căuta un stup nou, luând întregul roi cu ea. Acest lucru se întâmplase în Brazilia, în 1957, după ce oamenii de ştiinţă reproduseseră albine africane, adică albine ucigaşe, crezând că se vor acomoda la condiţiile de climă tropicală. Un apicultor aflat în vizită, crezând că despărţitoarele pentru mătci împiedicau mişcarea albinelor în interiorul stupilor, le îndepărtase şi douăzeci şi şase de mătci, împreună cu roiurile lor au scăpat, călătorind spre nord şi au ajuns, în cele din urmă, în SUA.

Am împins roaba pe aceeaşi alee pe care mersesem cu o zi în urmă, intenţionând să încep de la stânga la dreapta. Imediat ce m-am instalat, am aruncat o privire spre drum şi am văzut-o pe Callie îndreptându-se, cel mai probabil, spre Trading Post. Ca şi în celelalte dăţi când o văzusem mergând, avea capul plecat şi îşi târa picioarele cu un fel de hotărâre furioasă.

Ducându-mă spre marginea proprietăţii, am ridicat mâna să o salut.

— În drum spre muncă?

Apariţia mea bruscă trebuie să o fi luat prin surprindere, şi asta a făcut-o să se oprească.

— Tu din nou.

Erau aceleaşi cuvinte pe care mi le spusese şi Natalie în parc, lângă râu şi m-am mirat gândindu-mă că şi Callie era la fel de misterioasă şi precaută.

— Eu sunt, am spus. Apoi, dându-mi seama că purtam costumul de apicultor, m-am îndreptat spre stupi. Trebuie să am grijă de stupi pentru ca albinele să fie mulţumite.

Ea continua să mă privească prudent. Când îşi încrucişă braţele, am observat o vânătaie aproape de cot.

— Sunt albine. Nu se pot îngriji singure?

— Ai dreptate, am recunoscut. Nu sunt ca termitele, să le hrăneşti, totuşi au nevoie să le îngrijeşti din când în când.

— Te plac?

— Cine? Albinele?

— Da, albinele.

— Nu ştiu. Par să se poarte bine cu mine.

— Porţi costum. Nu l-am văzut niciodată pe bunicul tău purtând costum. De câte ori treceam pe aici, vreau să spun.

— Era mai curajos decât mine.

Pentru prima dată de când o cunoşteam, a schiţat un zâmbet.

— Ce voiai?

— Nimic. Te-am văzut trecând şi m-am gândit să te salut.

— De ce?

De ce? Nu mă aşteptasem niciun moment la această întrebare. Nu mă puteam gândi la un răspuns.

— Cred că încercam doar să fiu un vecin amabil.

Părea să se uite prin mine.

— Nu suntem vecini, spuse ea. Eu locuiesc în josul străzii.

— Ai dreptate, am spus.

— Trebuie să plec, spuse ea. Nu vreau să întârzii la muncă.

— Foarte bine. Nici eu nu vreau să întârzii.

— Atunci, de ce m-ai oprit să vorbesc cu tine?

Am crezut că răspunsesem la asta spunând că voiam să fiu *un vecin amabil,* dar se părea că, din punctul ei de vedere, nu o făcusem. Simţind că voia să încheie conversaţia cât mai repede – din nou, ca şi Natalie la Piaţa Fermierilor, ceea ce mă făcea să mă gândesc ce temperament similar aveau –, m-am dat un pas înapoi spre roabă.

— Fără niciun motiv, am spus. O zi bună!

A aşteptat să merg câţiva paşi pentru a porni din nou la drum. Şi, deşi nu m-am întors să verific, eram sigur că nu aruncase nicio privire spre mine. Nu că ar fi fost treaba mea.

Mi-am pus masca şi mănuşile, apoi am mutat roaba mai aproape de primul stup. Am aprins afumătorul cât să calmeze albinele din stup şi am mai aşteptat un minut înainte să îndepărtez ambele capace. Am aşezat despărţitorul deasupra ramei de depozitare, am pus rama hrănitoare peste şi am fixat capacele la loc. Am făcut acelaşi lucru cu al doilea, al treilea şi al patrulea stup. Am umplut roaba de mai multe ori, absorbit de rutină şi amintindu-mi de bunicul, până când am terminat toată treaba.

Din fericire, toate mătcile erau la locul lor – se hrăneau şi depuneau ouă, îşi vedeau de treabă – şi am putut să termin totul în mai puţin de trei ore. Între timp, se făcuse ora prânzului şi, gândindu-mă că avusesem o dimineaţă extrem de productivă, m-am tratat cu o bere şi un sendviş.

Uneori, merge la fix. Înţelegeţi ce zic?

După prânz, mai aveam încă două lucruri pe agendă, şi le consideram pe ambele importante pentru liniştea mea sufletească.

Natalie avusese dreptate cu privire la posibilitatea de a găsi răspunsuri în camioneta bunicului meu. Dăduse dovadă de inteligenţă sugerându-mi să sun mai întâi la spital. Din câte ştiam, bunicul fusese transportat dintr-un alt district. Am găsit numărul de telefon pe internet şi am

vorbit cu o doamnă mai în vârstă cu un accent atât de puternic încât ar fi putut fi închis într-o sticlă. Femeia nu avea nicio idee cum m-ar fi putut ajuta. După ce se bâlbâi câteva minute – pe lângă faptul că vorbea tărăgănat, se exprima incredibil de lent – în cele din urmă, ajunse la numele unuia dintre administratorii spitalului şi se oferi să mă pună în legătură cu acela. În timp ce făcea acest lucru, din păcate convorbirea s-a întrerupt. Am sunat din nou, am cerut cu persoana potrivită şi apoi am fost conectat la mesageria vocală. Mi-am lăsat numele, numărul de telefon, un mesaj şi l-am rugat să mă sune.

Poate din cauza experienţei pe care o avusesem cu prima doamnă, nu eram prea sigur că voi fi contactat. Chiar şi aşa, mă simţeam de parcă tocmai făcusem primul pas într-o călătorie pentru a găsi răspunsurile de care aveam nevoie.

În diferitele etape ale vieţii mele – liceul, Annapolis, facultatea de medicină, rezidenţiatul şi Academia Navală – mă împrietenisem cu nişte oameni extraordinari. În fiecare dintre aceste etape, devenisem deosebit de apropiat de un cerc restrâns de persoane şi, pur şi simplu, crezusem că voi rămâne apropiat de ei pentru totdeauna. Pentru că pe atunci ieşeam des împreună, mă gândeam că aşa va fi mereu.

Dar am aflat că prieteniile nu sunt deloc aşa. Lucrurile se schimbă; oamenii se schimbă. Prietenii se maturizează, se mută, se căsătoresc şi au copii; alţii devin medici şi pleacă în Afganistan şi cariera le este aruncată în aer. În timp, dacă sunt norocoşi, câţiva – sau poate doar vreo doi – îţi rămân aproape în diversele etape ale vieţii. Eu eram norocos; am prieteni din liceu şi, totuşi, mă trezesc uneori întrebându-mă de ce unii oameni rămân în viaţa ta, în timp ce alţii dispar. Nu am găsit un răspuns, în afară de a observa că prietenia trebuie să existe în ambele sensuri. Amândoi trebuie să fiţi dispuşi să investiţi în prietenie pentru a o păstra.

Menţionez acest lucru pentru că uneori mă întreb dacă ar

trebui să îl consider pe doctorul Bowen prieten. Într-un fel, este. Vorbim săptămânal şi mă cunoaşte mai bine decât oricine. Este singura persoană care ştie cât de mult m-am gândit să mă sinucid după ce am fost rănit – zilnic, dacă sunteţi curioşi – şi el este singurul care ştie că mă simt foarte deprimat în fiecare an în ziua în care s-a prăbuşit avionul părinţilor mei. Ştie cât de mult dorm, câte beri beau pe parcursul unei săptămâni şi cât de greu îmi era să-mi controlez furia în situaţii în care ar fi trebuit să-mi dau pur şi simplu ochii peste cap şi să-mi văd de viaţă. Odată, în urmă cu aproximativ nouă luni, stăteam la coadă la Home Depot când s-a mai deschis o casă. Casierul a spus să vină *următoarea persoană la rând,* care eram eu, dar cel din spatele meu s-a băgat în faţă, luându-mi locul care era, pe bună dreptate, al meu. Nu era mare lucru, nu? Poate doar un eveniment iritant, dar avea cu adevărat vreo miză? Aş fi câştigat câteva minute? Într-o zi în care nu aveam neapărat ceva de făcut? Ideea este că nu ar fi trebuit să mă deranjeze, dar aşa s-a întâmplat. Am fost deranjat, apoi m-am enervat, şi apoi, întrucât emoţia continua să se intensifice, m-am înfuriat. Îi priveam ceafa, aruncând săgeţi cu privirea şi am sfârşit prin a ieşi pe uşă la mai puţin de jumătate de minut în spatele lui. Urmărindu-l în parcare, a trebuit să mă lupt cu nevoia viscerală de a alerga după el şi de a-l doborî la pământ. Mi-am închipuit că îl snopeam în bătaie lovindu-l cu pumnii, deşi nu aveam decât unul; mi-am imaginat că îl loveam cu genunchiul în rinichi sau în stomac; mi-am imaginat cum îi smulgeam urechea, aşa cum mi-am pierdut-o eu pe a mea. Mi se încleştase maxilarul, corpul era pregătit pentru confruntare şi începusem să merg din ce în ce mai repede când, dintr-odată, mi-am dat seama că mă confruntam cu un simptom de PTSD, în legătură cu care Bowen mă avertizase în mod repetat. Făceam terapie de ceva timp pe atunci şi, ca o voce constantă a raţiunii în mijlocul unei orchestre de zgomote emoţionale, Bowen îmi spunea ce să fac, îmi spunea să-mi schimb comportamentul. *Opreşte-te şi întoarce-te. Forţează-te să zâmbeşti şi să-ţi relaxezi*

muşchii. Respiră adânc de cinci ori. Simte emoţia şi apoi las-o să iasă, urmărind cum se disipează. Cântăreşte motivele pro şi contra în ceea ce priveşte acţiunile pe care vrei să le întreprinzi. Verifică faptele şi dă-ţi seama că, la scară largă, ceea ce s-a întâmplat nu contează deloc.

Când furia mi s-a risipit în cele din urmă la un nivel gestionabil, am fost capabil să conduc până acasă. Câteva zile mai târziu, i-am spus toată povestea doctorului meu, dar în lunile următoare nu i-am spus nici unuia dintre prietenii mei. Nu le-am spus prietenilor mei nici despre coşmaruri şi insomnii sau orice altceva care îmi făcea viaţa un calvar. Şi mă întrebam: *de ce pot să-i spun doctorului Bowen despre astea, dar nu şi celor pe care îi consider prieteni?*

Presupun că are de-a face cu frica: frica de respingere, frica de a-i dezamăgi pe alţii, frica de mânia sau de judecata lor. Acest lucru spune mai multe despre mine decât despre ei, dar nu simt aşa când vorbesc cu doctorul Bowen. Nu sunt sigur de ce. Poate are ceva de-a face cu simplul fapt că pe el îl plătesc. Sau poate are legătură cu ideea că, în ciuda tuturor conversaţiilor noastre, ştiu foarte puţin despre el.

În această privinţă, nu suntem deloc prieteni. Întrucât poartă verighetă, presupun că este căsătorit, dar habar nu am cu cine, sau de cât timp sunt căsătoriţi, sau orice alt amănunt despre soţia lui. Nu ştiu dacă are copii. Din diplomele de pe peretele din biroul lui, ştiu că a urmat cursurile universitare la Princeton şi Northwestern la Facultatea de Medicină. Dar nu ştiu ce hobby-uri are sau în ce fel de casă locuieşte, ce mâncare, cărţi sau filme îi plac. Cu alte cuvinte, suntem prieteni, dar de fapt nu suntem.

Este doar terapeutul meu.

Privind ceasul, am văzut că era aproape timpul pentru şedinţa noastră săptămânală, aşa că, după ce am spălat vasele din chiuvetă, am deschis uşa din spate să intre aer curat şi mi-am pus laptopul pe masa din bucătărie.

Doctorului Bowen îi plăcea să-mi vadă ochii când vorbeam, să poată spune dacă minţeam sau ascundeam

ceva important. În ceea ce mă privea, îmi era mult mai uşor decât să ne întâlnim faţă în faţă, şi puteam ajunge uşor la baie dacă aveam nevoie. Nu aveam niciun motiv să pun sesiunea în aşteptare, indiferent de situaţie. Puteam să iau laptopul cu mine oriunde aveam treabă.

Glumesc.

La fix, m-am conectat la Skype şi numărul s-a format automat. Când s-a conectat, a apărut doctorul Bowen. Ca de obicei, stătea la birou, un loc pe care l-am vizitat de mai multe ori decât pot număra. Cu o uşoară chelie, ochelari rotunzi cu ramă subţire care îl făceau mai degrabă să arate a profesor de matematică decât a psihiatru era, bănuiam eu, cu aproximativ un deceniu şi jumătate mai în vârstă decât mine.

— Ce mai faci, doctore?

— Bună, Trevor.

— Ce mai faci?

— Sunt bine, mulţumesc. Ce mai faci tu?

Când îi puneam eu această întrebare, era pur şi simplu ca o parte dintr-un salut. Când mă întreba el, chiar voia să afle detalii.

— Cred că mă descurc bine, am răspuns. N-am mai avut coşmaruri, insomnii, am dormit bine. Am băut una sau două beri în patru zile diferite săptămâna trecută. Am făcut exerciţii fizice de cinci ori. N-am mai avut niciun episod de furie, anxietate sau depresie în ultima săptămână. Încă lucrez la instrumentele CBT şi DBT ori de câte ori simt că am nevoie.

— Grozav. Încuviinţă din cap. Pare un stil de viaţă foarte sănătos. Făcu o pauză. Bowen făcea asta des. Pauze, vreau să spun.

— Ar trebui să vorbesc în continuare? am întrebat, în cele din urmă.

— Ai vrea să vorbeşti?

— O să mă taxezi?

— Da.

— Oh, ştiu o glumă nouă, am spus. De câţi psihiatri este nevoie pentru a schimba un bec?

— Nu ştiu.

— De unul singur. Dar becul trebuie *să vrea* într-adevăr să se schimbe.

Râse, aşa cum ştiam că o va face. Bowen râde la toate glumele mele, dar apoi tace din nou. Mi-a spus că glumele ar putea fi modul meu de a ţine oamenii la distanţă.

Oricum, l-am pus la curent cu evenimentele care se întâmplaseră în viaţa mea în ultima săptămână.

Când am început terapia, mă întrebam cum ar fi putut fi util acest lucru; am aflat de-a lungul timpului că îi permitea lui Bowen să-şi facă o idee mai bună despre stresul la care aş fi putut fi supus într-un anumit moment, ceea ce era important în a-mi controla PTSD-ul. Adăugaţi prea mult stres, eliminaţi instrumentele şi stilul de viaţă sănătos şi rezultatul este fie *buuum,* aşa cum am simţit faţă de tipul de la Home Depot, fie prea multă băutură şi *Grand Theft Auto.*

Aşa că am vorbit. I-am spus că îmi lipseau bunicul şi părinţii mai mult decât de obicei de când vorbisem ultima dată. Mi-a răspuns că sentimentele mele erau de înţeles în totalitate – că verificarea stupilor şi repararea motorului bărcii probabil ar fi declanşat un amestec de nostalgie şi sentimentul pierderii pentru aproape oricine. Am menţionat că eram aproape sigur că intrase cineva în casă prin efracţie şi că locuise acolo. Când m-a întrebat dacă simţisem că mi se încălcase teritoriul sau fusesem deranjat de acest lucru, am spus că eram mai degrabă curios decât deranjat, din moment ce în afară de uşa din spate, nu făcuse niciun fel de pagube şi nu furase nimic. Am menţionat şi lucrurile pe care Claude le spusese despre bunicul şi – aşa cum am făcut destul de des în ultimul timp – am vorbit despre ultimele cuvinte ale bunicului meu şi despre cât de confuz eram în legătură cu mesajul lor.

— Încă te frământă, observă el.

— Da, am recunoscut. Nu au niciun sens.

— Pentru că ţi-a spus să te duci în iad?

Doctorul Bowen, la fel ca şi Natalie, părea să-şi amintească totul.

— Nu îi stătea în caracter să spună aşa ceva, am insistat.

— Poate că ai înţeles greşit.

Bowen sugerase acest lucru şi înainte. Aşa cum făcusem şi în trecut, am respins această posibilitate.

— Sunt sigur că aşa a spus.

— Dar a mai spus că te iubeşte, nu?

— Da.

— Şi mi-ai spus că a avut un atac cerebral major? Şi i s-au administrat o grămadă de medicamente şi este posibil să fi fost foarte confuz?

— Da.

— Şi că a durat aproape o zi să mai poată scoate câteva cuvinte?

— Da.

Când nu am mai spus nimic, a încheiat cu aceeaşi întrebare care continua să mă chinuie.

— Şi totuşi, simţi că încerca să-ţi comunice ceva important.

Din spatele monitorului, Bowen mă urmărea. Am confirmat din cap, dar nu am spus nimic.

— Îţi dai seama, spuse el, că este posibil să nu înţelegi niciodată ce ar putea să însemne?

— El a reprezentat totul pentru mine.

— Pare să fi fost un om foarte bun.

M-am uitat într-o parte. Prin uşa deschisă, pârâul părea negru şi vechi în lumina blândă a sudului.

— Ar fi trebuit să fiu acolo, am murmurat. Ar fi trebuit să plec cu el. Dacă aş fi fost, poate că n-ar fi avut accident vascular cerebral. Poate că a fost mult prea mult pentru el să conducă.

— Poate, spuse Bowen. Sau poate nu. Nu ai de unde să ştii sigur. Şi, în timp ce poate fi normal să te simţi vinovat, este la fel de important să-ţi aminteşti că vinovăţia este pur şi simplu o emoţie şi, ca toate emoţiile, va trece în cele din urmă. Dacă nu alegi să te agăţi de ea.

— Ştiu, am spus.

Îmi mai spusese asta şi înainte. În timp ce eu acceptam adevărul, uneori mi se părea că emoţiilor nu le păsa.

— Oricum... Natalie a spus că s-ar putea să găsesc unele răspunsuri în camioneta lui. Adică în legătură cu motivul pentru care se afla în Carolina de Sud. Aşa că am început procesul de a încerca să aflu unde este camioneta.

— Natalie? întrebă el.

— Este ajutor de şerif aici în oraş.

Apoi i-am povestit cum ne-am cunoscut şi puţin despre conversaţiile noastre din parc, de acasă şi apoi, în sfârşit, de la cină.

— Aţi petrecut destul de mult timp împreună de când am vorbit ultima oară, răspunse el.

— Voia să vadă stupii.

— Ah, spuse el şi pentru că vorbeam atât de des cu el, ştiam exact ce gândea.

— Da, am spus, este atrăgătoare. Şi inteligentă. Şi da, m-am simţit foarte bine să petrec timp cu ea. Cu toate acestea, nu sunt sigur ce simte Natalie pentru mine, ceea ce înseamnă că nu mai am prea multe de adăugat.

— Bine, spuse el.

— Vorbesc serios, am insistat. Şi, în plus, am o bănuială că Natalie s-ar putea să fie cuplată cu altcineva. Nu sunt sigur de asta, dar sunt semne.

— Înţeleg, spuse el.

— Atunci de ce am senzaţia că nu mă crezi?

— Te cred, spuse el. Pur şi simplu, mi se pare interesant.

— Ce este „interesant”?

— Natalie este prima femeie despre care mi-ai vorbit de când te-ai despărţit de Sandra.

— Nu este adevărat. Ţi-am spus şi despre fata de la yoga.

Era o tipă cu care ieşisem de două ori în toamna precedentă, chiar în momentul în care fusesem acceptat în programul de rezidenţiat. Am petrecut împreună două seri plăcute, dar amândoi ştiam până la sfârşitul celei de-a doua întâlniri că nu ne potriveam.

Am privit cum îşi împingea ochelarii pe nas.

— Îmi amintesc, spuse el, până la urmă, oftând. Şi ştii cum ai numit-o? Când ai menţionat-o prima oară?

— Nu prea, am recunoscut.

Încercam să-mi aduc aminte cum o chema. Lisa? Elisa? Elise? Ceva de genul.

— Ai numit-o *Fata de la yoga,* spuse el. Nu i-ai spus pe nume.

— Sunt sigur că ţi-am spus numele ei, am protestat.

— De fapt, nu mi-ai spus. La vremea respectivă, şi asta mi s-a părut interesant.

— Ce încerci să spui? Crezi că m-aş putea îndrăgosti de cineva din forţele de ordine locale?

Colţurile gurii lui se ridicară uşor în timp ce amândoi am remarcat faptul că îi evitam brusc numele.

— Nu am idee, continuă el. Şi nu eu sunt cel care să spună asta.

— Nici nu ştiu dacă o voi mai vedea.

Ceasul de pe laptopul meu arăta, uimitor, că aproape trecuse o oră şi că şedinţa noastră era la final.

— Că tot veni vorba de văzut, adăugă el, voiam să te anunţ că este posibil să ne întâlnim faţă în faţă săptămâna viitoare. Cu excepţia cazului în care vrei să continuăm să comunicăm electronic.

— Crezi că ar trebui să vin la Pensacola?

— Nu, deloc. Poate că ar fi trebuit să fiu mai exact. Este o conferinţă despre PTSD la Camp Lejeune, în Jacksonville. Unul dintre vorbitori, din păcate, a trebuit să anuleze şi mi s-a cerut să-l înlocuiesc. Este marţi, dar trebuie să vin de luni cu avionul. Dacă vrei, ne-am putea întâlni în Jacksonville sau aş putea veni la New Bern, dacă îţi este mai uşor.

— Ar fi grozav, am spus. La ce oră?

— Aceeaşi oră? întrebă el. Pot să iau un zbor de dimineaţă şi apoi să închiriez o maşină.

— Eşti sigur că nu-ţi este prea peste mână?

— Deloc. De-abia aştept să vizitez proprietatea bunicului tău. Mi-ai făcut o descriere foarte atrăgătoare.

Am zâmbit, gândindu-mă că, şi dacă o făcusem, tot nu surprindea suficient realitatea.

— Ne vedem săptămâna viitoare, doctore. Ai nevoie de

indicaţii?

— Sunt sigur că mă voi descurca. Ai grijă de tine!

Două ore mai târziu, mi-a sunat telefonul mobil. Deşi nu am recunoscut numărul, prefixul era al statului Carolina de Sud. Să fi fost administratorul spitalului?

— Trevor Benson, am răspuns.

— Bună. Sunt Thomas King de la Spitalul Baptist Easley. Am primit mesajul dumneavoastră, dar nu eram prea sigur de ce informaţii aveţi nevoie.

Spre deosebire de recepţionistă, accentul lui nu era la fel de evident sau greu de înţeles.

— Mulţumesc pentru că m-aţi sunat înapoi, am început, înainte de a-i prezenta situaţia.

Când am terminat, mi-a spus să aştept o clipă.

A durat mult mai mult decât o clipă. Am ascultat Muzak pentru cel puţin cinci minute înainte să revină la telefon.

— Îmi cer scuze că a durat atât de mult, dar a trebuit să aflu pe cine să întreb, apoi să aflu informaţiile de care aveţi nevoie. Folosim în general două servicii de ambulanţă, explică el înainte de a-mi da numele lor.

În timp ce le scriam, el continuă:

— Din păcate, nu avem detalii despre bunicul dumneavoastră. Presupun că cea mai bună pistă pe care o aveţi este să sunaţi la serviciul de ambulanţă. Poate că vă vor da informaţiile de care aveţi nevoie. Sunt sigur că li se cere să păstreze înregistrările.

Aşa cum sugerase Natalie.

— Mulţumesc pentru ajutor, am spus. Îmi este de foarte mare folos.

— Cu plăcere. Şi condoleanţe pentru bunicul dumneavoastră.

— Mulţumesc, am spus.

Am închis, propunându-mi să sun la firmele de ambulanţă de dimineaţă. Mi-aş fi dorit să mă gândesc la asta când bunicul era în spital; după aproape jumătate de an, cine ştie cât ar fi putut să dureze să găsesc răspunsurile de care aveam nevoie.

Gândurile mele se îndreptară către Natalie. De la şedinţa cu Bowen, imaginea ei continua să-mi reapară în minte; îi vedeam expresia de mirare în timp ce privea albina care i se plimba pe deget, foşnetul senzual al rochiei ei în timp ce cobora din maşină la Beaufort conturându-i picioarele lungi şi liniile graţioase ale corpului. Mi-am reamintit atât de discuţia noastră sinceră, cât şi de pălăvrăgeala amicală dintre noi şi m-am mirat de aerul ei trist pe care mi se păruse că îl detectasem spre sfârşitul cinei. M-am gândit la tensiunea dintre noi şi ştiam exact de ce îi spusesem pe nume când vorbeam cu Bowen.

Oricât încercam să minimizez impactul ei în discuţia cu doctorul Bowen, ştiam cu certitudine că voiam să o văd din nou, cât mai repede.

După ce am cinat, m-am hotărât să citesc ceva pe veranda din spate. Dar, dându-mi seama că Natalie trebuia să-şi fi încheiat tura în urmă cu ceva timp, m-am trezit luându-mi telefonul mobil în mână. M-am gândit să o sun, dar m-am hotărât să nu o fac. În schimb, i-am scris un mesaj rapid.

Mă gândeam la tine şi sper că ai avut o zi bună.
Eşti liberă pentru cină în acest weekend?

Deşi ar fi trebuit să-mi las telefonul deoparte, am aşteptat să văd dacă era destul de aproape de telefon pentru a citi mesajul imediat. Destul de clar, am văzut indicaţia că a citit textul şi am presupus că va răspunde. În schimb, nu venea niciun răspuns.

Tot restul serii, am continuat să-mi verific telefonul. Copilăresc. Obsesiv. Poate imatur. Uneori, pot fi exact aşa. Aşa cum spune Bowen, toţi suntem proiecte în lucru.

În sfârşit, când mă pregăteam de culcare, am auzit sunetul de notificare al telefonului.

Mulţumesc. O zi obişnuită. Nimic special.

M-am uitat fix la ecran, gândindu-mă că nu reflecta chiar o pasiune şi o atracţie incontestabilă faţă de mine, în special din moment ce nu-mi răspunsese la invitaţie în niciun fel.

Am pus telefonul pe noptieră, simţindu-mă... confuz? rănit? înainte de a stinge veioza. Am îndepărtat acele sentimente, ştiind că era mult prea devreme să simt vreunul dintre acele lucruri. În plus, dacă nu ar fi vrut să-mi mai vorbească niciodată, nu mi-ar fi răspuns deloc. Nu-i aşa?

Am stins lumina, apoi mi-am aranjat păturile, când s-a auzit din nou telefonul. Am întins mâna după el.

Mă voi gândi la asta.

Nici *da,* dar nici *nu.* Am continuat să privesc ecranul până când vibră din nou cu un alt mesaj de la ea.

:-)

Am zâmbit. Punându-mi mâinile sub cap, mă uitam fix în tavan, şi mai curios în legătură cu ea.

Capitolul 8

N-am primit niciun semn de la Natalie marţi, ceea ce mă dezamăgea, dar invitaţia mea era încă valabilă. Ştiam că era la muncă şi era ocupată şi aveam şi eu lucruri de făcut. Ei bine, într-un fel. Dar nu i-am trimis niciun mesaj. Nu era ca şi când mă gândeam la ea tot timpul. Doar... prea mult pentru binele meu.

Am vorbit la telefon cu ambele companii de ambulanţă. În ceea ce priveşte spitalul, a fost nevoie de câteva apeluri înainte de a putea discuta cu cineva care să mă ajute. Da, mi s-a spus, existau înregistrări ale adreselor de unde fuseseră preluaţi pacienţii transportaţi la spital; nu, mi s-a spus că nu aveau aceste informaţii disponibile imediat. Aveau nevoie de câteva zile să le găsească, poate până la sfârşitul săptămânii şi, dacă nu eram contactat, să sun eu din nou.

Grăbeşte-te şi aşteaptă.

Ca şi atâtea alte lucruri din viaţă.

Sperând să am ocazia să-i vorbesc tatălui lui Claude, m-am hotărât să merg să iau prânzul la Trading Post. Când am parcat, am observat un container cu saci de gheaţă, lemne pentru foc de vânzare, butelii cu propan, un compresor de aer pentru umflat anvelope şi un automat vechi pentru băuturi, care părea în plus, din moment ce se puteau cumpăra sucuri din interior. Din păcate, nu era nimeni afară, pe balansoare.

Înăuntru, Claude era la locul lui obişnuit în spatele casei de marcat şi ridică o mână să mă salute în timp ce mă îndreptam spre grătar. Ca de obicei, toate mesele erau ocupate, aşa că mi-am găsit un loc la tejghea. Un bărbat masiv – cel puţin cu un cap mai înalt decât mine şi de două ori mai solid – m-a salutat dând din cap spre mine înainte de a-mi da un castronel cu alune fierte. Am presupus că era

Frank, cel care se ocupa de grătar în mod obişnuit. Spre deosebire de Claude, nu spuse nimic. Nu era prea vorbăreţ, ceea ce mie îmi convenea.

În onoarea bunicului meu, am comandat un BLT cu cartofi prăjiţi şi murături. În spatele meu, am auzit doi bărbaţi la una dintre mese care vorbeau despre excursia lor de pescuit din weekendul precedent, plângându-se că avuseseră ghinion şi gândindu-se la locuri mai bune de încercat în weekendul următor. Am aruncat o privire peste umăr. Amândoi purtau şepci de baseball; unul avea braţe musculoase de muncitor în construcţii, iar celălalt purta o uniformă de distribuitor de butelii cu propan. Când unul dintre ei a menţionat că văzuse recent un aligator, mi-am ciulit urechile.

— Patru, de fapt, continuă el. Stăteau la soare chiar acolo, pe malul dintre copaci.

— Erau mari? întrebă prietenul său.

— Nah. Probabil că tinerei.

— Unde?

— Ştii unde este debarcaderul? La două coturi de râu distanţă, în dreapta ta. Îţi aminteşti de cuibul de vultur pleşuv din chiparos? În apropiere.

— Ce cuib de vultur?

— Cel de anul trecut.

— Nu l-am văzut anul trecut.

— Asta pentru că nu-ţi faci niciodată timp să te uiţi în jur.

— Eu pescuiesc, răspunse el, nu caut obiective turistice.

— Vrei să încercăm la carieră? Am avut noroc la biban acolo în ultima vreme...

Conversaţia reveni la pescuit şi nu am mai fost atent. Eram însă interesat de aligatori şi de vulturi pleşuvi şi mă întrebam dacă Natalie ar fi vrut să meargă cu mine într-o expediţie.

Între timp, prânzul meu a fost gata, iar Frank mi-a aşezat farfuria în faţă. Am luat o muşcătură, având confirmarea că nu mai mâncasem ceva atât de bun niciodată în altă parte. Am terminat sendvişul şi murăturile, dar mai aveam câţiva cartofi prăjiţi. Simţeam cum mi se întăreau arterele în timp

ce îi mestecam, dar papilele mele gustative erau fericite.

Când am terminat, am aruncat o privire pe fereastră în faţa magazinului şi am văzut o pereche de bătrâni stând pe balansoarele de pe terasă. Exact ce sperasem. Ridicându-mă de pe scaun, m-am apropiat de casa de marcat. Claude, fără şorţ şi cu faţa strălucitoare, părea mult mai mulţumit decât ultima dată când fusesem aici.

— Hei, Claude, l-am salutat. Cel care stă în faţa magazinului este tatăl tău?

Se aplecă să privească peste umărul meu.

— Da, el este. Cel în salopetă. Celălalt este Jerrold.

— Crezi că l-ar deranja pe tatăl tău să vorbesc cu el despre bunicul meu?

— Nicio problemă. Dar nu pot garanta că ştie ceva. Presupunând că va auzi ce îl vei întreba.

— Sigur.

— Vrei un sfat? Fereşte-te de Jerrold! Jumătate din ce spune, habar nu am despre ce vorbeşte sau ce găseşte atât de amuzant.

Nu eram sigur ce intenţionase să spună exact, dar am confirmat din cap.

— Cât crezi că va mai sta tatăl tău pe aici?

— Nu au mâncat încă, aşa că presupun că va mai sta aici cel puţin încă o oră.

— Ce mănâncă de obicei la prânz?

— Sendviş barbecue cu salată de varză. Şi turte de mălai.

— Ce zici, să-i fac eu cinste?

— De ce? Doar nu îi iau bani. Încă mai deţine o parte din magazin.

— Dacă tot voi încerca să obţin informaţii de la el, măcar atât pot face.

— Sunt banii tăi.

Ridică din umeri.

Am scos nişte bani din portofel şi i-am dat, urmărind cum îi băga în sertar. Şi-a pus mâna pâlnie la gură şi a strigat:

— Hei, Frank. Pregăteşte-i tatei ce mănâncă de obicei, bine? Şi adu-i comanda lui Trevor. I-o va duce el.

Nu a durat prea mult până a fost gata şi apoi m-am

îndreptat cu farfuria spre uşa din faţă. Când am trecut de casa de marcat, Claude a desfăcut capacul unei sticle de Yoo-hoo, apoi l-a strâns uşor înainte să mi-o dea.

— Vei avea nevoie şi de asta.

— Yoo-hoo?

— Este băutura lui preferată. Bea din asta de când îl ştiu.

Am luat sticla şi, cu mâinile încărcate, am deschis uşa împingând-o cu şoldul. Când m-am apropiat, Jim şi-a ridicat privirea şi i-am văzut faţa la fel de noduroasă şi de ridată ca şi mâinile, numai piele şi os, şi cu pete hepatice. Purta ochelari şi avea câţiva dinţi lipsă, dar mi s-a părut că observ o scânteie de curiozitate în expresia lui care m-a făcut să cred că era mai lucid şi mai conştient decât mi-l descrisese Claude. Sau poate că eram doar optimist.

— Bună, Jim. M-am gândit să-ţi aduc prânzul, am început eu. Speram să stăm de vorbă câteva minute.

Jim se uita la mine.

— Ce?

Jerrold se aplecă spre Jim.

— Băiatul vrea să stea de vorbă cu tine, strigă Jerrold.

— Despre ce să discutăm? întrebă Jim.

— De unde naiba să ştiu eu? Tocmai a ieşit din magazin.

— Cine este? întrebă Jim.

Jerrold îşi întoarse privirea spre mine. Era mai tânăr decât Jim, dar trecut bine de vârsta de pensionare. Am observat că purta aparat auditiv, ceea ce era posibil – sau nu – să facă lucrurile mai uşoare.

Se aplecă din nou spre Jim.

— Presupun că este vreun vânzător ambulant, strigă Jerrold. Poate că vinde chiloţi de damă.

Am clipit, neştiind dacă să mă simt jignit, dar mi-am amintit brusc ce îmi spusese Claude.

— Spune-i să vorbească cu Claude, spuse Jim făcând semn din mână. Sunt pensionar. Nu am nevoie de nimic de la niciun vânzător.

— Pe naiba, nu ai nevoie, spuse Jerrold. Ai nevoie de o femeie şi una care să câştige la loto, dacă mă întrebi pe mine.

— Ce?

Jerrold se lăsă pe spate în scaunul său, cu o privire veselă.

— Chiloţi pentru femei. Izbucni într-un hohot de râs zgomotos, vizibil mulţumit de sine. Vinzi chiloţi pentru femei?

— Nu, am spus. Nu sunt vânzător. Voiam doar să vorbesc cu Jim.

— Despre ce?

— Despre bunicul meu, am spus. Şi i-am adus prânzul lui Jim.

— Atunci, nu sta acolo. Îmi făcu semn cu mâna lui osoasă. Dă-i-l. Hai mai repede.

M-am aplecat şi i-am întins mâncarea de prânz lui Jim. În timp ce făceam asta, Jerrold se încruntă, ridurile de pe frunte adâncindu-i-se atât de mult încât puteau ţine un creion.

— Şi prânzul meu unde e? întrebă Jerrold.

Nu mă aşteptasem la această întrebare, dar mi-am dat seama că probabil ar fi trebuit să-mi dau seama că voiau să mănânce împreună.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit. Ce vrei să mănânci? Mi-ar face plăcere să-ţi cumpăr ceva.

— Hmm... făcu Jerrold, ducându-şi o mână la bărbie. Ce zici de muşchiuleţ cu coadă de homar şi mult unt şi pilaf?

Pronunţă *pea-laff.*

— Au aşa ceva aici? am întrebat.

— Bineînţeles că nu. Trebuie să faci comandă specială, de la unul dintre localurile de lux.

Am presupus că se referea la un alt restaurant – un restaurant adevărat – şi m-a luat pe nepregătite.

— Unde aş putea comanda aşa ceva? am încercat să aflu.

— Ce spune? întrebă Jim.

Jerrold se aplecă din nou spre Jim.

— Spune că nu-mi va cumpăra masa de prânz, strigă Jerrold. Şi spune că îţi va cumpăra un Cadillac dacă stai de vorbă cu el.

Am clipit, întrebându-mă cum pierdusem controlul

conversaţiei. Un *Cadillac? De unde scosese asta?*

— Nu am spus aşa ceva, am protestat. Şi ţi-aş lua cu plăcere ceva preparat la grătar...

Jerrold se lovi peste coapse, fără să mă lase să termin, apoi îşi întoarse brusc privirea din nou spre mine.

— Băiete, eşti prost! Un Cadillac! Ce naiba să facă cu un Cadillac? Abia poate să conducă. Clătină din cap, izbucnind în râs. Un Cadillac! strigă el către Jim.

Stând aşa, în picioare, nu ştiam ce să spun. Jerrold nu părea să aştepte vreun răspuns; se simţea prea bine fără să-i pese de ce gândeam eu. În acelaşi timp, Jim mi se părea ignorant. M-am hotărât să preiau iniţiativa.

— Speram să-l întreb pe Jim despre bunicul meu, Carl Haverson.

Jerrold se căută în buzunar şi scoase o pungă cu tutun de prizat. După ce a desfăcut pachetul, a luat câteva frunze, pe care şi le-a pus între buză şi gingie. Îşi contorsionă gura şi se aşeză din nou pe scaun, arătând de parcă îi crescuse o tumoră în interiorul maxilarului.

— Vrei să spui că eşti rudă cu Carl?

— A fost bunicul meu, am spus din nou. Încerc să aflu ce căuta în Carolina de Sud. Claude mi-a spus că Jim şi bunicul erau apropiaţi şi speram să-mi poată răspunde la câteva întrebări.

— Ar putea fi dificil, spuse Jerrold. Jim nu aude prea bine. Şi are mintea rătăcită când vorbeşte. Jumătate din ce spune, nici nu ştii despre ce vorbeşte.

„Aş putea spune acelaşi lucru despre tine”, m-am gândit eu.

— Este important, am spus, în schimb. Poate mă poţi ajuta?

— Nu ştiu cum.

— L-ai cunoscut pe bunicul meu? Ai vorbit cu el înainte să plece?

— Sigur, spuse el tărăgănând cuvintele. Veneam pe aici din când în când şi stăteam de vorbă. Totuşi, nu la fel de mult ca Jim. Dar apoi, timp de o săptămână, nu a mai apărut, aşa că eram doar eu şi Jim. Am fost la fel de

surprins ca toată lumea când am aflat ce i s-a întâmplat. Carl era sănătos, din câte ştiam.

— Ce ştii de călătoria în Carolina de Sud? Ştii ceva despre asta?

— Nu mi-a spus niciodată nimic despre asta.

— Se comporta în vreun fel diferit? Ceva de genul ăsta?

Jerrold clătină din cap.

— Nu aş putea spune.

M-am lăsat pe călcâie, întrebându-mă dacă îmi pierdeam vremea. Surprinzându-mă, Jerrold se ridică încet de pe scaun. A trebuit să se sprijine cu ambele braţe şi părea ceva extrem de dificil şi dureros să ajungă în poziţie verticală.

— Voi doi, staţi de vorbă, spuse el. Poate Jim ştie ceva ce eu nu ştiu. Îl cunoştea pe Carl mai bine decât mine. Dar vorbeşte-i tare, spre urechea dreaptă. De-abia te aude, nici măcar nu te obosi să încerci la urechea stângă.

— Nu trebuie să pleci, am spus.

— Vei avea nevoie de scaunul meu. Nu va recunoaşte, dar trebuie să-ţi vadă buzele mişcându-se, astfel încât să-şi dea seama ce spui. Va înţelege cam jumătate din ceea ce spui, dar tu continuă să încerci.

— Unde te duci? spuse Jim.

— Mi-e foame, strigă Jerrold. Vreau mâncare.

— Ce?

Jerrold îl făcu semn cu mâna şi se uită spre mine.

— Nu sta acolo ca prostul. Ia loc. Mă întorc.

L-am privit pe Jerrold cum îşi târa picioarele spre intrare şi, când a ajuns în siguranţă înăuntru, m-am aşezat în acelaşi balansoar, apoi m-am aplecat aşa cum făcuse Jerrold.

— Bună, am strigat eu. Sunt Trevor Benson.

— Traversezi râul?

— Trevor Benson, am spus din nou. Sunt nepotul lui Carl.

— Al cui?

— Carl! am spus şi mai tare, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să-l ţin pe Jerrold aproape să traducă.

— O, Carl, spuse Jim. A murit.

— Ştiu.

— A fost rudă cu mine, am spus, sperând că formularea lui Jerrold îmi va fi de ajutor.

Jim mi-a aruncat o privire şi mi-am putut da seama că se gândea. Aceasta i-a luat ceva timp.

— Medicul militar? Ai fost căsătorit cu Claire, nu?

— Da, am spus, deşi Claire fusese mama mea.

Nu voiam să complic lucrurile mai mult decât erau deja.

— Cu siguranţă îi plăceau albinele alea bătrânului Carl, adăugă Jim. Le avea de mult timp. Stupi. Pentru miere.

— Da, am dat din cap. Voiam să vorbesc cu tine despre Carl.

— Nu-mi prea plac albinele, spuse el. Niciodată nu am înţeles ce-i plăcea la ele.

Încercând să simplific discuţia, am ales să-l abordez direct.

— Am câteva întrebări la care sper că-mi poţi răspunde.

Jim nu părea să mă audă.

— Carl a avut probleme cu mierea vara trecută, spuse Jim. Artrită.

El pronunţă *Artur-ită.*

— Probabil a avut...

— Totuşi, l-a ajutat fata, adăugă Jim, fără să mă audă.

— Fata?

— Da, spuse Jim. Fata. Înăuntru.

— Bine, am spus, întrebându-mă despre ce vorbea.

Eu nu văzusem nicio fată în magazin astăzi, dar Claude mă avertizase că avea mintea rătăcită. Lăsând asta deoparte, m-am aplecat mai aproape, vorbind rar şi imitându-l pe Jerrold.

— Ştii de ce a plecat Carl în Carolina de Sud?

— Carl a murit în Carolina de Sud.

— Ştiu, am spus. Ştii de ce s-a dus Carl în Carolina de Sud? am întrebat din nou.

Jim luă o muşcătură din sendviş şi mestecă încet înainte de a răspunde.

— Cred că urma să o viziteze pe Helen.

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă îmi înţelesese

întrebarea.

— Helen? Avea de gând să o viziteze pe Helen? am strigat eu.

— Da. Helen. Aşa mi-a spus.

Sau asta auzise Jim? Cât de mult mă puteam încrede în auzul lui? Sau în capacitatea memoriei lui? Nu eram sigur.

— Când ţi-a spus despre Helen?

— Ce?

Am repetat întrebarea, şi mai tare de data asta, şi Jim se întinse după turtele de mălai. Luă o muşcătură şi-i luă ceva timp să înghită, în cele din urmă.

— Cam cu o săptămână înainte să plece, cred. Lucra la camionetă.

Să se asigure că poate ajunge acolo, fără îndoială, dar... cine era Helen? Cum întâlnise bunicul o femeie din Carolina de Sud? Nu avea nici computer, nici telefon mobil, şi foarte rar ieşea din New Bern. Nu avea nicio logică...

— Cum a cunoscut-o Carl pe Helen?

— Ce?

— Helen.

— Cred că asta a spus el.

— Helen locuia în Easley?

— Ce e Easley?

— Oraşul din Carolina de Sud.

Luă o altă turtă de mălai.

— Nu ştiu prea multe despre Carolina de Sud. Am avut baza acolo în timpul Războiului din Coreea, dar am zis călătorie sprâncenată imediat ce am plecat de acolo. Prea cald, prea departe de casă. Sergentul de instrucţie de acolo... Oh, cum îl chema... R-ceva... ca o glumă...

În timp ce se gândea la trecut, eu încercam să înţeleg ce tocmai îmi spusese, presupunând că Jim nu era complet sărit de pe fix. O femeie pe nume Helen locuia în Easley şi bunicul meu se ducea să o viziteze?

— Riddle[9]! strigă brusc Jim. Aşa îl chema. Sergent Riddle. Cel mai rău, cel mai meschin om pe care l-am întâlnit vreodată. Odată, ne-a pus să dormim în mlaştină. Un loc

[9] Ghicitoare.

rece şi murdar şi plin de ţânţari. M-au muşcat toată noaptea până m-am umflat ca o căpuşă. A trebuit să merg la infirmerie.

— Ai întâlnit-o vreodată pe Helen?

— Nu.

Întinse mâna după sticla de Yoo-hoo, dar, chiar dacă Claude îi slăbise capacul, se chinui să o deschidă. Am privit cum lua o înghiţitură, tot încercând să se gândească, dar bănuiam că nu mai avea nimic de spus.

— Bine, am spus. Mulţumesc.

Puse sticla jos.

— Fata ar putea să ştie mai multe despre asta.

Mi-a luat o clipă să-mi reamintesc ce-mi spusese mai devreme.

— Fata dinăuntru?

Făcu semn cu sticla spre fereastră.

— Nu-mi amintesc cum o cheamă. El o plăcea.

— Helen?

— Nu. Cea *dinăuntru.*

Recunosc faptul că eram complet pierdut în acel moment şi, exact la timp, Jerrold împinse uşa, ducând o farfurie similară cu cea pe care i-o luasem lui Jim. Friptura la grătar specifică din Carolina de Nord-Est, aromatizată cu oţet şi fulgi de ardei roşu, este diferită de friptura la grătar de oriunde din altă parte a lumii. Când Jerrold se apropie, m-am ridicat de pe scaun, să-i fac loc.

— Voi doi aţi terminat de vorbit? întrebă el.

M-am gândit la asta, întrebându-mă dacă era adevărat ceva din ce aflasem.

— Da, am spus, cred că am terminat.

— Te-am avertizat, poate să aibă mintea un pic rătăcită când vorbeşte, recunoscu Jerrold. Ai primit răspunsurile de care ai nevoie?

— Nu sunt sigur, am spus. A spus că bunicul meu mergea să o viziteze pe Helen. Şi a mai amintit ceva despre o fată dinăuntru, dar habar n-am despre ce vorbea.

— Cred că pot să-ţi dau şi eu o parte din acest răspuns.

— Ce parte?

— Fata dinăuntru, spuse Jerrold. Se referă la Callie. Ea şi bunicul tău erau destul de apropiaţi.

Claude era încă la casa de marcat când am revenit în magazin. Erau câţiva clienţi la rând şi am aşteptat până a terminat cu ei înainte să mă apropii.

— Cum a mers? întrebă el.

— Încă încerc să-mi dau seama, am spus. Ştii când mai vine Callie la lucru?

— Acum este aici, răspunse Claude. Dar este în pauză. Ar trebui să se întoarcă în câteva minute.

Aşa se explica de ce nu am văzut-o mai devreme.

— Ştii unde este?

— Dacă nu hrăneşte pisica, de obicei mănâncă la locul de picnic de lângă dig, spuse Claude.

— Mulţumesc, am spus, ieşind din nou pe uşă.

Gândindu-mă că ar fi fost mai uşor să vorbesc cât nu era în programul de lucru, am ocolit magazinul îndreptându-mă spre o potecuţă care ducea spre pârâu. Ştiam că acolo nu era doar o masă de picnic, ci şi câteva pompe de benzină lângă malul apei de unde se alimentau bărcile. Fusesem acolo de mai multe ori cu bunicul meu.

Calea şerpuia printre nişte copaci şi tufişuri, dar, când în sfârşit se făcu un luminiş, am văzut-o pe Callie stând la masă. În timp ce traversam pajiştea, am observat prânzul simplu pe care în mod evident şi-l adusese de acasă. Un sendviş cu unt de arahide şi jeleu, un recipient cu lapte şi un măr, pe care aproape le terminase, într-o pungă maro. Auzind că mă apropiam, aruncă o privire în direcţia mea, apoi din nou spre pârâu.

— Callie? am strigat când eram aproape. Claude mi-a spus că s-ar putea să te găsesc aici.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre mine, cu precauţie. Mă întrebam de ce nu era la şcoală şi am observat o altă vânătaie pe braţ, aproape de cea pe care o văzusem când trecuse pe lângă casa mea. În loc să vorbească, luă o altă muşcătură din sendviş, aproape terminându-l. Amintindu-mi cât era de circumspectă, m-am oprit la o oarecare

distanţă de masă, nedorind să o agasez.

— Speram să vorbesc cu tine despre bunicul meu, am spus. Am auzit că l-ai ajutat să recolteze mierea vara trecută.

— Cine ţi-a spus asta?

— Contează?

— Nu am făcut nimic rău, spuse ea.

Răspunsul ei m-a luat prin surprindere.

— Nu am spus asta. Încerc doar să-mi dau seama de ce a plecat în Carolina de Sud.

— De ce ai crede că ştiu ceva despre asta?

— Mi s-a spus că voi doi eraţi apropiaţi.

Ridicându-se de la masă, băgă în gură ultimele bucăţele înainte să strângă în pungă rămăşiţele prânzului ei.

— Chiar nu pot vorbi acum. Trebuie să mă întorc la muncă şi nu pot să întârzii.

— Înţeleg, am spus. Şi nu încerc să-ţi fac probleme. Aşa cum am spus, încerc doar să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu bunicul.

— Nu ştiu nimic, repetă ea.

— L-ai ajutat să recolteze mierea?

— M-a plătit, spuse ea, înroşindu-se în obraji. Nu am furat din ea, dacă asta încerci să afli. Nu am furat nimic.

— Sunt convins de asta. De ce nu mi-ai spus că l-ai cunoscut atât de bine?

— Nu te cunosc şi nu ştiu nimic despre tine.

— Ştiai că sunt rudă cu el.

— Şi?

— Callie...

— Nu am făcut nimic rău! strigă ea din nou, întrerupându-mă. Treceam pe acolo, m-a văzut şi m-a întrebat dacă vreau să-l ajut cu recoltatul mierii, şi asta am făcut. A fost nevoie doar de vreo două zile şi după aceea, am pus etichetele şi le-am aşezat pe rafturi. Apoi m-a plătit. Atât.

Încercam să mi-l imaginez pe bunicul cerându-i dintr-un capriciu ajutorul să recolteze mierea, dar, dintr-un anume motiv, nu puteam. Şi, ţinând cont de conversaţiile pe care

le avusesem până în acel moment, nici pe ea nu mi-o imaginam acceptând aşa ceva. În acelaşi timp, *era* ceva. Mă întrebam de ce nu-mi spunea?

— A menţionat vreodată că urma să o viziteze pe Helen?

Ochii ei s-au lărgit brusc şi pentru prima dată mi s-a părut că văd în privirea ei o teamă reală pentru o clipă. Pe cât de repede apăruse, la fel de repede a dispărut când ea clătină cu furie din cap.

— Îmi pare rău pentru bunicul tău, bine? Era un bătrân drăguţ. Şi mi-a făcut plăcere să-l ajut cu mierea. Dar nu ştiu nimic despre motivul pentru care s-a dus în Carolina de Sud şi aş aprecia dacă m-ai lăsa în pace.

Nu am spus nimic. Îşi ridică bărbia sfidător, apoi se întoarse şi se îndreptă spre magazin. În drum, aruncă resturile de la prânz într-un coş de gunoi fără să se oprească.

Am urmărit-o cum se îndepărta, întrebându-mă ce spusesem de se supărase atât de tare.

Când m-am întors acasă, m-am gândit la ce aflasem, dacă într-adevăr aflasem ceva. Puteam avea încredere în ce-mi spusese Jim? Sau Jerrold? Se dusese bunicul meu la Easley în căutarea unei femei pe nume Helen? Şi ce trebuia să înţeleg din discuţia cu Callie? Ce îi spusesem astfel încât să o fac să creadă că avea probleme?

Nu ştiam. Şi totuşi, în timp ce continuam să mă gândesc la întâlnirea cu Callie, aveam senzaţia că spusese ceva – sau eu văzusem ceva – important. Era răspunsul la una dintre numeroasele mele întrebări, dar cu cât încercam mai mult să îl reperez, cu atât mai mult mi se înceţoşau gândurile. Parcă încercam să ating fumul.

Capitolul 9

Miercuri, în timp ce mă gândeam la potenţiala sau nu întâlnire cu Natalie, m-am hotărât să iau barca bunicului şi să încerc să găsesc aligatorii şi vulturii pleşuvi despre care auzisem în ziua precedentă.

Am făcut o inspecţie rapidă înainte să o dezleg şi să pornesc motorul. Eram norocos că nu erau alte bărci în apropiere, întrucât trebuia să mă obişnuiesc din nou să ţin direcţia. Nu aveam nicio dorinţă să particip la vreun *demolition derby*[10] pe apă sau să rătăcesc accidental pe lângă mal, aşa că am eliberat uşor acceleraţia, rotind cârma în timp ce mă îndepărtam de doc. Spre surprinderea mea, barca era mult mai uşor de manevrat decât îmi aminteam, ceea ce însemna că bunicul meu trebuie să mai fi lucrat la ea, astfel încât am reuşit să o îndrept rapid în direcţia corectă, ca un absolvent priceput al Academiei Navale ce trebuia să fiu.

Când eram copil, îmi plăcea întotdeauna să ies împreună cu bunicul cu barca, dar, spre deosebire de majoritatea oamenilor care preferau căile mai largi, precum râurile Trent şi Neuse, favoritul meu a fost întotdeauna pârâul Brices. Deoarece îşi croia drum prin Pădurea Naţională Croatan, probabil că nu se mai schimbase de la sosirea coloniştilor în zonă la începutul anilor 1700. Într-un fel, aveam senzaţia că mă întorceam în timp, iar când bunicul oprea motorul, nu mai auzeam nimic altceva decât păsările din copaci, în timp ce, din când în când, mai sărea câte un peşte, făcând cercuri pe apa altfel neagră şi tăcută.

Am pornit la plimbare, ţinând direcţia pe mijlocul pârâului. Oricât de urâtă ar fi fost, barca în sine era

[10] Este un sport cu vehicule care se practică de obicei la festivaluri rurale şi constă în participarea a cel puţin cinci şoferi care îşi tamponează deliberat maşinile. Ultimul şofer al cărui vehicul este încă funcţional este declarat câştigător.

surprinzător de stabilă. Bunicul o construise aşa cum era, deoarece Rose se temea de apă. Fiind o epileptică ale cărei convulsii creşteau în frecvenţă şi intensitate odată cu vârsta, nu învăţase niciodată să înoate, aşa că bunicul concepuse ceva imposibil să se răstoarne sau să se scufunde, cu balustrade care să o împiedice să cadă peste bord. Chiar şi aşa, de obicei îi lua ceva timp să o convingă pe Rose să-l însoţească, aşa că bunicul mergea deseori singur, cel puţin până când mama crescuse suficient cât să-l poată însoţi. Când am început să-mi petrec verile cu el, mergeam aproape în fiecare după-amiază pe apă.

Plimbarea cu barca părea să-i inducă bunicului o dispoziţie contemplativă. Uneori, îmi spunea poveşti despre copilăria lui, care fusese mult mai interesantă decât a mea, sau vorbea despre albine sau despre munca lui la moară sau despre cum fusese mama în copilărie. Aproape întotdeauna însă, gândurile lui se îndreptau către Rose, melancolia cuprinzându-l ca un văl familiar. Cu cât înainta în vârstă, cu atât repeta mai mult unele lucruri şi, până la ultima vizită, auzisem toate poveştile lui de atâtea ori încât le puteam spune pe dinafară. Dar l-aş fi ascultat fără întrerupere, pentru că ştiam cât de mult însemnau pentru el, urmărindu-l cum se pierdea în amintiri.

Trebuie să recunosc, poveştile erau fermecătoare; se refereau la locuri şi timpuri pe care le ştiam doar din filme alb-negru, o lume cu drumuri murdare şi undiţe din bambus făcute acasă şi vecini care stăteau în faţa porţii pentru a face faţă căldurii, făcând cu mâna trecătorilor.

După război, bunicul meu o văzuse pentru prima dată pe Rose stând la un suc cu prietenii în faţa magazinului şi fusese atât de impresionat de ea încât jurase în faţa prietenilor lui că văzuse femeia cu care se va căsători într-o zi. După aceea, o văzuse pe Rose peste tot pe unde se ducea, în faţa lui Bisericii Episcopale a lui Hristos, împreună cu mama ei, sau plimbându-se prin Piggly Wiggly, aşa că şi ea începuse să-l observe. Mai târziu, la târgul de vară, s-a organizat o petrecere dansantă. Rose era acolo cu prietenii ei şi, deşi cu greu şi-a luat inima în dinţi ca să traverseze

ringul şi să o invite la dans, ea îi spusese că aşteptase toată noaptea ca el să facă acest lucru.

S-au căsătorit peste mai puţin de şase luni. Şi-au petrecut luna de miere în Charleston înainte de a se întoarce la New Bern pentru a-şi începe viaţa împreună. El a construit casa şi amândoi îşi doreau mulţi copii. Totuşi, poate din cauza afecţiunii lui Rose, a tot pierdut sarcini, cinci în total, într-o perioadă de opt ani. Tocmai când renunţaseră să mai spere, au conceput-o pe mama şi Rose a putut duce sarcina la termen. Au considerat că mama era un dar de la Dumnezeu, iar bunicul a jurat că Rose nu fusese niciodată mai frumoasă decât atunci când le-a văzut împreună, mamă şi fiică, jucând şotron sau citind sau chiar stând pe verandă, bătând covoarele de praf.

Mulţi ani mai târziu, când mama a plecat la facultate cu bursă integrală, bunicul mi-a spus că el şi Rose avuseseră o a doua lună de miere, una care durase până în ultima zi petrecută împreună. În fiecare dimineaţă pleca devreme pentru a-i culege lui Rose un buchet de flori; îi pregătea micul dejun şi mâncau împreună pe veranda din spate, în timp ce urmăreau ceaţa ridicându-se încet din apă. El o săruta înainte de a pleca la serviciu şi din nou când se întorcea, la sfârşitul zilei; se ţineau de mână în timp ce-şi făceau plimbarea de seară, ca şi când atingerea ar fi compensat cumva orele pe care nu le petrecuseră împreună.

Bunicul o găsise căzută pe podeaua bucătăriei într-o sâmbătă, după ce petrecuse o după-amiază întreagă construind mai mulţi stupi. Îi luase trupul fără viaţă în braţe şi o ţinuse strâns. Plânsese mai mult de o oră înainte de a chema, în sfârşit, autorităţile. Fusese atât de afectat încât, pentru prima dată, mama îşi luase liber o lună din perioada de practică şi venise să stea cu el. Îşi petrecuse o parte din următorul an cioplindu-i el însuşi piatra funerară şi, până la ultima noastră discuţie telefonică, ştiu că îi vizitase mormântul în fiecare săptămână.

Era Rose şi numai Rose; jurase întotdeauna că nimeni nu va putea să o înlocuiască. Nu era niciun motiv să mă

îndoiesc de el şi nici nu o făcusem niciodată. Spre final, bunicul avea peste nouăzeci de ani, artrită şi o camionetă cam defectă; dusese o viaţă simplă care însemna să aibă grijă de albine şi să meşterească la barcă, în acelaşi timp preţuind amintirea unei soţii pe care nu putuse să o uite niciodată.

Îmi aminteam toate aceste lucruri în timp ce gândurile mi se întorceau la conversaţia cu Jim. Încercam să reconciliez comentariile lui Jim cu ceea ce ştiam despre bunicul, dar, pur şi simplu, nu reuşeam. În ciuda a ceea ce mi se spusese, aveam dintr-odată certitudinea că bunicul nu plecase şi nu ar fi plecat niciodată în Carolina de Sud să viziteze o femeie pe nume Helen.

Am continuat să mă deplasez în amonte, trecând de la un cot la altul, până când am ajuns în cele din urmă la debarcaderul public pentru bărci din Pădurea Naţională Croatan. Informaţii interesante despre pădure: este unul dintre puţinele locuri din lume unde puteţi găsi plante carnivore Venus şi de alte tipuri care cresc în sălbăticie. Bunicul mă punea special să le caut. Totuşi, în ciuda braconajului constant, sunt încă relativ des întâlnite.

Debarcaderul pentru bărci era unul dintre punctele de referinţă despre care auzisem la Trading Post. Se presupune că vulturii şi aligatorii se aflau la câteva coturi mai departe în amonte, dar, din câte ştiam, putea să nu fie niciun cot sau să fie zece. Descrierea bărbatului fusese puţin vagă, aşa că am încetinit barca şi am analizat copacii de pe ambele maluri ale pârâului. Mi-am dat seama curând că problema era că nu aveam nicio idee despre ce trebuia să caut.

Tehnologia este însă un lucru minunat. Scoţându-mi telefonul, am căutat rapid pe internet şi am găsit imagini cu cuiburi de vulturi pleşuvi. Mi se păreau cuiburi obişnuite de păsări, doar că mult mai mari, ceea ce m-a făcut să mă simt prost că nu mă gândisem la asta de la început. Până la urmă, am observat unul foarte sus, printre ramurile unui chiparos, căutarea fiindu-mi uşurată şi de faptul că mama

sau tata vultur stătea în cuib, în timp ce partenerul se cocoţase pe crengile unui copac din apropiere.

Apropo, nu era la două coturi de râu, de la debarcader, ci la patru.

Am oprit barca şi am verificat malurile în căutarea aligatorilor, dar nu am mai avut acelaşi noroc în această privinţă. Am observat, totuşi, un loc lipsit de vegetaţie şi noroios, cu urme lăsate pe pământ. Întrucât am trăit în Florida, mai văzusem aşa ceva. Din păcate, nu erau aligatori prin preajmă, dar aceştia sunt animale care îşi delimitează teritoriul, ceea ce însemna că probabil se vor întoarce.

Între timp, mi-am întors privirea către vulturii pleşuvi şi le-am făcut câteva poze cu telefonul. Având corpul maroniu şi capul alb, arătau exact ca acela de pe Marele Sigiliu al Statelor Unite, fiind prima oară când îi vedeam în sălbăticie. În curând, deveniseră plictisitori. În afară de faptul că îşi întorceau din când în când capul, nu se mişcau mult şi, după un timp, nu erau mai interesant de urmărit decât copacii. Mă întrebam dacă erau ouă în cuib, dar în curând am observat o pereche de pui de vultur. Din când în când, unul dintre ei sau amândoi puii îşi ridicau capul şi eu simţeam nevoia să-i spun cuiva despre asta. Mi-am scos din nou telefonul şi i-am scris un mesaj rapid lui Natalie.

Ai timp să vorbeşti mai târziu?

Din nou, m-am trezit privind telefonul pentru a vedea dacă citea mesajul; spre surprinderea mea, răspunsul ei a venit imediat:

Probabil că voi avea ceva timp în jurul orei 8.

Am zâmbit, gândindu-mă că povestea cu Natalie devenea interesantă. Nu era exact ce avuseseră bunicul şi Rose, dar, categoric, era interesant.

Încă nu primisem niciun răspuns de la companiile de

ambulanţă, dar m-am gândit să aştept până luni înainte să sun din nou. În afară de asta, restul după-amiezii mele a fost productiv, dacă luaţi în considerare un pui lung de somn după o plimbare fructuoasă de plăcere, cu barca.

M-am hotărât să iau cina la Morgan’s Tavern. Situată în centrul oraşului, era exact cum îmi plăcea mie: podele din lemn, cărămidă rustică, tavane cu grinzi înalte de lemn şi un meniu bogat. Era aglomerat, aşa că m-am aşezat la una dintre mesele de la bar, dar servirea a fost rapidă şi mâncarea foarte gustoasă. Un loc potrivit pentru a petrece timpul până să o sun pe Natalie.

Nedorind să fiu prea punctual, am aşteptat să treacă şapte minute după ora stabilită. Probabil pentru că nu voia să pară prea nerăbdătoare, Natalie răspunse după ce telefonul sună de patru ori. *Oh, jocuri prosteşti pe care le joacă oamenii...*

— Hei bună, am spus. Cum a fost la lucru?

— Bine, dar mă bucur că sunt de zi în următoarele săptămâni. Îmi este greu să dorm când soarele e sus pe cer. Organismului meu pur şi simplu nu-i place.

— Ar trebui să faci un rezidenţiat. Atunci nu va trebui să mai dormi niciodată.

Ea chicoti.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu o să ghiceşti niciodată unde am fost azi, am spus.

— Ai sunat să mă pui să ghicesc?

— Nu, am spus. Am ieşit pe pârâu.

— Cu barca bunicului tău?

— Prefer să mă gândesc la ea ca la un iaht.

— Ah, spuse ea amuzată. De ce îmi spui asta?

— Pentru că am fost la vânătoare de aligatori.

— Nu-mi spune că ai găsit unul.

— Nu, dar sunt aproape sigur că ştiu unde să îi găsesc. Mă gândeam că putem încerca să-i găsim sâmbătă. Putem merge cu barca şi apoi poate să luăm cina acasă la mine. Cum ţi se pare?

Urmă un moment de tăcere. Apoi:

— Nu va fi foarte aglomerat pe apă în acest weekend?

Barca bunicului tău atrage mult prea mult atenţia, nu era nevoie să adauge, *şi aş prefera ca nimeni altcineva să nu ştie că petrec timp cu tine.*

— Nu unde am merge noi. Vom merge pe pârâu, probabil după-amiaza târziu. De obicei, este destul de linişte. Şi după aceea, vom lua masa la mine acasă. Pot face friptură grozavă la grătar.

— Nu consum carne roşie.

Natalie, începeam să învăţ, rareori răspundea simplu, prin da sau nu, dar mă obişnuiam cu asta.

— Pot face fructe de mare la grătar, dacă preferi, i-am sugerat. Fructele de mare sunt în regulă, nu?

— Da.

— Atunci, ce zici să vii pe la patru şi jumătate? Vom petrece câteva ore pe barcă, ne întoarcem şi pregătim grătarul. Poate deschidem şi o sticlă de vin. Şi promit că, şi dacă nu găsim aligatori, vei vedea ceva destul de uimitor.

— Ce?

— Surpriză. Ce zici?

— Patru şi jumătate?

— Am putea merge mai devreme, dar nu mai târziu, căci se va lăsa înserarea cât timp vom fi pe apă.

În tăcerea care a urmat, încercam, dar nu reuşeam să mi-o imaginez în timp ce vorbea. Unde era? În bucătărie? În sufragerie? În dormitor? În cele din urmă, i-am auzit din nou vocea.

— Bine, spuse ea, având o voce uşor ezitantă. Presupun că va trebui să conduc până la tine acasă?

— Dacă vrei, aş putea veni să te iau eu.

— Nu e nevoie, spuse ea.

„Pentru că nu vrei să văd unde locuieşti?”

— Grozav, am spus, ignorând întrebarea din mintea mea.

— Câteva întrebări... e bun tonul?

— Da, e în regulă.

— Şi şansele mele să apari sunt mai mari de fifty-fifty de data asta?

— Ha, ha, spuse ea. Voi fi acolo la patru şi jumătate.

Poate că doar îmi închipuiam, dar cred că o mică parte a

ei era flatată de insistenţa mea.

— Noapte bună, Trevor!

— Noapte bună, Natalie!

Joi, am fost sunat de cineva de la prima companie de ambulanţă pe care o contactasem şi mi s-a spus că nu îl găsiseră sau transportaseră pe bunicul meu.

Vineri, m-au sunat de la cea de a doua şi am dat lovitura. După o scurtă conversaţie, am primit prin e-mail o copie scanată a raportului. Am citit că bunicul, Carl Haverson, fusese ridicat aproape de borna kilometrică 7 de pe autostrada 123 şi fusese transportat la Spitalul Baptist Easley. Deşi nu conţinea prea multe detalii, raportul arăta că era inconştient şi avea pulsul neregulat. I s-a administrat oxigen pe drum şi a ajuns la spital la 8:17 a.m.

Nu erau prea multe informaţii şi nu mi-au spus ceva ce nu ştiam deja, în afară de locul de unde fusese ridicat. La o căutare rapidă pe internet, inclusiv pe Google Earth, mi s-a afişat o porţiune de autostradă în apropierea unui mall părăsit. Nu erau informaţii utile, mai ales că nu aveam idee care fusese motivul apelului la spital, în primul rând. Ar fi putut să meargă către camioneta lui sau conducea sau se îndrepta spre un restaurant. Nu ştiam cine sunase la ambulanţă sau ce însemna, de fapt, *aproape de borna kilometrică* 7. Poate că singurul mod de a găsi răspunsurile la oricare dintre aceste întrebări era să merg acolo şi să verific.

Dar, observând ora sosirii lui, m-a frapat un alt gând de care trebuia să-mi fi dat seama mai înainte. Easley era la cel puţin opt ore distanţă cu maşina; cu camioneta bunicului meu, la vârsta lui, era posibil să-i fi luat până la zece ore pentru a ajunge acolo. Condusese toată noaptea? Oricât de mult aş fi încercat, nu-mi puteam imagina asta. El se trezise întotdeauna dimineaţa. În mintea mea, îl puteam vizualiza urcându-se în camionetă dimineaţa devreme, după ce dormise într-un hotel sau motel...

Atunci, unde rămăsese peste noapte? În apropiere de Easley? Mai în est?

De asemenea, dacă ar fi fost găsit lângă camionetă, nu avea cum să rămână pe autostradă şi după şase luni. Deci cum aveam să-l găsesc?

M-am luptat cu întrebările tot restul zilei, fără să găsesc răspunsuri. Concluzia la care am ajuns în final a fost că trebuia să întreprind o călătorie cu maşina la Easley în viitorul foarte apropiat. Pentru a înţelege ce se întâmplase cu bunicul, ştiam că nu aveam de ales decât să merg acolo.

Capitolul 10

Sâmbătă părea o zi de început de vară, cel puţin în timp ce ieşisem la alergat. Când am terminat, efectiv storceam apă din tricou înainte de a intra la duş, ceea ce era cam scârbos, dar îmi amintea de anii în care fusesem sportiv, spre deosebire de tipul de acum, care abia reuşea să-şi pună pantalonii pe el.

După micul dejun, am făcut din nou curat în casă, acordând o atenţie specială băilor şi bucătăriei, apoi am scos măsuţa şi scaunele din sufragerie pe veranda din spate. Am rearanjat balansoarele, am mutat grătarul şi am scotocit prin dulapuri să găsesc o faţă de masă şi lumânări, făcând tot posibilul să creez o atmosferă romantică subtilă.

Să pregătesc barca era mai degrabă o corvoadă. Deşi mie nu-mi păsa dacă şezlongurile erau jegoase sau vechi, m-am gândit că era posibil ca pe ea să o deranjeze, aşa că a trebuit să trag o fugă la un *alt* magazin pentru a cumpăra soluţia de curăţat de care aveam nevoie. Apoi am dus barca la pompa de benzină de la Trading Post pentru a umple rezervorul, dar chiar şi asta a durat mai mult decât preconizasem deoarece era coadă mare. Trei persoane diferite şi-au scos telefoanele să mă fotografieze în timp ce stăteam la coadă, ţinând cont că arătam atât de bine. De fapt, poate erau mai interesaţi de barcă. Cine ştie?

Am pregătit masa, am aşezat flori din grădina din faţă în vază, am pus sticlele de vin la frigider să se răcească, am tăiat legume şi am făcut o salată. Am încărcat lada frigorifică cu gheaţă, bere, apă minerală şi plată şi am transportat-o pe barcă, împreună cu platoul cu gustări. În acel moment, se făcuse ora prânzului; am încercat, dar nu am reuşit să-mi amintesc ultima oară când îmi luase atâta timp să mă pregătesc pentru o întâlnire.

Mi-am făcut pentru a doua oară duş în acea zi şi, luând în considerare temperatura sufocantă, instinctul îmi spunea

că pantaloni scurţi şi un tricou ar fi fost cele mai potrivite pentru mers cu barca. În schimb, am optat pentru blugi, o cămaşă albastră cu nasturi şi mocasini. Mi-am suflecat mânecile sperând ca briza să mă ajute să nu transpir.

Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul. Natalie a apărut câteva minute mai târziu, coborând din maşină în pantaloni scurţi de blugi, ochelari de soare, sandale şi un tricou cu Rolling Stones, o apariţie lejeră şi sexy care atrăgea imediat atenţia. Am înghiţit în sec.

După ce a luat o sacoşă de pânză de dimensiuni medii de pe scaunul pasagerului, s-a întors şi s-a oprit când m-a văzut.

— Credeam că ai spus că mergem cu barca.

— Mergem, am spus. Asta este uniforma mea de căpitan.

— O să mori de cald...

„Da, aşa e”, m-am gândit, simţind deja dogoarea soarelui.

— Voi fi bine...

Apropiindu-mă de maşina ei, nu eram sigur dacă trebuia să mă aplec să o îmbrăţişez sau să stau pe loc precum un idiot. Am optat pentru a doua variantă. Nici ea nu era prea hotărâtă, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă era la fel de emoţionată ca mine. Mă îndoiam, dar tot mă făcea să mă simt mai bine.

— Nu am ştiut dacă trebuia să aduc ceva, spuse ea, îndreptându-se spre maşină. Dar am o ladă frigorifică micuţă cu băuturi pe bancheta din spate.

— Am dus deja câteva sticle pe barcă, dar iau cu plăcere şi ce ai adus tu.

Deschizând portiera din spate, am luat lada frigorifică.

— Cum ţi-a fost ziua? întrebă ea în timp ce mergeam spre casă.

— Relaxantă, am minţit eu.

— A ta?

— O zi obişnuită de sâmbătă.

— Ai fost la Piaţa Fermierilor?

— Printre altele. Ridică din umeri. Chiar crezi că vom găsi vreun aligator?

— Sper că da, am spus. Dar nu garantez nimic.

— Dacă găsim, va fi primul. Este întotdeauna destul de palpitant.

— Ce ai în geantă?

— Haine de schimb pentru mai târziu, spuse ea. Nu voiam să mi se facă frig.

Sincer, aş fi fost fericit să rămână în ţinuta pe care o purta, dar am tăcut.

Am deschis uşa din faţă.

— Intră! Poţi să-ţi laşi geanta unde doreşti.

— Cât timp crezi că vom merge cu barca?

— Greu de spus. Dar cu siguranţă ne vom întoarce înainte de lăsarea întunericului.

Scoase un tub de cremă de protecţie solară din geantă în timp ce mă urmărea prin casă şi pe veranda din spate. Când văzu toate pregătirile pe care le făcusem, ridică o sprânceană.

— Uau! spuse ea. Ai avut treabă.

— Părinţii mei m-au crescut pentru a face o impresie bună.

— Ai făcut deja, spuse ea, altfel nu aş fi fost de acord să vin.

Pentru prima dată în prezenţa ei, nu ştiam ce să mai spun. Cred că şi-a dat seama că mă încuiase, întrucât izbucni în râs.

— Bine, continuă ea. Hai să mergem pe barcă şi să găsim nişte aligatori.

Am luat-o înainte pe drumul până la doc şi am aşezat lada ei frigorifică lângă a mea în timp ce urcam la bord. Barca s-a legănat uşor sub greutatea noastră.

— Nu am mai fost niciodată pe un iaht, şopti ea, continuând gluma pe care o făcusem eu mai devreme. Sper să fiu în siguranţă.

— Nu îţi face griji! Este în stare foarte bună.

Am sărit înapoi pe doc pentru a dezlega rapid frânghiile, apoi am revenit lângă ea şi am întrebat-o:

— Ai vrea o bere sau un pahar de vin înainte să plecăm?

— O bere sună bine.

Am căutat în lada frigorifică şi am scos un Yuengling. Am desfăcut-o răsucind capacul şi i-am înmânat-o. Mi-am desfăcut şi eu o bere, sărbătorind în sinea mea prima noastră băutură împreună.

Am întins sticla spre ea.

— Mersi că ai venit, am spus eu. Noroc!

Îşi ciocni sticla de a mea înainte să ia o mică înghiţitură.

— Este bună, comentă ea, studiind eticheta.

Fără să mai pierd timpul, am trecut la pupă şi am pornit motorul trăgând de cablu. Întorcându-mă pe locul pilotului, am mărit acceleraţia şi ne-am îndepărtat de debarcader. Mi-am făcut drum spre mijlocul pârâului, fiind recunoscător pentru adierea vântului. Puteam simţi deja un strat subţire de transpiraţie începând să se formeze, dar Natalie părea să se simtă foarte bine. Stătea lângă balustradă, urmărind peisajul cu părul fluturându-i pe spate, arătând superb în lumina soarelui. M-am trezit admirându-i picioarele înainte să-mi îndrept din nou atenţia către direcţia bărcii. Să ne ciocnim de ceva ar fi putut strica buna impresie pe care o făcusem mai devreme, cu faţa de masă şi lumânările pregătite pe verandă.

Am făcut o întoarcere largă şi încă una. Erau locuinţe pe ambele maluri ale pârâului, dar locuri de pescuit doar pe unul dintre ele; şi după aceea, nimic altceva decât sălbăticie. Între timp, în ciuda lipsei mele de percepţie profundă, am evitat ca un expert diverse pericole şi mi-aş fi demonstrat măiestria la condus barca dacă nu ar fi fost pe-acolo nişte geamanduri în culori neon care avertizau navele să păstreze distanţa de siguranţă.

După ce şi-a dat cu cremă de protecţie solară pe braţe şi pe picioare, Natalie a venit lângă mine în cabină.

— Este pentru prima dată când merg pe pârâul Brices, spuse ea. E frumos.

— Cum poţi să locuieşti aici şi să nu fi venit niciodată pe apă?

— N-am barcă, spuse ea. Adică... am fost pe râurile Trent şi Neuse cu prietenii, dar nu am venit niciodată pe aici.

— Am crezut că nu prea ieşi cu prietenii.

— Nu prea, spuse ea. Nu în ultimul timp, oricum.

Deşi aş fi putut să o întreb de ce, îmi dădeam seama că nu îşi dorea asta.

— Dacă ţi-e foame, sunt nişte gustări pe masă.

— Mulţumesc, dar sunt bine deocamdată. Nici nu-mi amintesc ultima dată când am băut o bere, aşa că o savurez.

Se uită la apa neagră care se mişca uşor, strângând în mână sticla rece de bere şi bucurându-se de soare.

— De unde ai ştiut unde să găseşti aligatorii? întrebă ea.

— Am auzit nişte oameni care vorbeau despre asta când am luat prânzul la Trading Post, aşa că m-am hotărât să verific.

— Nu am mâncat niciodată acolo.

— Mă crezi sau nu, mâncarea chiar este destul de bună.

— Am auzit asta. Dar este cam departe de locuinţa mea.

— Nimic nu este departe în New Bern.

— Ştiu, dar petrec atât de mult timp la volan când sunt la serviciu, încât mă satur de condus.

— Ai condus până aici şi eu stau destul de aproape de Trading Post.

— La Trading Post nu sunt feţe de masă şi lumânări.

Am chicotit. Am continuat să merg în amonte, copacii aplecându-se de pe maluri, iar apa întinzându-se în faţă ca o masă de biliard. Ici şi colo, vedeam din când în când docul năpădit de buruieni şi putrezit, străpungând pârâul. Deasupra noastră, se învârtea un vultur pescar.

Natalie continua să stea lângă mine şi aveam senzaţia că se schimbase ceva între noi. Din când în când, lua câte o înghiţitură de bere şi mă întrebam dacă întâlnirea noastră o agita.

Se vedea cu altcineva? Încă mi se părea probabilă această variantă, dar, dacă era aşa, de ce venise astăzi sau de ce luase cina cu mine? Pentru că era plictisită sau nefericită? Sau pur şi simplu se simţea singură? Şi cum era el? De cât timp erau împreună? Mai era posibil şi să fi fost curioasă în legătură cu aligatorii şi să mă considere doar prieten, dar atunci de ce să stătea atât de aproape de

mine? Ştia că eram atras de ea. Bunul-simţ spunea că dacă faci o invitaţie la a doua cină în tot atâtea weekenduri înseamnă ceva mai mult decât a-ţi dori o simplă prietenie, şi totuşi fusese de acord să ne întâlnim din nou. Dacă era într-adevăr într-o relaţie cu altcineva, cum îi explica absenţa ei azi? Locuia în altă parte? Era angajat în armată şi transferat în altă parte? Ca de obicei, nu aveam răspunsuri.

Pârâul continua să se îngusteze până am ajuns la debarcader şi am intrat în Pădurea Naţională. Pe doc, am văzut un tată şi un fiu pescuind; ne-au făcut cu mâna când treceam pe lângă ei. Deşi nu băusem decât jumătate din bere, deja se încălzise. Aplecându-mă peste balustradă, am vărsat restul conţinutului şi am aruncat sticla goală în coşul de gunoi din cabina pilotului.

— Cât mai e? întrebă, apoi se întoarse către mine.

— Aproape am ajuns, am răspuns. Câteva minute.

Trecând de ultimul cot, am început să încetinesc barca. În vârful copacului, am observat unul dintre vulturii care stăteau în cuib, deşi perechea sa nu era prin preajmă. În faţă, pe partea opusă a pârâului, în poieniţa mocirloasă, erau doi aligatori care stăteau la soare. Erau tineri, neavând mai mult de un metru şi jumătate de la bot până în vârful cozii, dar tot era un mare noroc.

— Iată-i, am spus, arătând cu mâna.

Ea alergă spre prova, vibrând de emoţie.

— Nu pot să cred, spuse ea. Sunt chiar acolo!

Întorcând volanul, am încercat să poziţionez barca astfel încât să putem sta pe şezlonguri şi să ne bucurăm de sălbăticie. Satisfăcut, am oprit apoi motorul şi m-am îndreptat spre pupa pentru a arunca ancora, simţind frânghia tensionându-se când a atins fundul.

Între timp, Natalie îşi scosese telefonul şi începuse să facă poze.

— Mai este ceva, i-am reamintit. Surpriza despre care ţi-am spus.

— Ce?

Am arătat spre vârful copacului.

— Este un cuib de vultur chiar acolo sus şi sunt şi pui de vultur. Sunt cam greu de observat, dar uită-te cu atenţie.

Natalie se uita de la vulturi la aligatori şi din nou înapoi, în timp ce eu am scos folia de plastic de pe tava cu mâncare. Am băgat o căpşună în gură şi m-am aşezat pe unul dintre şezlonguri. Lăsându-mă pe spate, am folosit maneta pentru a ridica suportul pentru picioare.

— Confortabil, nu-i aşa? spuse zâmbind Natalie.

— Bunicul meu era un om înţelept când venea vorba de lux.

Natalie culese câteva boabe de strugure de pe platou şi se aşează, deşi nu lăsă de tot pe spate şezlongul.

— Nu pot să cred că am văzut în sfârşit un aligator, se minună ea.

— Îţi exprimi o dorinţă, iar eu ţi-o îndeplinesc. Sunt un fel de duh într-un fel.

Ea se strâmbă, dar îmi dădeam seama că aprecia umorul meu. Am pus o bucată de brânză pe un biscuit în timp ce Natalie îşi lăsă berea pe masă.

— Aşadar... aşa procedezi tu? întrebă ea.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Toate astea, spuse ea, întinzând braţele. Pregătirile de acasă, plimbarea cu barca, surprizele. Aşa încerci tu în general să agăţi femei?

— Nu întotdeauna.

Am luat o înghiţitură de bere.

— Atunci de ce un aşa spectacol măreţ astăzi?

— M-am gândit că ţi-ar plăcea. Mi-am ciocnit sticla de a ei. Pentru aligatori!

— Şi pentru vultur! fu ea de acord cu reticenţă, întinzându-se după sticlă şi ciocnind-o de a mea. Dar nu încerca să schimbi subiectul.

— Nu sunt sigur care este subiectul.

— Am senzaţia că eşti un jucător. Când vine vorba de femei, vreau să spun.

— Pentru că sunt atât de inteligent şi de charismatic?

— Pentru că nu sunt naivă.

— Corect. Am râs. Dar nu e vorba doar despre mine. Ai fi

putut să-mi refuzi invitaţia.

S-a întins după un alt strugure.

— Ştiu, fu ea de acord, în cele din urmă, cu vocea scăzându-i cu o octavă.

— Regreţi?

— De fapt, nu.

— Pari surprinsă.

— Sunt, spuse ea, şi pentru câteva minute, niciunul din noi nu a mai scos niciun cuvânt. În schimb, priveam peisajul, iar Natalie reuşi să vadă, în cele din urmă, puii de vultur în cuib. Îşi ridică telefonul pentru a face câteva poze, dar până să reuşească, se lăsară din nou în jos. Am auzit-o suspinând, uitându-se cu coada ochiului spre mine.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? mă întrebă ea.

Deşi nu mă aşteptasem la această întrebare, mă copleşi pe neaşteptate amintirea Sandrei.

— Cred că da, am spus.

— Crezi?

— Când eram împreună, am crezut că eram, am recunoscut. Dar acum, nu mai sunt sigur.

— De ce nu ai fi?

— Dacă aş fi fost într-adevăr îndrăgostit, cred că mi-ar fi dor de ea mai mult decât îmi e. M-aş gândi mai mult la ea.

— Cine era?

Am ezitat.

— Era o asistentă pentru traumatisme – numele ei era Sandra. Era inteligentă. Frumoasă. Pasionată de munca ei. Ne-am întâlnit în Pensacola şi am fost fericiţi împreună la început, dar lucrurile s-au complicat după ce am fost trimis în Afganistan.

Am ridicat din umeri.

— Când m-am întors, am...

Am privit-o.

— Ţi-am spus deja că nu eram într-o stare mentală sau emoţională bună şi m-am răzbunat pe ea. Mă mir că a rezistat atât de mult.

— Cât timp aţi fost împreună?

— Puţin mai mult de doi ani. Dar trebuie să-ţi aminteşti

că am fost plecat o perioadă lungă. Până la urmă, mă întrebam cât de bine ne cunoşteam cu adevărat. După ce ne-am despărţit, mi-a luat un timp să înţeleg că mi-era dor de ideea de a fi cu cineva, mai mult decât lipsa ei. Ştiam că nu o iubisem aşa cum bunicul a iubit-o pe bunica, sau chiar în felul în care se iubeau părinţii mei. Bunicul meu era un adevărat romantic; părinţii mei erau parteneri şi prieteni şi se completau perfect. Nu am simţit niciunul dintre aceste lucruri cu Sandra. Nu ştiu. Poate, doar nu eram pregătit.

— Sau poate că ea nu era aceea.

— Poate.

— Altcineva? Când erai mai tânăr, poate?

Nu ştiu din ce motiv, mintea mi-a fugit spre Fata de la yoga, dar am clătinat din cap.

— Am ieşit cu fete la liceu şi colegiu, dar nimic extraordinar. După ce mi-au murit părinţii, în timpul facultăţii şi rezidenţialului, mi-am spus că eram prea ocupat pentru vreo relaţie serioasă.

— Probabil că erai.

Am zâmbit, apreciind răspunsul, chiar dacă amândoi ştiam că era o scuză.

— Dar tu? Ai spus că ai fost îndrăgostită? Eşti mai mult genul romantic sau preferi relaţia de tip parteneri şi prieteni?

— Amândouă, spuse ea. Mi-am dorit totul.

— Şi ai reuşit?

— Da, spuse ea. Îşi ţinea sticla în mână, încă pe jumătate plină. Ce să fac cu asta?

— O iau eu, am spus, luându-i sticla. M-am ridicat de pe şezlong, am vărsat ce mai rămăsese în râu şi am pus-o lângă a mea, în coşul de gunoi. La întoarcere, am arătat spre lada frigorifică.

— Mai vrei una?

— Ai apă?

— Desigur. Am venit pregătit.

I-am înmânat o sticlă de apă înainte să mă aşez din nou pe şezlong. Am continuat să discutăm în timp ce mai mâncam din gustări, evitând subiecte prea personale.

Discuţia noastră anterioară despre dragoste părea să-i fi atins o limită personală, aşa că am vorbit despre oraş, despre poligonul unde îi plăcea lui Natalie să meargă la trageri şi despre unele dintre cele mai complicate intervenţii chirurgicale pe care le făcusem în trecut. În cele din urmă, a reuşit să fotografieze vulturii şi mi-a trimis şi mie pozele, lucru de care mi-am dat seama abia când mi-am simţit telefonul vibrând în buzunar şi l-am verificat.

În timp ce pluteam pe loc, începuse să se formeze un strat subţire de nori, transformând soarele din galben în portocaliu şi, când cerul începuse să devină violet, mi-am dat seama că era timpul să ne întoarcem.

Am ridicat ancora şi am pornit motorul. Înainte de a veni lângă mine în cabină, Natalie a acoperit tava cu gustări. Am condus mai repede la întoarcere, scurtând călătoria, dar eram încă uimit de cât de repede trecuse vremea. În timp ce legam barca la mal, se instala amurgul, transformând cerul într-o paletă strălucitoare de culori, iar greierii începuseră să cânte. Am ajutat-o pe Natalie să coboare pe doc, apoi i-am înmânat lada frigorifică mai mică. Cu tava aşezată pe lada frigorifică mai mare, am mers lângă ea până la veranda din spate.

Odată ajunşi pe verandă, am ridicat capacul lăzii.

— Mai vrei o sticlă de apă? am întrebat-o.

— Ai vin?

— Roşu sau alb?

— Alb.

Am intrat în casă, am scos vinul din frigider, apoi am căutat un tirbuşon. Am turnat în două pahare şi am revenit pe verandă. Ea stătea lângă balustradă, privind apusul.

— Poftim, am spus, întinzându-i un pahar. Sauvignon blanc.

— Mulţumesc.

Am luat câte o înghiţitură în timp ce admiram peisajul.

— Am sunat la spital, aşa cum mi-ai sugerat, am spus. Să întreb despre bunicul.

— Şi?

— Ai avut dreptate – ăsta era primul pas pe care trebuia

să-l fac.

Am continuat, punând-o la curent. Ea asculta cu atenţie, neluându-şi ochii de la faţa mea.

— Unde crezi că se ducea? Dacă nu la Easley?

— Nu ştiu.

— Doar nu crezi că se ducea să o vadă pe Helen?

— Doar dacă nu cumva suferise o schimbare radicală, nu-mi pot imagina să fi fost interesat de o altă femeie. Nu la vârsta lui, nu atât de departe şi, cu siguranţă, nu ţinând cont de felul în care încă vorbea despre bunica.

— Mi-a povestit despre ea odată, spuse Natalie. Mi-a spus că obişnuia să fredoneze prin bucătărie în timp ce gătea şi că uneori, chiar şi atunci, îşi imagina că putea încă să o audă.

— Când ţi-a spus asta?

— Anul trecut, poate? Era la Piaţa Fermierilor şi nu-mi amintesc cum a venit vorba, dar ţin minte că m-am gândit la acea poveste când am ajuns acasă. Cu siguranţă, încă o iubea.

— Asta zic şi eu, am spus dându-i dreptate. Era bărbatul unei singure femei.

Ea mai luă o înghiţitură.

— Tu crezi în asta? O femeie pentru un bărbat, pentru totdeauna? Toată treaba cu suflete pereche?

— Cred că este posibil pentru unele cupluri – ca ei sau poate chiar ca părinţii mei –, dar probabil că este mai mult excepţie decât regulă. Cred că majoritatea oamenilor se îndrăgostesc de mai multe ori în viaţă.

— Şi totuşi, tu nu eşti sigur dacă ai fost vreodată îndrăgostit.

— Nu este corect să-mi parafrazezi afirmaţiile.

Ea râse.

— Aşadar, ce ai de gând să faci în privinţa bunicului tău?

— Mă gândesc să merg marţi la Easley. Vreau să aflau unde se afla când a fost luat de ambulanţă şi să încerc să-i localizez camioneta. Poate asta mă va ajuta să înţeleg ce s-a întâmplat.

— Drumul pare lung dacă nu ai ceva de făcut între timp,

sublinie ea.

— Ar trebui să-mi ia doar două zile.

În timp ce vorbeam, am văzut că tremura. Îşi puse paharul cu vin pe balustradă şi îşi frecă braţele.

— Îmi pare rău. Cred că mi s-a făcut puţin răcoare. Unde e baia, să mă pot schimba?

— Băile sunt minuscule, aşa că poţi folosi mai degrabă unul dintre dormitoare dacă vrei. Ţi s-a făcut foame? Vrei să pornesc grătarul?

Ea dădu din cap.

— Mi-e foame, aşa că ar fi minunat. Crezi că mi-ai mai putea pune nişte vin înainte să merg să mă schimb?

— Desigur.

M-am dus în bucătărie să-i mai torn vin – m-am oprit la jumătatea paharului – şi am privit-o cum îşi luă geanta din sufragerie şi dispăru în dormitor. Neştiind ce-şi dorea la cină – în afară de ton – pusesem în coş mai devreme mai multe produse pentru diverse posibilităţi de preparare. Nu luasem doar o salată şi fasole verde, ci şi orez pentru pilaf şi salată de varză. Oricum, pentru a nu fi nimeni prea impresionat, orezul pentru pilaf era într-o cutie cu indicaţii pentru a fi uşor de preparat, iar salata de varză era de la raionul de delicatese al magazinului alimentar. Sandra mă învăţase cum să pregătesc fasolea verde cu ulei de măsline, usturoi şi fulgi de migdale. Am pus apa la fiert pe aragaz pentru orez, am pus varza într-un bol de sticlă şi, împreună cu salata verde şi o sticlă cu dressing, le-am dus pe masa de afară. Am pornit grătarul, am adăugat sare şi piper pe friptură şi am turnat orezul şi condimentele în oală. După ce am amestecat sos de soia şi wasabi în marinata pentru ton, am pus friptura pe grătar şi m-am întors la bucătărie pentru fasolea verde.

Friptura, orezul şi fasolea s-au făcut repede; le-am acoperit cu folie şi le-am băgat în cuptor să se menţină calde, dar Natalie încă nu dădea niciun semn. Tonul ei dura doar un minut, două să fie gata, aşa că nu m-am deranjat să îl pun deocamdată pe grătar. În schimb, am mutat un difuzor pe verandă, apoi mi-am folosit iPhone-ul pentru a

pune câteva dintre melodiile mele preferate din anii optzeci. M-am aşezat pe balansoar, am sorbit din vinul pe care mi-l turnasem mai devreme şi am privit cum se ridica luna strălucind chiar deasupra copacilor. Avea o formă frumoasă de semilună – în creştere sau în descreştere – dar nu eram sigur în ce fază era. La un moment dat anul trecut descărcasem o aplicaţie care îţi spune totul despre constelaţii şi unde să le găseşti noaptea pe cer; m-am gândit să o deschid şi apoi să încerc să o impresionez pe Natalie prin cunoştinţele mele de astronomie.

Dar am renunţat la idee. Şi-ar fi dat seama imediat. În mod ciudat, cu cât îşi dădea mai mult ochii peste cap, cu atât mai mult simţeam că puteam fi eu însumi. Îmi plăcea asta – fir-ar să fie, Natalie era cam tot ce îmi doream din ce îmi dădeam seama –, dar ce mai conta? Urma să plec, aşa că nu prea aveam vreo şansă la orice fel de relaţie de durată. Eu îmi vedeam de drumul meu, ea de al ei, ceea ce însemna că nu era niciun motiv să ne lăsăm luaţi de val, nu?

Era un exerciţiu familiar pentru mine. În liceu, eram distant emoţional faţă de fetele cu care mă întâlneam şi aceeaşi lucru se întâmplase şi la colegiu, şi la facultate. Cu Sandra, este posibil să fi fost diferit la început, dar spre final, de-abia mai făceam faţă, darămite să mai avem o relaţie. Deşi toate acele femei aveau farmecul lor, mă uimea că mă gândeam mereu la următoarea etapă din viaţa mea, care nu le includea. Asta putea părea superficial şi poate chiar era, dar întotdeauna crezusem cu tărie că fiecare trebuia să se străduiască să devină cea mai bună versiune posibilă a sa, o convingere care uneori presupunea alegeri dificile. Dar Natalie greşea când gândea că eram un jucător. Mai degrabă eram un tip care ieşea la întâlniri în serie decât un bărbat care stătea la pândă. Fata de la yoga *(Lisa? Elisa? Elise?)* era o excepţie de la regulă.

Acolo, pe verandă, puteam simţi tendinţa propriului istoric comportamental, care mă avertiza să nu mă îndrăgostesc de o femeie pe care aveam să o părăsesc în curând. Nu putea ieşi nimic bun din asta. Ea ar fi fost rănită

şi eu aş fi fost rănit şi, chiar dacă am fi încercat cumva să meargă, ştiam de la început că distanţa poate pune la încercare orice relaţie. Şi totuşi...

Ceva *se schimbase* între noi şi îmi era imposibil să neg acest lucru. Nici măcar nu eram sigur când se întâmplase. Poate că era ceva atât de simplu precum un nivel mai profund de confort, dar îmi dădeam seama că îmi doream cu ea mai mult decât o relaţie fizică. Voiam ceea ce împărtăşisem când îi arătasem stupii sau când ne plimbaserăm cu barca sau când băuserăm vin pe veranda din spatele casei. Îmi doream să pălăvrăgim, să comunicăm profund, dar şi să avem perioade lungi în care niciunul dintre noi să nu simtă nevoia să spună nimic. Voiam să mă întreb la ce se gândea, să mă ia adesea prin surprindere; voiam să-mi atingă cu delicateţe cicatricea de pe mână şi să i le arăt şi pe celelalte care îmi marcaseră trupul. Totul era ciudat pentru mine, chiar un pic înspăimântător.

Afară, luna îşi continua ascensiunea lentă, acoperind gazonul într-o nuanţă argintiu-albăstruie. O briză caldă mişca uşor frunzele, ca sunetul şoaptelor cuiva. Stelele de deasupra se reflectau în apa pârâului şi am înţeles dintr-odată de ce bunicul nu-şi dorise niciodată să plece de aici.

Am observat brusc o lumină în spatele meu care anunţa că Natalie ieşea din casă. Întorcându-mă să o salut, am zâmbit automat înainte de o vedea bine pe femeia care stătea înaintea mea în cadrul uşii. Pentru un moment, nu am putut decât să mă holbez, convins că nu mai văzusem în viaţa mea o femeie atât de frumoasă.

Natalie purta o rochie-creion decoltată şi fără mâneci de culoare roşu-burgund, care se mula pe formele ei zvelte. Lănţişorul pe care îl purta mereu în jurul gâtului dispăruse şi purta cercei în formă de cerc şi nişte pantofi cu toc eleganţi şi delicaţi. Dar cel mai tare mă fascina chipul ei. Îşi dăduse cu rimel, accentuându-şi genele bogate, iar machiajul aplicat cu atenţie îi dădea o luminozitate deosebită pielii. Am simţit o aromă de parfum care mirosea a flori sălbatice. Ţinea în mână paharul de vin gol.

Privirea mea trebuie să-i fi ridicat un semn de întrebare

întrucât a strâmbat uşor din nas.

— Prea mult?

Vocea ei a fost suficientă să mă scoată din starea de transă.

— Nu, am spus. Eşti... superbă.

— Mulţumesc.

Zâmbi, părând aproape timidă.

— Ştiu că nu este adevărat, dar apreciez.

— Chiar aşa este, am spus.

Dintr-odată, mi-am dat seama: asta era ce-mi doream; o voiam pe Natalie, nu doar pentru acea seară, ci pentru o viaţă de zile şi nopţi precum cea pe care o petreceam chiar acum. Sentimentul era incontestabil şi am înţeles dintr-odată ceea ce trebuie să fi simţit bunicul când a văzut-o pe Rose în faţa magazinului cu atât de mult timp în urmă.

„Sunt îndrăgostit de ea”, o voce îmi răsuna clar în minte. Totul părea uşor suprarealist şi totuşi mai real decât orice mi se întâmplase vreodată. Dar am auzit din nou acea voce avertizându-mă să pun capăt acum, înainte ca situaţia să devină şi mai serioasă. Pentru a face lucrurile mai uşoare pentru amândoi. Vocea raţiunii era doar o şoaptă, care pălea în faţa intensităţii sentimentelor mele. „Acesta este sentimentul despre care vorbea bunicul”, m-am gândit.

Peste toate acestea, Natalie stătea liniştită, dar, pentru prima dată, ştiam ce gândea. Puteam citi în zâmbetul ei radiant că simţea exact la fel ca mine.

M-am forţat să mă întorc în timp ce Natalie se îndrepta spre verandă. După ce mi-am dres vocea, am întrebat-o:

— Mai vrei un pahar? Eu cred că-mi mai pun unul.

— Doar jumătate, şopti ea.

— Mă întorc imediat.

În bucătărie, am simţit că în sfârşit puteam să respir. Am încercat să mă adun, concentrându-mă pe simplul act de a turna vin în pahare ca un mijloc de a calma lucrurile. Cumva am reuşit să ajung pe veranda din spate cu cele două pahare, încercând disperat să-mi ascund frământarea interioară.

I-am întins paharul cu vin.

— Putem mânca oricând eşti gata. Mai trebuie doar să-ţi prepar tonul, dar asta nu durează mult.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mai am ceva de adus din frigider şi cuptor, dar hai să mă apuc mai întâi de ton, bine?

La grătar, am desfăcut tonul, fiind într-o stare de alertă continuă datorită prezenţei lui Natalie. Stătea aproape de mine, învăluindu-mă în parfumul ei.

— Cum îţi place tonul? am întrebat automat. Făcut bine, mai puţin sau mediu?

— Doar făcut, spuse ea.

— Am amestecat nişte sos de soia şi wasabi pentru tine.

— Eşti o figură! spuse ea pe un ton tărăgănat, înghiontindu-mă uşor, dându-mi o senzaţie de ameţeală.

„Trebuia neapărat să mă adun.”

După ce am verificat temperatura, am pus tonul pe grătar. Natalie a preluat sarcina de a aduce celelalte feluri de mâncare de la bucătărie.

M-am uitat peste umăr.

— Poţi să-mi aduci farfuria? Să scot tonul?

— Desigur, spuse ea, întorcându-se spre mine.

Am pus tonul pe farfurie şi m-am îndreptat spre masă. În timp ce se aşeza, a făcut semn spre celelalte feluri de mâncare.

— Ai făcut mâncare suficientă pentru patru persoane, observă ea. Apoi, aplecându-se, adăugă: M-am simţit foarte bine astăzi pe barcă. Mă bucur că m-ai invitat.

— O zi perfectă, i-am dat eu dreptate.

Am început să mâncăm, dându-ne unul altuia diverse feluri de mâncare, într-o atmosferă familiară. Conversaţia trecu de la aligatori, vulturi şi viaţa în Florida, spre locurile pe care doream să le vizităm într-o zi. Ochii ei scânteiau de un foc ascuns, făcându-mă să simt că trăiesc. Cum de mă îndrăgostisem de ea atât de repede, fără să-mi dau seama?

Apoi, m-a ajutat să duc vasele la bucătărie şi să arunc resturile. Când am terminat, ne-am întors lângă balustrada din verandă şi am privit pârâul, umărul meu aproape

atingându-l pe al ei. Încă mai cânta muzica, o baladă melancolică de la Fleetwood Mac. Deşi îmi doream să-mi pun braţul în jurul umerilor ei, nu am făcut-o. Îşi drese vocea înainte de a-şi ridica privirea spre mine.

— Este ceva ce ar trebui să-ţi spun, zise ea dintr-odată.

Tonul ei era cald, dar serios şi am simţit cum mi se strânge stomacul. Deja ştiam ce urma să-mi spună.

— Eşti într-o relaţie cu altcineva, am spus.

Rămase nemişcată.

— Cum de ai ştiut?

— Nu ştiam. Dar bănuiam. M-am uitat fix la ea. Chiar contează?

— Presupun că nu.

— Este ceva serios? am întrebat, urând faptul că trebuia să întreb.

— Da, spuse ea. Se întoarse, neputând să-mi întâlnească privirea. Dar nu este ceea ce crezi tu, probabil.

— De cât timp sunteţi împreună?

— De câţiva ani, răspunse ea.

— Îl iubeşti?

Părea să-i fie dificil să răspundă.

— Ştiu că l-am iubit la un moment dat. Şi până acum câteva săptămâni, credeam că încă îl mai iubesc, dar apoi...

Îşi trecu mâna prin păr înainte de a se întoarce spre mine.

— Te-am întâlnit pe tine. Din acea primă seară când am stat de vorbă chiar aici, am ştiut că sunt atrasă de tine. Sincer, acest lucru m-a îngrozit. Dar, oricât de speriată aş fi fost şi oricât de greşit ştiam că este, era o parte din mine care voia să petreacă timp cu tine. Am încercat să pretind că nu exista acel sentiment; mi-am spus să-l ignor şi să uit de tine. New Bern fiind un oraş mic, iar eu ieşind extrem de rar în oraş, era puţin probabil să te mai văd vreodată. Dar apoi... ai venit la Piaţa Fermierilor. Şi ştiam exact de ce erai acolo. Şi toate sentimentele acelea au ieşit din nou la suprafaţă.

Închise ochii, cu umerii aplecaţi şi cu un aer obosit.

— Te-am văzut plimbându-te, spuse ea. După ce ţi-ai

cumpărat o cafea. Eu tocmai se întâmpla să plec de la piaţă şi am dat peste tine. Mi-am spus să trec mai departe. Să le las în pace. Dar următorul lucru pe care îl ştiu este că m-am îndreptat în aceeaşi direcţie şi te-am văzut în parc.

— M-ai urmărit?

— Am simţit că nu aveam de ales. Era ca şi când ceva – sau altcineva – mă împingea de la spate. Eu... voiam să te cunosc şi mai bine.

În ciuda seriozităţii cuvintelor ei, am zâmbit.

— De ce m-ai acuzat că te urmăream?

— De frică, recunoscu ea. Confuzie. Ruşine. Alege tu.

— Eşti o actriţă bună.

— Poate, spuse ea. Nu ştiu de ce nu am putut spune ce voiam să spun. Am început să vorbim atât de uşor despre alte lucruri... şi când m-ai invitat să-mi arăţi stupii, ştiam că trebuia să accept. Am încercat să mă conving că nu însemna nimic, dar, în adâncul sufletului meu, ştiam că nu era adevărat. Şi a tot continuat să se întâmple... cina în Beaufort şi plimbarea cu barca, iar acum asta. De fiecare dată când sunt cu tine îmi spun că nu ar trebui, că ar trebui să încetăm să ne mai vedem. Şi, de fiecare dată, nu-mi găsesc cuvintele.

— Până acum.

Ea dădu din cap, strângându-şi buzele, iar eu îmi simţeam gâtul încordat în tăcerea care urmă. Instinctiv, m-am trezit căutându-i mâna, atingându-i degetele rigide şi apoi, în sfârşit, relaxate. Am întors-o cu blândeţe spre mine. Cu cealaltă mână, am mângâiat-o pe obraz.

— Uită-te la mine! am şoptit. Când îşi ridică încet privirea, am continuat: Chiar vrei să pleci acum?

La auzul cuvintelor mele, ochii i se umeziră. Maxilarul ei tremura uşor, dar nu se retrase.

— Da, şopti ea. Apoi înghiţi şi închise ochii. Nu!

În fundal, se auzeau acordurile unei melodii al cărei nume l-am uitat. Lumina din verandă revărsa o strălucire aurie peste pielea ei sărutată de soare. M-am apropiat, punându-i cealaltă mână pe coapsă, observând confuzia şi frica şi dragostea în expresia ei, apoi i-am înconjurat talia

cu braţele. Ochii ei se pierdeau în ai mei, în timp ce trupurile noastre se apropiau şi am simţit cum tremura în timp ce o mângâiam pe spate. Sub ţesătura subţire a rochiei, pielea se simţea fierbinte şi simţeam cu intensitate formele corpului ei lipindu-se de mine.

Mi se potrivea atât de bine – era incontestabil de real, chiar elementar, ca şi când eram făcuţi din aceeaşi materie. Am adulmecat-o, neputând să tac.

— Te iubesc, Natalie, am şoptit. Şi nu vreau să mai pleci vreodată.

Cuvintele făceau cumva şi mai real sentimentul şi am simţit brusc posibilitatea unei vieţi împreună. Ştiam că aş fi făcut orice pentru ca lucrurile să meargă între noi, chiar dacă asta însemna să rămânem în New Bern. Îmi puteam muta programul de rezidenţiat la Universitatea din Carolina, care se afla la mai puţin de o oră de casa bunicului; aş fi putut chiar să renunţ la a practica medicina de tot. Alternativa era un viitor fără ea şi, în acel moment, nu era nimic mai important decât să rămân cu această femeie, acum şi pentru totdeauna.

După expresia ei, ştiam că îşi dădea seama de intensitatea a ceea ce simţeam. Deşi probabil că o înspăimânta, nu s-a retras. În schimb, s-a aplecat spre mine şi şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului meu în timp ce îşi sprijinea capul pe umărul meu. Îi puteam simţi sânii moi şi plini, apăsându-mă, lipiţi de mine. Inspira şi expira aerul cu un sentiment de eliberare.

— Şi eu te iubesc, Trevor, şopti ea. Nu ar trebui şi ştiu că nu pot, dar te iubesc.

Îşi înălţă capul de pe umărul meu, iar buzele mele îi atingeau gâtul. Îi simţeam cu vârful limbii pielea delicată ca mătasea. Cu un geamăt, m-a tras şi mai aproape, iar eu, în sfârşit, mi-am îndreptat buzele spre ale ei.

Am sărutat-o, desfătându-mă cu buzele ei, în timp ce mă săruta şi ea; când mi-am deschis gura, mi-a răspuns şi ea, iar limbile noastre s-au atins, sentimentul fiind mai intens decât orice simţisem vreodată. Mâinile mele au început să-i exploreze corpul, atingându-i cu tandreţe abdomenul, apoi

o laterală a sânului, coborând spre coapsă, memorând deja senzaţia de atingere a corpului ei. Peste toate acestea, eram conştient că o iubeam şi simţeam o dorinţă atât de puternică cum nu mi se mai întâmplase vreodată înainte. Mi-o doream toată. Când, în sfârşit, am împins-o uşor înapoi, trupurile noastre încă erau lipite, ochii ei erau încă pe jumătate închişi, iar gura întredeschisă într-o anticipare senzuală. Apoi, cu o mişcare incredibil de naturală, am prins-o de mână şi am făcut un mic pas înapoi. Ne priveam ochi în ochi şi, împingând-o uşor, am condus-o înăuntru, spre dormitor.

Capitolul 11

— Interesant, spuse Bowen în timpul sesiunii noastre de luni.

Stăteam la masa din sufragerie, pe care o mutasem înapoi în casă, cu două pahare de apă rece între noi. Sosise cu aproape o oră mai devreme şi îi făcusem turul proprietăţii şi al casei. Îi arătasem stupii de la distanţă (nu avusese parte de spectacolul complet pe care i-l oferisem lui Natalie), precum şi barca. Dar când a început sesiunea, eu iniţiasem conversaţia, ca de obicei, cu o actualizare pe diverse probleme asociate PTSD, înainte să ajung, în sfârşit, la întâlnirea cu Natalie. I-am povestit absolut tot, însă nu am intrat în detalii *intime.*

— Asta este tot ce ai de spus? l-am întrebat. Că este interesant?

— Ce ai vrea să spun?

— Nu ştiu. Ceva. Orice.

Bowen îşi duse mâna la bărbie.

— Chiar crezi că eşti îndrăgostit de ea?

— Da, am răspuns. Fără nicio îndoială.

— O cunoşti de mai puţin de două săptămâni.

— Bunicul s-a îndrăgostit de bunica de prima dată când au vorbit, l-am combătut eu.

Sincer să fiu, şi eu mă întrebasem acelaşi lucru toată dimineaţa.

— Este... diferită de toate cele pe care le-am întâlnit până acum, am continuat. Şi ştiu că nu este logic. Dar da, o iubesc.

— Şi ai renunţa la rezidenţiat pentru ea?

— Da, am spus.

— Interesant, repetă el.

Limbajul evaziv-neutru folosit de Bowen putea fi cel puţin frustrant.

— Nu mă crezi?

— Bineînţeles că te cred.

— Dar te preocupă ceva, nu-i aşa?

— Pe tine nu?

Ştiam exact la ce se referea, desigur.

— Te referi la celălalt bărbat, am spus.

— Adaugă nişte implicaţii potenţial provocatoare.

— Înţeleg asta. Dar sentimentele ei pentru mine sunt reale. Şi ea mi-a spus că mă iubeşte.

Şi-a aranjat ochelarii.

— Pe baza celor descrise de tine, probabil că aşa este.

— Crezi?

— Nu m-ar surprinde câtuşi de puţin. Uneori subestimezi felul în care te pot percepe ceilalţi. Eşti tânăr, inteligent, de succes, bogat, iar unii te-ar considera un erou în serviciul militar.

— Dumnezeule! Mulţumesc, doctore.

— Cu plăcere. Totuşi, ceea ce vreau să spun este că, deşi îmi pot imagina cu uşurinţă ca o femeie să se îndrăgostească de tine, asta nu înseamnă neapărat că nu este complicat pentru ea. Nici nu înseamnă că relaţia voastră se va dezvolta în direcţia în care speri tu. Oamenii sunt complecşi, în viaţă lucrurile rareori se întâmplă aşa cum îţi imaginezi, iar emoţiile pot fi contradictorii. Din ce mi-ai povestit, părea că încerca să-ţi spună că are trăiri conflictuale în legătură cu relaţia dintre voi. Până când va rezolva acest conflict, ar putea fi o problemă.

Am luat o înghiţitură din apă, procesând ceea ce tocmai îmi spusese Bowen.

— Ce ar trebui să fac? am întrebat, în cele din urmă.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu Natalie, am spus, auzindu-mi frustrarea din voce. Ce să fac în legătură cu relaţia ei cu celălalt bărbat?

Bowen ridică o sprânceană. Nu spuse nimic, aşteptând să-mi răspund singur la întrebare. Mă cunoştea suficient de bine să înţeleagă că voi putea să-mi dau seama singur, în cele din urmă, lucru pe care l-am şi făcut.

— Trebuie să accept că nu pot controla o altă persoană,

am spus eu. Nu-mi pot controla decât propriul comportament.

— Corect.

Bowen zâmbi.

— Dar sunt convins că asta nu te face să te simţi mai bine.

„Nu, chiar deloc”, m-am gândit eu. Am tras aer adânc în piept, dorindu-mi să nu fie adevărat, înainte de a repeta automat o mare parte din ceea ce învăţasem în sesiunile noastre anterioare.

— Îmi vei spune că deocamdată ar trebui să încerc să fiu cea mai bună versiune a mea. Am nevoie să dorm, să fac efort, să mănânc sănătos şi să menţin la minimum substanţele care-mi afectează starea de spirit. Să practic tehnici DBT şi CBT atunci când mă simt la capătul puterilor. Înţeleg toate aceste lucruri. Şi fac aceste lucruri. Ce vreau să ştiu este ce ar trebui să fac cu Natalie, să nu înnebunesc de nelinişte.

Dacă Bowen simţise emoţia din vocea mea, nu a comentat nimic. În schimb, cu calmul cu care mă aborda întotdeauna, ridică din umeri.

— Ce poţi face cu excepţia faptului de a continua să faci ceea ce faci?

— Dar o iubesc.

— Ştiu asta.

— Nici măcar nu ştiu dacă locuieşte împreună cu el sau dacă doar se întâlnesc.

Bowen părea că aproape se întristase.

— Chiar vrei să ştii?

Pe autostradă, a doua zi, am tot analizat conversaţia cu doctorul Bowen. Ştiam ce voiam – voiam ca Natalie să-l părăsească pe celălalt dar eu eram doar jumătate din această ecuaţie. Sau poate doar o treime, ceea ce era şi mai rău. Uneori cred că lumea ar fi mai bună dacă aş fi conducătorul ei şi aş putea, într-adevăr, să controlez oamenii, dar, cunoscându-mă, probabil m-aş plictisi de această responsabilitate.

Pornisem GPS-ul SUV-ului, chiar dacă probabil nu aş fi avut nevoie de el până la graniţa cu Carolina de Sud. Până acolo, drumul era drept – Autostrada 70 până la Autostrada interstatală 40 lângă Raleigh, apoi Autostrada interstatală 85 lângă Greensboro, prin Charlotte, şi prin Carolina de Sud, până la Greenville. Computerul de bord estima că urma să ajung la destinaţie undeva între unu şi două după-amiaza, sperând că aveam timp suficient pentru a obţine nişte răspunsuri.

Drumul era uşor, terenul fiind relativ plan, trecând fie printre terenuri agricole, fie prin pădure. În apropierea oraşelor, era foarte aglomerat, deşi nu se compara cu zona DC unde am crescut. În timp ce mă deplasam, încercam să mi-l imaginez pe bunicul făcând acelaşi traseu, dar nu am putut. Camioneta lui se zdruncina şi se clătina la o viteză de peste optzeci de kilometri pe oră şi să mergi cu viteză mică pe autostrada interstatală era periculos. La vârsta lui, ştia că vederea şi reflexele nu mai erau foarte bune. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi dădeam seama că ar fi ales şosele cu o singură bandă pe sens. Astfel, călătoria ar fi durat mai mult şi, din ce ştiam, îi luase două zile să ajungă la Easley.

M-am oprit să iau prânzul la sud de Charlotte, apoi am pornit din nou la drum. Conform GPS-ului, Autostrada interstatală 85 se intersecta cu Autostrada 123 în Greenville, iar de acolo, se mergea în linie dreaptă până la destinaţia mea. Înainte de plecare, aflasem că Autostrada 123 ajungea şi la Universitatea Clemson, care era puţin mai departe, spre vest, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă Helen era studentă. Bunicul meu, hoţ bătrân, ar fi putut să dea iama în prospături.

Era un gând absurd, dar după mai mult de şapte ore petrecute în maşină, m-a făcut să râd din tot sufletul.

Am găsit Autostrada 123 fără nicio problemă, m-am pregătit pentru ultima sută de metri, iar când mai aveam doar cinci minute, am început să verific bornele kilometrice. După părerea mea, dacă ar fi avut accidentul vascular cerebral mai la est, ar fi fost transportat la un spital din

Greenville, care era un oraş mult mai mare şi avea mai multe spitale. Ajungând la periferia oraşului Easley m-au năpădit amintiri, dar niciuna legată de oraş în sine. Nu părea nimic familiar şi nici nu-mi puteam aminti exact traseul pe care mersesem la spital, acele amintiri fiind complet acoperite de îngrijorarea pe care o simţisem atunci.

În cele din urmă, am observat borna kilometrică 9 şi am început să încetinesc SUV-ul, analizând ambele părţi ale autostrăzii. Spre deosebire de cea mai mare parte a drumului, aici nu erau doar terenuri agricole sau păduri; erau case şi case de amanet, parcuri de maşini second-hand şi cimitire de maşini, benzinării şi chiar un depozit de antichităţi. Peisajul era descurajator; să găsesc pe cineva în oricare dintre acele locuri sau case care să-şi amintească de bunicul meu după mai mult de şase luni – cu atât mai puţin pe cineva capabil să-mi dea vreun ajutor util – putea să dureze zile întregi, chiar săptămâni şi, oricât de interesat eram să desluşesc misterul, ştiam deja că nu aş fi făcut aşa ceva. Mă întrebam dacă făcusem călătoria degeaba.

Şi totuşi, în timp ce treceam în sfârşit pe lângă borna kilometrică 8, inima a început să-mi bată cu putere. În dreapta era un Waffle House – bunicul era un fan al acestui lanţ de restaurante – şi apoi, aproximativ un minut mai târziu, am observat un alt indicator mai mic, pe partea opusă a autostrăzii, cu reclamă la motelul Evergreen. Mi-am amintit din timpul facultăţii că accidentele vasculare puteau să apară într-un interval de două ore, unul dimineaţa şi unul seara. Ţinând cont de ora obişnuită la care se trezea, un posibil mic dejun la Waffle House şi ora sa de sosire la spital, era posibil ca acela să fi fost motelul unde înnoptase.

Bănuiala mea începea să se confirme din ce în ce mai mult în timp ce mă apropiam. Am văzut aceeaşi imagine a străzii pe care o văzusem pe Google Earth, dar, în realitate, era mai uşor de înţeles. Ceea ce crezusem că era un mall abandonat era, de fapt, motelul vechi, situat chiar în spatele bornei kilometrice 7, genul de loc unde se prefera plata cash, ceea ce era un lucru bun, întrucât bunicul meu

nu avea card de credit. Mai mult decât atât, mi-l puteam imagina cu uşurinţă pe bunicul cazându-se acolo. Avea un singur nivel, în formă de U, probabil cu douăsprezece camere în total. Exteriorul de culoare oliv se decolorase într-un verde şters şi erau câteva şezlonguri decrepite aşezate la intrarea în camere, fără îndoială în încercarea de a crea un sentiment de familiaritate. Această imagine îmi amintea de casa bunicului şi de Trading Post şi mi-l puteam imagina pe bunicul scoţând un oftat de uşurare când descoperise acest motel.

Un mic semn pus la o fereastră din dreptul autostrăzii indica recepţia şi m-am oprit în faţa lui. Erau doar trei maşini în parcare, dar, chiar şi aşa, mi se păreau prea multe. Trecuse ora normală de eliberare a camerelor, ceea ce însemna că aceia care erau încă în camere se hotărâseră să mai rămână încă o noapte aici, lucru greu de crezut. Fie asta, fie plăteau cu ora şi se bucurau de o aventură de după-amiază, ceea ce presupuneam că era mult mai probabil. Nu că i-aş fi judecat, nu înţelegeţi greşit...

Am deschis scârţâind o uşă cu plasă de ţânţari, am auzit un clopoţel şi am intrat într-o cameră mică, slab luminată, cu o tejghea la recepţie până la înălţimea pieptului. Pe peretele din spatele ghişeului se aflau cârlige de care erau agăţate cheile cu brelocuri de plastic. Uşa din spatele tejghelei era parţial acoperită de o perdea de mărgele şi puteam auzi sonorul unui televizor. Volumul îi fusese redus şi o femeie mică de înălţime, cu părul roşcat, care ar fi putut avea orice vârstă între treizeci şi cincizeci de ani, a apărut din spatele mărgelelor. Părea dezamăgită, ca şi când sosirea mea o îndepărtase de singura sa sursă de bucurie de la locul de muncă, televizorul.

— Vrei o cameră?

— Nu, am spus, dar speram că mă poţi ajuta.

I-am oferit un scurt rezumat al informaţiilor pe care speram să le aflu. În timp ce vorbeam, privirea ei se plimba de rana de pe mână până la cicatricea de pe faţă, cu o expresie de curiozitate evidentă. În loc să-mi răspundă, mă

întrebă:

— În armată?

— Marină, am spus.

— Fratele meu a fost în armată, spuse ea. A fost în Irak de trei ori.

— Loc dur, am spus. Eu am fost în Afganistan.

— Nici acolo nu este prea uşor.

— Nu, nu a fost, i-am dat eu dreptate. Dar cel puţin nu am fost acolo de trei ori.

Pentru prima dată, zâmbi.

— Ce spuneai despre bunicul tău?

I-am povestit din nou despre bunicul înainte de a adăuga că reprezentanţii companiei de ambulanţă indicaseră că se prăbuşise în apropiere de borna kilometrică de afară, dimineaţa devreme – motiv pentru care era posibil, dacă nu probabil, să fi stat la Evergreen.

— Speram să poţi verifica registrul.

— Când a fost asta?

I-am spus data şi clătină din cap.

— Îmi pare foarte rău. Oricât de mult aş dori să te ajut, va trebui să-l întrebi pe Beau. Nu am voie să-i las pe oameni să vadă înregistrările fără mandat. Mi-aş putea pierde locul de muncă.

— Beau este proprietarul?

— Managerul, răspunse ea. Conduce acest motel care este al unchiului său, din Virginia de Vest.

— Ai un număr să-l suni?

— Da, dar nu am voie să-l deranjez. Acum doarme. Nu-i place să fie deranjat. Lucrează noaptea. De la opt la opt.

Cu un program de genul ăsta, nici mie nu mi-ar conveni să fiu deranjat.

— Se întâmplă să ştii ceva despre bunicul meu? Erai de serviciu aici? Poate ai auzit ceva?

Ea bătea cu degetele pe tejghea.

— Îmi aduc aminte că am auzit despre un bătrân care avea nevoie de o ambulanţă chiar acolo, în parcare. Ar fi putut fi el. Dar poate nu. Au fost câteva persoane care au murit aici în ultimii doi ani, aşa că seamănă cazurile. Cei

mai mulţi cu atac de cord. O dată, a fost vorba de o sinucidere.

Mă întrebam dacă era tipic pentru acest loc sau pentru moteluri şi hoteluri, în general.

— Beau lucrează diseară?

— Da, confirmă ea din cap. Dar să nu fii şocat când îl vei vedea. Arată ca o veveriţă, dar este în regulă. Are un suflet bun.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Nu am făcut prea mult. Tot ce pot să fac este să-i las un bilet lui Beau şi să-i spun că vei veni şi să te ajute dacă poate.

— Mulţumesc mult.

— Îmi mai spui o dată cum te cheamă?

— Trevor Benson.

— Eu sunt Maggie, spuse ea. Mulţumesc pentru serviciul în slujba ţării. Şi îmi pare rău că nu-ţi pot fi de mai mare ajutor.

Întrucât mai aveam câteva ore de pierdut, m-am întors în Greenville şi am petrecut ceva timp la Barnes & Noble, apoi am mâncat o friptură la Ruth’s Chris. Gândindu-mă că trebuia să rămân peste noapte, mi-am rezervat o cameră la Marriott. Deşi Evergreen corespundea standardelor bunicului meu, eu preferam un loc cu mai multe facilităţi.

M-am întors la motelul Evergreen la opt şi un sfert. Se făcuse întuneric, iar farurile maşinii mele au luminat patru maşini în parcare. Nu erau aceleaşi de mai devreme, se încheiaseră deliciile după-amiezii. Am parcat în acelaşi loc şi am intrat în hol. Din nou am auzit televizorul dat tare înainte ca Beau să iasă din camera din spate.

Primul meu gând a fost că înţelegeam ce intenţionase Maggie să spună. Omul care se apropia de ghişeu arăta exact ca unul care lucra în tura de noapte într-un loc precum motelul Evergreen, pe o autostradă liniştită în mijlocul pustietăţii. Bănuiam că era cam de aceeaşi vârstă sau chiar mai tânăr decât mine; era slăbuţ, cu o barbă neîngrijită şi cu părul nespălat probabil de o săptămână.

Avea tricoul alb pătat şi un mic lanţ agăţat de curea şi prins de portofel. Expresia lui alterna între indiferenţă şi iritare şi puteam să simt că respiraţia îi mirosea a bere.

— Tu eşti Beau?

Îţi şterse barba cu dosul palmei şi oftă.

— Cine întreabă?

— Trevor Benson, am spus. Am venit mai devreme şi am vorbit cu Maggie.

— O, da, spuse el. Mi-a lăsat un bilet şi mi-a spus că ar trebui să te ajut pentru că eşti veteran. Ceva despre bunicul tău.

Am relatat din nou povestea. Chiar înainte să termin, dădu din cap.

— Da, îmi amintesc de el. Bătrân – foarte bătrân, nu-i aşa? Conducea o camionetă foarte veche?

— Probabil, am spus. Cu siguranţă pare să fie vorba despre el.

Se întinse sub tejghea şi scoase un caiet, genul pe care îl poţi găsi la orice magazin.

— Pe ce dată?

După ce i-am spus, am urmărit cum dădea paginile înapoi.

— Problema este că cerem un document de identitate doar celor care plătesc cu cardul. Dacă plătesc numerar şi depun o garanţie, nu ne deranjăm să verificăm. Sunt o mulţime de necunoscuţi aici, aşa că nu pot garanta nimic.

„Nu era nicio surpriză.”

— Sunt sigur că şi-ar fi folosit numele real.

Continua să dea paginile înapoi, până la urmă, ajungând la data potrivită.

— Cum îl chema?

— Carl Haverson.

— Da, spuse el. A plătit în numerar pentru o noapte. A returnat cheia şi a primit înapoi garanţia.

— Îţi aminteşti să fi spus ceva? Încotro se îndrepta?

— Nu te pot ajuta cu asta. Îmi pare rău. Clienţii sunt cam la fel.

— Îmi poţi spune ce îţi aminteşti?

— Îmi aduc aminte că l-am găsit, spuse el. Era în camioneta lui, cu motorul încă pornit. Nu ştiu de când era acolo, dar ţin minte că am privit pe fereastră şi am văzut camioneta pe punctul de a intra pe autostradă. Câteva minute mai târziu, era încă acolo. Îmi aduc aminte asta pentru că scotea mult fum. Dar oricum, camioneta bloca o parte din ieşire, aşa că am ieşit în cele din urmă şi eram pe punctul de a-i bate în geam, când l-am văzut prăbuşit peste volan. Am deschis portiera şi nu părea bine. Nu eram sigur dacă era mort sau viu, aşa că m-am întors înăuntru şi am sunat la 911. Au venit poliţia şi o ambulanţa şi echipajul şi-a făcut treaba înainte de a-l transporta în maşină. Era încă viu în acel moment, dar a fost ultima oară când l-am văzut.

După ce a încheiat relatarea, am aruncat o privire prin fereastră spre intrare, vizualizând scena. Chiar dacă arăta ca o veveriţă sau nu, Beau îmi fusese de ajutor.

— Ştii ce s-a întâmplat cu camioneta?

— Doar până la un punct.

— Până la un punct?

— L-am întrebat pe şerif dacă o pot muta, să nu mai blocheze ieşirea. Aşa cum ţi-am spus, era încă pornită. Mi-a spus să o mut, dar să pun cheile într-un plic, în cazul în care se întorcea proprietarul. Prin urmare, am mutat camioneta în parcare mai încolo şi am făcut ce mi s-a spus.

— Mai ai cheile?

— Nu, spuse el, clătinând din cap.

— De ce nu?

— Nu vreau probleme. Am aşteptat câteva săptămâni să se întoarcă. Bunicul tău, adică. Dar nu s-a întors şi nu am mai auzit nimic.

— Nu sunt supărat, am spus, şi nu vreau să-ţi fac niciun fel de probleme. Încerc doar să aflu unde e camioneta şi să văd dacă este ceva înăuntru care să-mi indice încotro se îndrepta.

Beau mă analiza.

— Unchiul meu mi-a spus să chem să o tracteze, spuse el, în cele din urmă. I-am dat cheile şoferului de la firma de tractări.

— Îşi aminteşti la ce firmă ai sunat?

— La a lui AJ, spuse el. Tractări AJ.

Probabil că era prea târziu să merg la AJ, aşa că m-am întors la Marriott în Greenville. Mi-am făcut un duş şi m-am uitat la un film de acţiune pe un canal cu plată înainte de a mă băga în pat. Luându-mi telefonul, i-am trimis un mesaj lui Natalie.

Bună. A fost un drum lung, dar mă bucur că am venit. Am aflat câteva lucruri, am aflat despre camionetă că a fost tractată. Verific mâine această pistă. Te iubesc.

Prea obosit să-i trimit un alt mesaj în cazul în care îmi răspundea, mi-am dat telefonul pe modul silenţios şi am stins lumina. Am adormit în câteva minute şi ultimul meu gând conştient fusese să mă întreb din nou încotro mergea bunicul.

De dimineaţă am văzut că Natalie nu răspunsese.

După micul dejun, m-am gândit dacă să telefonez la firma lui AJ sau să merg direct acolo şi m-am hotărât, în cele din urmă, asupra celei de-a doua variante. GPS-ul mă direcţionase către o zonă industrială din Easley şi, deşi am găsit adresa, nu am văzut niciun semn cu numele firmei şi nici nu am văzut nicio intrare în vreun sediu. În schimb, am observat o clădire mare, dreptunghiulară, din prefabricate cu trei uşi mari glisante, aflată în mijlocul unei curţi asfaltate, în spatele unui gard înalt de sârmă. Cu toate că exista o poartă care ducea spre acea proprietate, era încuiată cu un lacăt. În partea opusă a curţii, am văzut trei maşini prăfuite parcate una lângă alta. Nu părea să fie nimeni pe acolo.

Erau în timpul programului obişnuit de lucru, dar, când m-am gândit la asta, faptul că era închis părea logic. Cu excepţia cazului în care cineva avea maşina sau camioneta confiscate, probabil nu exista niciun motiv să ai un angajat în permanenţă la birou sau chiar să răspundă la telefon. Cel

mai probabil, numărul de telefon al firmei era direcţional spre un telefon mobil.

Am format numărul, am ascultat şi, după ce am auzit vocea gravă a lui AJ, am lăsat un scurt mesaj despre informaţiile de care aveam nevoie şi i-am cerut să mă contacteze.

Neavând altceva de făcut decât să aştept, m-am plimbat cu maşina prin Easley şi mi s-a părut mai frumos decât mă aşteptam. Am găsit şi spitalul din nou şi, deşi nu am coborât din maşină, le-am transmis în tăcere mulţumiri oamenilor buni care lucrau acolo. Bunicul fusese bine îngrijit în ultimele lui zile de viaţă de către medicii şi asistentele conştiincioase, oameni care fuseseră suficient de grijulii pentru a încerca să mă găsească.

La prânz, m-am întors în Greenville şi am mâncat undeva în centrul oraşului, într-un loc unde se servea o mâncare excelentă de crab şi părea să fie frecventat de femeile care lucrau în clădirile de birouri din apropiere. Întrucât eliberasem camera de la hotel, am pierdut vremea la restaurant până când m-am simţit jenat că stătusem prea mult şi am plecat să mă plimb.

Au trecut trei ore fără ca AJ să mă contacteze. Apoi patru şi cinci ore. Mă gândeam să mă întorc la New Bern, dar simţeam că trebuia să vorbesc cu AJ faţă în faţă. Oricum, chiar dacă aş fi plecat atunci, aş fi ajuns acasă abia aproape de miezul nopţii.

M-am întors la Marriott şi m-am cazat pentru încă o noapte, în timp ce îmi încărcam telefonul, am dat volumul tare. I-am mai transmis un mesaj lui Natalie.

Mă gândesc la tine. Probabil mă întorc mâine după-amiază acasă.

Am ales mâncare mexicană pentru cină, la un local aflat la câţiva paşi de hotel. Când mă întorceam, am sunat din nou la numărul lui AJ. De data aceasta, mi-a răspuns. M-am prezentat, am menţionat că sunasem mai devreme pentru camioneta bunicului şi convorbirea s-a întrerupt brusc. Fie

AJ îmi închisese, fie se pierduse semnalul. Am sunat din nou şi, aşa cum se întâmplase mai devreme, în acea dimineaţă, a intrat direct mesageria vocală şi apelul s-a întrerupt.

La hotel, m-am întins în pat, gândindu-mă la asta. Părea că AJ nu voia să-mi vorbească, deşi nu ştiam de ce. Nici nu eram sigur ce să fac. Din moment ce nu-l găsisem la birou şi nici nu-i ştiam numele, nu aveam nici o altă modalitate de a da de el. Bănuiam că aş fi putut să găsesc o licenţă comercială cu un nume sau poate aş fi putut să sun la birourile din statul respectiv în speranţa că mi-ar fi dat vreo adresă de acasă, dar mi-ar fi vorbit atunci? Dacă aş fi apărut la uşa lui? Mi-ar fi închis, pur şi simplu, uşa în nas? După cum îmi închisese telefonul, probabil aşa ar fi procedat. M-am gândit să sun şi să spun că am nevoie de tractare, dar mi-am dat seama că, imediat ce ar fi aflat de ce sunasem cu adevărat, s-ar fi enervat şi m-ar fi ajutat cu atât mai puţin.

Ceea ce îmi lăsa trei opţiuni. Puteam continua să las mesaje, să implic un avocat sau să angajez un detectiv particular. Toate acestea puteau fi făcute de acasă şi voiam să evaluez aceste variante de dimineaţă.

Voiam, de asemenea, să mă gândesc şi la Natalie, pentru că, în mod ciudat, încă nu-mi răspunsese.

Capitolul 12

Întrucât am plecat devreme din Greenville, am reuşit să ajung la începutul după-amiezii. Încă nu mă hotărâsem ce să fac în privinţa lui AJ. Am făcut o tură de alergat mai lungă decât de obicei, urmată de aproximativ o oră de exerciţii de *stretching.* Faptul că petrecusem atât de mult timp în maşină în ultimele câteva zile îmi provoca dureri de spate.

La duş, m-am întrebat dacă o să-i mai trimit vreun mesaj lui Natalie. Îi trimisesem două şi nu primisem niciun răspuns, dar nu ştiam cum să interpretez asta. Era posibil să fie genul de persoană căreia să nu-i placă să comunice prin mesaje sau poate nu voia să mă deranjeze atunci când credea că sunt ocupat. De asemenea, era posibil să fi fost pe teren cu serviciul şi apoi, prea obosită chiar şi să-şi verifice telefonul. Eu cu siguranţă avusesem un astfel de comportament în trecut; ţin minte că mă certasem cu Sandra din acest motiv. Îmi spusese cât de mult o deranja să fie ignorată şi că ar fi fost suficient şi un răspuns foarte scurt. La vremea respectivă, considerasem că Sandra exagerase; acum, îmi era mai uşor să-i înţeleg frustrarea.

Mi-am făcut un sendviş acasă şi am mâncat în faţa televizorului, urmărind reluări ale unor emisiuni cu poliţişti din New York. Eram obosit din cauza călătoriei pe care o făcusem şi mă aşteptam să adorm devreme. Era deja întuneric, iar lumina lunii se revărsa prin ferestre. Mi-am lăsat telefonul la încărcat în bucătărie şi l-am verificat abia după ce mi-am spălat şi mi-am şters farfuria.

Ai ajuns acasă?

Probabil că Natalie era îngrijorată dacă ajunsesem. Cu toate acestea, recunosc faptul că eram încă un pic supărat de întârzierea şi de natura impersonală a textului.

Resimţindu-l uşor pasiv agresiv, nu am răspuns imediat. Eram sigur că urma să discut cu Bowen despre decizia mea în următoarea şedinţă şi dacă aceasta reprezenta efectiv încercarea de a fi cea mai bună versiunea a mea.

Am stat să citesc încă o jumătate de oră pe veranda din spate, dar nu reuşeam să mă concentrez şi am lăsat cartea deoparte. Luându-mi telefonul, m-am hotărât să-i răspund scurt şi la obiect.

Da.

Mă întrebam dacă putea citi iritarea implicată în răspunsul meu concis. Nu se presupunea că la început relaţiile sunt pline de dorinţă şi nerăbdare? Dacă era aşa, unde era a ei?

Poate, auzeam o voce interioară şoptind, dorinţa este acolo, dar, din moment ce ai fost plecat, s-a concentrat pe *Celălalt.*

Nici nu voiam să mă gândesc la asta şi, o clipă mai târziu, Natalie mi-a trimis un nou mesaj.

Sunt la Green Springs. Poţi să vii să ne întâlnim?

M-au năpădit o mulţime de amintiri din copilărie. Green Springs era cunoscut în cea mai mare parte din Carolina de Nord-Est ca o structură de tip Water World, o revenire la parcurile de distracţii cu piscină de modă veche obişnuite în Sud cu mult timp în urmă. Construită de un localnic, se afla pe râul Neuse – sau, mai exact, în râul Neuse – şi era făcută din lemn tratat sub presiune, echilibrată pe piloni scufundaţi adânc în terenul mâlos. Cele trei laturi lungi, fiecare de aproximativ douăzeci şi cinci de metri lungime, aveau două niveluri, cu excepţia trambulinei, care avea cinci etaje, permiţându-le săritorilor să-şi testeze curajul, aruncându-se de sus în apă. Erau frânghii pe care te puteai balansa, o tiroliană, leagăne şi piloni pe care păşeau copiii ca şi când ar fi călcat pe pietre. Îmi petrecusem multe zile de vară acolo înotând, căţărându-mă, legănându-mă şi

sărind până când eram prea epuizat şi nu mă mai puteam mişca. Bunicul, care avea peste şaptezeci de ani pe atunci, odată mi s-a alăturat şi a sărit de la al doilea nivel, declanşând o rundă de aplauze spontane din partea privitorilor.

Nu se percepea nicio taxă de intrare şi erau interzise băuturile alcoolice şi drogurile; nici gesturile sexuale nu erau permise, nici măcar săruturile. *Niciun joc sexual* era o regulă, dar, în mod ciudat, fumatul era permis şi îmi aduc aminte că vedeam tineri care îşi aprindeau ţigările în timp ce stăteau cocoţaţi la etajele superioare în zile de vară.

Totuşi, nu am fost niciodată acolo noaptea. Nici măcar nu credeam că era deschis noaptea, dar poate Natalie avea privilegii speciale în calitate de ajutor de şerif. Sau poate că proprietarul Green Springs nici măcar nu ştia că ea era acolo, în ciuda faptului că parcul se afla pe apă exact în spatele proprietăţii sale. Pentru a ajunge la clădire, trebuia să traversezi peluza din spate, spre un dig lung care se extindea în apele mai adânci ale râului Neuse.

Nu mi-a luat mult timp să iau o decizie; în ciuda orgoliului meu imens, tot voiam să o văd. De fapt, mi-am dat seama că-mi era dor de ea. Aşa că i-am răspuns.

Sigur. Voi fi acolo în 15 minute.

Aruncându-mi pe umeri un hanorac – temperatura scădea din nou, era acel efect de yo-yo al temperaturii, foarte întâlnit primăvara mi-am luat cheile şi portofelul şi m-am îndreptat spre maşină.

Deşi îmi aminteam în principiu în ce zonă se afla Green Springs, mi-a luat mai mult decât anticipasem să îl găsesc. Google nu reuşise să mă ajute – nu era listat – aşa că m-am învârtit pe mai multe străzi din James City, pe lângă râul Neuse, până când am găsit, în sfârşit, locul. Am oprit în zona de parcare cu pietriş, lângă maşina lui Natalie. Mă întrebam dacă proprietarul va veni să verifice cine parca atât de târziu, dar, în afară de o mică veioză care era

aprinsă la o fereastră de la etaj, nu mai era niciun semn că ar mai fi fost cineva treaz.

Luna strălucea suficient pentru a vedea pe unde mergeam ca să-mi lumineze calea în timp ce mă îndreptam spre peluza care se înclina uşor spre apă. Din casa vecinului, am auzit un lătrat de câine şi se auzea din nou serenada greierilor în timp ce mergeam prin iarbă, simţindu-se mirosul de pin şi iarbă recent tăiată, care întotdeauna îmi amintea de vară.

Am ajuns la dig, observând că, spre deosebire de Brices Creek, râul Neuse nu încetase niciodată să curgă. Stelele se reflectau în apa care scădea şi creştea, făcând să pară că ar fi fost iluminată de dedesubt. Bunicul îmi spusese odată că Neuse era cel mai lat râu din Statele Unite ale Americii când se vărsa în Pamlico Sound – mai lat chiar decât Mississippi –, dar aici, în James City, avea aproape doi kilometri lăţime. Reţinându-mi un presentiment de rău augur, mă întrebam de ce mă chemase Natalie aici noaptea.

La jumătatea digului, începea să se vadă construcţia, făcându-mă să zâmbesc. Green Springs era la fel cum mi-l aminteam, genul de loc unde copiii se jucau, de fapt, pe riscul lor. Nu existau şine de siguranţă sau chiar trepte ori scări de la un nivel la altul; în schimb, trebuia să sari peste o serie de scânduri evitând cuiele. Proprietarul înlocuia scândurile putrede şi efectua alte reparaţii în lunile de iarnă, un proiect de construcţie în curs de desfăşurare care făcea ca Green Springs să pară tot timpul neterminat.

Am ajuns în sfârşit la structura principală şi am căutat-o pe Natalie, dar fără noroc. În cele din urmă, am strigat-o încet în întuneric.

— Sunt aici, răspunse ea, vocea auzindu-i-se de undeva de sus.

Părea că era la al doilea nivel. Când am ajuns mai sus, am văzut-o stând pe marginea platformei, cu picioarele suspendate în aer. Ca şi mine, era în blugi şi hanorac; de asemenea, am remarcat sticla de vin de lângă ea.

Se întoarse, zâmbindu-mi.

— Ai venit, bolborosi ea, cu ochii strălucindu-i în lumina lunii. Începeam să mă întreb dacă nu cumva te-ai răzgândit.

— Am avut probleme să găsesc locul. A trecut ceva timp de când nu am mai fost aici.

În timp ce mă aşezam pe margine, lângă ea, Natalie se întinse după cană şi luă o înghiţitură; puteam simţi că respiraţia îi mirosea a vin şi am observat că sticla era aproape goală.

— Cum a fost călătoria? întrebă ea cu o voce tărăgănată.

— A fost bine, am răspuns. Ce faci aici?

Îmi ignoră întrebarea.

— Ai găsit camioneta bunicului tău?

— Încă lucrez la asta, am spus. Ştiu cine a tractat-o, dar încă nu am vorbit cu el. De cât timp eşti aici?

— Nu ştiu. Două ore, poate? Nu prea ştiu. Cât este ceasul?

— Este aproape zece.

— Se face târziu, declară ea. O priveam în timp ce bea din nou din cană. Deşi nu părea să fie beată, era clar că sticla de vin fusese plină când venise şi am simţit primul fior de nervozitate. Se întâmpla ceva, dar nu eram sigur că era ceva care să-mi placă.

— Nu ar trebui să mergi spre casă? Să te odihneşti pentru mâine?

— Mâine nu lucrez, răspunse ea. Mi s-a schimbat tura deoarece un alt ajutor de şerif trebuie să depună mărturie în instanţă. Aşa că trebuie să lucrez în acest weekend. Seara asta este sâmbătă pentru mine.

— Aha, am spus.

Mi-a întins cana.

— Vrei vin?

— Mulţumesc, dar sunt bine.

Ea dădu din cap.

— În regulă, spuse ea. Probabil că ar fi trebuit să aduc o sticlă de Yuengling pentru tine.

Nu am răspuns. În schimb, i-am analizat profilul, sperând şi nereuşind să descopăr indicii în legătură cu motivul

pentru care ne aflam acolo.

A terminat de băut, apoi a golit restul sticlei în cană.

— Eşti bine? am întrebat-o. S-a întâmplat ceva astăzi?

— Nu, spuse ea. Astăzi nu s-a întâmplat nimic. Şi nu, nu sunt bine.

— Pot să fac ceva?

Râse amar, dar nu răspunse. În schimb, se concentră asupra cănii.

— Ştiai că până în ultimul weekend pe care l-am petrecut cu tine nu mai pusesem nicio picătură de alcool în gură de peste şase luni? Acum, asta este a doua oară într-o săptămână. Probabil crezi că am o problemă.

— Nu ai nicio problemă, dar cred că este ceva care te deranjează.

— Poţi spune şi aşa, spuse ea. Credeam că am lucrurile sub control, dar acum ştiu că doar mă păcăleam.

Râse din nou, dar sunetul era sfâşietor.

— Probabil că nu are niciun sens ce spun.

„Nu, nu are”, m-am gândit. Dar înţelegeam tulburarea emoţională şi, din experienţă, ştiam că ar fi ajutat să discutăm despre asta doar dacă ea ar fi fost cea care să vorbească mai mult. Rolul meu era pur şi simplu să ascult şi să empatizez, chiar şi dacă nu înţelegeam pe deplin ce se întâmpla.

— Crezi în Dumnezeu? mă întrebă în cele din urmă.

— De cele mai multe ori, am răspuns. Dar nu întotdeauna.

Am văzut că zâmbea uşor, pentru prima oară în acea noapte.

— Eu cred, spuse ea. Am crezut mereu. În copilărie, mergeam la biserică în fiecare duminică şi miercuri seara. O bună creştină. Îmi plăcea şi credeam că înţelegeam cum funcţionau lucrurile. Dar, pe măsură ce creşteam, mi-am dat seama că nu era aşa. Ştiu că Dumnezeu ne-a creat să avem voinţă proprie, dar nu am înţeles niciodată de ce trebuie să fie atât de multă suferinţă în lume. De ce Dumnezeu, care ar trebui să fie bun şi iubitor, permite ca oamenii nevinovaţi să sufere? Îmi aduc aminte că am

căutat explicaţia în Biblie, dar nu este acolo. Este cea mai importantă întrebare, dar nu are niciun răspuns. Şi o văd tot timpul în activitatea mea. O văd peste tot. Dar... de ce?

— Nu ştiu. Şi nu pot spune nici că ştiu prea multe despre Biblie. Partea mea preferată de la biserică era să mă uit după fete.

— Ha, chicoti ea, strângând cana cu ambele mâini. Apoi, cu o voce atenuată, spuse: Ştii de ce am venit aici?

— Habar n-am.

— Pentru că acesta este unul dintre ultimele locuri unde am fost cu adevărat fericită. Nu auzisem niciodată despre acest loc înainte de a mă muta aici, dar ţin minte că am venit aici spre sfârşitul verii. Apa era perfectă şi am întins un prosop să stau la soare. Şi cum stăteam întinsă acolo, m-am gândit la cât de minunat era totul. Viaţa mea era exact cum îmi doream şi eu eram... pur şi simplu mulţumită. Voiam să simt din nou asta, chiar şi pentru o clipă.

— Şi?

— Şi ce?

— Ai simţit?

— Nu, spuse ea. De aceea am adus vinul. Pentru că, dacă nu mă puteam simţi fericită, nu mai voiam să simt nimic.

Nu-mi plăcea ce spunea, iar îngrijorarea mea în ceea ce o privea începea să crească. Poate că simţea că eram îngrijorat, deoarece mută sticla în spatele nostru, apoi se mută mai aproape de mine. Instinctiv, mi-am aşezat braţul în jurul umărului ei şi niciunul dintre noi nu spuse nimic. În schimb, amândoi priveam spre râu, urmărind cum lumina celestă făcea apa să pâlpâie hipnotic.

— Este frumos, nu-i aşa? spuse ea oftând. Să fim aici noaptea.

— Da, am fost de acord. Nu credeam că este voie.

— Nu este. Dar nu mi-a păsat.

— Evident.

— Ştii la ce altceva m-am gândit cât am stat aici? Înainte de a veni tu?

— Habar n-am.

— M-am gândit la albine. Şi la aligatori, şi vulturi, şi la cina de pe verandă. Şi atunci am fost fericită. Poate nu perfect mulţumită, dar... fericită. Pentru prima dată după mult timp, m-am simţit din nou eu însămi şi, în timp ce stăteam aici, mi-am dat seama cât de mult îmi lipseşte asta. Dar...

Se opri. Întrucât nu îşi încheiase gândul, i-am adresat întrebarea evidentă.

— Dar ce? Mi-am dat seama că nu ar trebui să fiu fericită.

Comentariul ei mă făcu să tresar.

— De ce ai spune asta? Bineînţeles că ar trebui. De ce ai crede aşa ceva?

În loc să răspundă, luă o altă înghiţitură din cană.

— Probabil ar trebui să mergem. Sau, cel puţin, eu ar trebui să plec. Se face târziu.

— Te rog să nu schimbi subiectul. De ce crezi că nu ar trebui să fii fericită?

— Nu ai înţelege.

— Poate că aş înţelege dacă aş şti despre ce vorbeşti.

În tăcere, îi auzeam sunetul încet al respiraţiei şi simţeam cum se mişca uşor sub braţul meu.

— Uneori, în viaţă, te confrunţi cu decizii imposibile, fără final fericit, indiferent ce ai alege. Ca atunci când... imaginează-ţi că eşti căsătorit, ai trei copii şi urci pe munte împreună cu soţia ta şi se întâmplă ceva. Rămâneţi agăţaţi de stâncă, fără frânghie; o mână este pe stâncă, iar cu cealaltă o ţii pe soţia ta şi simţi că strânsoarea îţi slăbeşte din ce în ce mai mult şi nu o poţi salva şi pe soţia ta şi pe tine. Aşadar, fie îi dai drumul soţiei – şi vei avea moartea ei pe conştiinţă – fie muriţi amândoi şi copiii voştri rămân orfani. În acea situaţie, nicio decizie nu este cu final fericit. Genul ăsta de lucruri.

Mă gândeam ce se chinuia să nu spună.

— Te referi la alegerea pe care trebuie să o faci între mine şi celălalt.

Ea dădu din cap, strângându-şi buzele.

— Dar nu vreau să vorbesc despre asta chiar acum, bine? Numai la asta m-am gândit de când te-am văzut ultima

dată şi sunt atât de obosită şi am băut. Nu este momentul potrivit. Nu sunt pregătită.

— Bine, am spus cu greutate.

O iubeam. Doream să vorbesc despre noi, despre viitorul nostru. Voiam să o conving că ar fi putut fi fericită cu mine, că aş fi făcut tot posibilul să-i arăt că ar fi luat decizia corectă alegându-mă pe mine.

— Despre ce ţi-ar plăcea să vorbim?

— Despre nimic, spuse ea. Dar poţi doar să stai aici şi să mă ţii în braţe un timp?

Am tras-o mai aproape şi ne-am aşezat în tăcere în acea noapte răcoroasă şi întunecată de primăvară. În depărtare, vedeam maşinile care traversau podul; luminile se reflectau în casele de peste râu. Aerul devenea umed şi încărcat şi prevedeam că de dimineaţă va fi un strat gros de ceaţă, estompând peisajul înverzit şi transformându-l într-o lume de umbre.

Natalie aruncă restul de vin în apă, de-abia sărind câţiva stropi în jur; mă concentram pe căldura pielii ei şi pe felul în care corpul ei se mula pe al meu. Mi-am amintit de întâlnirea noastră şi de moliciunea buzelor ei prima dată când ne-am sărutat. Am închis ochii, fiind conştient că o iubeam, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Vom trece şi peste asta, îmi spuneam. Va fi greu pentru ea – poate chiar chinuitor –, dar eram dispus să-i ofer timpul şi spaţiul de care avea nevoie. Ştiam că mă iubea la fel cum o iubeam şi eu. Probabil că ar fi durat un timp, dar simţeam că va ajunge la aceeaşi concluzie şi că vom găsi o cale de a fi împreună.

Şi totuşi, oricât încercam să mă conving de aceste lucruri, mi-era teamă că era posibil să mă înşel.

Dar nu am spus nimic nici eu, nici ea. Stăteam împreună într-o noapte care ar fi trebuit să ne aparţină, dar cumva nu simţeam aşa. În cele din urmă, am auzit-o trăgând aer în piept cu putere.

— Probabil că ar trebui să mergem, spuse ea din nou. Am câteva comisioane de făcut la prima oră a dimineţii, din moment ce nu voi avea timp în acest weekend.

Am dat din cap cu reticenţă. Ridicându-mă, i-am oferit mâna să o ajut, apoi am luat sticla de vin şi cana. Am mers până la locul pe unde urcasem şi eram îngrijorat că din cauza vinului ar fi putut fi nesigură, dar a coborât cu uşurinţă. Am urmat-o, aruncând sticla de vin şi cana în coşul de gunoi de la primul nivel şi am pornit spre dig. În timp ce mergeam, Natalie m-a luat de mână şi m-a cuprins un sentiment de uşurare. Ştiam că luase decizia şi mă simţeam dintr-odată mai liniştit decât fusesem întreaga noapte.

Am traversat peluza spre maşini. Când am ajuns la a ei, mi-am dres vocea.

— Nu cred că este o idee bună să conduci.

— Nu, îmi dădu dreptate, nu este. Trebuie să-mi iau geanta, dar poţi să mă duci acasă?

— Cu mare plăcere, am spus.

Îşi luă geanta de pe scaunul pasagerului în timp ce descuiam maşina. Deschizându-i portiera, am aşteptat până s-a aşezat, apoi am întors maşina şi am luat de volan. Ajungând în stradă, m-am întors spre ea.

— În ce direcţie?

— Ia-o spre autostradă, spre New Bern. Locuiesc în Zona Ghent. Ştii unde este?

— Nu am nici cea mai mică idee.

— Ia-o pe prima ieşire după pod şi fă dreapta.

După doar câteva minute, Natalie mă îndrumă să o iau pe Bulevardul Spencer. Era o stradă drăguţă, cu copaci ajunşi la maturitate şi case care datau din prima jumătate a secolului anterior. În cele din urmă, Natalie mă puse să opresc pe o alee în faţa unei case fermecătoare cu două etaje.

După ce am oprit motorul, am coborât din maşină. Natalie a făcut la fel şi ne-am îndreptat împreună spre uşa din faţă.

— Aşadar, aici locuieşti?

— Deocamdată, spuse ea.

Începu să caute în poşetă.

— Te gândeşti să te muţi?

— Poate, spuse ea, scoţându-şi cheile. Nu m-am hotărât. Este un pic prea mare şi s-ar putea să vreau ceva cu un singur nivel.

— Îţi cauţi altceva?

— Încă nu, spuse ea.

— Prea multe obligaţii?

— Sigur, spuse ea. Să zicem.

În acel moment, stăteam în pragul uşii ei. Am ezitat, încercând să-i citesc expresia în întunericul de la intrare.

— Mă bucur că mi-ai trimis acele mesaje.

— De ce? Am fost un dezastru în seara asta.

— Nu mi-am dat seama.

— Mincinosule!

Am rânjit înainte să mă aplec şi să o sărut. Părea reticentă, dar în final m-a sărutat şi ea, apoi ne-am îndepărtat puţin.

— Mă bucur că faci parte din viaţa mea, Natalie. Sper că ştii asta.

— Ştiu.

Nevrând să par disperat, m-am prefăcut că nu observ că nu-mi răspunsese în acelaşi fel.

— Ai vrea să vin mâine-dimineaţă să te iau şi să mergem să-ţi recuperezi maşina?

— Nu, răspunse ea. O să mă descurc.

— Eşti sigură?

— Voi pune pe un coleg de serviciu să se ocupe. Nu este în drumul tău şi e un alt ajutor de şerif care locuieşte chiar acolo, pe stradă. Nu e mare lucru.

Învârtind cheia, descuie uşa şi o crăpă un pic.

— Ştiu că lucrezi în acest weekend, dar poate am putea lua cina mâine?

Părea să analizeze strada liniştită şi plină de verdeaţă înainte de a-mi răspunde.

— Nu cred că pot. După seara asta, probabil voi sta în casă.

— Bine, am spus, dorind să aflu motivul, dar ştiind suficient cât să nu întreb. Nicio problemă. Vom încerca săptămâna viitoare, bine?

Îşi atinse lănţişorul din jurul gâtului cu mâna, ceea ce îmi indica faptul că era o reacţie de nervozitate. Când începu să vorbească, vocea îi era moale, aproape o şoaptă.

— Ştiu că mă iubeşti, Trevor, dar îţi şi pasă de mine? Adică îţi pasă de mine cu adevărat?

— Bineînţeles că îmi pasă de tine.

— Atunci, dacă te-aş ruga să faci ceva, chiar dacă e ceva ce nu îţi doreşti, o vei face? Dacă este cel mai important lucru din lume pentru mine?

Simţeam că pur şi simplu mă implora.

— Da.

— Atunci, dacă mă iubeşti şi dacă îţi pasă de mine, vreau să faci ceva pentru mine. Vreau să-mi promiţi că o vei face.

— Sigur, bine, am răspuns eu, tensiunea crescând în mine ca un şuvoi. Orice, am spus. Îţi promit.

Zâmbi, întristată, înainte de a se apleca spre mine. Ne-am sărutat a doua oară, lipindu-şi corpul de al meu. I-am simţit umerii tremurând şi am auzit-o cum făcea eforturi să-şi stabilizeze respiraţia înainte ca, în cele din urmă, să se tragă înapoi. Ochii ei erau umezi când se ridică şi îmi atinse cicatricea de pe faţă.

— Trebuie să ne oprim, spuse ea. Trebuie să mă opresc.

— Ce să oprim?

— Asta. Tu şi eu. Totul. Trebuie să ne oprim.

Am simţit o strângere în stomac.

— Ce vrei să spui?

Îşi şterse o lacrimă, privindu-mă tot timpul în ochi. Îi luă mult timp să pronunţe cuvintele.

— Te rog să nu mai încerci să mă contactezi niciodată.

Şocul mă lăsase fără grai, dar părea ca ea să se aştepte la asta. Cu un zâmbet trist, intră în casă, închizând uşa în spatele ei şi lăsându-mă să mă întreb cum de întregul meu univers tocmai se prăbuşea în jurul meu.

Capitolul 13

Ziua de vineri am petrecut-o într-o stare de confuzie totală, weekendul la fel. Deşi m-am chinuit să fac exerciţii fizice, nu am reuşit prea mult. Aveam noduri în stomac, îmi venea să vomit numai când mă gândeam la mâncare şi, deşi o parte din mine îşi dorea să bea până la uitare, am avut grijă să nu beau mai mult de o bere. Nu am studiat, nu am făcut curat în casă şi nici nu mi-am spălat rufele; în schimb, am făcut plimbări lungi după-amiaza, reamintindu-mi fiecare moment petrecut împreună cu Natalie şi încercând să înţeleg unde greşisem.

Toate semnele indicau către *Celălalt,* dar nu puteam accepta asta în totalitate. Trecuse mai puţin de o săptămână de când petrecusem acea zi şi noapte de neuitat împreună; şi dacă se hotărâse să anime cealaltă relaţie în loc să fie cu mine, de ce nu spusese nimic? De ce îmi ceruse, pur şi simplu, să nu o mai contactez niciodată? Era un fel de joc? Deşi mă gândeam că lucrase pe ascuns, totuşi nu mi se păruse manipulatoare. O parte din mine era sigură că Natalie se va răzgândi. Că mă va suna şi va pune cuvintele acelea pe seama faptului că băuse; ar recunoaşte că nu gândise clar. Şi-ar cere scuze şi am vorbi despre ce se întâmpla cu adevărat. Am rezolva problemele cât mai repede şi totul ar reintra în normal.

Luam telefonul cu mine pe oriunde mergeam, dar rămânea tăcut. Nici măcar nu am încercat să o contactez. Îmi ceruse să nu o fac şi îmi ţineam promisiunea, chiar dacă mă înfuria şi mă dezorienta în acelaşi timp, chiar dacă mi se rupea inima.

Treptat, mi-a revenit apetitul, dar tot nu reuşeam să dorm bine. În orele în care eram treaz, mă simţeam mult mai pe marginea prăpastiei decât mi se întâmplase de mult timp şi eram recunoscător că discutam cu Bowen în fiecare luni. Pentru prima dată după mult timp, simţeam că aveam

într-adevăr nevoie de ajutorul lui.

— E clar că eşti supărat, spuse Bowen. Oricine în situaţia ta ar simţi la fel.

Eram în bucătărie, uitându-mă la Bowen pe ecranul computerului. Îi povestisem pe scurt despre călătoria mea la Easley înainte de a-i relata ce se întâmplase cu mine şi cu Natalie. Vorbeam în dodii, spuneam acelaşi lucru de mai multe ori, punând continuu aceleaşi întrebări fără a aştepta cu adevărat un răspuns. La celălalt capăt, Bowen aştepta să termin de vorbit înainte de a-mi da un răspuns.

— Sunt mai rănit şi mai confuz decât oricând, am spus, trecându-mi mâna prin păr. Pur şi simplu nu înţeleg ce s-a întâmplat, doctore. Mi-a spus că mă iubeşte. Tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu cred că pot răspunde la această întrebare, spuse el. Tot ce ştiu cu certitudine este că, după cum mi-ai spus chiar tu, şi-a făcut dorinţele cunoscute.

— Crezi că este din cauza celuilalt bărbat?

— Tu nu crezi asta?

Bineînţeles că da. De ce altceva ai încheia o relaţie cu cineva pe care îl iubeşti?

Întrucât nu-i răspundeam, Bowen îşi drese vocea.

— Cum dormi?

— Nu dorm bine de câteva zile. Poate trei sau patru ore. Mă răsucesc şi mă zvârcolesc.

— Coşmaruri?

— Nu dorm suficient încât să visez.

— Şi în timpul zilei?

— Sunt la limită. Tensionat. Dar nu beau şi fac exerciţii fizice. Deşi nu mi-e foame, mă asigur că mănânc.

— Şi mâinile? Îţi tremură?

— De ce? Te aşteptai să devin o epavă totală? m-am răstit eu.

— Doar întrebam, spuse el. Să înţeleg că nu.

M-am scărpinat la nas.

— Desigur, că nu. Crede-mă, îmi cunosc situaţia şi înţeleg ce trebuie să fac pentru a rămâne într-o stare bună.

Momentan sunt stresat, dar fac tot posibilul, bine? Vreau doar să ştiu ce să fac în legătură cu Natalie.

Îi simţeam privirea aţintită asupra mea prin ecran, în cele din urmă, spunându-mi cu o voce neutră:

— Dacă este atât de important pentru tine să înţelegi, presupun că ai putea oricând să mergi la ea acasă şi să încerci să-i vorbeşti.

— Îmi sugerezi să fac asta?

— Nu, spuse el. Dacă îmi ceri părerea, nu ţi-aş recomanda asta. Nu chiar acum, oricum. Pe baza felului în care ai descris situaţia, pare că a luat o hotărâre categorică. Să încerci să o faci să şi-o revizuiască împotriva voinţei ei, ar avea un efect nedorit şi ar agrava lucrurile.

— Nu cred că se pot agrava mai mult.

— În mod surprinzător, lucrurile se pot agrava aproape întotdeauna.

Mi-am rotit umerii de câteva ori înainte de a trage aer adânc în piept.

— Vreau doar...

Când m-am întrerupt, privirea lui Bowen era empatică.

— Ştiu ce vrei, spuse el. Vrei ca Natalie să simtă pentru tine acelaşi lucru pe care îl simţi tu pentru ea. Vrei ca dragostea să fie reciprocă şi vrei să ai un viitor cu ea.

— Exact.

— Şi totuşi, bănuiai că se vedea cu altcineva şi că era poate într-o relaţie serioasă, chiar înainte de a recunoaşte. Cu alte cuvinte, nu ai fost niciodată sigur la ce să te aştepţi. Acum, consilierea cuplurilor nu este neapărat în aria mea de expertiză, cu excepţia situaţiei în care apare în contextul PTSD, dar ceea ce am învăţat pe parcursul vieţii este că nu poţi forţa pe cineva să aibă o relaţie romantică cu tine dacă nu vrea.

— Dar asta este problema. Am sentimentul că ea, de fapt, *vrea* o relaţie cu mine.

— În ciuda faptului că ţi-a spus clar că vrea să-i pună capăt?

Cu asta m-a încuiat. Bowen continuă:

— Atunci, tot ce poţi face este să aştepţi până se

răzgândeşte. Între timp, este esenţial să ai grijă de tine şi să mergi mai departe cu viaţa ta. Este important să nu persişti în asta, deoarece este posibil să te simţi şi mai rău.

— Ce ar trebui să fac să nu mă gândesc?

— Un lucru pe care îl poţi face este să fii ocupat. Concentrează-te pe ceea ce trebuie să faci. Aminteşte-ţi lecţiile de CBT şi DBT – comportamentul pozitiv te poate ajuta să diminuezi tulburările emoţionale prin care treci. De exemplu, ţi-ai găsit un apartament în Baltimore unde să te muţi? Mâine este întâi mai.

— Încă nu, am spus. Trebuie să rezolv acest aspect.

— S-ar putea să te simţi mai bine dacă pleci din oraş. Un mediu nou, în special atunci când ai şi un anumit scop important pentru vizita respectivă, te poate ajuta distrăgându-te de la emoţiile pe care le experimentezi.

Ştiam că era adevărat şi totuşi mă întrebam dacă deplasarea mea în Carolina de Sud o făcuse pe Natalie să pună capăt relaţiei mai uşor. Poate dacă aş fi petrecut mai mult timp cu ea la începutul acelei săptămâni, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea. Dar cine putea şti cu siguranţă?

— Ai dreptate, doctore. Mă voi gândi la asta.

— Încă mai ai prieteni acolo, nu?

— Vreo doi colegi din timpul rezidenţialului locuiesc încă acolo.

— Poate mergeţi împreună la un meci sau vă întâlniţi să luaţi prânzul. Să reiei legătura cu vechi prieteni este întotdeauna un lucru bun pentru suflet.

După cum ştiam, Bowen credea în orice formă sănătoasă de distragere a atenţiei.

— Mă voi gândi la asta.

— De asemenea, spuneai că vrei să vorbeşti cu proprietarul companiei de tractare?

Să vorbesc cu AJ devenise o problemă de mică importanţă, dacă nu chiar inexistentă, în ultimele zile. Era tot ce puteam face pentru a mă controla.

— O să fac şi asta, am murmurat eu.

— Bine, spuse el. Ţine minte că, oricât de greu ar fi, este

posibil să găseşti lucruri de care să te bucuri şi să fii recunoscător pentru oportunităţile pe care ţi le aduce viaţa.

Bowen folosea frecvent acea expresie şi, deşi recunoşteam cât de importante erau bucuria şi recunoştinţa atunci când venea vorba de sănătatea mentală, erau momente în care mă enerva. Ca acum.

— Poţi să-mi dai vreun alt sfat?

— În legătură cu ce?

— Ce ar trebui să fac în ceea ce o priveşte pe Natalie.

— Cred că, spuse el rar, te descurci cât de bine poţi în acest moment. Dar mă întreb dacă ar fi o idee bună să-ţi prescriu ceva care să te ajute să dormi mai bine. Perioadele prelungite fără somn de calitate pot afecta foarte mult modul în care se poate manifesta PTSD. Te-ai gândit la asta?

Mai folosisem medicamente pentru somn, împreună cu antidepresive. Ştiam bine care erau beneficiile pe care le putea avea, dar preferam să le evit.

— Cred că sunt bine, doctore. Să vedem ce se mai întâmplă.

— Spune-mi dacă te răzgândeşti. Să nu uiţi că sunt disponibil oricând dacă simţi că trebuie să vorbim înainte de următoarea noastră şedinţă.

— Aşa voi face.

În ciuda conversaţiei mele cu Bowen, nu aveam chef să caut lucruri de care să mă bucur sau feluri de a fi recunoscător.

În schimb, continuam să mă gândesc la această situaţie în timp ce mă plimbam dintr-un capăt în celălalt al proprietăţii. Încercam să reflectez la ce îmi recomandase Bowen; făceam tot posibilul să accept ideea că Natalie trebuia să ia decizia potrivită pentru ea. Peste toate astea, emoţiile îmi rămăseseră la aceeaşi intensitate şi-mi puteam simţi maxilarul atât de încordat încât mă durea.

Spre marea mea dezamăgire, Bowen avusese din nou dreptate. Era precum părinţii care îţi spuneau să mănânci legume când erai copil: „S-ar putea să nu-ţi placă, dar sunt

indiscutabil bune pentru sănătatea ta”.

Eram suficient de conştient încât să nu risc să am o ieşire în public în cazul în care cineva s-ar fi băgat în faţa mea la coadă sau mi-ar fi pus la încercare echilibrul şi aşa şubred. Înţelegeam destul de bine că uneori era mai bine să stai retras şi să eviţi contactul cu alţi oameni pentru o perioadă.

Şi exact asta am făcut.

Dimineaţa, m-am trezit mai supărat pe mine însumi decât pe Natalie. Deşi nu dormisem bine, eram conştient că perioada de patru zile de plâns de milă trebuia să se încheie. Asta nu însemna că eram recunoscător; în niciun caz. Dar aflasem de-a lungul timpului că CBT şi DBT funcţionau. Cu alte cuvinte, trebuia să-mi găsesc ceva care să mă ţină ocupat şi să rezolv lucruri de pe lista mea de priorităţi.

După ce mi-am încheiat programul de exerciţii fizice şi am luat micul dejun, am intrat pe internet să caut oferte de apartamente mobilate de închiriat aproape de „Johns Hopkins” şi să văd poze şi descrieri ale acestora. Pentru că locuisem acolo înainte, cunoşteam bine cartierele şi am reuşit să găsesc opt apartamente care îmi treziseră interesul.

Gândindu-mă că Bowen avusese dreptate referitor la o ieşire din oraş, am contactat diverşi brokeri pentru a programa vizionări până la sfârşitul săptămânii. Apoi, am făcut rezervare la un hotel şi, în cele din urmă, am transmis un e-mail unui chirurg ortoped care încă locuia în Baltimore şi am stabilit să luăm cina împreună sâmbătă seara. Am încercat să găsesc şi un meci cu Orioles, dar jucau în deplasare. În schimb, am rezervat bilete la Acvariul Naţional. Practic, puteam simţi cum Bowen mă bătea amabil cu palma pe spate pentru felul în care mă descurcasem.

Spre sfârşitul zilei, l-am sunat din nou pe AJ şi i-am lăsat un mesaj uşor diferit. I-am spus că, după moartea bunicului meu, moştenisem camioneta şi i-am cerut fără ocolişuri să mi-o returneze. Dacă nu se conforma, aş fi presupus că o

furase şi aş fi alertat autorităţile în drept. Mi-am lăsat numărul de telefon şi adresa şi i-am dat termen până lunea următoare să-mi răspundă, sugerându-i să mă contacteze cât mai repede.

Era posibil să nu fi fost cea mai înţeleaptă decizie să las un astfel de mesaj agresiv. În general, oamenii nu răspund bine la ameninţări, deşi, în starea mea actuală, îmi făcuse bine să mă descarc.

Miercuri, mi-am făcut bagajele, am pus geanta pe bancheta din spate a SUV-ului şi înainte de şapte ieşeam pe uşă. Mersul cu maşina, care are tendinţa de a schimba pe cineva într-o dispoziţie meditativă, mi-a adus-o în minte pe Natalie, normal, făcând din traficul inevitabil de aglomerat din DC o adevărată provocare pentru starea mea extrem de iritabilă. Eram convins că unii şoferi încercau să mă enerveze în mod intenţionat.

Din fericire şi în ciuda acestor reacţii ale mele, am ajuns la Baltimore fără incidente şi m-am dus la locul primei întâlniri, unde mă aştepta brokerul. Locuinţa era funcţională, într-o clădire destul de decentă şi, deşi ar fi fost de ajuns, aceasta fusese singura impresia bună pe care mi-o produsese. Decorul era învechit, la fel şi mobilierul, ca să nu mai vorbim de peisajul care se vedea de pe terasa minusculă către o alee plină de gunoi. Practic, şi la al doilea apartament era aceeaşi situaţie, deşi panorama era mai bună dacă ţi-ar fi plăcut să te uiţi în casa vecinilor şi voiai să te apleci pe fereastră pentru a împrumuta o cană de zahăr. Am eliminat ambele apartamente de pe listă.

Plictisit şi prost dispus, am ajuns în holul hotelului cu o oră înainte de a face comandă la room service. Deşi am adormit devreme, m-am trezit în miez de noapte şi am terminat un program de exerciţii fizice foarte lung în sala de sport, înainte de a mai veni cineva. Joi, m-am delectat cu micul dejun, am mai văzut alte trei apartamente de închiriat, iar cel de-al doilea chiar mi-a plăcut. După ce mi-am exprimat interesul clar pentru aceasta, am promis să-i dau un răspuns brokerului până la sfârşitul zilei de vineri.

Vineri, mi-au mai plăcut două dintre cele trei apartamente pe care le-am văzut, dar pe primul loc era tot cel de joi. L-am sunat din nou pe broker şi am stabilit o nouă programare după-amiaza târziu pentru a semna contractul de închiriere. Încântat că luasem această decizie şi scăpasem de o grijă, am decis să sărbătoresc mâncând la bar în loc să mai apelez la room service. Am înfiripat o conversaţie cu o femeie care vindea produse veterinare. Atractivă, foarte bună la conversaţie şi, cu siguranţă, deschisă la flirt, lăsa să se înţeleagă că era interesată de orice propunere i-aş fi făcut pentru mai târziu. Dar nu aveam chef şi după ce mi-am terminat al doilea pahar, mi-am luat la revedere. În cameră, m-am întins pe pat cu mâinile strânse la ceafă, întrebându-mă dacă Natalie avea regrete.

Vizita la acvariu a meritat, în ciudat aglomeraţiei; cina cu prietenul meu şi soţia lui a fost şi mai distractivă. Joe şi Laurie erau căsătoriţi de trei ani şi aveau o fetiţă. Laurie a petrecut o bună parte din seară încercând să mă convingă că are o prietenă pe care chiar trebuia să o cunosc.

— V-aţi potrivi, spuse ea. Este genul tău.

Am refuzat, reamintindu-le că plecam în dimineaţa următoare, dar pentru Laurie, asta nu însemna nimic.

— Te vei muta aici în curând, spuse ea. Ne vom întâlni atunci cu toţii.

Cine ştie? Poate până atunci aş fi fost într-o stare de spirit potrivită pentru aşa ceva.

În acest moment, nici nu puteam concepe.

Duminică m-am întors acasă. După ce mi-am aruncat hainele murdare în coşul de rufe, mi-am verificat corespondenţa care venise în lipsa mea. În general, nu erau prea multe plicuri – facturi şi reclame –, dar am fost surprins să găsesc o scrisoare de la un avocat pe nume Marvin Kerman din Carolina de Sud, care îmi era adresată.

După ce am rupt plicul, am citit scrisoarea în timp mergeam spre veranda din faţă. Avocatul, care reprezenta Tractări AJ, îmi scrisese să mă informeze despre camioneta bunicului care fusese scoasă la licitaţie pentru neplata

tractării şi a depozitării, în conformitate cu legea din Carolina de Sud. Eram informat în continuare că fusese trimisă o scrisoare pe adresa bunicului meu în luna decembrie a anului anterior, în care se explica faptul că, dacă nu se primea răspuns, camioneta era considerată abandonată şi compania de tractări urma să ia măsurile corespunzătoare. În final, avocatul preciza că, dacă nu încetam să-l hărţuiesc pe proprietarul companiei de tractări, mi s-ar fi deschis proces penal sau civil.

Mai mult ca sigur, scrisoarea iniţială fusese în corespondenţa pe care o aruncasem nepăsător când venisem aici prima dată şi, aşa cum îmi spusese şi instinctul, fusese o idee proastă să-l ameninţ pe AJ care-i-o-fi-fost-numele-de-familie. Ceea ce mă ducea într-un punct mort.

Dar nu chiar de tot.

Având această scrisoare, puteam urmări încă o pistă, chiar dacă nu eram sigur că va duce undeva. Aveam numele şi numărul de contact al avocatului, până la urmă.

Odată ce închiriasem apartamentul, mutarea mea la Baltimore era iminentă, chiar dacă mai aveam o lună sau mai mult înainte de plecare. Având o dispoziţie nostalgică, m-am hotărât să petrec un timp cu albinele înainte de şedinţa cu Bowen.

Mi-am pus costumul de apicultor, am adunat tot ce aveam nevoie şi am ales patru stupi la întâmplare. Am scos ramele şi am observat că era în curs colectarea mierii; albinele fuseseră ocupate în ultimele săptămâni. Deşi perioada mea de rezidenţiat ar fi fost în plină desfăşurare, am luat decizia să mă întorc la New Bern la începutul lunii august să recoltez mierea. Puteam să o fac în weekend şi mi-am dat seama că era ceva ce bunicul meu şi-ar fi dorit să fac. Claude probabil că va fi încântat.

Luând această decizie, mi-am dat seama că nu avem nicio intenţie nici să vând, nici să închiriez proprietatea. Erau prea multe amintiri şi, deşi nu ştiam sigur ce însemnătate aveau pentru viitorul meu, pur şi simplu nu îmi

puteam imagina să locuiască altcineva aici. Mă întrebam dacă hotărârea mea era un fel de dorinţă subconştientă de a fi lângă Natalie, dar am respins ideea.

Ţineam casa datorită bunicului, nu a ei. Ceea ce însemna şi că trebuia să angajez un contractor, întrucât casa avea nevoie de reparaţii serioase. Una era să stai câteva luni; cu totul altceva era să fie o casă locuibilă permanent. Încă avea nevoie de un acoperiş şi de o podea nouă în bucătărie, sub care presupuneam că existau termite şi daune produse de apa care afectase fundaţia şi, dacă voiam să petrec vreodată timp aici în viitor, casa avea mare nevoie de o baie principală mai mare şi era mult de lucru şi la bucătărie. Din câte îmi dădeam seama, era posibil să fie şi probleme la instalaţiile sanitare sau electrice, toate acestea ţinându-l probabil pe constructor ocupat luni întregi. Aveam nevoie de un administrator al proprietăţii care să supravegheze locul să-mi trimită fotografii cu progresul lucrărilor.

Mă întrebam dacă ar fi fost dispusă Callie să mă ajute cu supravegherea stupilor, să introducă despărţitoare pentru mătci şi rame hrănitoare la începutul primăverii. Din moment ce trecea pe lângă casă în drum spre serviciu, nu i-ar fi fost prea greu şi i-aş plăti probabil mai mult decât ar fi meritat activitatea respectivă. Eram sigur că i-ar fi prins bine nişte bani în plus, dar voiam să vorbesc mai întâi cu Claude despre cum se comporta ea la locul de muncă. Chiar dacă îl ajutase pe bunicul odată, tot îmi doream să fie cineva de încredere.

Lista mea de priorităţi – care credeam că fusese finalizată – era din nou deschisă. Constructor, administrator de proprietate, Callie şi Claude... cei cu care trebuia să discut, responsabilităţi de stabilit. Astăzi era o zi la fel de bună ca oricare alta pentru a începe; în afară de şedinţa cu Bowen, mai aveam un singur subiect pe agendă.

L-am sunat pe Marvin Kerman, avocatul companiei Tractări AJ, imediat după ce am terminat cu stupii. Asistenta lui mi-a spus că era în instanţă, dar că probabil mă va contacta mai târziu în acea după-amiază.

Am stabilit o întâlnire cu acelaşi constructor general la care apelasem cu câteva luni în urmă, iar el mi-a spus că putea veni în următoarea săptămână. Mi-a recomandat, de asemenea, să fac o evaluare a casei înainte, oferindu-mi datele de contact ale cuiva de încredere. Din fericire, inspectorul era mai puţin ocupat şi mi-a spus că ar fi putut evalua casa joi. De asemenea, am reuşit să găsesc trei potenţiali administratori de proprietate şi am stabilit orele la care să vină pentru interviu. Şedinţa cu Bowen a decurs bine. Era un pic îngrijorat că încă nu reuşeam să dorm bine, dar era mulţumit să audă că îmi închiriasem un nou apartament în Baltimore. Am discutat despre continua mea agitaţie în legătură cu Natalie şi mi-a sugerat să-mi acord timp pentru vindecare, amintindu-mi că nu era posibil să grăbesc ceea ce el descria ca o perioadă de doliu. Am încercat să-mi neg furia, dar să vorbesc despre ea făcea să-mi iasă emoţiile la suprafaţă din nou într-un fel în care nu se mai întâmplase de câteva zile. Eram tulburat în momentul în care am încheiat şedinţa.

Şi, pentru prima dată de când pusese punct relaţiei, am cedat şi am izbucnit în plâns.

Marvin Kerman m-a contactat mai târziu în acea după-amiază. Era ora cinci şi jumătate şi bănuiam că era ultimul apel pe care îl dădea în acea zi. Când s-a prezentat, aproape că a urlat în receptor.

— Mulţumesc, domnule Kerman, că mă contactaţi, am răspuns. Speram să mă puteţi ajuta.

— Din păcate, camioneta a fost deja scoasă la licitaţie, spuse el. După cum precizam în scrisoare, procesul s-a desfăşurat în condiţii de legalitate pentru a recompensa serviciile prestate.

— Înţeleg, am spus pe un ton conciliator. Nu sunt supărat în ceea ce priveşte camioneta şi nici nu am o problemă cu privire la faptul că a fost vândută. V-am contactat să vă întreb dacă v-aţi putea contacta clientul în legătură cu un alt aspect.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Am relatat din nou ce i se întâmplase bunicului şi ce întrebări mă frământau.

— Mă întreb dacă AJ sau altcineva a făcut curat în camionetă şi i-a strâns bunurile personale într-o cutie sau le-a depozitat undeva. Speram să pot recupera acele obiecte.

— Vă interesează bunurile personale, dar nu şi camioneta sau banii?

— Încerc doar să-mi dau seama ce i s-a întâmplat.

— Nu ştiu dacă a fost recuperat vreun obiect.

— Aţi fi dispus să vă întrebaţi clientul?

— Presupun că da. Şi dacă nu există bunuri personale?

— Atunci, asta e. Nu mai am ce indicii să caut dacă nu există.

Kerman oftă.

— Presupun că îl pot întreba, dar, din nou, nu pot garanta nimic.

— Aş aprecia. Mulţumesc.

Epuizat de plânsul de luni şi dorind să evit o recurenţă, mi-am petrecut restul săptămânii pe autopilot, încercând să mă menţin cât mai ocupat. Cu principiile CBT şi DBT în minte, am făcut exerciţii fizice mai multe şi mai grele decât de obicei, am evitat alcoolul şi am mâncat pe cât de sănătos posibil. M-am concentrat asupra a ceea ce trebuia să fac. Inspectorul a venit şi mi-a promis că va avea raportul gata până luni, pentru ca antreprenorul să poată folosi informaţiile şi să facă o estimare. Am intervievat câţiva administratori de proprietate şi am ales o femeie care lucrase şi ca agent imobiliar şi al cărei soţ era constructor. M-a asigurat că avea capacitatea de a supraveghea o echipă de muncitori şi mi-a promis să verifice proprietatea cel puţin o dată pe săptămână. Am fost în Baltimore. Încă nu vorbisem cu Claude sau cu Callie, dar m-am gândit că puteam face asta oricând.

Vineri seara, în timp ce stăteam pe verandă, mi-am dat seama că trecuseră cincisprezece zile de când vorbisem

ultima oară cu Natalie. Din nou, am avut probleme cu somnul şi, când m-am trezit la miezul nopţii, m-am hotărât că mă săturasem să mă holbez la tavanul întunecat ore întregi. Coborând cu greu din pat, m-am îmbrăcat şi am observat că era puţin trecut de două dimineaţa. După o scurtă plimbare până la şopronul apicol, am sărit în SUV şi am pornit spre Spencer Bulevard. Am parcat aproape şi am mers pe jos până la casa lui Natalie. Când m-am apropiat, mă întrebam dacă era cu *Celălalt* chiar în acel moment; mă întrebam dacă erau în pat sau în oraş. Mă întrebam dacă îl privea în acelaşi fel cum mă privea pe mine. Toate astea erau greu de digerat şi i-am lăsat două borcane cu miere la uşă.

Fără îndoială, va şti cine le lăsase, iar eu mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi găsit *Celălalt.* Ce explicaţie i-ar fi dat? Oare îi vorbise despre mine? Se gândise vreun pic la mine în ultimele două săptămâni sau devenisem deja o amintire pe jumătate uitată, acoperită de regrete?

Întorcându-mă spre SUV, nu auzeam decât ecoul întrebărilor fără răspuns.

Capitolul 14

A mai trecut un weekend, o altă şedinţă cu Bowen. Am primit raportul de inspecţie, m-am întâlnit cu constructorul marţi şi mi-a promis să-mi facă o ofertă cât mai curând posibil.

Deoarece nu acordasem atenţie lumii exterioare de zile întregi, habar nu aveam că era iminentă sosirea unei furtuni până când nu au apărut nori grei şi a început să bată vântul, la scurt timp după ce plecase constructorul. Primul meu gând a fost că era vorba despre o ploaie tipică primăverii târzii, dar, după ce am văzut ştirile locale, m-am întrebat cât de îngrijorat ar fi trebuit să fiu de fapt. Se aştepta o ploaie torenţială şi rafale de vânt, iar şcolile locale îşi suspendaseră cursurile pentru următoarele două zile. Transmisiuni live din Raleigh prezentau drumuri inundate, cu numeroase acţiuni de salvare în curs de desfăşurare.

Primele picături de ploaie au început peste o oră; până m-am dus la culcare, ploua atât de tare, încât se auzea ca şi când aş fi dormit într-o gară. Când m-am trezit în dimineaţa următoare, furtuna se intensificase până aproape la nivelul unui uragan. Cerul fierbea de nori întunecaţi, iar vântul zgâlţâia ferestrele, partea îndepărtată a pârâului fiind redusă la o simplă umbră şi acoperită de o perdea de ploaie.

O vreme, am privit de pe veranda din spate, picăturile de ploaie stropindu-mă pe faţă. Până la urmă, m-am retras în bucătărie şi am folosit un prosop să mă şterg. Tocmai îmi puneam de cafea, când am auzit nişte sunete puternice care răsunau în toată casa. Destul de repede, am găsit o scurgere în sufragerie, încă două în camera de oaspeţi şi încă una în baie. Erau pete mari, circulare, pe tavane şi atârnau bucăţi de rigips, ceea ce indică faptul că scurgerile începuseră probabil peste noapte. Cum de nu le văzusem

mai devreme era dincolo de puterea mea de înţelegere, dar m-am întors spre cămară şi bucătărie ca să iau o găleată, un mop şi trei vase. Am folosit mopul pentru a usca podeaua şi am pus vasele în acele locuri, dar părea să picure din ce în ce mai tare.

Am oftat. Acoperişul avea nevoie de o prelată, ceea ce însemna că, până la urmă, probabil trebuia să stau afară în potopul acela timp de *ore* întregi. Aveam nevoie şi de cărămizi, pentru a fixa prelata.

Ziua devenea din ce în ce mai bună.

Nu.

M-am hotărât să nu fac nimic înainte de a-mi bea cafeaua. Mi-am aruncat pe mine un tricou vechi şi un hanorac, m-am întors în bucătărie şi mi-am turnat o ceaşcă de cafea. În timp ce luam o înghiţitură, am observat că îmi tremurau mâinile. După ce am lăsat ceaşca jos, mi-am privit mâinile cu fascinaţie. Să fi fost gândul că trebuia să lucrez afară în ploaie? Călătoria pe care urma să o fac spre „Johns Hopkins'? Sau era din cauza lui Natalie?

Răspunsul părea evident, dar, în timp ce priveam, eram mulţumit că tremurul nu era atât de sever cum fusese mai demult. Totuşi, eram surprins. Da, nu mai dormeam bine de ceva timp şi recent plânsesem pentru prima dată după ani de zile. Recunoşteam şi că mă simţeam la limită, dar îmi era greu să-mi amintesc de când nu-mi mai tremuraseră mâinile. Nu se întâmplase asta nici când murise bunicul, nici când mă mutasem la New Bern. Atunci, de ce acum? Natalie se despărţise de mine în urmă cu aproape trei săptămâni. Cum se putea ca trecerea timpului să înrăutăţească lucrurile?

Reflectând la asta, ştiam răspunsul. Mâinile nu-mi tremuraseră imediat după ce fusesem rănit – abia după toate intervenţiile chirurgicale începusem să observ diverse simptome şi asta clarifica întrucâtva lucrurile. Explozia din Afganistan îmi aruncase în aer viitorul şi, la un anumit nivel subconştient, respingerea lui Natalie – care îmi aruncase în aer un alt fel de viitor – se manifesta prin acelaşi fel de reacţie întârziată. Nu aveam nicio îndoială că Bowen m-ar fi

asigurat că era normal. Nu mă întrebase el despre asta? Ca şi când s-ar fi aşteptat să înceapă să-mi tremure? Bineînţeles că se aştepta. Mă cunoştea foarte bine. Oricât de rănit aş fi fost, încă o iubeam şi-mi era dor de Natalie.

Am tras aer adânc în piept de câteva ori, am făcut o serie de exerciţii cu pumnii şi, încet-încet, tremuratul a dispărut. Cafeina probabil nu era o idee bună, şi ce dacă? Îmi plăcea cafeaua şi am băut oricum două ceşti. Apoi am luat o geacă de ploaie şi am ieşit pe uşă. În orice caz, furtuna devenise şi mai puternică. Vântul se intensificase şi sufla în diagonală peste perdelele de ploaie opace. În SUV, mi-am şters apa de pe faţă şi am observat băltoaca pe care o făcusem pe scaun când urcasem.

Apa avea deja o adâncime de cincisprezece centimetri pe unele porţiuni ale aleii, iar şoseaua era într-o stare doar cu puţin mai bună. Chiar şi cu ştergătoarele la viteză maximă, trebuia să mă aplec pe volan şi să păstrez viteza mult sub limită. Când un camion a trecut pe lângă mine din sens invers, a provocat aruncarea unui val de apă peste parbriz şi a trebuit să frânez, să nu ies de pe şosea. Era ca şi când aş fi condus printr-o spălătorie imensă şi, simţind rafalele care îmi zgâlţâiau maşina, mi-am dat seama că nici măcar cărămizile nu vor fi suficiente pentru a împiedica prelata să zboare spre Oz. Aveam nevoie de bolţari, ceea ce făcea mult mai palpitant urcatul pe scară.

Norocosul de mine!

Nu o văzusem până în ultima secundă, o siluetă singuratică mergând pe marginea drumului. Am încetinit în timp ce creierul meu procesa ceea ce văzuse; pur şi simplu nu-mi puteam imagina pe cineva care să se aventureze de bunăvoie afară pe o vreme ca asta. Spre uimirea mea, am recunoscut-o. Oprind SUV-ul, am lăsat în jos geamul de pe partea pasagerului.

— Hei, Callie. Sunt eu, Trevor! am strigat ca să acopăr zgomotul furtunii. Ai nevoie să te duc la serviciu?

Deşi avea glugă, geaca ei nu părea să fie impermeabilă. Pe umăr, ţinea un sac de gunoi din plastic, în care avea, fără îndoială, haine uscate.

— Sunt bine, clătină din cap. Nu am nevoie să mă duci cu maşina.

— Eşti sigură? am întrebat. Oricum merg în aceeaşi direcţie şi este periculos pe drum. Şoferii de-abia te văd. Hai. Sări înăuntru!

Părea să se gândească o clipă înainte să pună mâna reticent pe mâner şi să deschidă portiera. Se căţără pe scaun, udă şi îngheţată, cu pielea de nuanţă albăstrie ca de porţelan. Îşi strângea punga de plastic în poală în timp ce am intrat încet înapoi pe şosea.

— Lăsând la o parte vremea, eşti bine?

— Sunt bine. Apoi, pe un ton aproape ranchiunos, adăugă: Mulţumesc că te-ai oprit.

— Cu plăcere. Poţi să-ţi pui sacoşa pe bancheta din spate dacă vrei.

— Sunt deja udă. Nu mai contează.

— Mă bucur că te-am văzut. Este oribil afară.

— Este doar apă.

— Să înţeleg că ai haine uscate în sacoşă?

Mă privi cu suspiciune.

— De unde ştii?

— Bunul-simţ.

— Oh.

Mă gândeam să o întreb dacă ar fi fost interesată să supravegheze stupii, dar tot voiam să vorbesc mai întâi cu Claude. M-am hotărât să iau lucrurile uşor.

— Cum merge treaba la Trading Post?

— Bine.

— Mă bucur să aud asta. Îţi place?

— De ce vrei să ştii?

— Doar pentru conversaţie.

— De ce?

— De ce nu?

Nu părea să aibă un răspuns pentru asta. Aruncând o privire spre ea, m-am gândit că părea prea tânără să muncească cu normă întreagă în loc să meargă la şcoală, dar aveam sentimentul că s-ar fi închis din nou în ea dacă aş fi întrebat-o despre asta. În acel moment, o rafală de

vânt a lovit maşina, făcând-o să se zgâlţâie. Am încetinit maşina atât de mult încât parcă se târa, mergând pe drumul inundat.

— Ai văzut vreodată o furtună cu ploaie şi vânt ca asta? Este ca un mini uragan aici.

— Nu am văzut niciodată un uragan.

— Am crezut că ai crescut aici.

— Nu, spuse ea.

— Părinţii tăi nu locuiesc aici?

— Nu.

— Atunci, cum ai ajuns în New Bern?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Pentru că nu mergea la şcoală şi slujba la Trading Post nu era chiar o profesie, mă întrebam dacă – la fel ca Natalie – venise aici pentru că avea o relaţie cu un localnic. Dar părea prea tânără pentru asta sau pentru oricare dintre aceste lucruri, de fapt. Ceea ce mie îmi sugera probleme în familie.

— Evident, nu este treaba mea, am recunoscut. Îmi pare rău pentru întrebare. Dar sper ca lucrurile să se îmbunătăţească între tine şi părinţi.

Îşi întoarse capul spre mine.

— De ce ai spune asta? întrebă ea. Nu ştii nimic despre mine sau despre părinţii mei, se răsti ea. Opreşte maşina! Vreau să cobor. Pot merge restul drumului pe jos!

— Eşti sigură? Aproape am ajuns, am protestat. Trading Post este la mai puţin de o sută de metri distanţă.

— Opreşte maşina!

În mod clar, atinsesem un punct sensibil. Nevrând să înrăutăţesc lucrurile, am oprit pe dreapta SUV-ul. Fără să privească în urmă, deschise portiera maşinii şi ieşi, trântind-o.

Am privit-o o clipă, mergând prin bălţi. Când se făcuse o distanţă suficientă între ea şi SUV, am revenit pe şosea, părându-mi rău că o supărasem. Nu era treaba mea, dar m-am gândit din nou că reacţionase exagerat. Mi-a amintit de tentativa de a avea o conversaţie cu ea în pauza de prânz. Mi se păruse secretoasă şi prudentă şi mă întrebam cum

reuşise bunicul să o facă să lase garda jos. Din câte observasem, nu-mi puteam imagina că se oferise voluntar să-l ajute cu stupii; eram sigur că cererea bunicului ar fi fost respinsă imediat dacă nu ajunseseră să se cunoască într-un fel. Trebuie să fi avut încredere în el înainte să-i ceară ajutorul.

Dar cum?

Nu eram sigur, dar tot intenţionam să vorbesc cu ea, chiar şi doar pentru a-mi cere scuze. În funcţie de cum ar fi decurs – şi de ce mi-ar fi spus Claude despre ea – tot speram să-i fac oferta.

Cine ştie? Poate că, în cele din urmă, se va hotărî şi ea că poate avea încredere în mine.

La magazinul de materiale de construcţii, stocul de prelate începuse deja să se epuizeze, dar întrucât casa era mică şi dreptunghiulară, am avut noroc şi am găsit una potrivită. Tot acolo, am găsit un cărucior metalic şi l-am încărcat cu bolţari. Era coadă la casă, dar nimeni nu a intrat în faţa mea, veşti bune pentru cei prezenţi.

Am încărcat maşina, m-am dus acasă şi am parcat SUV-ul cât mai aproape de casă. În interior, am golit găleţile şi vasele, apoi am adus o scară din magazie. După aceea, am început lungul proces de urcare şi coborâre a scării, pentru a căra prelata şi bolţarii pe acoperiş şi apoi pentru a le pune la locul lor, în timp ce eram biciuit de ploaie şi de vânt. Puteam petrece dimineaţa într-un mod mult mai plăcut.

La final, eram lihnit de foame şi îngheţat şi după ce am făcut un duş fierbinte şi prelungit, m-am hotărât să iau prânzul la Trading Post. Parcarea era mai plină decât anticipasem, dar m-am gândit că, dacă eu nu aveam chef să-mi fac un sendviş, nu era de mirare că nici alţii nu aveau.

Înăuntru, Claude mă salută de la casă şi am observat-o pe Callie pe o scară în spatele magazinului, agăţând cizme de pescuit de cârligele fixate sus, pe perete. Frank era la locul lui obişnuit, în spatele grătarului, şi erau câţiva bărbaţi care mâncau la mese. Scaunele de la bar erau ocupate, aşa

că m-am strecurat printre clienţi în timp ce aşteptam să comand un cheeseburger şi cartofi prăjiţi. Ploaia continua să acopere ferestrele şi auzeam oamenii discutând despre furtună. Se părea că zona din centru şi alte cartiere erau deja inundate.

După ce Frank mi-a luat comanda, am scos un Snapple din frigider şi m-am îndreptat spre casă. Claude dădu din cap spre fereastră.

— Îţi vine să crezi? Toarnă cu găleata.

— Este o vreme îngrozitoare, i-am dat eu dreptate.

— Ce ai comandat?

I-am spus şi mi-a înregistrat comanda; după ce mi-a dat restul, am continuat:

— Ai un minut? Aş dori să te întreb câte ceva despre Callie.

— Este chiar acolo dacă vrei să vorbeşti cu ea.

— Aş fi vrut o recomandare, am început eu şi, după ce i-am explicat la ce mă gândeam, dădu din cap.

— Este foarte muncitoare, spuse el. Nu se plânge, nu o deranjează să stea peste program, nu a lipsit niciodată de la muncă, nici măcar atunci când a trecut printr-o situaţie dificilă. Este aproape obsedată de curăţenie. Cred că ar face o treabă grozavă pentru tine, dar ţine cont că este ciudată.

— În ce sens?

— Lucrează aici de... nu ştiu. Zece sau unsprezece luni? A venit la sfârşitul verii trecute, dar, în afară de faptul că încă locuieşte în parcul de rulote de mai sus, pe şosea, jur că nu ştiu nimic despre ea. Nimeni nu ştie mai multe.

„Nu e nicio surpriză”, m-am gândit.

— Mi-a spus că nu este din New Bern.

— Nu mă îndoiesc de asta. Până nu mi-a recomandat-o Carl, nu o mai văzusem niciodată. Este ca şi când ar fi picat din cer într-o zi.

Mi-am aplecat capul, întrebându-mă dacă înţelesesem bine.

— Bunicul a recomandat-o?

— Da, spuse Claude. A condus-o aici, de fapt, şi a băgat-o

pe uşă. Mi-a cerut să-i dau o şansă şi mi-a spus că el personal garantează pentru ea. Era sfârşitul verii şi câţiva copii de la colegiu care lucraseră pentru mine peste vară se întorceau la şcoală, aşa că aveam locuri disponibile. I-am dat o şansă şi mă bucur că am făcut-o. Dar este păcat că vei pleca.

— Sunt sigur că mă voi întoarce, am spus. Mulţumesc pentru informaţii.

— Ar trebui să ia pauză peste puţin timp dacă vrei să-i vorbeşti despre stupi. Din cauza vremii, probabil că va mânca înăuntru, nu se va mai duce la pârâu.

— Aşa îmi imaginez şi eu. Este groaznic afară.

— Era udă leoarcă atunci când a venit. Mi-a părut rău pentru ea. Dacă i s-a udat mâncarea pentru prânz, probabil voi încerca să-i dau ceva preparat pe grătar. Dacă va accepta, ceea ce s-ar putea să nu se întâmple. Nu este prea bună la primit favoruri. Dar nu-mi pot imagina să mănânce un sendviş ud şi scârbos cu unt de arahide şi jeleu.

Am simţit cum îmi revine o amintire, ca o bulă care se ridică încet la suprafaţă, atunci când Claude a menţionat sendvişul. Ciudat, eram sigur că avea ceva de-a face cu bunicul, dar încă nu-mi dădeam seama ce era.

— Asta mânca şi atunci când am vorbit cu ea mai demult.

— Este ceea ce mănâncă în fiecare zi.

Mi-am ridicat privirea. Deşi terminase de agăţat cizmele, Callie era încă urcată pe scară şi acum atârna veste fluorescente de vânătoare. Mă întrebam din nou cum ajunsese să-l cunoască pe bunicul, când l-am auzit pe Frank strigându-mi comanda.

— Ar trebui să-ţi iei burgerul înainte să se răcească, spuse Claude. Totuşi, am o întrebare scurtă. Am auzit zvonuri că vrei să vinzi proprietatea. Atunci, de ce îţi mai faci griji pentru stupi?

— M-am hotărât să o păstrez.

— Da?

— Este ceea ce şi-ar fi dorit bunicul.

— Fără îndoială, spuse Claude zâmbind.

Burgerul era gătit şi asezonat perfect, iar eu l-am devorat în câteva minute. În timp ce aruncam resturile la coşul de gunoi, am auzit o bufnitură din spatele magazinului şi l-am văzut pe Claude plecând în grabă de la casa de marcat. Alţi clienţi au sărit şi ei, toată lumea se mişca în aceeaşi direcţie, iar eu i-am urmat. Când am văzut scara răsturnată şi silueta lui Callie întinsă pe podea, instinctul a preluat controlul şi am început să împing oamenii să-mi facă loc.

— Lăsaţi-mă să trec! strigam. Sunt doctor!

Claude stătea deja aplecat lângă ea, cu faţa încordată de îngrijorare şi până când am ajuns lângă ea, deja fotografiasem scena, iar informaţiile îmi veneau rapid.

Pacientă întinsă pe o lateralã... nu se mişcă... paloare aproape alb-cenuşie... posibilă hemoragie internă?... sânge în păr, începând să se adune pe podea sub capul ei... braţul contorsionat într-un unghi nenatural sub corp, indicând posibile fracturi la radius şi ulna...

I-am atins uşor carotida, în timp ce mulţimea se înghesuia în jurul ei; l-am auzit vag pe Claude spunându-le oamenilor că o văzuse căzând de pe scară. Avea pulsul neregulat şi slab.

— Toată lumea să se dea în spate! am strigat. Claude... sună la 911!

I-a luat un moment să-şi dea seama că strigam la el.

Claude îşi căuta telefonul în buzunarul din spate, iar eu mi-am îndreptat din nou atenţia asupra lui Callie. Deşi trecuseră ani de zile de când fusesem de serviciu la urgenţă, văzusem numeroase răni la cap, iar sângele care îi curgea din ureche era un semn periculos. Deşi bănuiam un posibil hematom subdural, avea nevoie de o tomografie înainte de a da un diagnostic. Am repoziţionat uşor corpul lui Callie pe spate, încercând să-i ţin gâtul cât mai nemişcat. Avea respiraţia slabă şi erau vizibile fracturi multiple. Braţul deja i se umflase şi începea să se coloreze negru şi violet. Era în continuare inconştientă. Scoţându-mi telefonul din buzunar, am aprins lanterna şi i-am verificat pupilele. Din fericire, s-au dilatat datorită luminii, dar rănile de la cap trebuiau tratate cu precauţie...

L-am auzit pe Claude vorbind la telefon, explicând situaţia cu o voce panicată, după care a tăcut.

— Au zis că ar dura ceva să ajungă o ambulanţă. A fost inundat unul dintre aziluri şi serviciile de urgenţă sunt copleşite. De asemenea, nu sunt siguri dacă ambulanţa poate să ajungă aici, deoarece drumurile sunt foarte proaste.

În faţa ochilor mei, Callie părea să devină din ce în ce mai palidă, încă o complicaţie serioasă. Am observat numeroase vânătăi pe braţul sănătos; majoritatea păreau a fi de câteva zile sau chiar săptămâni. Ridicându-i uşor tricoul, am căutat indicii ale hemoragiei interne, dar, în mod ciudat, nu am găsit niciun semn care să-i explice înrăutăţirea culorii. Trebuia să ajungă la spital cât mai repede. Am luat în calcul posibilităţile, ţinând cont de faptul că, deşi existau riscuri în a o transporta, era mult mai periculos să aştepte o ambulanţă care era posibil să nu mai ajungă niciodată.

— O pot transporta cu SUV-ul meu, dar va trebui să conducă altcineva pentru ca eu să stau cu ea în spate. Ai ceva cu care să o putem transporta? O targă? Un pat? Orice?

— Avem un pat pliant în spate. Sunt pentru corturi şi de-abia ce le-am primit. Este bun?

— Da, am spus. Du-te şi adu-l!

Claude plecă în grabă. În jurul meu, bărbaţii priveau cu gura căscată. Am scos cheile din buzunar şi le-am arătat.

— Am nevoie ca unul dintre voi să conducă SUV-ul meu. Este parcat în partea stânga lângă intrare, o maşină neagră mare. Rabataţi scaunele şi faceţi loc pentru pat. Lăsaţi portbagajul deschis. Am nevoie de voi să mă ajutaţi să o punem pe pat şi să o transportăm la maşină. Are cineva o umbrelă? Vreau să o ferim cât mai bine de ploaie.

Se uitau la mine fără să se mişte, până când Frank se repezi şi luă cheile, apoi se îndreptă grăbit spre uşă. În acelaşi timp, Claude apăru din spate transportând o cutie voluminoasă de carton.

— Daţi-vă la o parte! Am nevoie de spaţiu! strigă el

înainte de a arunca cutia pe podea şi a începe să o desfacă.

— O să fie bine? întrebă el.

— Sper că da, am spus. Ascultă-mă. Am nevoie să suni la primiri urgenţe, la spital. Trebuie să ştie că pacienta are un traumatism cranian sever, posibilă hemoragie internă şi fracturi multiple la radius şi ulna. Poţi face asta?

Până atunci, scosese patul, legat cu chingi groase de plastic şi l-a blocat în poziţia închis.

— Are cineva o foarfecă sau un cuţit? strigă Claude.

— M-ai auzit, Claude? Trebuie să suni la urgenţe. Trebuie să fie pregătiţi să o primească.

— Am înţeles. Trebuie să sun la spital. O să fie bine, nu?

I-am repetat ce trebuia să spună.

— Da, bine. Dădu din cap. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Deocamdată, să avem grijă de ea, bine?

Claude strigă la ceilalţi în timp ce arăta spre pat. Din nou, l-am văzut scoţându-şi telefonul.

— Am nevoie de foarfecă sau un cuţit să tai chingile.

Cineva pe care nu l-am recunoscut făcu un pas în faţă în timp ce scotea un cuţit. Apăsă un buton şi sări lama; nu era doar un cuţit, ci o armă albă, dar cui îi păsa? Claude folosi cuţitul să taie chingile de plastic şi desfăcu patul. Începuse să-i tragă picioarele, dar l-am oprit.

— Va fi prea înalt dacă îi desfaci picioarele. Mută doar patul lângă ea, bine? O să am nevoie de ajutor, să o mutăm încet pe pat şi apoi de şi mai mult ajutor să o transportăm la maşină. Am nevoie de cât mai multe mâini, aşadar apropiaţi-vă.

Oamenii reacţionează diferit în situaţii de viaţă şi de moarte. Am văzut oameni care fac faţă, dar şi alţii care se blochează, dar cei de la Trading Post păreau să se fi adunat suficient pentru a şti ce trebuia făcut. Proprietarul cuţitului întinse patul în poziţia potrivită; alţii s-au aşezat în jurul corpului ei.

— Eu o să-i ţin gâtul cât mai nemişcat, în cazul în care are vreo leziune a coloanei vertebrale. Voi, ceilalţi, vă strecuraţi sub ea. Mă îndoiesc că are o sută de kilograme, aşa că nu va fi grea. Număr până la trei şi când spun să o

ridicaţi, o mişcaţi uşor, încet în timp ce o mutăm pe pat. Totul va dura câteva secunde, bine? A înţeles toată lumea?

I-am privit în ochi pe fiecare în parte şi i-am văzut confirmând că erau pregătiţi.

— După ce o aşezăm pe pat, o ducem la maşină. Nu sunt mânere de care să apucăm, aşa că este cam incomod, dar nu e prea grea şi noi suntem mulţi. În regulă?

Din nou, i-am văzut confirmând din cap.

Am numărat până la trei şi le-am spus să ridice. Eu i-am ţinut gâtul nemişcat şi a fost mutată pe pat fără niciun incident. O clipă mai târziu, am început să o transportăm prin magazin. La uşă, un alt bărbat aştepta cu o umbrelă deschisă, pe care a folosit-o ca să o protejeze pe Callie de ploaie. Portbagajul era deschis.

Din cauza zgomotului ploii, trebuia să strig ca să fiu auzit.

— Am nevoie de cineva care să intre în SUV şi să fie pregătit să apuce patul când îl băgăm în maşină, să nu fie prea mare înghesuială!

Un tânăr în jur de douăzeci de ani a sărit înăuntru între scaunul şoferului şi al pasagerului, orientat spre spatele maşinii. Ca o echipă unită, am introdus încet patul în spate, mai încet decât îmi imaginasem că era posibil. Am urcat şi m-am aşezat lângă ea în genunchi.

— Claude? Poţi conduce?

Claude a sărit la volan, în timp ce altcineva închise portbagajul. Între pat, portbagaj şi scaunele din faţă erau doar câţiva centimetri, iar eu stăteam în genunchi, aplecat, lângă Callie. Era în continuare inconştientă; respiraţia îi era încă superficială. Continua să-i curgă sânge din ureche. I-am verificat din nou pupilele şi încă reacţionau. Mă rugam să ajungem la timp la spital.

— Fă tot posibilul să mergi cât mai uşor posibil, i-am spus lui Claude în timp ce pornea motorul.

O clipă mai târziu, rulam pe drumul inundat de ploaie, dar eu abia observam pe unde mergea maşina. Eram atent la Callie, dorindu-mi să se trezească, să se poată mişca. Braţul ei continua să se umfle. Aş fi vrut să conducă mai repede Claude, dar în aceste condiţii era imposibil. SUV-ul

era zgâlţâit de rafale; uneori, încetinea atât de mult încât de-abia ne târam, în timp ce mergeam prin apa care aproape ajungea la podea şi se izbea de geamuri. Mă rugam să ne aştepte un neurolog la primiri urgenţe şi-mi doream ca spitalul local să fie un centru specializat în traumatisme. Cel mai apropiat – Vidant, în Greenville – era la cel puţin încă o oră distanţă pe vreme bună; astăzi, mă îndoiam că o ambulanţă ar fi putut ajunge acolo. De elicopter nici nu putea fi vorba.

Claude striga la mine, anunţându-mă când trebuia să ocolească ceva sau când făcea vreun viraj, în timp ce continua să întrebe despre Callie. După un timp parcă prea lung, am intrat în parcarea spitalului, îndreptându-ne spre primiri urgenţe. Starea lui Callie părea să se fi deteriorat şi mai mult. I-am strigat un ordin lui Claude.

— Spune-le că vom avea nevoie de o targă şi de multe mâini ca să fie mutată.

Claude sări din maşină şi se repezi înăuntru; aproape instantaneu, apăru o targă, înconjurată de vreo şase asistente şi un medic. Am ieşit şi eu şi le-am relatat tot ce ştiam despre starea ei. Callie a fost mutată pe targă şi apoi transportată, cu medicul şi toate asistentele în jurul ei, apoi a dispărut în interiorul spitalului. Claude şi cu mine i-am urmărit, oprindu-ne în sala de aşteptare. Încă puteam simţi adrenalina inundându-mi corpul. Aveam un sentiment ciudat de disociere, aproape ca şi când aş fi fost observatorul propriei mele vieţi.

În sala de aşteptare, jumătate dintre scaune erau goale. Mai erau o mamă şi doi copii mai mari, un alt mic grup de persoane în vârstă, o doamnă care era în mod clar însărcinată şi un bărbat cu un bandaj improvizat. Era aglomeraţie, dar nu haos, iar Callie speram să primească atenţia de care avea nevoie.

O singură privire către Claude a fost suficientă ca să-mi dau seama cât de tulburat era încă de cele întâmplate.

— Ai făcut o treabă bună să ajungem aici.

— Mulţumesc. Peste încă o oră probabil că nu am mai fi reuşit. Totul este inundat. Crezi că va fi bine?

— Aşa sper.

— Nu crezi că va muri, nu?

— Nu ştiu, i-am răspuns, nedorind să-l mint. Sunt îngrijorat că nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Ăsta nu este niciodată un semn bun.

— Dumnezeule! spuse el. Biata de ea! Când credeam că s-a liniştit şi ea. Mai întâi incendiul şi acum asta.

— Ce incendiu?

— Rulota ei a ars în noiembrie anul trecut, nu mult după Ziua Recunoştinţei. Abia a scăpat şi a pierdut aproape tot, cu excepţia hainelor de pe ea. I-a luat ceva timp să-şi găsească o nouă locuinţă. Când a reuşit, în cele din urmă, i-am dat nişte mobilă veche pe care o aveam în garaj. Cu toate astea, nu a lipsit niciodată de la muncă. Mi-aş fi dorit ca magazinul să-i fi dat o asigurare de sănătate. Crezi că spitalul de aici o poate trata în aceste condiţii? Nu cred că are vreo asigurare.

— Legal, trebuie să aibă grijă de ea. Şi o mulţime de spitale au programe prin care să-i ajute pe cei care nu pot plăti. Nu ştiu cum se procedează aici, dar sunt sigur că vor găsi o cale.

— Sper, spuse el. La naiba! Încă nu-mi vine să cred. Tot revăd scena în minte.

— Şi-a pierdut echilibrul şi a alunecat?

— Nu, spuse el. Asta e partea cea mai ciudată.

— Ce vrei să spui?

— Era pe ultima treaptă a scării, agăţând o altă vestă. Folosea un prelungitor şi se întindea să ajungă la cârlig, apoi... dintr-odată, a închis ochii şi pur şi simplu... *s-a îndoit.* Ca şi când ar fi leşinat.

Mi se activase un semnal de alarmă în timp ce procesam cuvintele lui Claude.

— Vrei să spui că era inconştientă înainte să cadă şi să se lovească la cap?

— Aşa mi s-a părut. Chiar înainte să se întâmple, îmi aduc aminte că o urmăream şi mă gândeam că nu se mai coordona, de parcă şi-ar fi pierdut echilibrul sau ceva de genul. Mai demult, un client a leşinat în magazin şi mi s-a

părut că arăta exact la fel.

Suna credibil şi mă întrebam ce însemna asta. Leşinul putea avea o cauză simplă, precum deshidratarea sau tensiunea arterială scăzută, dar uneori era un semn al unei afecţiuni mai grave. Era considerat ca o urgenţă medicală până când se descoperea cauza. M-am gândit la paloarea ei pronunţată şi dacă avea cumva legătură cu ce se întâmplase.

— Stai puţin! am spus. Trebuie să-l anunţ pe medic despre asta.

M-am îndreptat spre recepţie. Când am ajuns, doamna din spatele biroului mi-a întins un teanc de hârtii.

— Trebuie să o internăm, spuse ea. Faceţi parte din familie?

— Nu, am spus. Nu cred că are pe nimeni din familie în oraş şi nu ştiu prea multe despre ea. Dar lucrează pentru Claude, iar el ar putea completa o parte din documente, am spus.

I-am făcut semn lui Claude să vină, înainte să explic faptul că era posibil să am informaţii suplimentare pentru medic şi i-am cerut o bucată de hârtie. Am scris un bilet, repetând ce-mi spusese Claude şi am privit-o pe doamna din spatele biroului înmânându-i-l unei asistente medicale înainte de a se întoarce la locul ei. Între timp, Claude se aşezase pe scaun şi studia formularele.

— Nu ştiu cât pot să completez din astea, murmură el.

— Completaţi ce puteţi deocamdată, răspunse femeia. Putem afla restul de la ea mai târziu.

Aşa sper, era tot ce puteam gândi.

Claude l-a sunat pe Frank la magazin ca să scoată dosarul ei personal pentru a afla unele informaţii; în timp ce făcea asta, eu stăteam în sala de aşteptare. Încetul cu încetul, adrenalina începea să dispară, lăsându-mă epuizat. În tăcere, continuam să mă gândesc la Callie, sperând să fie bine, însă tulburat de un ciudat şi brusc sentiment că urma să se întâmple ceva critic.

L-am lăsat pe Claude înapoi la magazin, încă luptând cu

furtuna şi mai multe drumuri inundate înainte de a ajunge în cele din urmă acasă. După un tur rapid, am fost plăcut surprins că prelata părea să funcţioneze şi toate scurgerile se opriseră. Întrucât mă udasem din nou, mi-am aruncat hainele în uscător, mi-am pus nişte pantaloni de trening şi mi-am făcut încă un ibric de cafea.

În timp ce se prepara, mi-am pornit laptopul şi am căutat puţin pe site-urile medicale posibile cauze ale leşinului, apoi alte motive care ar fi putut explica paloarea şi vânătăile pe care le avea. Erau prea multe posibilităţi de luat în considerare, unele care chiar îi puteau pune viaţa în pericol, dar nimic nu era concret până nu i se făceau nişte analize. Chiar şi în acel caz, motivul principal de îngrijorare era traumatismul cranian. Speram că i se făcuse o tomografie şi că medicii deja îşi dădeau seama de următorii paşi care trebuiau urmaţi.

Nu că ar fi fost treaba mea. Eram nişte străini şi dacă plecatul ei din maşină mai devreme în acea dimineaţa era vreun indiciu, însemna că aşa voia să rămânem. M-am întrebat din nou de ce faptul că adusesem vorba despre părinţii ei îi provocase o reacţie atât de violentă. Până în acel moment, fusese distantă; abia atunci, Callie intrase în panică.

Cu excepţia...

Mi-am amintit dintr-odată că păruse să intre în panică şi atunci când vorbisem cu ea în timpul prânzului la pârâu. Încercam să-mi amintesc ce anume spusesem atunci şi o supărase, dar nu-mi puteam aminti decât generalităţi şi eram prea obosit să mă mai gândesc la asta.

După ce mi-am turnat o ceaşcă de cafea, am intrat pe câteva site-uri de ştiri şi mi-am verificat e-mailul. Cea mai mare parte erau *junk* şi le-am şters rapid, dar aproape de final, am deschis un e-mail de la Marvin Kerman. Deşi mă aşteptam la un răspuns negativ, am aflat că AJ păstrase bunurile bunicului meu şi urma să mi le trimită. Îmi cerea adresa de expediere şi solicita să renunţ la orice pretenţii legale împotriva clientului său. La mesaj era ataşat un formular pe care îmi cerea să-l semnez. L-am scos la

imprimantă, l-am scanat şi i l-am trimis lui Kerman înapoi prin fax. În funcţie de cât de repede îmi erau trimise bunurile, era posibil să intru în posesia lor cândva în următoarea săptămână.

Făcându-mi-se din nou foame, m-am hotărât să-mi fac un sendviş şi am căutat nişte carne de curcan prin frigider, apoi mi-am luat o felie de pâine din cămară. Ca şi bunicul, în general nu ţineam prea multă mâncare în casă, dar, în timp ce scoteam pâinea, mi-am amintit brusc să arunc toată mâncarea veche de când mă mutasem aici. Şi, ca o cheie care deschide un lacăt, mi s-a declanşat o bănuială puternică în privinţa identităţii persoanei care se strecurase în casa bunicului după moartea lui.

Nu eram absolut sigur, dar simţeam că trebuie să fi fost Callie. Aruncasem un borcan aproape gol de unt de arahide, pe care bunicul nu l-ar fi ţinut în casă, întrucât era alergic la alune, dar era ceva ce Callie mânca în fiecare zi. Claude mai menţionase că fata era aproape obsedată de curăţenie şi, în afară de uşa din spate spartă, casa era într-o ordine aproape perfectă când o verificase Natalie. Aceste aspecte ar fi putut fi considerate coincidenţe, dar, având în vedere prietenia ei cu bunicul şi faptul că nu avea pe nimeni din familie în apropiere, unde altundeva s-ar fi putut adăposti când îi arsese rulota? De asemenea, se explica şi de ce insistase că nu făcuse nimic rău când încercasem să-i vorbesc la prânz; acele negări categorice şi temătoare erau mai logice dacă ea chiar ar fi intrat în casă, ştiind că era vinovată.

Punând totul cap la cap, eram convins, chiar dacă nu aveam dovada absolută, iar în următoarele zile devenisem şi mai sigur că aveam dreptate, dar în continuare eram îngrijorat de starea ei. Apoi, lunea următoare, imediat după şedinţa cu Bowen, am primit o confirmare neaşteptată că într-adevăr Callie fusese în casa bunicului.

O doamnă care se identificase drept Susan Hudson, administrator la departamentul de plăţi al spitalului a telefonat acasă, dorind să vorbească cu bunicul. Am informat-o că a murit, dar că eu eram nepotul lui, şi după

câteva ezitări, mi-a dezvăluit în cele din urmă motivul real al apelului ei.

— Callie, îmi spusese, foloseşte numărul de asigurare socială a bunicii tale.

Capitolul 15

M-am întâlnit cu Susan Hudson în dimineaţa următoare. Era o femeie cam la cincizeci de ani, cu părul negru şi ochii închişi la culoare, care părea să desfăşoare o activitate extrem de dificilă, cu un moral destul de ridicat. Eu m-aş fi simţit oribil să-mi petrec cea mai mare parte a zilei certându-mă la telefon cu companiile de asigurări, vorbind cu pacienţii despre diverse plăţi restante sau anunţând oamenii în legătură cu o procedură sau alta care nu erau acoperite de abonamentele lor de sănătate. Era totuşi prietenoasă şi părea uşurată că venisem, lucru pe care nu-l anticipasem, îndemnându-mă să iau loc pe unul dintre scaunele din faţa biroului ei, i-a telefonat rapid cuiva, anunţând că ajunsesem. La niciun minut după aceea, în birou a intrat un medic.

— Sunt doctorul Adrian Manville, spuse el, întinzându-mi mâna. Sunt medicul-şef al spitalului.

— Doctorul Trevor Benson, am răspuns, întrebându-mă de ce se hotărâse să ni se alăture.

— Sunteţi medic? întrebă el.

— Chirurg ortoped, am spus. Pensionat. Sper că nu am făcut nimic rău transportând-o pe Callie la spital.

— Deloc, răspunse Manville, aşezându-se pe un scaun. Mulţumim că aţi venit astăzi.

— Încă nu prea înţeleg de ce aveţi nevoie de mine aici. L-am privit pe Manville. Sau de ce sunteţi dumneavoastră aici. Credeam că este vorba doar despre numărul de asigurare socială a bunicii mele decedate.

Susan luă un dosar lângă calculatorul ei.

— Nu am ştiut cum să procedăm. Am înţeles că nu faceţi parte din familie, dar noi speram că veţi putea să clarificaţi puţin situaţia.

— Noi?

— Departamentul financiar, spuse ea. Spitalul. Nimeni de

aici nu ştie clar cum trebuie să procedăm.

— Mă tem că nu vă pot ajuta. Nu ştiu nimic. Am întâlnit-o pe Callie doar de câteva ori şi nici măcar nu-i cunosc numele de familie.

— Ei bine, nici noi.

— Poftim?

— Nu are niciun act de identitate şi nu reuşim să aflăm nimic despre ea.

Mi-am îndreptat privirea spre Manville, apoi înapoi spre ea.

— Poate ar trebui să o luăm cu începutul? Spuneţi-mi ce ştiţi.

— Desigur, spuse Susan. După cum am menţionat la telefon, Callie utilizează numărul de asigurare socială a bunicii dumneavoastră. Sincer, am avut noroc să-l găsim. Bunica dumneavoastră a fost aici ca pacient cu mult timp în urmă, înainte ca toate înregistrările să fie introduse în calculator. Încercăm să ne punem la punct, dar este nevoie de timp şi am avut noroc. Aveţi idee cum a intrat pacienta în posesia numărului de asigurare?

— Am o bănuială, dar presupun fie că l-a găsit, fie că i l-a dat bunicul.

Susan îşi aşeză pixul peste dosar.

— De ce i-ar fi dat bunicul dumneavoastră numărul?

— Pentru că a avut întotdeauna o slăbiciune pentru hoinari. Apropo, cred că şi ea...

— Poftim?

— Avea obiceiul să hrănească animalele fără stăpân dacă se întâmpla să intre pe proprietatea lui, am explicat. Poate când a apărut Callie, s-a gândit că şi ea avea nevoie de ajutorul lui.

— Este ilegal să laşi cu bună-ştiinţă pe cineva să folosească numărul de asigurare socială al unei alte persoane.

— Va fi dificil să depuneţi plângere, am spus. După cum am menţionat şi la telefon, bunicul a murit toamna trecută.

Ea studie dosarul şi îşi făcu nişte notiţe înainte de a pune pixul deoparte.

— Este complicat, dar, întrucât tratamentul lui Callie se încadrează într-un program de caritate al spitalului, va trebui să fie sinceră când completează formularele. Sunt nişte cerinţe de raportare şi informaţiile din documente trebuie să fie corecte.

— Aţi încercat să o întrebaţi pe ea?

— Am încercat, spuse ea. La fel şi doctorul Manville şi alţi administratori. Pe lângă medicii care se ocupă de ea. La început, ne-am gândit că era posibil să fi fost confuză în urma traumatismului cranian, dar, când am vorbit cu angajatorul ei, acesta a verificat şi îi dăduse acelaşi număr de asigurare socială atunci când o angajase. Mai mult decât atât, adresa anterioară menţionată în formular nu există. După ce i-am atras atenţia asupra acestor aspecte, a încetat să mai răspundă la întrebări.

Doctorul Manville îşi drese vocea.

— De asemenea, a început să întrebe când poate fi externată şi asta ne îngrijorează, din motive cu totul diferite. Sunteţi sigur că nu ne puteţi spune nimic despre ea?

Am clătinat din cap, gândindu-mă că tot ce auzisem era în concordanţă cu ceea ce ştiam despre Callie.

— O cheamă Callie. Mi-a spus că nu este din New Bern, dar nu am nicio idee unde a locuit înainte. În prezent, locuieşte într-un parc de rulote aproape de casa mea şi lucrează la Slow Jim’s Trading Post.

M-am oprit, privind spre doctorul Manville.

— Dar, de fapt, nu este neapărat vorba despre o problemă de facturare, ci despre altceva, nu? Presupun că luaţi în calcul posibilitatea să fie ceva mai grav, dincolo de traumatismul cranian. Poate pentru că a leşinat înainte de a cădea de pe scară, sau din cauza palorii ei, sau poate din cauza rezultatului unor analize. Sau poate din toate aceste cauze. De aceea sunteţi îngrijoraţi în legătură cu ea şi cu faptul că insistă să fie externată.

Am formulat toate acestea ca o afirmaţie, nu ca o întrebare, iar Manville se foi uşor pe scaunul său.

— După cum ştiţi, sunt anumite prevederi referitoare la

confidenţialitatea informaţiilor de natură medicală, explică Manville. Nu putem dezvălui informaţii medicale despre un pacient fără acordul lui.

Era adevărat, dar puteam afirma, după expresia lui în timp ce vorbea, că presupunerea mea era corectă.

Susan îşi drese vocea.

— Speram să vorbiţi cu ea, măcar să rămână în spital suficient cât să primească îngrijirile de care are nevoie. Şi să putem completa dosarul cu informaţii exacte, astfel încât să nu existe nicio obligaţie financiară pentru care ar putea fi trasă la răspundere.

— Nu ar fi unul dintre dumneavoastră mai potrivit să facă acest lucru?

— Am încercat tot posibilul, dar ea tot insistă să fie externată, spuse Susan. Spune că se simte bine.

— Ar trebui să vorbiţi cu Claude, am spus. Callie este angajata lui şi o cunoaşte mult mai bine decât mine.

— A venit ieri aici, spuse Susan. A completat iniţial formularele şi şi-a lăsat datele de contact, aşa că l-am contactat. Nu a avut niciun succes – nu i-a răspuns nici lui la întrebări – aşa că ne-a sugerat să vă întrebăm pe dumneavoastră. A spus că, întrucât se înţelegea bine cu bunicul dumneavoastră, aţi putea să o faceţi să vorbească.

În mod evident, Claude habar nu avea că ea, practic, strigase la mine chiar în ziua în care leşinase.

— Am mari îndoieli că va fi dispusă să-mi vorbească.

— Aţi putea încerca măcar? spuse Manville. Este important din punct de vedere medical. De dragul lui Callie. Înţelegem că nu aveţi nicio obligaţie să o ajutaţi, dar...

După ce s-a oprit, s-au scurs câteva secunde până când, în sfârşit, am încuviinţat din cap. Bunicul ar fi vrut să o ajut, orice ar fi însemnat asta. Pentru că fusese importantă pentru el, ar fi vrut ca şi eu să o tratez la fel.

— Nu pot promite că va fi cooperantă, dar aş fi bucuros să vorbesc cu ea.

— Mulţumim.

— Totuşi, am o condiţie.

— Da?

— Îmi puteţi da un formular HIPAA? Să pot vedea informaţiile despre cazul ei şi să discut cu medicii care o tratează?

— Da, dar tot trebuie să o convingeţi să îl semneze.

— Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de asta.

Susan scoase un formular HIPAA şi, după ce am împrumutat un pix, am pornit spre salonul lui Callie, la etajul al treilea.

Spitalul, ca orice spital, îmi transmitea un sentiment de déjà-vu. Imediat ce am ieşit din lift, am văzut aceleaşi lumini fluorescente, aceeaşi pardoseală cu dale de gresie, aceiaşi pereţi albi care îmi aminteau de rezidenţiatul meu în Pensacola şi chiar de Kandahar. Am urmat un semn care indica numerele saloanelor şi am cotit pe un hol în timp ce mă gândeam cum să o abordez pe Callie. Nu aveam nicio îndoială că atât Susan, cât şi Claude încercaseră varianta prietenească, *suntem aici să te ajutăm;* în timp ce Manville şi ceilalţi medici probabil că înclinaseră spre stilul de comunicare *noi suntem profesioniştii şi ar trebui să ne asculţi.* Şi totuşi, Callie încă insista să fie externată, în ciuda afecţiunii pe care o avea. Dar de ce?

Pentru că era furioasă că îi îngrădeau libertatea?

Posibil, m-am gândit. Mai plauzibilă era ideea că se temea şi probabil era fugară. Poate se ascundea de familia ei, de vreun iubit sau de lege, dar cu siguranţă ceva era. Bănuiam că, imediat ce ar fi ieşit din spital, ar fi dispărut în câteva ore. Ar fi pornit la drum şi ar fi luat-o de la capăt în altă parte. Era posibil să folosească din nou numărul de asigurare socială al bunicii mele. Nu mă interesa dacă ar fi făcut-o sau nu, deşi nu aveam nicio îndoială că ar fi avut din nou probleme. Eram mai îngrijorat că ar fi ajuns într-un alt spital, poate prea târziu pentru a putea primi ajutor, dacă starea ei era atât de gravă cum îmi sugerase expresia doctorului Manville. În acelaşi timp, era suficient de mare pentru a lua propriile decizii...

Sau nu?

Avea cu adevărat vârsta necesară pentru a fi pe cont

propriu? Sau era minoră şi fugise de acasă?

Am trecut pe lângă camera asistentelor medicale, îndreptându-mă spre salonul lui Callie. Am avut o scurtă ezitare, după care am intrat hotărât. La televizor era un talk-show, iar sonorul era dat încet. Callie era întinsă pe pat, cu braţul în ghips şi cu capul bandajat; bănuiam că i se făcuse o craniotomie pentru a-i drena un hematom subdural. Era conectată la un monitor şi funcţiile ei vitale păreau în regulă. Văzându-mă, îşi întoarse privirea în altă parte, uitându-se din nou la televizor. Am aşteptat să vorbească, dar nu a spus nimic.

M-am îndreptat spre fereastră şi m-am uitat la privelişte, remarcând maşinile din parcare şi cerul foarte înnorat. Deşi ploaia se oprise în sfârşit în ziua precedentă, vremea era mohorâtă, prognoza anunţând că urma să mai plouă. După o clipă, m-am îndepărtat de fereastră şi m-am aşezat pe un scaun aproape de pat. Callie continua să mă ignore, aşa că m-am gândit să o tratez ca pe orice alt pacient şi am abordat-o direct.

— Bună, Callie, am spus. Mi s-a spus că nu ai răspuns la nişte întrebări importante şi că vrei să pleci din spital. Aşa este?

Îşi strângea buzele foarte tare, dar nu dădea nici un alt semn că mă auzise.

— Cei de aici îţi vor binele şi nu este o idee bună să ignori ceea ce îţi spun. Presupun că, pe lângă braţul rupt, ai avut şi nişte lichid în jurul creierului, ceea ce înseamnă că a trebuit drenat. Cum te simţi acum?

Ea clipi, dar nu spuse nimic.

— Ai căzut destul de urât. Nu ştiu dacă ştii, dar eu te-am adus la spital. Îţi aminteşti ceva în legătură cu asta? Mi s-a spus că este posibil să fi leşinat înainte.

Până la urmă, s-a întors spre mine, dar a ignorat întrebarea mea.

— Când pot să plec de aici?

— Este nevoie de timp pentru a te vindeca, am spus. Şi rănile de la cap nu trebuie niciodată neglijate.

— Doctorul a spus că trebuie să stau doar două zile. Stau

de mai mult timp aici.

Asta era înainte să ştie cât de bolnavă eşti.

— Te-ai gândit să răspunzi la întrebările lor?

— Am răspuns.

Vocea ei era agresivă.

— Nu la toate. Şi nu ai spus adevărul.

Ochii i se îngustau.

— Pleacă de aici. Nu vreau să vorbesc cu tine.

Am continuat să o privesc drept în ochi. Având o bănuială, am întrebat:

— Ţi-au făcut deja o biopsie a măduvei osoase?

Şi-a dus din reflex una dintre mâini spre şold. Era cel mai obişnuit loc pentru prelevarea unei biopsii a măduvei osoase, aşa că am luat-o ca pe o confirmare, chiar dacă nu a răspuns. Dacă primise rezultatul era o altă întrebare, dar nu una la care aveam nevoie să răspundă chiar atunci. Pe noptieră era o revistă pe care am luat-o. Am aşezat formularul deasupra împreună cu pixul şi i l-am întins, aşezându-l lângă ea pe pat.

— O să am nevoie să semnezi acest formular, am spus. E un formular HIPAA şi îmi dă dreptul să vorbesc cu medicii tăi, să-ţi văd rezultatele analizelor şi să discut cazul tău. Poţi să mă consideri avocatul tău dacă vrei. Mă crezi sau nu, sunt aici să te ajut.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Nu ai de unde să ştii. Pot să răspund la întrebări, să-ţi explic diagnosticul, să discut opţiunile de tratament cu medicii tăi. Tu trebuie să fii sinceră şi să răspunzi la întrebările lor. Şi, deocamdată, trebuie să rămâi aici.

— Nu-mi poţi spune ce să fac.

— Ba cred că pot.

M-am lăsat pe spate, păstrând un ton colocvial.

— Dacă părăseşti spitalul, se va întâmpla unul dintre aceste două lucruri. Fie vei ajunge într-un alt spital, fie la închisoare.

— Am căzut! se răsti ea. Şi nu am cerut eu să vin aici – tu m-ai târât aici. Le-aş fi spus că nu pot plăti.

— Nu este vorba despre factură, am spus. Foloseşti

numărul de asigurare socială a bunicii mele decedate, am spus. Este o infracţiune federală. De asemenea, mi-ai spart uşa din spate, să poţi sta în casa mea după ce ţi-a ars rulota. Asta este intrare prin efracţie, precum şi încălcarea proprietăţii. Chiar le-aş putea spune că eşti minoră şi fugară. Am făcut o pauză. Bineînţeles, asta dacă nu-mi accepţi propunerea.

Sincer, habar n-aveam dacă poliţia chiar ar fi fost interesată de vreunul dintre aceste aspecte, cu excepţia faptului că era o posibilă fugară şi nu eram sigur nici în legătură cu asta. Dar dacă abordarea *amicală* sau *îngrijorarea din punct de vedere profesional* nu reuşise să o facă să coopereze, atunci poate că funcţiona să fie ameninţată. Mi-am scos telefonul mobil din buzunar, asigurându-mă că îl văzuse.

— Voi telefona la poliţie de aici, am spus. Poţi asculta dacă vrei.

Începând să se uite din nou pe televizor, am continuat:

— Nu a fost prea greu să-mi dau seama. Singurul lucru de care nu sunt sigur este cum l-ai cunoscut pe bunicul. Treceai pe lângă casă târziu, într-o noapte? Poate că ploua sau erai, pur şi simplu, obosită şi ai observat hambarul? Te-ai strecurat acolo, ai văzut patul – cel pe care l-am văzut şi eu – şi ai rămas peste noapte. Poate ai stat câteva nopţi, dar presupun că te-a găsit bunicul, până la urmă. Dar în loc să te alunge odată ce te-a găsit, probabil că ţi-a dat ceva de mâncare. Poate chiar te-a lăsat să stai o noapte sau două în camera de oaspeţi. El era genul ăsta de om. După aceea, ai început să ai încredere în el. Dar ai găsit cardul pentru asigurare socială într-o cutie de sub pat. După ce l-ai ajutat cu mierea, i-a sugerat lui Claude să te angajeze, iar tu ai folosit numărul de asigurare socială al bunicii mele. După aceea, el a murit. Când locuinţa ta a ars, ai intrat în casă prin uşa din spate şi ai rămas acolo până când ai reuşit să închiriezi o altă rulotă. Ai mâncat sendvişuri cu unt de arahide şi jeleu şi mere cât ai stat acolo. Ai menţinut curăţenia şi ai folosit lumânări pentru că nu era energie electrică. Am ghicit?

Deşi nu a răspuns, felul în care mă privea cu ochii mari îmi confirma că aveam dreptate în mare parte.

— Ştiu şi la ce te gândeşti acum – că vei fugi din spital de îndată ce voi pleca eu de aici. În starea ta, nu cred că vei ajunge prea departe. Mai ales că le voi anunţa pe asistente ce intenţionezi să faci şi voi aştepta la parter să sosească poliţia.

Am făcut o pauză, lăsând-o să proceseze tot ce spusesem înainte de a mă apleca şi de a-i întinde formularul.

— Cealaltă variantă este să semnezi acest formular, să fii mai cooperantă cu cei de aici şi să îţi dai acordul să rămâi în spital până când vei fi mai bine. Dacă faci aceste lucruri, nu voi suna la poliţie.

Văzând că nu ia formularul, am ridicat telefonul.

— Îmi pierd răbdarea, am spus, fixând-o cu o privire care demonstra seriozitatea celor spuse.

În cele din urmă, cu reticenţă, luă formularul şi semnă în partea de jos.

— Nu am furat numărul de asigurare socială a bunicii tale, spuse ea, punând stiloul jos. Mi l-a dat el.

„Poate”, m-am gândit. „Poate nu.”

— De unde eşti, Callie?

— Florida, răspuns ea, aproape prea repede.

De oriunde ar fi fost, nu era din Florida.

— Câţi ani ai?

— Nouăsprezece.

„În niciun caz”, m-am gândit. Mi-am amintit cum reacţionase când am întrebat-o despre părinţii ei.

— Este cineva din familie pe care vrei să-l contactez?

Se întoarse cu spatele.

— Nu, spuse ea, nu e nimeni.

Din nou, nu am crezut-o.

Am adus formularul HIPAA semnat la camera asistentelor medicale, care au promis să-l adauge la dosarul medical al lui Callie. Am aflat numele celorlalţi doctori care se ocupau de ea – unul dintre ei era medic oncolog, ceea ce mă

îngrijora şi mai mult – şi când erau de serviciu. Le-am transmis că mă voi întoarce la spital mai târziu pentru a vorbi cu oncologul, dacă era disponibil. După aceea, m-am întors în camera lui Callie şi am stat cu ea o vreme. Am întrebat-o despre cărţile şi filmele preferate, încercând să fac puţină conversaţie, dar ea nu voia să aibă niciun fel de interacţiune cu mine şi, în cele din urmă, am plecat.

Între timp, norii începuseră din nou să se descarce şi mi-am făcut drum spre SUV printre picături. Ajungând înapoi acasă, mi-am pregătit un prânz întârziat, am citit despre biopsiile şi transplanturile de măduvă osoasă şi apoi, ca să-mi treacă timpul, i-am telefonat constructorului pe care îl angajasem. I-am spus că voiam să înceapă lucrările la acoperiş imediat după ce mă mutam în Baltimore, ceea ce speram să-i ofere suficient timp să facă pregătirile necesare. Prelata, până la urmă, ar fi rezistat până atunci.

M-am gândit la minciunile pe care mi le spusese Callie, în special la ultima. Trebuia să fie cineva în viaţa ei. Bănuiam că măcar unul, dacă nu ambii părinţi erau încă în viaţă, dar, chiar şi dacă nu voia să ia legătura cu ei, nu era nimeni altcineva? Fraţi sau surori, mătuşi sau unchi, bunici? Poate un profesor preferat sau prieten? *Oricine.* Când oamenii ajung la spital, aproape întotdeauna îşi doresc sprijin din partea celor dragi; atunci când se confruntă cu o situaţie care le poate pune viaţa în pericol, această dorinţă devine aproape universală. Era ceva firesc în natura umană, ceea ce mă făcea să cred că se întâmplase ceva îngrozitor care o determinase să-i renege.

Era posibil, desigur, să aibă o relaţie îngrozitoare, chiar abuzivă. În acest caz, puteam să înţeleg reticenţa ei de a-i vedea sau de a le vorbi, dar, în funcţie de ce aş fi aflat de la oncolog, era posibil să-şi pună viaţa în pericol dacă nu-i aducea aici, indiferent despre ce era vorba.

Orele s-au scurs greu de-a lungul întregii zile, dar până la urmă s-a făcut timpul să mă întorc la spital. Am trecut pe la Trading Post pentru o cafea şi am discutat puţin cu Claude. Ca şi mine, nu avea nicio idee despre ce se întâmpla cu Callie sau de ce nu răspundea la întrebări. Nu a menţionat

nimic despre numărul fals de asigurare socială pe care îl folosea Callie şi mă întrebam dacă i se spusese despre asta, dar am presupus că nu.

Mai târziu, în timp ce intram pe uşa spitalului, mi-am dat seama de altceva: de când căzuse Callie de pe scară, nu-mi mai tremurau mâinile şi nici nu mă simţeam pe marginea prăpastiei. Nu mai aveam probleme cu somnul şi chiar simţeam că redevin eu cel de dinainte. Părea că, încercând să o salvez pe Callie, cumva reuşisem să mă salvez pe mine.

Ajunsesem înainte de schimbarea turei şi m-am pregătit să aştept. Cei mai mulţi dintre medici aveau cabinete în oraş şi nu veneau la spital decât după ce pleca ultimul pacient. Asistentele de serviciu mi-au descris-o pe doctoriţa Mollie Nobles, medicul oncolog al lui Callie, ca având părul blond tuns bob şi ochii albaştri, ceea ce o făcea aproape imposibil de ratat. Neurologul, mi s-a spus, era posibil să apară sau nu, întrucât deja trecuse pe la Callie mai devreme, de dimineaţă.

M-am aşezat pe un scaun în holul de lângă lift, la etajul unde era Callie, privind oamenii care treceau pe lângă mine în ambele direcţii, în timp ce remarcam eficienţa tăcută a asistentelor medicale care ieşeau şi intrau grăbite în saloane. Întotdeauna am fost de părere că asistentele medicale erau subestimate. A trecut o jumătate de oră, apoi o oră, dar după câţiva ani în care nu am făcut mare lucru, devenisem bun la aşteptat. Unul câte unul, medicii au început să iasă din lift, dar primii patru nu erau cei pe care îi căutam. Fiind un detectiv excelent, am observat că toţi erau bărbaţi.

Blonda cu ochii albaştri şi cu tunsoare bob a sosit câteva minute mai târziu, părând grăbită când a ieşit din lift şi ţinând nişte dosare în mână.

— Doamna doctor Nobles? am întrebat ridicându-mă de pe scaun. Ea se întoarse.

— Da?

— Speram să putem vorbi despre Callie.

M-am prezentat, precizând că exista un formular HIPAA la dosar.

— Ştiu că sunteţi ocupată şi probabil aveţi foarte mulţi pacienţi de vizitat, dar permiteţi-mi să vă răpesc câteva minute.

— Sunteţi însoţitorul lui Callie?

— Un fel de, am spus. Momentan, oricum.

— Cât de bine o cunoaşteţi?

— Nu prea bine. Am petrecut ceva timp cu ea în această după-amiază, dar nu fac parte familie. Nu sunt sigur că mă consideră nici măcar prieten. Dar este important să vă vorbesc despre starea ei.

— Cine sunteţi?

I-am explicat relaţia mea cu Callie, adăugând că sunt şi medic şi că avusesem aceeaşi discuţie şi cu doctorul Manville.

Când am terminat, s-a uitat pe hol, spre camera lui Callie, apoi din nou spre mine.

— Da, spuse ea în cele din urmă. Bine. Spuneţi că formularul este în dosar?

Când am confirmat din cap, ea continuă:

— Va trebui să verific asta, dar vreţi să ne întâlnim în camera ei peste câteva minute?

— Putem vorbi într-un loc mai retras?

Se uită la ceas şi făcu un calcul mental rapid.

— În regulă. Dar nu pot sta prea mult. Am programul foarte încărcat în seara asta, spuse ea. Să mergem în sala de aşteptare.

După ce a verificat computerul din camera asistentelor, am coborât cu liftul în sala de aşteptare şi am găsit loc la o măsuţă.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă ea.

— Mă întrebam dacă aveţi rezultatele de la biopsia de măduvă osoasă.

— Dacă nu o cunoaşteţi atât de bine, de unde ştiţi că i s-a făcut o biopsie de măduvă osoasă? Şi de ce v-a dat voie să vorbiţi cu mine, în primul rând?

— Am şantajat-o.

— Poftim?

— Am amenințat că sun la poliție. Este o poveste lungă, dar sper că va rămâne până când se va simți mai bine. Și, deocamdată, puteți vorbi cu mine.

— Faptul că ați șantajat-o ar putea să invalideze formularul.

— Sau s-ar putea să nu. Nu sunt avocat. Totuși, formularul este în dosarul ei, așadar totul este legal.

Deși nu părea convinsă, în cele din urmă clătină din cap.

— Sincer, s-ar putea ca discuția cu dumneavoastră să ușureze lucrurile. Până acum, a fost o pacientă dificilă și nu știu sigur cum ar trebui să procedăm.

— În ce sens?

— Am impresia că nimic din ce mi-a spus nu este adevărat.

„Asta cred și eu”, m-am gândit.

— Cu asta nu vă pot ajuta. Eram mai interesat de starea ei din punct de vedere medical.

— Ce vreți să știți?

— Îmi puteți face un rezumat al cazului ei? Doar informațiile esențiale.

— Pentru o parte dintre acestea, va trebui să vorbiți cu neurologul sau ortopedul.

— O voi face, dacă va fi nevoie, am spus.

Ea dădu din cap.

— După cum știți, a ajuns la spital cu un traumatism cranian și fracturi multiple la braț. Tomografia la cap a indicat un hematom subdural. Și-a pierdut și și-a recăpătat cunoștința și am ținut-o sub supraveghere atentă în timp ce așteptam să se oprească furtuna. Spitalul de aici nu efectuează în mod normal operații la cap, așa că transferăm pacienții care au nevoie de astfel de intervenții. Dar elicopterele nu puteau zbura, drumurile erau încă inundate și exista riscul să i se înrăutățească starea dacă ar fi fost transportată. Între timp, lichidul continua să se acumuleze, iar situația ei se înrăutățea constant. Am luat decizia în cele din urmă să efectuăm craniotomia la spitalul nostru și, din fericire, a reușit să ajungă un neurochirurg din

Vidant, în ciuda furtunii. Operaţia a decurs bine. Confuzia şi ameţelile lui Callie au dispărut aproape imediat şi de atunci şi-a recăpătat cunoştinţa. Nu mai vorbeşte incoerent şi şi-a recăpătat total funcţia motorie.

— Părea foarte bine când am vorbit cu ea.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru ieri. Dar ar trebui să vorbiţi cu neurologul dacă aveţi nevoie de mai multe informaţii despre acestea aspecte. Mi-a dat impresia că este destul de încrezător în ceea ce priveşte recuperarea ei.

— Dar braţul?

— Ortopedul a reuşit, în sfârşit, să se ocupe de asta duminică şi se pare că a fost o problemă destul de complicată şi a durat mai mult decât se anticipase. Şi el a spus că a decurs totul bine şi este încrezător. Totuşi, va trebui să-l întrebaţi mai multe pe el.

— Şi? am întrebat când s-a oprit din explicaţii.

— După cum vă puteţi imagina, au fost foarte mulţi medici de diverse specialităţi implicaţi în îngrijirea ei. Urgenţă, neurologie, ortopedie şi acum oncologie.

— Când aţi fost cooptată?

— Duminică seara, spuse ea. Înainte de a fi tratată pentru traumatisme, i s-au făcut testele obişnuite şi de acolo s-au observat nişte probleme la sânge. Avea numărul de globule roşii, globule albe şi trombocite scăzut şi avea nevoie de o transfuzie. Deoarece nu am descoperit nicio hemoragie internă, ne-am îngrijorat că ar fi putut avea leucemie. Şi atunci mi s-a cerut părerea.

— Ceea ce explică biopsia de măduvă osoasă.

— Au fost câteva zile foarte agitate, cu toţi medicii şi procedurile şi am petrecut cu toţii ceva timp cu ea. Dar asta este cealaltă problemă.

— De ce este?

— Pentru că ne-a spus poveşti diferite, spuse doctoriţa Nobles, şi nu ştim care e adevărul. Pentru început, a spus că are nouăsprezece ani, dar nu cred asta absolut deloc. Pare să aibă cincisprezece sau şaisprezece ani. De asemenea, mi-a spus că i-au murit părinţii într-un accident de maşină anul trecut, că nu mai are nicio rudă şi este pe

cont propriu de atunci. Pe de altă parte, i-a spus ortopedului că au murit într-un incendiu. Nu se potrivesc versiunile.

— Poate că era confuză.

— La început poate, dar nu duminică. Era bine – putea spune numele preşedintelui ţării, ştia în ce zi a săptămânii suntem şi alte lucruri. În timpul acelei runde de întrebări, a menţionat şi că e din Tallahassee.

— Mie mi-a spus că este din Florida.

— *Eu* sunt din Tallahassee, sublinie doctoriţa Nobles. Am crescut acolo, m-am dus în Florida şi am locuit cea mai mare parte din viaţă. Când am întrebat-o ce liceu a făcut – aşa, de dragul discuţiei, ştiţi – a spus George Washington High. Nu am auzit niciodată de el, aşa că am verificat pe telefon şi mi-am dat seama nu există. Am întrebat-o despre încă alte două locuri – Grădinile Alfred Maclay sau Rezervaţia Naturală St. Marks – şi, deşi a reacţionat ca şi când ar fi auzit de ele, mi-am putut da seama că nu era aşa. Drept pentru care am întrebat-o dacă într-adevăr este din Tallahassee şi, după aceea, a încetat să-mi mai răspundă la întrebări. Totuşi, trebuie să ştiu dacă are familie şi nu-mi spune nimic. Dar va avea nevoie de un transplant cât mai repede sau nu se va mai putea face nimic pentru ea. Trebuie să-i găsim familia.

— Cât de grav este stadiul leucemiei?

— Îmi pare rău, spuse ea, clătinând repede din cap. Nu m-am exprimat clar. Callie nu are leucemie. Biopsia arată că are anemie aplastică.

— Este mai bine sau mai rău decât leucemie?

— Ce mi-e una, ce mi-e cealaltă. Practic, anemia aplastică înseamnă că nu produce suficiente celule sanguine noi şi, în cazul ei, boala este foarte avansată, aşa că este într-o situaţie critică. Dar, să recapitulăm. Cât de multe ştiţi despre transplanturile de măduvă?

— Nu la fel de mult ca dumneavoastră, sunt sigur.

Ea zâmbi.

— Poate fi un proces dificil să găseşti un donator adecvat, dar, în principiu, în prima etapă, încercăm să

găsim donatori cu antigeni leucocitari umani compatibili, adică HLA-uri[11]. Există şase antigeni majori şi, în cazul celor mai compatibili donatori, se potrivesc toţi cei şase. Cinci înseamnă compatibilitate mai puţin bună, la patru există o posibilitate, dar este mai riscant şi aşa mai departe. Oricum, după ce am aflat rezultatele biopsiei, am introdus HLA-urile lui Callie pe lista donatorilor de măduvă şi cele mai bune variante pe care le avem acum sunt câţiva de trei. Are nevoie de un donator mai bun, ceea ce înseamnă de obicei un membru al familiei.

— Callie ştie?

— Nu, spuse ea. Rezultatele au venit mai devreme în această după-amiază. Totuşi, ştie că este posibil să fie nevoie de un transplant. După ce plec de aici, îi voi comunica rezultatele şi sper că îmi va spune ceva despre familia ei. Adică... nu se poate să nu aibă nicio rudă. Este prea tânără să nu aibă pe cineva, nu?

Deşi eram de acord cu ea, mi-am amintit de experienţa anterioară cu Callie.

— Şi dacă nu vă spune nimic? Sau neagă din nou existenţa oricărei rude?

— Atunci, tot ce putem face este să ne rugăm să apară un alt donator.

— Cât timp are?

— Greu de spus cu certitudine. Există medicamente şi o putem ţine în viaţă cu transfuzii, dar va trebui să continue tratamentul şi să îl respecte. Nu are asigurare pentru acest tip de tratament de lungă durată. Are nevoie de un transplant. Şi trebuie să fie şi sinceră, pentru a putea fi transferată la spitalul Vidant din Greenville. Nu o vor accepta dacă se comportă aşa.

— De ce trebuie să fie transferată?

— Noi nu facem iradieri la acest spital, spuse ea, dar nu este nicio problemă. Am luat deja legătura cu Felicia Watkins, un oncolog de la Vidant, care studiază dosarul lui Callie. Am mai lucrat cu ea înainte şi este grozavă. Dacă găsim un donator, Callie va fi pe mâini excelente.

[11] Human Leukocyte Antigen – Antigen leucocitar uman.

— Bine de ştiut. Anunţaţi-mă ce spune Callie.

— Veţi fi prin apropiere?

— Da, am spus. O să fiu aici.

Doctoriţa Nobles şi-a notat numărul meu de telefon şi mi-a spus că mă va contacta în scurt timp. Am decis să aştept în sala de mese, unde mi-am comandat o ceaşcă de cafea, preocupat de Callie.

Câţi ani avea? De unde era? Ce fel de relaţie avusese cu bunicul şi de ce o primise în casă? Mai mult decât atât, părinţii ei erau în viaţă? Mai avea fraţi? Şi de ce ori minţea, ori devenea necooperantă, din moment ce familia ei era singura cale de a-şi salva viaţa?

Desigur, nu ştia încă rezultatele biopsiei şi că nu existau donatori prea compatibili pe listă. În acest punct, era încăpăţânată întrucât credea că se va face bine, dar, dacă păstra tăcerea, atunci ce se întâmpla?

„Ce ar putea fi mai rău decât să moară?”

Întrucât nu găseam niciun răspuns, am schimbat întrebarea din perspectiva lui Callie, cu o uşoară variaţie. „Mai bine mor decât să trăiesc cu...”

Erau mai multe posibilităţi pentru această opţiune. *Tatăl meu sau părinţii mei. Unchiul meu abuziv* şi lista putea continua, astfel încât să explice reticenţa ei.

Dar... într-adevăr o explica?

Chiar dacă nu împlinise nouăsprezece ani şi era încă minoră într-o situaţie de abuz, ştia că putea merge la un judecător şi să facă cerere de emancipare? Era pe cont propriu deja de aproape un an, avea un loc de muncă, avea unde să locuiască, îşi plătea datoriile. Era mai adaptată social decât mulţi dintre adulţi. Nu trebuia să locuiască împreună cu cineva, mă gândeam.

Nereuşind să găsesc un răspuns, mi-am terminat cafeaua, apoi m-am întors la casă şi mi-am cumpărat un măr. În timp ce îl mâncam, am luat o pauză de la gândit şi am privit oamenii din sala de mese care veneau şi plecau. În cele din urmă, am primit un mesaj de la doctoriţa Nobles care mă întreba dacă mai eram la spital. Când i-am răspuns

că eram în sala de mese, mi-a spus să o aştept că va ajunge în câteva minute.

Stând în tăcere, mi-am dat seama brusc că ştiam o parte din răspunsul la întrebarea mea anterioară reformulată. Totuşi, nu-l ştiam în întregime – sau cauza – şi mă făcea să mă simt ca şi când mă aflam într-un curent puternic, care mă ducea spre o destinaţie necunoscută.

Doctoriţa Nobles mi s-a alăturat la masă câteva minute mai târziu.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— I-am explicat rezultatele şi realitatea situaţiei şi toate opţiunile pe care le are din punct de vedere medical, spuse ea, părând obosită. Tot – riscurile, ce presupune procedura. Tot. De asemenea, am întrebat-o şi unde şi când au murit părinţii ei, astfel încât să pot căuta alte rude şi din nou a devenit foarte agitată, ca şi când ar fi ştiut că a fost prinsă cu minciuna. A insistat din nou că e destul de mare pentru a lua propriile decizii şi, cu cât insistam mai mult, cu atât devenea mai categorică în hotărârea de a aştepta un donator mai bun pe listă. Sper să aveţi mai mult noroc.

— Dacă nu v-a spus dumneavoastră, de ce credeţi că mi-ar spune mie?

— Nu ştiu, răspunse doctoriţa Nobles, masându-şi templele. Poate o puteţi şantaja din nou.

Orele de vizită aproape se încheiaseră când am ajuns la Callie în cameră. De data aceasta, uşa era deschisă, televizorul încă pornit, iar Callie se uita concentrată spre ecran. Era previzibilă.

M-am aşezat din nou pe scaun şi m-am aplecat, împreunându-mi mâinile. M-am hotărât să intru, cu armele încărcate, să risc.

— Aşadar, am spus, eşti o mincinoasă. Părinţii tăi *sunt* în viaţă.

Ea tresări înainte de a se întoarce spre mine şi mi-am dat seama că aveam dreptate.

— Pleacă de aici!

— Ar fi trebuit să ghicesc, am spus ignorând-o. Oricine încalcă legea, aşa cum ai făcut tu, nu este, de obicei, o persoană cinstită, de la început. Dar de ce să minţi că ţi-au murit părinţii? De ce să minţi când mi-ai spus că nu e nicio persoană pe care să o contactez?

Ştiind că nu va răspunde, am continuat:

— M-am gândit la posibilele motive pentru care i-ai spus medicului tău că au murit, dar niciunul nu are sens pentru mine. Chiar dacă tata ar fi fost cel mai groaznic om din lume, tot mi-aş fi dorit să fie testat pentru a se stabili dacă m-ar fi putut salva. Doar pentru a mă putea asigura că voi fi în viaţă şi sănătos să-l pot scuipa în faţă după aceea. Dar, dacă nu ar fi un om îngrozitor, cum crezi că s-ar simţi dacă ai muri şi ar afla că te-ar fi putut ajuta?

Nu a spus nimic.

— Şi mama ta? Este şi ea un monstru? Dacă da, de ce să te sacrifici tu? Nu asta i-ar oferi exact ceea ce vrea? Dar dacă nu este atât de rea, atunci nu crezi că i-ar păsa dacă ai trăi sau ai muri?

Ea nu făcea altceva decât să clipească, aşa că am continuat cu supoziţiile.

— Şi să vorbim despre fraţii şi surorile tale. Ce zici de ei? Nu crezi că s-ar putea simţi vinovaţi? Dacă vreunul dintre ei te-ar fi putut salva?

— Nu le pasă, insistă ea, cu vocea răguşită ca un mormăit.

„Bingo. Avea fraţi, ceea ce făcea ca răspunsul ei să fie mult mai interesant.”

— Şi tu? Îţi pasă dacă trăieşti sau mori?

— Nu voi muri.

— Ai nevoie de un transplant de măduvă.

— Ştiu. Mi-a spus doctoriţa Nobles.

— Ai întrebări în legătură cu asta?

— Nu.

— Aşadar, înţelegi că, dacă nu găsesc un donator compatibil cât mai repede, s-ar putea să nu mai poată face nimic ca să te salveze.

— Vor găsi un donator.

— Şi dacă nu? Ce se întâmplă atunci?

De data aceasta, nu răspunse.

— Ştiu că eşti speriată, am spus, înmuindu-mă. Dar, indiferent ce s-a întâmplat cu familia ta, nu merită să mori. Dar despre asta este vorba, nu-i aşa? Mai degrabă ai muri decât să trăieşti cu... *tine însăţi.* Pentru ceva ce *tu* ai făcut.

I-am ascultat respiraţia, apoi am continuat:

— Oricare ar fi motivul, nu poate fi atât de rău. Sunt sigur că nu vor să mori.

Ochii ei începură să sclipească.

— Sau ce zici de asta? Dacă nu vrei să-i vezi, sunt sigur că spitalul poate aranja să nu fie nevoie de asta. Trebuie doar să fie testaţi şi nu trebuie să vină aici pentru asta. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui cum îi pot contacta.

A rămas tăcută, cu genunchii ghemuiţi la piept şi, în acel moment, i-am observat privirea de animal rătăcit pe care probabil o văzuse şi bunicul atunci când a găsit-o în hambar.

— Nu am să te las să mori, am spus.

În mod ciudat, mi-am dat seama că vorbeam serios. Dar Callie, pur şi simplu, s-a întors cu spatele.

Din câte mi-am putut da seama, aveam doar două opţiuni să o ajut pe Callie: puteam implica poliţia sau puteam încerca să-i găsesc eu familia. Dar putea face poliţia ceva dacă ea refuza să răspundă la întrebările lor? Cu excepţia cazului în care amprentele ei erau undeva într-o bază de date, nu aveau cum să o găsească; dacă insista în faţa lor că este adult, era posibil să nu-i intereseze deloc cazul. Care era, până la urmă, infracţiunea pe care o comisese? Probabil că le puteam spune despre numărul de asigurare socială şi despre intrarea prin efracţie, dar nu voiam să-i fac probleme dacă nu era nevoie. Ca şi medicii ei, pur şi simplu doream să se facă bine. Dacă se ajungea la asta, aş fi făcut-o, dar, când m-am trezit în dimineaţa următoare, m-am gândit să încerc altceva mai întâi.

Nu după mult timp a răsărit soarele şi m-am urcat în SUV. Nu era nimeni pe şosea şi, din fericire, cerul se

înseninase, în sfârşit. Când am trecut pe lângă parcul de rulote, le-am studiat. Şase erau în condiţii de locuit, iar dintre acestea, patru aveau vehicule parcate în faţa lor. Întrucât Callie mergea pe jos peste tot, am presupus că locuia într-una din celelalte două. Din fericire, câinele acela agresiv şi rău, cu dinţii ca de slănină, nu se vedea nicăieri.

M-am întors acasă, am aşteptat până pe la mijlocul dimineţii, apoi m-am îndreptat din nou cu maşina spre parcul de rulote. Dintre cele patru vehicule care erau acolo mai devreme, trei plecaseră, lucru pe care l-am considerat un semn bun că era posibil să pot trece neobservat. Dacă m-ar fi luat la întrebări cineva care locuia acolo, i-aş fi spus că mi-a cerut Callie să-i duc nişte lucruri la spital.

Am oprit maşina pe un drum vechi forestier m-am dus pe jos înapoi spre parcul de rulote. Deja se încălzea, vremea capricioasă de primăvară târzie devenind brusc văratică. Umiditatea era apăsătoare şi puteam să-mi simt cămaşa lipindu-mi-se de spate din cauza transpiraţiei. La parc, m-am îndreptat spre prima dintre cele două rulote pe care le observasem mai devreme, încercând să evit un pui care îmi apăruse întâmplător în cale. Aceasta era mai în spate, aproape de rămăşiţele carbonizate ale fostei rulote a lui Callie şi nu am văzut nicio lumină aprinsă din interior. Când m-am apropiat, am văzut un grătar în faţă, o pereche de patine cu rotile pe verandă şi un cărucior de copil plin cu jucării de plastic. Cu excepţia cazului în care Callie avea copii – lucru de care mă îndoiam –, aceasta nu era rulota ei.

Am schimbat direcţia, îndreptându-mă spre cealaltă. În timp ce mă întorceam, am văzut o figură apărând dinspre o altă rulotă, cea cu maşina parcată în faţă. Era un bărbat mai în vârstă care purta o salopetă şi îi puteam simţi privirea aţintită asupra mea în timp ce treceam pe lângă el. L-am salutat cu mâna, încercând să par că eram de acolo. În loc să-mi răspundă la salut, s-a încruntat.

În timp ce mă apropiam de rulota care presupuneam că îi aparţinea lui Callie, am început să am un sentiment pozitiv. Nu erau perdele la ferestre, nu erau jucării în curte, nici ghivece de flori sau clopoţei de vânt sau piese de motor,

cum erau la celelalte. Părea genul de loc în care locuia o fată care de-abia avea bani să-şi plătească facturile şi nu strânsese mare lucru.

Uitându-mă în spate, am observat că bărbatul care ieşise mai devreme dispăruse probabil din nou înăuntru. Speram să nu mă vadă în timp ce mă uitam pe una dintre ferestre în interior, unde am observat o mică bucătărie funcţională şi excesiv de curată. În chiuvetă sau pe rafturi nu erau vase sau tacâmuri şi nici pete pe podea. Într-un colţ, am văzut borcanele de unt de arahide şi jeleu aliniate lângă o bucată de pâine.

M-am dus spre o altă fereastră şi am privit înăuntru, observând o canapea şi o pereche de măsuţe desperecheate, poate cele pe care i le dăduse Claude. Era şi o veioză, dar altfel era o locuinţă extrem de spartană.

M-am învârtit în jurul rulotei, căutând şi alte ferestre, dar nu mai erau. Din impuls, am încercat mânerul şi am rămas surprins când s-a deschis. Când plecase la lucru, Callie nu încuiase uşa. Însă nu păreau să fie prea multe de furat.

Am ezitat. Una era să arunc o privire pe fereastră; era cu totul altceva să intru în casa ei. Mi-am reamintit că şi Callie intrase în casa bunicului şi că încă aveam nevoie de răspunsuri, aşa că am împins uşa şi am intrat.

Nu a durat mult să vizitez întreaga rulotă. Nu exista niciun dulap cu sertare; în schimb, îşi stivuise hainele împachetate lângă un perete. În dulap, am găsit câteva bluze şi pantaloni pe umeraşe şi două perechi de pantofi. Un hanorac uzat cu emblema University of Georgia Bulldogs era aşezat pe raftul de sus, dar majoritatea celorlalte haine arătau ca şi când erau luate de la magazine de second-hand.

Nu erau fotografii sau jurnale, dar pe peretele din bucătărie am observat un calendar cu imagini pitoreşti din Georgia, inclusiv Tallulah Gorge şi Raven Cliff Falls, cu programul ei de lucru clar subliniat şi câteva date de pe tot parcursul anului marcate cu roşu. Ziua de naştere a lui M în iunie, ziua de naştere a lui R în august, ziua de naştere a lui T şi H în octombrie şi ziua de naştere a lui T în decembrie.

Iniţialele unor cunoscuţi, dar nimic din care să aflu mai mult decât atât.

Dar mă făcea să mă întreb...

De ce ar fi cumpărat special acest calendar dacă nu datorită faptului că era mândră sau atrasă de Georgia? Sau de ce să aibă un hanorac cu Georgia Bulldogs pus separat de celelalte haine?

Am verificat în sertarele şi dulapurile din bucătărie, apoi am făcut acelaşi lucru în baie. Din nou, absenţa dezolantă a obiectelor oferea câteva indicii. Am căutat un telefon, sperând să aibă robot, dar nu era niciunul.

Nu am idee cât am stat în casă şi am privit îngrijorat pe fereastra bucătăriei spre direcţia în care îl văzusem pe acel bătrân mai devreme. Nu voiam să mă vadă plecând, dar, din fericire, nu reapăruse.

Am ieşit repede pe uşa din faţă, sperând să plec neobservat, dar am sesizat instantaneu maşina maronie inscripţionată cu ŞERIF de-a lungul portierelor. Am simţit că mi se strânge stomacul.

O clipă mai târziu, mi s-a strâns şi mai tare când am văzut-o pe Natalie ieşind din maşină şi, pentru mult timp, tot ce am putut să fac a fost să mă holbez la ea.

Capitolul 16

Eram uimit să o văd, iar ea părea la fel de luată prin surprindere. Când a ieşit, în cele din urmă, din spatele portierei maşinii, mi-am amintit cum arăta când o văzusem pentru prima oară. În timp ce stăteam în faţa ei, părea că trecuse o viaţă de atunci.

— Trevor? spuse ea, închizând portiera.

— Natalie, am spus, regăsindu-mi vocea.

— Ce faci aici? Am primit un apel despre o posibilă intrare prin efracţie în desfăşurare.

Bătrânul.

— Vrei să spui asta? Am arătat cu mâna spre rulota lui Callie. Nu am luat nimic.

— Tocmai ai intrat în casa cuiva? Te-am văzut ieşind.

— Uşa era descuiată.

— Şi ai intrat pur şi simplu?

— Îmi pare bine să te văd, apropo.

— Nu este o întâlnire de socializare.

— Ştiu. Am oftat. Cred că ar trebui să-ţi explic ce făceam.

Privind peste umărul ei, l-am văzut pe bătrân în verandă. O parte din mine voia să-i mulţumească pentru că fusese atât de conştiincios.

— Ce anume făceai? întrebă ea.

— Fata care locuieşte aici se numeşte Callie. Acum se află internată în spital. Aşa că am venit să verific nişte lucruri.

— Ştie că eşti aici?

— Nu chiar.

— Nu chiar? se încruntă. Ce fel de lucruri verificai?

— Încerc să o ajut şi a fost singurul lucru pe care m-am gândit să-l fac.

— Eşti evaziv în mod intenţionat?

În spatele ei, bătrânul coborâse din verandă şi se apropia, fără îndoială, la fel de curios ca Natalie.

— Putem vorbi undeva în privat?

Pentru prima oară, îşi lăsă privirea în jos.

— Nu cred că este o idee prea bună. În primul rând, trebuie să înţeleg ce se întâmplă aici.

În mod clar, anticipa că, pe lângă explicaţiile referitoare la Callie, aş fi încercat să vorbesc cu ea despre felul în care ne despărţisem. Ceea ce era exact ce intenţionam dacă aş fi avut ocazia.

— Ţi-am spus ce fac. O fată este internată în spital şi are nevoie de ajutorul meu. Am venit aici să fac asta.

— Cum o poţi ajuta dacă nu ştie că eşti aici?

— Te rog, am spus. Nu vreau să vorbesc în faţa unui auditoriu.

Am făcut semn cu capul spre vecin, care acum stătea doar la câţiva metri distanţă.

— Ai luat ceva din rulotă?

— Nu.

— Ai produs vreo daună?

— Nu. Poţi să intri şi să verifici. Uşa este descuiată.

— Tot intrare prin efracţie este, sublinie ea.

— Mă îndoiesc că va depune plângere.

— Chiar aşa?

M-am apropiat, păstrând un ton scăzut.

— Ea a fost cea care a intrat în casa bunicului prin efracţie. De asemenea, a furat şi numărul de asigurate socială a bunicii. Şi este foarte bolnavă. Să aibă de-a face cu un şerif este probabil ultimul lucru pe care şi l-ar dori.

— Ştii că va trebui să vorbesc cu ea despre asta, nu-i aşa?

— Succes, am spus. Este posibil să nu-ţi vorbească deloc.

— De ce, mă rog?

În acel moment, bătrânul ajunsese aproape de umărul lui Natalie. Apăruse şi un alt vecin care se îndrepta spre noi. Când am văzut că se deschidea o a treia uşă şi venea încă o femeie, m-am aplecat spre ea.

— Te rog, am insistat. Nu este treaba altcuiva. Spun asta de dragul lui Callie, nu al meu.

— Nu pot să te las să pleci. Oamenii te-au văzut intrând

prin efracţie.

— Atunci, du-mă la tine în maşină. Poţi să mă duci până la maşina mea.

— Unde este?

— Pe drum. Nu o poţi rata. Cred că oamenii de aici ar fi încântaţi dacă m-ai lua cu maşina ta. Ca şi când aş avea probleme.

— Chiar ai probleme.

— Nu cred.

Nu-mi răspunse, iar eu m-am îndreptat spre maşina ei, observând că toţi cei trei vecini se adunaseră la mică distanţă şi-mi aruncau priviri circumspecte.

— Dacă vrei, putem vorbi la secţie.

Am trecut pe lângă ea şi m-am aşezat pe bancheta din spate a maşinii înainte ca Natalie să mă poată opri. Ea mai rămase pe gânduri câteva secunde, apoi se apropie de vecinii adunaţi afară. Am privit cum bătrânul începuse să-i explice ceva, indicând spre mine, clar îngrijorat. Natalie dădea din cap, intervenind foarte rar, în timp ce bărbatul povestea şi, după câteva minute, se întoarse şi se urcă în maşină.

În timp ce Natalie porni motorul şi intră pe drumul principal, ochii îi străluceau în oglinda retrovizoare. Vedeam că era iritată de faptul că fusese pusă într-o situaţie pe care clar şi-ar fi dorit să o evite.

— Unde e maşina ta?

— La stânga, am spus. La câteva sute de metri.

— Ar trebui să te duc la secţie.

— Atunci, cum mi-aş mai recupera SUV-ul?

Am auzit-o oftând. A durat mai puţin de un minut să ajungă la locul unde parcasem. Când am încercat să ies, mi-am dat seama că uşa era blocată. Natalie a ieşit graţios şi mi-a deschis uşa.

— Mulţumesc, am spus.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, încrucişându-şi braţele. Vreau întreaga poveste.

— Mi-e sete, am spus. Să mergem la mine.

— Nicio şansă.

— Se face prea cald aici şi va dura ceva.

— Mai spune-mi o dată cum o cheamă pe fată?

— Callie.

— Asta ştiu deja, spuse ea. Care este numele ei de familie?

— Asta încercam să aflu şi eu.

Natalie m-a urmărit spre casă şi a condus după mine, oprind în cele din urmă în spatele meu. Am coborât primul din maşină, dar am aşteptat-o şi ne-am apropiat de casă împreună. Mi-am amintit că făcusem acelaşi lucru şi după ce vizitasem stupii şi am simţit un sentiment brusc de pierdere. Eram atraşi unul de altul şi ne-am îndrăgostit, iar ea a pus punct. Ce făcusem greşit? De ce nu ne dăduse o şansă?

Am condus-o în bucătărie, luând două pahare din dulap şi întorcându-mă spre ea.

— Ceai sau apă?

Ochii ei se îndreptară spre verandă, care arăta diferit faţă de noaptea când cinasem împreună.

— Ceai de casă îndulcit?

— Ce altceva?

— Da, te rog.

Am umplut paharele, apoi am pus gheaţă. I-am înmânat un pahar şi m-am îndreptat spre verandă.

— Nu-mi poţi spune doar ce se întâmplă fără să faci mare caz? întrebă ea, în mod evident exasperată.

— Vreau doar să stau jos, am spus. Nu interpreta altceva.

Stând pe veranda din spate şi bucurându-mă de umbră, aşteptam să mi se alăture. După ce a ezitat puţin, s-a aşezat cu reticenţă pe celălalt balansoar.

— Ar fi bine să fie ceva serios, spuse ea.

I-am relatat totul, de la bun început, încheind cu internarea în spital şi cu încercarea de a-i localiza familia lui Callie, pentru care căutam indicii în rulotă. Ascultând toate acestea, Natalie stătuse liniştită, dar atentă.

— Chiar crezi că ar putea muri?

— *Chiar* va muri, am spus. Medicamentele şi transfuziile

pot fi de folos pe termen scurt, dar în cazul ei, boala va fi în cele din urmă fatală. De fapt, este aceeaşi boală care a ucis-o pe Eleanor Roosevelt.

— De ce nu ai sunat la poliţie?

— Nu am vrut să-i creez probleme şi deocamdată trebuie să rămână în spital indiferent ce se întâmplă. În plus, dacă nu a fost cooperantă cu medicii, probabil că nu ar fi nici cu poliţia.

Ea se gândi la asta.

— Ai găsit vreun indiciu în casă?

— Nu prea, am spus. Probabil din cauza incendiului, nu i-au mai rămas prea multe lucruri. Am găsit un hanorac cu Georgia Bulldogs şi un calendar cu peisaje din Georgia.

— Crezi că este de acolo?

— Nu ştiu. Poate.

— Nu avem prea multe de la care să pornim.

— Nu, am recunoscut. Nu prea. Iar Georgia este un stat mare. Nici măcar nu aş şti de unde să încep.

Mi-a aruncat o privire curioasă.

— De ce îţi pasă atât de mult?

— Nu sunt doar chipeş şi bogat. Sunt şi un om bun.

Pentru prima oară, Natalie zâmbi forţat. Îmi aminteam de zâmbetul ei şi mi-am dat seama cât de dor îmi era, cât de mult îmi doream încă să facă parte din viaţa mea. Cred că şi ea ştia la ce mă gândeam pentru că îmi întoarse privirea. În cele din urmă, continuă:

— Vrei să încerc să vorbesc cu ea?

— Cred că ar face-o să se închidă şi mai mult în ea.

— Aş putea încerca să-i caut amprentele.

— Crezi că asta ar ajuta? Dacă nu a fost arestată niciodată?

— Probabil că nu.

— Atunci, ce ar trebui să fac?

— Nu ştiu. Poate că va începe să vorbească atunci când va începe să se simtă şi mai rău.

— Poate.

Am ezitat înainte să continui.

— Pot să te întreb ceva?

Părea să ştie ce urma să o întreb.

— Trevor... te rog, nu.

— Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat între noi. Cu ce am greşit?

— Nu ai greşit cu nimic.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Nu a avut nimic de-a face cu tine, ci doar cu mine.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că m-am speriat, spuse ea cu voce scăzută.

— De mine?

— De tine. De mine. De noi.

— Ce era atât de înspăimântător?

— Totul, spuse ea.

Îşi îndreptă privirea spre pârâu, cu o expresie de suferinţă întipărită pe faţă.

— M-am bucurat de fiecare clipă cu tine, recunoscu ea. În parc, la stupi, când am luat cina în Beaufort. Plimbarea cu barca şi cina de aici. Totul a fost... exact aşa cum speram să fie. A fost perfect. Dar...

Se opri.

— Dar ce?

— Tu o să pleci, spuse ea. Curând, nu-i aşa?

— Ţi-am spus că nu trebuie să mă mut în Baltimore. Aş fi rămas. Pot face alte aranjamente. Nu este mare lucru.

— Ba *este* mare lucru. Este viitoarea ta carieră. Trebuie să mergi la „Johns Hopkins” şi nu poţi pune asta în aşteptare pentru mine.

— Îţi dai seama că sunt suficient de matur pentru a-mi lua propriile decizii, nu?

Cu o expresie îngrijorată, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre balustradă. După o clipă, m-am ridicat şi m-am dus lângă ea. Peste râu, chiparoşii îşi întindeau trunchiurile albe din apele străvechi. Profilul ei era la fel de frumos ca întotdeauna. Aşteptam să spună ceva, orice, dar continua să-mi evite privirea.

— Ştiu că este greu pentru tine, am spus, dar, dacă te-ai pune în situaţia mea, ai putea înţelege cât de derutant este pentru mine.

— Chiar înţeleg. Şi ştiu că nu răspund cu adevărat la întrebările pe care le ai, dar înţelege cât de dureros este şi pentru mine.

În timp ce-mi răspundea, aveam senzaţia nu numai că vorbeam limbi total diferite, ci şi că traducerea era imposibilă.

— Chiar m-ai iubit, Natalie?

— Da, spuse ea, întorcându-se să mă privească pentru prima dată. Avea vocea răguşită. Te-am iubit. Şi încă te mai iubesc. Să mă despart de tine a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată.

— Dar dacă am însemnat atât de mult pentru tine, atunci de ce a trebuit să-i pui punct?

— Pentru că uneori aşa trebuie să se întâmple lucrurile.

Eram pe punctul de a-i răspunde când am auzit zgomotul unei maşini oprindu-se lângă casă şi călcând peste pietrişul de pe alee. Am auzit cum cineva a trântit portiera, apoi a sunat la uşă. Habar n-aveam cine putea fi; în afară de Natalie, practic nu aveam vizitatori. Îmi doream cu disperare să continui conversaţia cu ea – sau să încep o conversaţie pe care să o înţeleg –, dar Natalie făcu semn cu capul spre casă.

— Este cineva la uşă, spuse ea.

— Ştiu. Dar...

— Probabil ar trebui să răspunzi. Şi eu trebuie să mă întorc la muncă.

Deşi aş fi vrut să întreb dacă am fi putut continua conversaţia, ştiam deja care ar fi fost răspunsul ei. Ridicându-mă de pe scaun, am intrat în casă.

La uşă, am recunoscut uniforma maro a unui curier UPS. Era cam de vârsta mea, slăbuţ şi vânjos, şi mi-a înmânat o cutie de dimensiuni medii. Pentru o clipă, am încercat să-mi amintesc dacă făcusem vreo comandă, dar nu-mi venea nimic în minte. Scoase un clipboard electronic, împreună cu un pix ataşat.

— Vă rog să semnaţi.

Am semnat în caseta indicată, apoi am închis uşa în spatele meu. Pe formularul de retur, am văzut adresa unei

firme de avocatură din Carolina de Sud şi mi-am dat seama despre ce era vorba.

Lucrurile bunicului.

Am adus cutia în bucătărie. Natalie a intrat din verandă în timp ce aşezam cutia pe masă. Am ezitat, cu inima îndoită. Voiam să deschid imediat cutia; în acelaşi timp, îmi doream să o reţin pe Natalie, pentru a încerca să ajung la ea şi să o conving că făcea o greşeală în ceea ce ne privea pe amândoi.

— Oale şi tigăi noi?

— Nu, am spus. Scoţând un briceag, am început să tai banda adezivă. Este din partea avocatului care îl reprezintă pe tipul care a remorcat camioneta. I-a păstrat lucrurile bunicului.

— După tot acest timp?

— Am avut noroc, am spus.

— Te las să o desfaci.

— Dacă nu te deranjează, ai putea aştepta? Ar putea fi ceva aici pentru care să am nevoie de ajutor.

Am scos capacul şi am îndepărtat nişte ghemotoace de ziare. Deasupra era o şapcă de baseball pe care am recunoscut-o din urmă cu câteva veri. Era purtată şi pătată, dar m-am bucurat când am revăzut-o, ca şi când ar fi fost un prieten vechi şi drag. Mă întrebam dacă o purta când avusese accidentul vascular şi îi căzuse de pe cap sau dacă era pe scaunul pasagerului. Nu ştiam; însă tot ce ştiam era că o voi lua cu mine, oriunde m-ar fi dus viaţa.

I-am găsit portofelul alături, îndoit şi deformat, cu pielea încreţită. Dacă fuseseră bani acolo, cineva îi luase, dar eu eram mult mai interesat de fotografii. Erau câteva cu Rose, o fotografie cu mine când eram copil şi un portret de familie pe care mama trebuie să i-l fi trimis când eram la liceu. Era şi o fotografie cu mama şi tata, într-un săculeţ cu fermoar, i-am găsit talonul maşinii, alături de câteva pixuri şi un creion muşcat, care probabil fuseseră luate din torpedo. Dedesubt, era o gentuţă şi, când am scos-o, am observat că înăuntru erau şosete şi lenjerie, pantaloni şi două cămăşi, alături de o periuţă şi pastă de dinţi şi deodorant.

Oriunde ar fi mers, nu intenţiona să stea mult, dar nimic din ce am găsit nu mă ducea mai aproape de a afla încotro se îndrepta.

Răspunsul a venit de pe fundul cutiei, sub forma a două hărţi vechi ale autostrăzilor care fuseseră prinse împreună. Aveau cel puţin treizeci de ani, erau îngălbenite şi subţiate şi, când le-am desfăcut, am observat nişte rute evidenţiate cu galben. Un traseu ducea spre nord, spre Alexandria, unde fusese la înmormântarea părinţilor mei, dar ruta pe care o urmase evitase autostrada interstatală, luând-o pe şosele mai mici, rurale.

O puteam simţi pe Natalie lângă umărul meu şi am văzut-o urmărind celălalt traseu evidenţiat, care ducea spre vest pe o altă şosea, spre Charlotte, apoi peste graniţă în Carolina de Sud. *Easley?* Deşi era imposibil de ştiut cu siguranţă, culoarea markerului părea proaspătă, mai accentuată decât pentru celălalt traseu evidenţiat pe hartă.

A doua hartă prezenta statele Carolina de Sud şi Georgia. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că bunicul nu îl marcase. Dar mi-am dat seama repede că o făcuse. Începuse de unde se terminase cealaltă hartă. Ocolise Greenville – prin nordul oraşului –, apoi ieşea pe autostrada care ducea direct spre Easley.

Şi apoi continua.

Prin Carolina de Sud şi Georgia, unde traseul se încheia într-un orăşel, la nord-est de Atlanta, chiar la marginea Pădurii Naţionale Chattahoochee. Nu era prea departe de Easley – presupun că mai puţin de două ore, chiar şi la viteza cu care conducea bunicul – şi, când am văzut numele oraşului, am simţit cum piesele esenţiale ale puzzle-ului începeau să se potrivească. Numele oraşului era Helen.

Capitolul 17

Chiar în timp ce priveam şocat, mi-am amintit de conversaţia cu cei doi bătrâni de pe veranda de la Trading Post şi m-am gândit la călătoria pe care o făcusem cu barca şi când îmi dădusem seama în sufletul meu că bunicul nu ar fi plecat să viziteze o femeie pe nume Helen. Nu avea niciun sens, întrucât bunicul încă era îndrăgostit de aceeaşi femeie pe care o iubise întotdeauna, deşi murise demult.

Natalie, de asemenea, se uita la numele localităţii. Stătea în picioare lângă mine, suficient de aproape să o pot atinge şi mi-am amintit de noaptea când am luat-o în braţe. Fusese atât de bine şi mă gândisem că eram perfecţi împreună, dar ea nu voia să-mi spună adevărul despre ce se întâmpla cu ea. Acum, în timp ce-i auzeam sunetul slab al respiraţiei, am observat că şi ea studia harta la fel ca mine. Simţeam că acele bucăţi începeau să-şi găsească locul şi pentru ea, chiar dacă tot nu înţelegeam ce simţea pentru mine.

În loc să vorbesc, am analizat din nou hărţile, asigurându-mă că nu existau alte indicii, nici alte destinaţii posibile. Mi-am derulat din nou în minte şirul evenimentelor – aşa cum făcusem şi înainte – şi mi-am dat seama din nou că bunicul trebuie să fi fost conştient că această călătorie ar fi putut fi riscantă pentru el din cauza distanţei, precum şi a vârstei lui înaintate. Oricare ar fi fost motivul, trebuia să fi fost important şi nu mă puteam gândi decât la un singur motiv posibil.

Când am privit-o pe Natalie, mi-am dat seama că eram mult mai departe decât ea cu presupunerea mea. Ceea ce avea sens, pentru că era vorba despre enigma mea, nu a ei. În timp ce continua să se gândească, îşi încruntase uşor fruntea şi, ca întotdeauna, mi se părea frumoasă.

— Helen, Georgia? întrebă Natalie în cele din urmă.

— Aşa se pare.

— Cunoştea pe cineva acolo?

Aceasta era întrebarea, nu-i aşa? Am încercat să-mi amintesc dacă l-am auzit vreodată menţionând acest oraş sau vreun prieten de undeva din Georgia. Un camarad de război sau un coleg de la serviciu care se mutase, poate, sau poate chiar un coleg apicultor. Dar nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama că viaţa bunicului se învârtise întotdeauna în jurul oraşului New Bern, în timp ce Callie avea şi un hanorac, şi o hartă cu Georgia.

— Mă îndoiesc, am spus în cele din urmă. Dar cred că ştie pe cineva *de acolo.*

I-a luat câteva momente pentru a intui ce gândeam.

— Te referi la Callie?

Am confirmat din cap.

— Cred că plecase să-i găsească familia.

— De ce? Nu s-a îmbolnăvit până săptămâna trecută.

— Nu ştiu. Dar dacă presupunem că ea este din Georgia şi el călătorea spre Helen, Georgia, are sens.

— Este puţin cam tras de păr, nu crezi? Şi dacă este aşa secretoasă, de unde ştia el că era din Helen?

— Încă nu am toate răspunsurile. Dar ei doi se cunoşteau. El ţinea suficient de mult la ea încât să o ajute să-şi găsească un loc de muncă. El mergea la Helen cu un motiv. Ca şi mine, poate s-a gândit că era fugară şi voia să o ajute.

— O să o întrebi pe Callie despre asta?

Nu i-am răspuns imediat, întrucât mi-a venit brusc în minte o altă amintire. Când o abordasem pe Callie în timp ce-şi lua masa de prânz, nu se supărase până când nu o întrebasem în mod special dacă bunicul o menţionase vreodată pe Helen. În acel moment, intrase în panică.

I-am spus despre asta şi lui Natalie, deşi părea încă să aibă îndoieli.

— Ştiu că am dreptate, am adăugat. Nu vezi că se potrivesc toate?

Natalie trase aer în piept.

— Lasă-mă câteva minute, bine? Trebuie să dau un telefon. Mă întorc imediat.

Fără alte explicaţii, Natalie ieşi pe uşă. Am privit pe fereastră cum tasta nişte numere în telefon, apoi alte câteva. A durat mai mult de câteva minute – aproximativ vreo zece – înainte să vină înapoi.

— Am sunat la secţia de poliţie din Helen.

— Şi?

— I-am rugat să verifice o posibilă fugară pe nume Callie. Nu e dată dispărută nicio fată cu acest nume.

— Sunt siguri?

— Este un oraş mic, explică ea. Extrem de mic. Are şase sute de oameni. Ar şti. Sunt doar câţiva fugari înregistraţi în ultimii cinci ani.

În ciuda a ceea ce aflase, eu tot ştiam că aveam dreptate. Puteam să simt asta şi ştiam că trebuia să verific. Deşi aş fi putut să merg cu maşina, să zbor cu avionul ar fi fost mai simplu. M-am aşezat la masa din bucătărie şi mi-am pornit computerul.

— Ce faci? întrebă ea.

— Verific zborurile către Atlanta.

— Până la urmă, mergi la Helen, după tot ce ţi-am spus? Ce să faci? Să baţi din uşă în uşă? Să întrebi oamenii la colţul străzii?

— Dacă trebuie, am spus.

— Şi dacă locuia undeva la ţară?

— Nu contează, am spus.

— Faci toate astea pentru o fată pe care abia o cunoşti?

— Da.

Tăcu pentru clipă şi, când vorbi din nou, vocea ei era mai caldă.

— Presupunând că ai dreptate şi că a fugit de acasă... de ce ar muri mai degrabă decât să-şi contacteze familia?

— Asta încerc şi eu să aflu şi acesta este motivul pentru care mă duc. Totuşi, aş vrea să-ţi cer o favoare.

— Ce anume?

— Sună din nou la Departamentul de Poliţie. Poate şi la Biroul şerifului, să anunţi că vin. Sunt sigur că va fi nevoie să vorbesc cu ei. Poate m-ai putea ajuta să-mi fie mai uşor.

— Când crezi că vei ajunge acolo?

— Mâine, am spus. Este un avion în jurul orei unsprezece. Dacă închiriez o maşină, ar trebui să ajung în Helen până după-amiaza devreme.

— Cât timp intenţionezi să stai acolo?

— O zi sau două. Dacă nu aflu răspunsurile acolo, va trebui să încerc din nou să o conving pe Callie să vorbească.

Se gândi la cererea mea.

— Aş putea să dau nişte telefoane, dar nu ştiu dacă te ajută cu ceva. Nu faci parte din autorităţi şi nici nu eşti membru al familiei.

— Ai vreo sugestie?

— Dacă aş veni cu tine? spuse ea.

Pentru moment, nu eram sigur dacă o auzisem bine.

— Ai vrea să vii?

— Dacă este, practic, o persoană dispărută, oamenii legii au nişte responsabilităţi.

Am încercat să nu zâmbesc.

— Am nevoie de data ta de naştere, să pot rezerva biletele.

— Pot să mă ocup eu de asta.

— Va fi mai uşor să fac ambele rezervări în acelaşi timp.

Mi-a dat informaţiile pe care i le cerusem şi, în timp ce începusem să le introduc, m-a întrerupt brusc.

— Aşteptă!

Expresia ei era serioasă.

— Înainte să plec, am o condiţie.

Ştiam deja că îmi va spune să rezerv camere separate la hotel şi că mă însoţea doar în calitate de reprezentant al unei autorităţi de aplicare a legii. Cu alte cuvinte, nu trebuia să încerc să reaprind ceva între noi.

— Vreau să faci ceva diseară. Pot să vin să te iau după ce ies de la serviciu.

— Da?

Avea o expresie de capitulare.

— Vreau să-l întâlneşti pe soţul meu.

Capitolul 18

Eram prea uluit să-i răspund. Deodată, totul era clar: de ce se simţise atât de incomod la Piaţa Fermierilor când medicul ei stomatolog ne-a văzut împreună; de ce prefera să ne întâlnim în locuri izolate. De ce încheiase brusc relaţia noastră...

Dar nu se explica tot...

Înainte de a spune ceva, s-a grăbit să se îndrepte spre uşa din faţă şi o deschise, apoi se opri în prag.

— Ştiu că ai întrebări, spuse ea fără să mă privească, dar vei înţelege totul mai târziu. Te voi lua la şase.

Am terminat de rezervat biletele de avion, am făcut rezervări la hotel, am citit recenziile pentru câteva restaurante din Helen, apoi mi-am petrecut restul zilei încercând să-mi imaginez ce fel de mariaj avea Natalie. Se despărţiseră şi acum încercau să-şi rezolve problemele? Aveau o căsnicie deschisă? Chiar flirtam cu ideea că soţul ei murise şi urma să mergem la cimitir, dar niciunul dintre aceste răspunsuri nu părea să se potrivească cu femeia pe care ajunsesem să o cunosc. Şi de ce îşi dorea ea să-l cunosc?

Asta procedau oamenii căsătoriţi în zilele noastre, când o altă persoană era interesată de partenerul lor? *Hei, hai să ne întâlnim cu toţii şi să găsim o rezolvare?*

Ce ar trebui să-i spun soţului ei? Să-i mărturisesc faptul că nu ştiusem că era căsătorită? Să admit că o implorasem să înceapă o nouă viaţă împreună cu mine, dar că ea îl alesese pe el, până la urmă?

Restul după-amiezii l-am petrecut imaginându-mi întrebări şi posibile răspunsuri. Între timp, mi-am pregătit o geantă pentru călătoria la Helen şi m-am uitat din nou prin cutia bunicului, căutând mai multe indicii, dar fără succes.

În momentul în care Natalie a ajuns pe alee, am ieşit din casă chiar înainte să fi oprit motorul. Când m-am urcat în

maşină, avea o privire misterioasă şi imposibil de citit înainte de a întoarce pe şosea. Pentru că a păstrat tăcerea, am făcut şi eu acelaşi lucru.

Prima mea surpriză a fost că, în loc să mergem spre casa ei, am luat-o pe autostrada dinspre est, spre coastă. Nu mai era îmbrăcată în uniformă, ci în blugi şi o bluză de culoare cream, mai degrabă lejer decât elegant. În jurul gâtului avea lănţişorul de aur pe care îl purta mereu.

— Tu şi soţul tău nu locuiţi împreună? am întrebat în cele din urmă.

Îşi repoziţionă mâinile pe volan.

— Nu mai locuim împreună, răspunse ea, fără să dezvolte mai mult subiectul.

În mintea mea apăru din nou ideea că murise şi din nou se lăsă tăcerea. După zece sau cincisprezece minute, Natalie încetini maşina şi părăsi autostrada, luând-o pe un drum comercial pe lângă care trecusem de nenumărate ori, dar nu îl observasem niciodată. Era un centru comercial în dreapta; în stânga, având în faţă o parcare animată, umbrită de copaci, era o clădire din cărămidă cu un singur etaj, care arăta ca şi când ar fi fost construit cândva în ultimii cinci ani. De îndată ce am văzut denumirea locului, am simţit cum îmi îngheaţă inima.

Nu era un cimitir.

Era mai rău.

Parcă în faţă, lângă intrare, pe unul dintre locurile vizitatorilor care erau libere. După ce coborî din maşină, Natalie luă o geantă mică de pe bancheta din spate şi ne îndreptarăm spre uşile duble cu geamuri de la intrare. La biroul de înregistrări, o femeie în uniformă zâmbi când ne văzu apropiindu-ne.

— Bună, doamnă Masterson. Ce mai faceţi?

— Sunt bine, Sophia, spuse Natalie.

Se semnă în jurnalul vizitatorilor, discutând în continuare cu acea femeie ca şi cum era un vechi prieten.

— Ce mai faceţi? Cum e Brian?

— Ca de obicei. Mă înnebuneşte. După felul în care reacţionează, ai crede că să-ţi faci curat în cameră este mai

greu decât să cureţi bazine septice.

— Este încă adolescent. Cum se descurcă la şcoală?

— Nu am reclamaţii, slavă Domnului! Pare că doar pe mine mă urăşte.

— Nu vă urăşte, sunt sigură, spuse Natalie cu un zâmbet empatic.

— E uşor să spuneţi asta.

Natalie se întoarse către mine.

— Acesta este Trevor Benson. Este un prieten şi a venit în vizită.

Sophia îşi îndreptă atenţia asupra mea.

— Încântată de cunoştinţă, domnule Benson! Semnaţi şi dumneavoastră, vă rog?

— Desigur.

În timp ce semnam, Sophia întrebă:

— Vreţi să vin cu dumneavoastră?

— Nu, răspunse Natalie. Ştiu drumul.

Am părăsit biroul şi am pornit pe coridor. Era bine iluminat şi curat, cu podele din lemn stratificat şi bănci din fier forjat între uşi. Ici şi colo erau copaci artificiali în ghivece mari, fără îndoială intenţionând să creeze o atmosferă relaxantă pentru vizitatori.

Într-un final, am ajuns la destinaţie şi Natalie se opri înainte de a deschide uşa. Inima mi se strânse în timp ce o priveam cum se încorda înainte de a intra în cameră.

— Bună, Mark, spuse ea. Sunt eu din nou. Surpriză.

Mark stătea întins în pat, cu ochii închişi, conectat la tuburi pentru hrănire din câte vedeam. Era slab, cu faţa suptă, dar încă îţi dădeai seama că fusese cândva un bărbat chipeş. Bănuiam că era cu câţiva ani mai tânăr decât mine, ceea ce făcea ca totul să fie chiar şi mai rău. Natalie continuă, pe un ton aproape colocvial:

— Trevor, acesta este Mark, soţul meu. Mark, ţi-l prezint pe Trevor. Când ea mi-a făcut un semn, mi-am dres vocea.

— Bună, Mark, am spus.

Mark nu putea să răspundă. În timp ce îl priveam, vocea lui Natalie părea să plutească spre mine din depărtare.

— Se află într-o stare vegetativă persistentă de aproape

paisprezece luni în acest moment, explică ea. A avut o tulpină rezistentă de meningită bacteriană.

Am dat din cap, simţind noduri în stomac, în timp ce Natalie se apropia de pat. După ce îşi puse geanta alături, îi trecu degetele prin păr, vorbindu-i ca şi când eu nu aş fi fost în cameră.

— Cum te simţi? întrebă ea. Ştiu că au trecut câteva zile de când te-am vizitat, dar am fost foarte ocupată la muncă. Am văzut pe lista de vizitatori că mama ta a fost pe aici mai devreme. Sunt convinsă că a fost bucuroasă să te vadă. Ştii cât de multe griji îşi face pentru tine.

Stăteam în picioare, simţindu-mă ca un intrus. Când îşi dădu seama că rămăsesem nemişcat, îmi făcu semn spre scaun.

— Ia un loc, îmi spuse înainte de a-şi îndrepta atenţia înapoi spre Mark. Cercetările nu sunt clare cu privire la cât de mult percep din exterior pacienţii aflaţi în stare vegetativă.

Chiar dacă era concentrată asupra lui Mark, ştiam că acele explicaţii îmi erau destinate mie.

— Unii pacienţi se trezesc şi-şi amintesc anumite lucruri, alţii se trezesc şi nu-şi mai amintesc nimic, aşa că încerc să vin în vizită de câteva ori pe săptămână, pentru orice eventualitate.

Aproape că m-am prăbuşit pe scaun şi m-am aplecat, proptindu-mi antebraţele pe coapse şi urmărind ce se întâmpla.

— Trevor este ortoped, spuse ea pentru Mark, aşa că s-ar putea să nu ştie exact ce înseamnă stare vegetativă persistentă sau în ce fel este diferită de comă. Ea continuă pe un ton blând, dar sincer. Ştiu că am mai vorbit despre toate astea înainte, dar ai răbdare cu mine, bine, iubitule? Ştii că trunchiul cerebral încă îţi funcţionează, astfel încât poţi respira singur şi uneori chiar deschizi ochii şi clipeşti. Şi reflexele încă funcţionează. Desigur, încă nu poţi mânca singur, dar de-aia eşti la spital, nu, iubitule? De asemenea, faci terapie fizică, astfel încât să nu ţi se atrofieze muşchii. În felul acesta, când te vei trezi, vei putea să mergi, să

foloseşti furculiţa sau să mergi la pescuit exact ca înainte.

Din comportamentul ei, nu se întrezărea nimic din tristeţea chinuitoare pe care o simţeam asistând la scena care se desfăşura în faţa mea. Poate că era prea obişnuită cu această experienţă şi, pe cât de imună era ea, pe atât de îndurerat eram eu. Natalie continuă:

— Ştiu că te bărbieresc aici la spital, dar ştii cât de mult îmi place încă să fac eu asta când te vizitez. Şi se pare că şi părul tău are nevoie să fie puţin tuns. Ţii minte când te tundeam în bucătărie? Nu ştiu cum ai reuşit să mă convingi. Nu prea eram bună la asta, dar ai insistat mereu. Cred că pur şi simplu îţi plăcea să fiu aproape de tine.

Scoase un prosop, o cutie de cremă de ras şi o lamă. Întorcându-se spre mine, mă întrebă:

— Poţi să umezeşti prosopul cu apă caldă? Chiuveta este în baie.

Am făcut ce mi-a spus, asigurându-mă că era la temperatura potrivită înainte de a-l aduce înapoi. Zâmbi cu o expresie de recunoştinţă, apoi îi tamponă uşor obrajii cu prosopul.

— Trevor se va muta în Baltimore curând, spuse ea începând să-i dea cu spumă. Va deveni psihiatru. Nu mai ţin minte dacă ţi-am spus asta. Mi-a povestit că s-a luptat cu PTSD după ce a fost rănit şi speră să-i ajute pe veteranii care au aceeaşi problemă. El este cel despre care ţi-am zis că are stupi, îţi aduci aminte? Şi m-a dus să văd aligatorii? Ţi-am spus despre asta. Aşa cum am precizat, mi-a fost un prieten bun. Sunt sigură că v-aţi înţelege foarte bine.

Când fu gata, începu să-l bărbierească cu mişcări graţioase.

— Oh, am uitat să-ţi spun. L-am văzut pe tatăl tău săptămâna trecută la reprezentanţă. Se pare că este bine. S-a oprit din slăbit, cel puţin. Ştiu că nu vine în vizită la fel de des ca mama ta, dar îi este greu din moment ce voi doi aţi lucrat împreună. Sper că ştii cât de mult te iubeşte. Ştiu că nu se pricepea să-ţi spună asta când erai mic, dar te iubeşte. Ţi-am spus că părinţii tăi m-au invitat pe iahtul lor de 4 iulie? Problema este că familia va merge la casa de pe

plajă şi vor să merg acolo. Urăsc atunci când se întâmplă asta... presupun că aş putea împărţi timpul, dar încă nu m-am hotărât. Şi toate acestea presupunând că aş avea liber, ceea ce probabil că nu se va întâmpla. Nu e deloc distractiv să fii cel mai nou angajat ca reprezentant al autorităţilor legale.

Când termină să-l bărbierească, îi şterse încă o dată faţa cu prosopul, apoi îl mângâie cu degetele pe obraji.

— Se simte mai bine, pun pariu. Nu ai fost niciodată genul neîngrijit. Dar dă-mi voie să te şi tund puţin, dacă tot sunt aici.

Scoase o foarfecă şi îşi începu treaba; întrucât Mark era predispus la accidente, avu grijă să pună celelalte obiecte în săculeţ.

— De obicei făceam o grămadă de mizerie când mă ocupam de asta, aşa că ai răbdare cu mine, bine? Nu vreau să ai mâncărimi. Oh, am aflat noutăţi despre sora ta, Isabelle, săptămâna asta. Este însărcinată cu primul copil şi va naşte în august. Îţi vine să crezi? Spunea că nu-şi dorea copii şi acum şi-a schimbat total părerea. Nu ştiu dacă voi reuşi să fiu acolo când va naşte, dar sunt sigură că voi ajunge înainte de sfârşitul anului. O las să se obişnuiască mai întâi.

Discursul ei continua în timp ce se pregătea să încheie. După aceea, îi ridică uşor capul de pe pernă. Scoase faţa de pernă, o scutură de câteva ori şi o examină pentru a se asigura că era curată înainte de începe procesul invers de a o pune la loc. Netezi cearşaful şi îi sărută buzele cu o tandreţe care aproape mă făcu să-mi dea lacrimile.

— Mi-e dor de tine, iubitul meu, şopti ea. Te rog, încearcă să te faci bine mai repede, bine? Te iubesc.

Se întinse după geantă, apoi se ridică din pat şi se îndreptă spre uşă. Am luat-o spre coridor, apoi ne-am întors la maşină. Ajungând lângă ea, scoase cheile.

— Mi-ar prinde bine un pahar de vin, spuse ea. Ai chef?

— Desigur.

Am mers la un bar din Havelock, numit Everly’s. Nu era

prea departe de spital şi când am intrat am avut senzaţia că Natalie nu venea pentru prima oară acolo. După ce ne-am comandat băuturile, am găsit o masă retrasă, parţial adăpostită de zgomote.

— Acum ştii, spuse ea.

— Îmi pare foarte rău că treci prin asta. Trebuie să fie îngrozitor.

— Este, recunoscu ea. Nu mi-am imaginat niciodată că mi se va întâmpla aşa ceva.

— Ce spun medicii?

— După trei luni, şansele de recuperare sunt foarte reduse.

— Ce s-a întâmplat? Înţeleg dacă nu vrei să vorbeşti despre asta.

— Este în regulă. Nu eşti primul care întreabă. Cu un an în urmă, în aprilie, am petrecut un weekend prelungit în Charleston pentru a sărbători cel de al treilea an de când eram împreună. Oricât de ciudat ar părea, niciunul dintre noi nu mai fusese vreodată acolo înainte şi auzisem foarte multe despre oraş. Am plecat joi noaptea. Mi-a spus că se simţea obosit şi îl durea capul, dar cui nu i se întâmplă asta spre sfârşitul unei săptămâni de lucru? Oricum, am petrecut o zi plăcută vineri, în ciuda durerii lui de cap, apoi sâmbătă a făcut febră. Starea lui se agrava din ce în ce mai mult, aşa că am mers la urgenţă la spital şi a fost diagnosticat cu gripă. Oricum, duminică trebuia să ne întoarcem acasă, aşa că niciunul dintre noi nu era prea îngrijorat. Dar în maşină, a doua zi, febra tot continua să-i crească. Am vrut să mă opresc în Wilmington, dar el mi-a spus să continui drumul. Când am ajuns în New Bern, avea temperatura patruzeci. Am mers direct la spital, dar nu şi-au dat seama ce avea până a doua zi. Până atunci, febra urcase la patruzeci şi unu şi cu toate antibioticele, tot nu scădea. Era o tulpină foarte virulentă. După ziua a şaptea de febră foarte mare, a intrat în comă. După aceea, odată ce febra a scăzut până la urmă, a reuşit să deschidă ochii. Am crezut că asta însemna că trecuse de momentul critic, dar părea să nu mă recunoască şi...

Luă o înghiţitură de vin înainte de a continua:

— A stat în spital încă o lună, dar, după aceea, a fost destul de clar că era în stare vegetativă. În cele din urmă, am găsit un loc foarte bun pentru el – unde tocmai am fost – şi se află acolo de atunci.

— Este îngrozitor, am spus, căutându-mi cuvintele. Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să fi fost – şi încă este.

— Anul trecut a fost mai rău, spuse ea. Pentru că încă mai aveam speranţă. Dar acum, nu mi-a mai rămas prea multă.

Având un ghem în stomac, nu prea reuşeam să înghit din băutură.

— El este cel pe care l-ai cunoscut la facultate?

Ea dădu din cap.

— Era un tip atât de drăguţ. Era timid şi arăta bine, dar nu era deloc arogant, ceea ce m-a surprins, mai ales că familia lui este foarte bogată. Deţin o reprezentanţă de maşini aici, în oraş, şi două sau trei în alte oraşe din alte regiuni ale statului. În orice caz, era în echipa de hochei pe iarbă, iar eu mergeam să-l văd jucând. Nu era suficient de bun să câştige o bursă, dar era selecţionat şi jucase aproape în fiecare meci în ultimii doi ani. Putea alerga ca o gazelă şi marca din aproape orice poziţie.

— A fost dragoste la prima vedere?

— Nu chiar. Ne-am întâlnit de fapt la un bal. Eu eram acolo cu un alt tip, el avea o parteneră, iar după ce l-a abandonat, iar partenerul meu a dispărut, am intrat în vorbă. Trebuie să-i fi dat numărul meu de telefon, pentru că a început să-mi trimită mesaje. Nimic ciudat, nu mă hărţuia... după o lună şi ceva, ne-am întâlnit la o pizza. Am ieşit împreună în ultimii doi ani şi jumătate de colegiu, ne-am logodit la un an după ce am absolvit şi ne-am căsătorit un an după aceea.

— Şi aţi fost fericiţi împreună?

— Am fost fericiţi, spuse ea. Ţi-ar fi plăcut de el. Era o persoană atât de sinceră, era atât de plăcut şi plin de energie. Îmi pare rău. *Este* o persoană sinceră, se corectă ea.

Mai luă o înghiţitură de vin, apoi se uită spre paharul meu.

— Tu nu bei?

— Aşteaptă puţin, am spus. Încă procesez informaţiile.

— Cred că îţi datorez scuze. Pentru că nu ţi-am spus imediat totul.

— Chiar dacă mi-ai fi spus, nu sunt sigur că nu aş fi venit la Piaţa Fermierilor sau nu te-aş fi invitat să vezi albinele.

— Trebuie să iau asta ca pe un compliment, bănuiesc. Dar... îţi dai seama că nu este niciun secret. Mulţi oameni din oraş cunosc situaţia. Mark a crescut în New Bern şi familia lui este foarte cunoscută aici. Dacă ai fi întrebat pe cineva, nu ţi-ar fi luat prea mult timp să afli.

— Nici nu mi-a trecut prin cap să întreb pe altcineva despre tine. Sincer, nu cunosc prea mulţi oameni atât de bine încât să-mi permit să le pun întrebări despre asta. Dar sunt curios de ce nu porţi verigheta.

— Ba o port, spuse ea. O port în jurul gâtului.

Când şi-a scos lănţişorul, am văzut o verighetă minunată de aur roz care semăna cu un model Cartier.

— De ce nu o porţi pe deget?

— Nu am purtat niciodată inele în copilărie şi când eram la colegiu, am început să fac exerciţii la sală. Nu ceva serios, dar încercam să fac mai multe serii la câteva aparate. După ce m-am logodit, inelul m-ar fi deranjat şi mi-a fost teamă să nu-l zgârii. Şi am căpătat obiceiul de a-l purta în jurul gâtului. Odată ce am devenit ajutor de şerif, nu am vrut ca oamenii să ştie nimic despre mine.

— Pe Mark nu-l deranja?

— Deloc. Nu era genul gelos. Îi spuneam că aşa verigheta era mai aproape de inima mea. Chiar simţeam asta şi el ştia.

Am luat o mică înghiţitură de apă, umezindu-mi gâtul uscat. Încercând să-i fac pe plac, m-am chinuit să beau puţin vin, care mi se părea mult prea acru.

— Ce părere au mama şi tatăl tău?

— Îl adorau pe Mark. Dar sunt părinţii mei. Ţi-am spus că îşi fac griji pentru mine.

„Din cauza serviciului ei în cadrul autorităţilor”, mi-am amintit că gândisem la acel moment. Mă înşelasem foarte tare.

— Se pare că au foarte bine grijă de el. Este un centru de top pentru cei care îşi pot permite. Asigurarea acoperă doar o parte, dar părinţii lui acoperă diferenţa. Este important pentru ei. Este important şi pentru mine.

— Ce se întâmplă...

Întrucât nu terminasem propoziţia, dădu din cap.

— Ce se întâmplă dacă ne hotărâm să-l deconectăm? Nu cred că se va întâmpla asta.

— Niciodată?

— Nu este decizia mea. Depinde de părinţii lui.

— Dar tu eşti soţia lui.

— Au procură medicală. Ei pot lua acea decizie, nu eu. Când a împlinit optsprezece ani, Mark a avut acces la un cont. A trebuit să semneze tot felul de documente, inclusiv cele care le dădea lor dreptul în ceea ce priveşte decizia de a-i pune capăt vieţii într-o astfel de situaţie. Mă îndoiesc că s-au mai gândit la asta după aceea şi, după ce ne-am căsătorit, nu am mai vorbit niciodată despre acest subiect. Înainte de căsătorie, a fost şi mai supărat deoarece părinţii lui au insistat să încheiem un contract prenupţial. Nu a avut de ales şi mie chiar nu mi-a păsat. Am crezut că vom fi căsătoriţi pentru totdeauna, vom avea copii şi vom îmbătrâni împreună.

— Ai vorbit cu părinţii lui Mark despre viitorul lui?

— O dată sau de două ori, dar nu a ieşit prea bine. Mama lui este foarte religioasă şi, pentru ea, deconectarea tubului prin care este hrănit ar fi echivalentul unei crime. Ultima dată când am încercat să-i vorbesc despre asta, mi-a spus că în săptămâna anterioară Mark deschisese ochii şi o privise şi ea a interpretat asta ca pe un semn că starea lui se îmbunătăţeşte. Este convinsă că, dacă se roagă suficient, Mark va deschide ochii dintr-odată şi totul va reveni la normal într-o zi. Cât despre tatăl lui, cred că vrea doar să păstreze pacea în casă.

— Aşadar, tu ai rămas într-un fel de limbo.

— Deocamdată, îmi dădu ea dreptate.

— Ai putea divorţa.

— Nu pot face asta.

— De ce nu?

— Deoarece, chiar dacă există o şansă de unu la sută ca Mark să-şi revină, este un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum. Am făcut un jurământ să rămân căsătorită la bine şi la rău. La bine este partea uşoară; să rămâi credincios când e rău înseamnă iubire adevărată.

Poate că avea dreptate, dar mă întrebam dacă nu suna puţin a martiriu. Şi, de fapt, cine eram eu să judec?

— Înţeleg, am spus.

— Şi vreau să-mi cer scuze şi pentru seara de la tine de acasă. După plimbarea cu barca şi cina...

Am ridicat mâna să o opresc.

— Natalie...

— Te rog, spuse ea. Trebuie să-ţi explic. Încă din timpul cinei, am simţit că o să facem sex şi atunci când ne-am sărutat, am ştiut sigur. Şi voiam asta. Pentru că eu chiar m-am îndrăgostit de tine şi, în acel moment, părea că eram doar noi doi pe lume. Mi-a fost uşor să pretind că nu eram căsătorită sau că de soţul meu nu aveau grijă în permanenţă asistentele medicale, sau chiar că aş fi putut să iau ce e mai bun din fiecare lume. Aş putea să rămân căsătorită şi să te am şi pe tine. Aş putea să mă mut la Baltimore şi să-mi găsesc un loc de muncă acolo în timp ce tu îţi faci rezidenţiatul şi să începem o viaţă nouă împreună. Îmi imaginam toate lucrurile astea chiar în timp ce mergeam spre dormitor...

Când s-a oprit, m-am simţit copleşit de amintiri. Mi-am amintit cum am tras-o spre mine şi încordarea corpului lipit de al meu. Aroma de flori sălbatice a parfumului ei uşor şi exotic, în timp ce-mi lipeam faţa de gâtul ei. Îi puteam simţi sânii apăsaţi pe pieptul meu şi degetele atingându-mi spatele. Când ni s-au întâlnit buzele, atingerea limbii ei îmi declanşase un val de plăcere.

Am ajutat-o să-mi scoată cămaşa şi am urmărit-o în timp ce-mi deschidea nasturii; într-o clipă, amândoi ne dădusem

jos hainele şi ne-am simţit pielea fierbinte unul altuia. Şi totuşi, când am început să-i sărut sfârcurile sânilor, mi s-a părut că am auzit un geamăt reţinut. Când m-am retras, părea împietrită, cu excepţia unei lacrimi care i se scurgea pe obraz. Alarmat, m-am dat înapoi.

— Nu pot, a şoptit ea. Îmi pare atât de rău, dar nu pot. Te rog, iartă-mă.

Acum, în timp ce stăteam în faţa ei la bar, o priveam cum bea, cu privirea îndreptată spre masă.

— În noaptea aceea... m-ai sărutat chiar sub claviculă. Asta făcea Mark întotdeauna şi brusc mi-a venit în minte imaginea lui – întins în pat, înconjurat de tuburi în acea cameră sterilă. Şi nu i-am putut îndepărta imaginea din minte şi mă urăsc pentru asta. Pentru că ţi-am făcut asta. Îmi doream să fiu cu tine şi să facem dragoste, dar nu am putut. Simţeam că era ceva... greşit, cumva. De parcă eram pe cale să fac ceva ce aş fi regretat, chiar dacă îmi doream mai mult decât orice pe lume.

Ea trase adânc aer în piept.

— Am vrut doar să-ţi spun din nou cât de rău îmi pare.

— Ţi-am spus în seara aceea că nu trebuie să-ţi ceri scuze.

— Ştiu şi, cumva, asta m-a făcut să mă simt şi mai prost. Pentru că ai fost atât de drăguţ.

Mi-am pus mâna cu blândeţe peste a ei.

— Dacă mai contează, aş proceda exact la fel dacă ar fi să o luăm de la capăt.

— Te-ai îndrăgostit de o femeie nesinceră.

— Nu ai fost nesinceră, am spus. Doar... ai omis unele aspecte. Cu toţii facem asta. De exemplu, eu nu ţi-am spus că, pe lângă faptul că sunt bogat şi arăt bine, sunt şi foarte priceput când vine vorba să pun prelate pe acoperişuri.

Pentru prima dată de când sosisem, Natalie zâmbi. Mă strânse de mână înainte să şi-o retragă pe a ei. Ridicându-şi paharul de vin, ţinu un toast.

— Eşti un om bun, Trevor Benson.

Ştiam că era încă un final pentru noi, dar mi-am ridicat

oricum paharul de vin. Ciocnindu-l de al ei, m-am forţat să zâmbesc.

— Cred, i-am răspuns, că şi tu eşti destul de grozavă.

Capitolul 19

Natalie m-a lăsat acasă şi, deşi nu am dormit bine, mă simţeam odihnit de dimineaţă. Nu îmi tremurau mâinile şi starea mea de spirit era suficient de constantă pentru a mă simţi încrezător după a treia ceaşcă de cafea şi tura de alergat. Deşi mă oferisem să o iau de acasă în drum spre aeroport, fusese de părere că era mai bine să ne întâlnim acolo.

Fără îndoială, pentru că nu voia să fim văzuţi sosind împreună sau îmbarcându-ne în avion ca un cuplu.

Am ajuns la aeroport înaintea ei şi mi-am făcut check-in-ul. Natalie a sosit zece minute după aceea, în timp ce stăteam la coadă pentru verificarea de securitate. Odată ce am ajuns la poarta de îmbarcare, am stat jos şi, deşi era un loc liber lângă mine, ea a ales să se aşeze la trei rânduri distanţă. Abia când ne-am urcat în avion am avut, în sfârşit, ocazia să vorbim.

— Bună, am spus în timp ce trecea pe lângă mine spre scaunul de la fereastră, eu sunt Trevor Benson.

— Oh, taci!

Am crezut că vom vorbi puţin, dar ea a închis ochii în timp ce îşi strângea picioarele şi în scurt timp a adormit. Mă întrebam câte persoane recunoscuse în avion.

Zborul a durat puţin mai mult de o oră şi, după ce am coborât din avion, ne-am îndreptat spre biroul de închirieri auto. Făcusem cerere pentru un SUV, aşa cum obişnuiam întotdeauna şi era pregătit când am ajuns.

Nu după mult timp, eram în drum spre Helen.

— Se pare că ai tras un pui de somn bun în avion, am precizat.

— Am fost obosită, spuse ea. Nu am dormit bine azi-noapte. Totuşi, ieri am reuşit să vorbesc din nou cu cei de la poliţie, precum şi cu şeriful. Înainte să te iau, vreau să spun.

— Şi?

— La fel ca şi cei de la poliţie, nici şeriful nu are vreo informaţie despre vreo fugară pe nume Callie.

Nu ştiu cât de mult ne vor putea ajuta.

— Încă sunt încrezător că vom clarifica lucrurile, am spus.

— Şi voiam să-ţi explic şi despre ce s-a întâmplat mai devreme, spuse ea. La aeroport.

— Nu-ţi faceţi griji din cauza asta! Mi-am dat seama de ce m-ai evitat.

— Fără supărare?

— Deloc, am spus. Trebuie să locuieşti în continuare în New Bern.

— Şi tu pleci curând.

— Noua mea viaţă mă aşteaptă.

Îi puteam simţi ochii aţintiţi asupra mea şi, în timp ce vorbeam, mă întrebam dacă îmi va spune că îi voi lipsi. Dar nu mi-a spus. Şi nu i-am spus nici eu că îmi va lipsi. Deja ştiam asta amândoi. În schimb, nu am mai vorbit prea mult restul drumului, mulţumiţi să călătorim în tăcere, singuri cu gândurile noastre, oriunde ne-ar fi purtat ele.

Natalie avea dreptate; Helen era un oraş foarte mic, dar remarcabil de pitoresc şi frumos într-un mod în care nu mă aşteptasem. Arăta de parcă se inspirase din înfăţişarea localităţilor alpine din Bavaria; clădirile erau lipite unele de altele, cu acoperişuri de ţiglă roşie şi pictate într-o varietate de culori, unele cu ornamente decorative şi ocazional chiar cu turnuleţe. Îmi imaginam că era popular în rândul turiştilor în căutare de drumeţii sau de aventuri cu tiroliana sau tubing pe râul Chattahoochee înainte de a se retrage peste noapte într-un cadru exotic pentru nord-estul Georgiei.

Întrucât niciunul dintre noi nu mâncase, am luat prânzul la un mic fast-food din centrul oraşului. Am discutat despre planul nostru, care nu consta în nimic altceva decât o vizită la Secţia de Poliţie şi la Biroul şerifului. Speram să vin cu o idee mai bună decât cea despre care vorbise Natalie – să batem la uşi sau să întrebăm oamenii la colţul străzii – dar

până acum nu aveam nimic altceva. Îmi doream să-mi fi venit ideea să-i fac o fotografie lui Callie în spital pentru a vedea dacă ar fi recunoscut-o cineva, dar mă îndoiam că ar fi consimţit dacă aş fi încercat.

Prima noastră oprire a fost la Secţia de Poliţie, aflată într-o clădire care semăna mai mult cu o casă decât cu un complex municipal de birouri şi care se integra foarte bine în aspectul oraşului. Ne-am întâlnit în faţa clădirii cu şeful secţiei, Harvey Robertson, care ne aştepta. Era înalt şi subţire, cu părul alb şi început de chelie şi vorbea cu un accent puternic specific Georgiei. Ne-a condus înăuntru, invitându-ne în biroul lui. După ce ne-am prezentat, ne-a înmânat un plic.

— După cum am menţionat la telefon, acestea sunt singurele persoane dispărute despre care ştim cu siguranţă, explică el. Una de anul trecut, iar două de acum doi ani.

Am deschis plicul şi am scos trei fluturaşi cu cuvântul DISPĂRUT scris în partea de sus, pe care erau tipărite fotografii cu fetele respective, descrieri şi informaţii despre ultimul loc unde fuseseră văzute. Păreau realizate manual – ca fiind făcute de familii – nu buletine oficiale ale poliţiei. O vizualizare rapidă a imaginilor mi-a confirmat că niciuna dintre ele nu era Callie.

— Dar aveţi o listă generală de persoane dispărute?

— Din nou, nu există nimeni pe nume Callie. Acum, dacă familia sau alţi cunoscuţi nu au declarat-o dispărută din vreun motiv, nu avem de unde să ştim. Dar pentru că este o comunitate mică, presupun că am o idee destul de bună în legătură cu cei care lipsesc.

— Ştiu că nu este treaba mea, dar aveţi idee despre ce s-a întâmplat cu fetele celelalte?

— Două dintre ele aveau iubiţi şi nu-i putem găsi nici pe ei, aşa că bănuim că au fugit împreună. În ceea ce o priveşte pe a treia, habar nu avem ce s-a întâmplat cu ea. Nu era minoră şi a fost declarată dispărută de proprietarul locuinţei unde stătea, dar, din ce ştim, este posibil să se fi mutat.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Aţi spus la telefon că această fată, Callie, despre care căutaţi informaţii... este bolnavă? Şi că trebuie să-i găsiţi familia?

— Dacă putem.

— De ce v-aţi gândit că o veţi găsi aici?

I-am relatat toată povestea, urmărind cum părea să soarbă fiecare cuvânt. Aveam sentimentul că era genul de persoană care te putea surprinde cu intuiţia sa.

— Nu prea avem de ce să ne legăm, comentă el când am terminat de povestit.

— Asta a spus şi Natalie.

El s-a uitat spre ea, apoi din nou spre mine.

— Este o tipă inteligentă. Ar trebui să te gândeşti să o păstrezi.

„Dacă s-ar putea”, m-am gândit.

„Dacă aş putea.”

Biroul şerifului se afla la Cleveland, Georgia, la aproximativ douăzeci de minute de Helen. Era o clădire mult mai impunătoare decât Secţia de poliţie din Helen, ceea ce era normal, întrucât avea în subordonare o zonă geografică mai extinsă. Am fost invitaţi în biroul unui ajutor de şerif, care adunase şi informaţiile pe care le solicitasem.

În total, erau date dispărute nouă persoane, care le includeau şi pe cele trei din Helen. Din restul de şase, doi erau bărbaţi. Din celelalte patru, doar trei erau caucaziene şi doar una era adolescentă, dar nu era Callie.

La ieşire, Natalie se întoarse către mine.

— Acum ce facem?

— Mă gândesc.

— Ce înseamnă asta?

— Îmi scapă ceva. Nu sunt sigur ce, dar este acolo.

— Încă mai crezi că este de aici?

— Nu ştiu, am recunoscut. Dar răspunsul este aici, cumva.

Ne-am urcat în maşina închiriată înainte ca Natalie să vorbească din nou.

— Am o idee, spuse ea în cele din urmă.

— Ce anume?

— Dacă este de aici, Callie probabil mergea la şcoală, nu? Şi crezi că probabil are şaisprezece ani? Sau şaptesprezece?

— Aşa bănuiesc.

— Liceele au anuare. Şi unele şcoli gimnaziale, de asemenea. Nu am idee câte licee sunt în district, dar nu pot fi atât de multe şi pun pariu că niciunul dintre ele nu este foarte mare. Presupunând că există anuare la bibliotecă, poate găsim un nume.

Mă întrebam de ce nu-mi trecuse asta prin cap.

— Este o idee genială.

— Vom vedea, spuse ea. Va trece de cinci înainte să ajungem înapoi în Helen, aşa că probabil va fi prea târziu să începem astăzi. Aşadar, primul lucru mâine?

— Avem un plan. Cum te-ai gândit la asta?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, mi-a venit ideea.

— Impresionant.

— Nu te bucuri că sunt aici?

„Ba da, absolut. Dar probabil nu din motivul la care te-ai referit tu.”

Când ne-am întors în Helen, ne-am cazat la hotel. În timp ce vorbeam cu angajatul de la recepţie, am văzut cât de uşurată a fost Natalie când a aflat că rezervasem două camere, chiar dacă erau alăturate. Funcţionarul ne-a înmânat cartelele magnetice şi ne-am îndreptat spre lifturi.

Deşi mai era mai mult de oră până să apună soarele, eram obosit. Oricât de mult mi-ar fi plăcut să petrec timp cu Natalie, îmi era foarte greu să păstrez lucrurile strict în plan profesional şi să pretind că nu eram îndrăgostit de ea. Îmi spuneam să accept pur şi simplu ce îmi oferea, fără să am aşteptări – dar unele lucruri sunt mai uşor de făcut în teorie decât în realitate.

În lift, am apăsat butonul pentru etajul al treilea.

— Cum vrei să procedăm? întrebă ea. Vrei să mergi tu la şcoli sau eu?

— Mă ocup eu. După cum ai spus, nu pot fi prea multe.

— La ce ora mâine?

— Micul dejun la şapte aici, la hotel, şi poate pornim la drum pe la opt?

— Avem un plan.

Între timp, am ajuns la etajul al treilea şi am ieşit pe coridor. Camerele noastre erau în stânga, nu prea departe.

— Ce faci la cină în seara asta? întrebă ea îmi timp ce descuiam uşa.

— Mă gândeam la Bodensee. *Bucătărie germană autentică.* Am văzut o recenzie când căutam hoteluri. Pare destul de bun.

— Nu cred că am mâncat vreodată bucătărie germană autentică.

„Era un apropo?”

— Ce zici dacă fac o rezervare la opt pentru două persoane? Sunt sigur că putem merge pe jos, aşa că ne întâlnim la parter la fără un sfert?

— Perfect, zâmbi ea. Ne vedem atunci.

Ajungând în cameră, după ce am făcut rezervarea, am tras un pui de somn, mi-am făcut un duş şi am petrecut ceva timp căutând şcolile din zonă pe Google pe telefon. În tot acest timp, am încercat să nu mă gândesc la Natalie.

Nu am reuşit. Inima vrea ceea ce vrea.

La fără un sfert, mă aştepta în hol, arătând la fel de răvăşitor ca întotdeauna într-o bluză roşie, blugi şi pantofi cu toc. Când m-am apropiat, mă întrebam dacă şi ea se gândise obsesiv la mine, la fel cum făcusem şi eu, dar, ca de obicei, nu-mi puteam da seama.

— Eşti gata? am întrebat-o.

— Te aşteptam.

Bodensee se afla la câţiva paşi, iar seara era plăcută, o adiere blândă purtând aroma de conifere. Eram singurii care mergeam pe trotuar şi puteam să-i aud zgomotul tocurilor pe beton, paşii mei fiind la unison cu ai ei.

— Am o întrebare, spuse ea, în cele din urmă.

— Spune.

— Ce vei face în cazul în care chiar îi găsim familia lui Callie? Ce ai de gând să le spui?

— Nu sunt sigur. Cred că asta depinde de ce aflăm.

— Dacă este minoră, am datoria de a informa autorităţile legale.

— Chiar dacă a fost abuzată?

— Da, dar în acel caz poate deveni complicat, spuse ea. De asemenea, este complicat şi dacă a fugit la şaptesprezece ani sau câţi avea, dar acum este, din punct de vedere tehnic, adult. Sincer, nu sunt sigură care îmi sunt obligaţiile în această situaţie.

— Ce zici să ne gândim la asta atunci când vom ajunge la acel moment?

Bodensee, la fel ca şi secţia de poliţie, semăna mai mult cu o casă decât cu o clădire comercială şi m-am simţit ca acasă imediat ce am ajuns. Chelneriţele erau îmbrăcate după moda bavareză, cu fuste pe talie, bluze cu mâneci scurte şi şorţuri colorate; un bar animat oferea o varietate de bere germană. Am fost conduşi la o masă din colţ care părea să promită un minimum de intimitate într-o cameră atât de aglomerată. Când ne-am aşezat, am auzit frânturi de conversaţie de la alte mese ajungând până la noi.

Natalie aruncă o privire în jur, verificând împrejurimile, cu un zâmbet întipărit pe chip.

— Nu pot să cred că suntem în Georgia, spuse ea îndreptându-şi din nou atenţia spre mine. Acest loc este uimitor.

— Are farmecul lui.

Ne-au fost aduse meniurile. Oferta era mai vastă decât mă aşteptam, dar, ţinând cont că nu eram familiarizat cu bucătăria germană, nu ştiam ce gust aveau felurile de mâncare, în ciuda descrierii.

— Îţi iei şniţel vienez?

— Probabil, am spus.

— Tu?

— Nu prea experimentez lucruri noi în materie de mâncare, mărturisi ea. Cred că îmi voi lua somon la grătar.

— Sunt sigur că va fi bun.

Când a venit chelneriţa, mi-am comandat o bere. Natalie a preferat un pahar de vin şi i-am spus alegerile noastre. Pentru a face conversaţie, Natalie o întrebă de cât timp locuia în Helen.

— Doar de doi ani, spuse ea. Soţul meu lucrează la Departamentul pentru parcuri şi a fost transferat aici.

— Crezi că este un caz tipic? Sau majoritatea locuitorilor au crescut aici?

— Presupun că sunt posibile ambele variante. De ce?

— Eram doar curioasă.

Când a plecat, m-am aplecat peste masă.

— Ce a fost asta?

— Doar adunam informaţii. Cine ştie? S-ar putea să ne fie utile.

Mi-am pus şervetul în poală.

— Vreau să ştii că apreciez faptul că ai venit aici cu mine şi că ai pregătit terenul cu poliţia şi cu Biroul şerifului.

— Plăcerea este de partea mea.

— Sunt surprins că nu a trebuit să lucrezi.

— Mi-am luat câteva zile de concediu. Ridică din umeri. Oricum nu mai am nevoie de ele. N-am unde se merg în altă parte decât la casa de pe plajă a părinţilor mei. Oricât de mult mi-ar plăcea să petrec timp cu ei, nu pot sta prea mult acolo, că încep să înnebunesc. Clătină din cap. Îmi pare rău. Probabil că sună egoist.

— Deloc.

— În comparaţie cu tine. Care ţi-ai pierdut părinţii, vreau să spun.

— Cu toţii avem probleme, nu-i aşa?

Chelneriţa reapăru cu băuturile şi ni le lăsă pe masă. Luând o înghiţitură de bere, mi se păru delicioasă.

Natalie părea pierdută în gânduri, jucându-se cu paharul, apoi îşi dădu seama, în sfârşit, că tăcuse brusc.

— Îmi pare rău, spuse ea. Mă gândeam la ceva.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Mă gândeam la viaţă. Nu e important.

— Mi-ar plăcea să aud.

Părând că încă ezita, am adăugat:

— Serios.

A luat o înghiţitură de vin.

— În primul an de căsătorie, Mark şi cu mine am vizitat Blowing Rock. Am petrecut weekendul la un motel fermecător, am făcut drumeţii şi am vizitat locuri vechi. Îmi aduc aminte că în tot acel weekend m-am gândit că viaţa mea era exact cum îmi doream.

Am studiat-o.

— Ce ai de gând să faci?

— În legătură cu ce? Cu Mark?

Am dat din cap.

— O să o iau pas cu pas.

— Este corect pentru tine?

A râs fără tragere de inimă, dar i-am surprins tristeţea.

— Spune-mi, Trevor. Când este corectă viaţa?

Conversaţia noastră a atins subiecte mai uşoare în timp ce mâncam. Am discutat despre Callie, întrebându-ne din nou de ce intenţiona să păstreze secretul în legătură cu familia ei şi i-am povestit în mare cam tot ce făcusem de când o văzusem ultima dată. I-am spus despre hotărârea mea de a nu vinde casa bunicului şi despre reparaţiile pe care voiam să le fac. I-am arătat câteva poze pe care le făcusem cu apartamentul din Baltimore. I-am descris programul de rezidenţiat în psihiatrie, dar nu i-am menţionat nimic despre chinurile prin care trecusem după ce se despărţise de mine. Să-i vorbesc despre asta nu ar fi însemnat decât să-i transmit un sentiment inutil de vinovăţie.

După ce am terminat de mâncat, niciunul dintre noi nu a avut chef de desert, aşa că am plătit nota şi ne-am reîntors în aerul serii. Se răcise uşor, dar cerul de abanos era plin de stele strălucitoare. Străzile erau tăcute şi goale; auzeam foşnetul frunzelor în copaci, amintindu-mi de sunetul pe care îl face o mamă când îşi linişteşte copilul să adoarmă.

— Nu ţi-am răspuns cu adevărat la întrebare, spuse Natalie, rupând tăcerea.

— Ce întrebare?

— Când ai întrebat dacă este corect să-mi pun viaţa în aşteptare. Nu ţi-am dat un răspuns real.

— Cred că am înţeles ce ai vrut să spui.

Zâmbi, părând aproape tristă.

— Ar fi trebuit să spun că sunt momente în care nu este atât de rău. Când sunt cu familia, sunt momente în care pot uita de fapt realitatea situaţiei mele. Ca atunci când unul dintre ei spune o poveste super-amuzantă şi râdem cu toţii, este uşor să pretind că duc o viaţă normală. Apoi, în următorul moment, îmi aduc aminte tot. Adevărul este că realitatea este mereu acolo, chiar dacă temporar deghizată... dar apoi apare din nou şi dintr-odată simt că nu ar trebui să râd sau să zâmbesc pentru că este cumva greşit. Ca şi când nu mi-ar păsa de el. Petrec prea mult timp gândindu-mă că nu am voie să fiu fericită şi că nici nu ar trebui să încerc să fiu. Ştiu că pare o nebunie, dar nu mă pot abţine.

— Crezi că Mark ar vrea să te simţi aşa?

— Nu, spuse ea. Ştiu că nu ar vrea. Chiar am vorbit despre lucruri de genul ăsta. Ei bine, nu chiar despre această situaţie, dar despre ce ne-am fi dorit dacă celălalt ar fi murit într-un accident de maşină sau într-un alt mod. O discuţie înainte de somn, ştii? Jucam jocurile acelea stupide, ipotetice – dacă ar fi murit unul dintre noi – şi el mi-a spus întotdeauna că ar fi vrut să merg mai departe, să găsesc pe altcineva şi să încep o familie. Desigur, imediat după aceea, adăuga că mai bine nu l-aş iubi pe acel tip mai mult decât pe el.

— Măcar a fost sincer, am spus zâmbind.

— Da, spuse ea. A fost. Dar nici nu mai ştiu ce să mai cred cu adevărat. O parte din mine îmi spune că ar trebui să petrec cât mai mult timp cu Mark, să renunţ la serviciu şi să îl vizitez în fiecare zi. Pentru că asta se presupune că ar trebui să faci atunci când cineva este bolnav, nu? Dar adevărul este că ăsta este ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac. Pentru că de fiecare dată când merg, o mică parte din mine moare înăuntru. Dar atunci mă simt vinovată că simt

aşa şi mă îmbărbătez să fac ceea ce trebuie să fac. Chiar dacă ştiu că el nu şi-ar fi dorit asta pentru mine.

Părea să studieze trotuarul din faţa noastră.

— Este atât de greu să nu ştiu când sau dacă toate acestea se vor termina vreodată. Oamenii în stare vegetativă pot trăi zeci de ani. Ce să fac, ştiind asta? Ştiu că încă mai am timp să am copii, dar trebuie să renunţ la asta? Şi toate celelalte lucruri mărunte care fac viaţa să aibă sens? Cum ar fi să fii ţinut în braţe de cineva care te iubeşte sau chiar să fii sărutat. Să renunţ şi la aceste lucruri pentru totdeauna? Trebuie să locuiesc în New Bern până când moare unul dintre noi? Nu mă înţelege greşit – iubesc New Bern. Dar există o parte din mine care uneori îşi imaginează o viaţă diferită – să locuiesc în New York sau Miami sau Chicago sau Los Angeles. Am locuit în oraşe mici din Carolina de Nord întreaga viaţă. Nu merit să fac această alegere pentru mine?

În acel moment, am ajuns la hotel, dar ea s-a oprit afară, la intrare.

— Vrei să ştii care este partea cea mai rea? Nu pot vorbi cu nimeni despre asta. Nimeni nu înţelege cu adevărat. Părinţii mei sunt mâhniţi de situaţie, aşa că atunci când sunt cu ei, îi reasigur constant că sunt bine. Părinţii lui şi cu mine suntem pe lungimi de undă diferite. Prietenii mei vorbesc despre serviciu sau despre partenerii sau copiii lor, iar eu nici nu ştiu ce să fac. Sunt doar... singură. Ştiu că oamenii empatizează şi că le pasă de mine, dar nu cred că pot empatiza cu adevărat din moment ce este atât de diferit de felul în care cineva îşi imaginează că i se va schimba viaţa. Şi...

Am aşteptat.

— Ştii, când oamenii te întreabă care sunt visurile şi ţelurile tale? Peste un an sau trei ani sau cinci? Uneori mă gândesc la asta şi îmi dau seama nu numai că nu ştiu, dar nici măcar nu ştiu cum să încerc să găsesc un răspuns. Pentru că sunt atât de multe lucruri în afara sferei mele de control şi nu pot face nimic.

Am luat-o de mână.

— Mi-aş dori să pot spune ceva care să facă lucrurile mai uşoare pentru tine.

— Ştiu, spuse ea, strângându-mă de mână. La fel cum ştiu că mâine va fi doar o altă zi.

Câteva minute mai târziu, eram fiecare în camerele noastre separate. Mărturisirea lui Natalie mă făcuse să mă întristez pentru ea şi mă dezamăgise în ceea ce mă privea pe mine. Oricât de empatic îmi imaginam că pot fi, îmi era – cum am mai spus – foarte dificil să mă pun exact în locul ei sau să-mi imaginez cum era viaţa ei în fiecare zi. O înţelegeam, empatizam cu ea, îmi părea îngrozitor de rău pentru ea, dar când am fost sincer cu mine, ştiam că nu puteam empatiza pe deplin. Toată lumea are o viaţă interioară pe care nimeni altcineva nu o poate trăi.

Am pornit televizorul şi l-am setat pe ESPN, nu pentru că mi-ar fi păsat cine câştigase ultimul meci de baseball sau turneu de golf, ci pentru că eram prea obosit să mă concentrez pe orice ar fi avut vreo intrigă sau fir narativ. M-am descălţat, mi-am dat jos cămaşa şi m-am întins pe pat, ascultând alternativ crainicii şi gândindu-mă la Callie, în timp ce retrăiam simultan ultimele două zile pe care le petrecusem cu Natalie.

Mă întrebam dacă voi mai întâlni vreodată pe cineva ca ea. Chiar dacă m-aş fi îndrăgostit din nou, nu aş compara-o în mod conştient şi inconştient pe noua femeie cu cea pe care o iubeam acum?

Acum, în acest moment, eram împreună, doar că nu eram. Ea era în camera de alături, având între noi un perete şi o întreagă lume. Era posibil ca ea, la fel ca mine, să-şi imagineze imposibilul şi să-şi dorească să existe o lume făcută doar pentru noi doi?

Nu ştiam. Tot ce ştiam sigur era că, oricât de epuizat mă simţeam, n-aş fi schimbat pentru nimic în lume ultimele două zile.

M-am trezit când am auzit o bătaie în uşă.

Uitându-mă la ceas, am văzut că era miezul nopţii; atât

veioza, cât şi televizorul erau aprinse şi am căutat telecomanda, pe jumătate conştient.

Am oprit televizorul, întrebându-mă dacă îmi imaginasem, când am auzit o nouă bătaie în uşă. Era însoţită de o voce cunoscută.

— Trevor? Eşti treaz?

M-am târât din pat şi am traversat camera adormit, recunoscător că aveam pantalonii pe mine. Când am deschis uşa, am văzut-o pe Natalie, încă îmbrăcată în hainele de la cină, cu o expresie de disperare precaută şi ochii înroşiţi.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

— Nu, spuse ea, nu sunt bine. Pot intra?

— Da, desigur, am spus, făcându-i loc să intre.

Se opri în mijlocul camerei ca şi când ar fi căutat un loc unde să se aşeze. Am tras scaunul de sub birou pentru ea şi eu m-am aşezat pe pat, privind-o.

— Am auzit televizorul, aşa că m-am gândit că eşti încă treaz, spuse, observându-mi figura somnoroasă.

— Acum sunt, am spus. Îmi pare bine că eşti aici.

O clipă îşi frământă mâinile în poală, cu disperare în privire.

— Nu vreau să fiu singură în acest moment.

— Vrei să verific dacă mai e ceva deschis în Helen? am întrebat-o. Să bem ceva sau o cafea decofeinizată?

— Nu vreau să ies. Apoi, ridicându-şi privirea ezitantă spre mine: Pot dormi aici? Cu tine? Nu vreau să fac sex... Închise ochii, cu vocea stinsă. Dar, în afară de tine, nu am mai dormit cu nimeni în acelaşi pat de când s-a îmbolnăvit Mark şi nu vreau decât să stea cineva lângă mine în noaptea asta. Ştiu că este greşit şi că ar trebui să mă întorc în camera mea...

— Sigur că poţi dormi aici, am întrerupt-o.

— Trevor...

— Vino aici!

M-am ridicat de pe pat şi, mişcându-se încet, a venit la mine în braţe. Am ţinut-o mult timp înainte să ne punem în pat. Când m-am întins să sting veioza, am avut o ezitare.

— Pot să sting lumina sau vrei să mai stăm de vorbă?

— Poţi să o stingi, murmură ea.

Am apăsat pe întrerupător şi camera se cufundă în întuneric. M-am întors cu faţa spre ea şi am văzut doar o umbră vagă, dar am simţit o adiere de parfum.

— Mă bucur că este întuneric, şopti ea. Arăt îngrozitor.

— Nu ai fost niciodată altfel decât frumoasă.

I-am simţit mâna pe pieptul meu, apoi în timp ce-mi mângâia obrazul:

— Te iubesc, Trevor Benson. Vreau să ştii.

— Ştiu, am spus. Şi eu te iubesc.

— Mă ţii în braţe?

Când mi-a spus asta, mi-am pus braţele în jurul ei, lăsând-o să-şi aşeze capul pe umărul meu unde puteam să-i simt căldura respiraţiei pe piele. Oricât îmi doream să o sărut, nu am făcut-o. Mai mult decât orice, îmi doream să-i uşurez chiar şi puţin tristeţea şi confuzia, chiar dacă doar pentru câteva ore.

S-a relaxat la mine în braţe, corpul mulându-i-se pe al meu, o poziţie în acelaşi timp nouă şi familiară. În cele din urmă i-am auzit respiraţia începând să se audă mai încet şi mi-am dat seama că adormise.

Dar am rămas treaz, ştiind că aceasta era ultima oară când o ţineam aşa, în braţe. Voiam să savurez sentimentul, să-l fac să dureze pentru totdeauna. Mă durea gândul că era posibil să nu mai experimentez niciodată această binecuvântare specială.

Capitolul 20

M-am trezit când lumina dimineţii începuse să intre pe sub perdele. Natalie încă dormea, iar eu m-am furişat să cobor din pat, încercând să nu o trezesc. După ce am scos o cămaşă curată din geantă, m-am încălţat şi mi-am găsit portofelul, apoi m-am strecurat afară din cameră.

Lumina de pe hol lumină pentru moment camera când am deschis uşa, dar Natalie nu schiţă niciun gest. Să doarmă cât mai mult era exact ce avea nevoie; eu, pe de altă parte, aveam nevoie de o cafea. Micul dejun se servea într-un separeu chiar pe hol. Era încă prea devreme să fi fost pusă mâncarea pe masă, dar din fericire era preparată multă cafea. Mi-am pus o ceaşcă şi m-am aşezat la una dintre mesele libere, cu mintea plină de gânduri dulci-amărui despre Natalie.

Mi-am sorbit cafeaua, revenind încet la viaţă şi într-o doară mi-am scos portofelul şi am desfăcut biletul pe care scrisesem ultimele cuvinte ale bunicului. Studiindu-l din nou, nu am reuşit să scap de senzaţia că-mi scăpa ceva important, ceva ce trebuia să aibă legătură cu Callie.

Trevor... ajută ai grijă... şi... dacă poţi... leşinat... bolnav... ca Rose... găseşte familia... du-te în iad... şi fugi... te iubesc... ai venit... acum du-te... te rog

Ridicându-mă de la masă, m-am apropiat de recepţie şi am întrebat dacă pot împrumuta un pix şi o foaie de hârtie. Aşezându-mă din nou, mi-am amintit pauzele lungi dintre cuvinte şi am început să presupun că încerca să-mi spună ceva despre Callie. Indicaţia *fugi,* în retrospectivă, era clar menită să o descrie pe Callie, ca *fugară. Găseşte familia* avea sens, de asemenea. Din moment ce petrecuse timp cu Callie, *bolnavă ca Rose* şi *leşinat* erau, de asemenea, relativ uşor de înţeles, mai ales dacă văzuse ceva îngrijorător.

Dar *du-te în iad*[12] încă nu avea sens. Nici cuvântul *şi* înainte de *fugi.* Dar dacă pusesem pauzele greşit? Am şoptit frazele, încercând să-mi dau seama cum sună. În loc de *du-te în iad... şi fugi* cum ar fi:

Du-te în Helen? Fugară?

Inima a început să-mi bată brusc în timp ce am rescris ultima jumătate din bilet.

Leşinată. Bolnavă ca Rose. Găseşte familia. Du-te în Helen. Fugară. Te iubesc. Ai venit. Acum du-te. Te rog.

Deşi îmi era imposibil să ştiu dacă interpretam corect, *simţeam* că era corect. În ciuda a ceea ce îmi spuseseră poliţia şi şeriful despre persoanele fugare – sau dispărute în general din zonă – ştiam că bunicul vorbise despre Callie.

Atunci, de ce nu-i spusese pe nume?

Am continuat să-mi beau cafeaua, îndreptându-mi atenţia spre prima parte a biletului, încercând diferite reinterpretări. Am terminat o cană şi mi-am turnat încă una, alergând printre cuvinte, schimbând pauzele, dar niciodată nu-mi ieşea niciun Callie, sau ceva apropiat. Am mai analizat acest aspect, apoi mi-am lăsat gândurile să se îndrepte din nou spre Natalie, apoi m-am concentrat din nou asupra dilemei pe care încercam să o rezolv.

La jumătatea celei de-a treia ceşti de cafea, am simţit că-mi venea o nouă idee şi, dacă aveam dreptate, atunci tot ce era în bilet era foarte clar. Deşi recunoşteam că aş fi putut greşi, m-am simţit brusc încrezător că voi avea răspunsul înainte să se încheie dimineaţa.

— Hei, spuse Natalie.

Pierdut în gânduri, nu o văzusem intrând în separeu. Spre deosebire de mine, îşi făcuse deja un duş, având vârfurile părului încă ude. Avea ochii strălucitori, fără niciun semn de oboseală, cum m-aş fi aşteptat.

— Bună dimineaţa!

— Te-ai trezit devreme. Nu am auzit când ai plecat.

[12] În limba engleză *hell.*

— Sunt ca un şoarece când mă furişez.

— Eu o să-mi iau un iaurt. Vrei ceva?

— Vin cu tine.

Zicând asta, îşi luă un castron pentru iaurt şi îşi pregăti o ceaşcă de ceai. Eu mi-am luat ouă şi slănină cu o felie de pâine prăjită, făcând o pauză de la dieta sănătoasă pe care o adoptasem.

La masă, ne aşezarăm faţă în faţă.

— Ai dormit bine? am întrebat-o.

— Ca un bebeluş, spuse ea ruşinată. A fost drăguţ, noaptea trecută. Mulţumesc.

— Te rog să nu-mi mulţumeşti. Asta ar putea să strice impresia.

— Bine, spuse ea. Ai găsit şcolile din zonă?

— Da, am spus. Înainte de cină.

— Şi eu, spuse ea. Nu sunt prea multe, dar sunt răspândite prin tot districtul. Vom avea mult de mers azi.

— Aş vrea să mergem mai întâi la Secţia de Poliţie. La ce oră crezi că va fi acolo şeful secţiei?

— Greu de spus. Probabil în jur de opt. De ce?

— Aş prefera să nu-ţi spun înainte să fiu sigur. Dar s-ar putea să avem de mers mai puţin dacă am dreptate.

După ce am mâncat, m-am întors în cameră, mi-am făcut un duş şi mi-am luat câteva lucruri cu mine. După ce ne-am întâlnit în hol, eram în maşină înainte de ora fixată.

La staţie, am fost conduşi din nou în biroul lui Robertson. Întrucât nu-i spusesem nici lui Natalie la ce mă gândeam, era la fel de curioasă ca şi el în legătură cu vizita.

— Sunt sigur că nu vă aflaţi aici pentru o vizită de curtoazie, începu el. Aşadar, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Mă întrebam cum sunt clasificate persoanele dispărute în Georgia, am spus. Există o bază de date la nivel de stat?

— Există şi nu există. Rapoartele persoanelor dispărute sunt gestionate în general la nivel local, astfel încât fiecare departament de poliţie are propria listă. Uneori, ar putea fi

implicat şi GBI[13] care acţionează la nivel naţional.

— GBI?

— Biroul de investigaţii din Georgia, spuse el. Comunităţile mici nu prea îşi pot permite să aibă detectivi cu normă întreagă sau anchetatori ai acestor cazuri, aşa încât atunci când sunt comise infracţiuni sau sunt date persoane dispărute în afara marilor oraşe, este implicat GBI. Au o listă proprie de persoane dispărute.

— Aşadar, dacă aţi avea un nume, aţi putea verifica dacă cineva este dat dispărut?

— Desigur, spuse el. Persoanele dispărute sunt listate, de obicei, în ordine alfabetică, dar unele departamente le listează cronologic, în funcţie de departament, unele dintre aceste liste sunt publice.

— Ce se întâmplă dacă aveţi doar un prenume?

— Este, evident, un proces mai lent, dar este încă posibil. Va trebui să vă uitaţi singuri pe diverse liste. Luaţi în considerare să sunt incluse şi persoane dispărute de mai mult de zece ani.

— Aţi fi dispus să verificaţi?

— Vreţi să caut numele lui Callie? Niciunul dintre voi nu este chiar sigur că a dispărut din Georgia.

— Este un copil şi este pe moarte.

Îi luă o secundă înainte să încuviinţeze din cap.

— În regulă. Totuşi, nu am idee cât ar putea dura acest lucru.

— Mai e ceva.

— Da?

— În afară de Callie, puteţi căuta şi numele Karen?

— Karen?

Am confirmat din cap.

— O adolescentă caucaziană, dispărută de primăvara sau vara trecută.

Chiar în timp ce menţionam asta, puteam simţi privirea întrebătoare a lui Natalie îndreptată asupra mea.

Robertson ne spuse să aşteptăm într-o cafenea aflată

[13] Georgia Bureau of Investigation.

mai jos pe stradă. Deşi luasem amândoi micul dejun, eu mi-am mai comandat încă o ceaşcă de cafea, iar Natalie un ceai.

Am lăsat un bacşiş de 500 la sută la vedere, în caz că trebuia să stăm la masă pentru un timp.

— Karen? întrebă Natalie.

I-am înmânat biletul original. Natalie îl citi. Când a terminat, am parcurs din nou ultima parte a acestuia.

Trevor... ai grijă... şi... (care... and) dacă poţi... leşinat... bolnav... ca Rose... găseşte familia... du-te în iad... şi fugi... te iubesc... ai venit... acum du-te... te rog

— Pare clar că vorbea despre ea.

— Nu menţionează numele Callie.

— Nu. Dar dacă pui împreună cuvintele *grijă* şi *şi (care and)* şi schimbi o parte din pauze, iese asta.

I-am dat reinterpretarea pe care o scrisesem mai devreme.

Trevor... ajut-o pe Karen dacă poţi. A leşinat. Bolnavă ca Rose. Găseşte-i familia. Du-te în Helen. Fugi. Te iubesc. Ai venit. Acum du-te. Te rog.

A citit înainte să mă privească.

— Cum de ţi-a venit ideea asta?

— Cred că trebuie să fi avut inspiraţie.

Dură mai puţin timp decât anticipase oricare dintre noi. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Robertson intră în cafenea ţinând un dosar în mână. La masă mai erau locuri libere şi se aşeză pe un scaun.

Fără să stea pe gânduri, chelneriţa reveni la masă cu o ceaşcă de cafea pentru el. Am bănuit că era un client obişnuit al localului. Între timp, el îmi întinse dosarul.

— Cred că am găsit-o.

— Deja?

— Karen Anne-Marie Johnson, spuse el. Din Decatur. În

vârstă de şaisprezece ani. A plecat la vârsta de cincisprezece ani în mai, anul trecut, ceea ce înseamnă că este dispărută de puţin mai mult de un an. Pare că e fata pe care o căutaţi, nu-i aşa? Voiam să verificaţi înainte să continui cercetările.

Am deschis dosarul subţire şi ochii mi-au căzut asupra unei fotografii scoase la imprimantă a lui Callie. Pentru o clipă nu mi-a venit să cred. Deşi sperasem, sentimentul de uşurare pe care l-am simţit era copleşitor.

— Ea este.

— Sunteţi sigur?

— Fără îndoială, am spus.

Natalie se aplecă spre mine, examinând şi ea fotografia. Trebuia să-mi reamintesc – în afară de noaptea agitată când arsese rulota şi poate nici măcar atunci – Natalie nu o mai văzuse niciodată.

— Nu-mi vine să cred cât de repede aţi găsit-o, am spus.

— Nu a fost atât de dificil. Se afla pe lista de persoane dispărute a GBI, care a fost prima pe care am verificat-o. Mi-a luat mai puţin de zece minute. Pe site-ul lor de internet sunt fotografiile şi toate informaţiile, aşa că nici măcar nu aveaţi nevoie de ajutorul meu. Aţi fi putut rămâne în Carolina de Nord şi să căutaţi singuri.

Numai că nu ştiam că GBI are un site de internet. Până în această dimineaţă, nici nu auzisem vreodată despre GBI.

— Vă mulţumim pentru ajutor.

— Cu asta ne ocupăm. Sper că toate acestea vor avea un final fericit.

— Mai este ceva ce ne puteţi spune?

Robertson clătină din cap.

— Am vorbit cu cei din Decatur şi au scos dosarul. V-am făcut o copie şi este în dosar, dar este o poveste tipică. Le-a spus părinţilor că merge să-şi petreacă noaptea acasă la o prietenă. Întrucât nu au mai avut nicio veste de la ea până în seara următoare, părinţii au contactat-o pe prietenă şi au aflat că fata nu fusese acolo de la început. Din câte ştiau părinţii, nu avea un iubit, aşa că nu era vorba despre asta. Veţi vedea acolo că are şi două surori mai mici.

Ceea ce însemna posibile compatibilităţi pentru transplantul de măduvă osoasă.

— Dacă este din Decatur, cum de a apărut Helen în ecuaţie? întrebă Natalie.

— Nu ştiu, am spus. Dar am o bănuială că voi afla.

— În ceea ce mă priveşte, spuse Robertson, va trebui să contactez GBI şi să-i anunţ unde se află Karen. De asemenea, şi poliţia din Decatur. Sunt sigur că părinţii vor fi uşuraţi când vor afla această veste.

M-am gândit la asta.

— Ar fi posibil să amânaţi până mâine?

— De ce aş face asta? se încruntă Robertson.

— Pentru că aş vrea să vorbesc cu ea mai întâi.

— Nu aşa procedăm în Georgia.

— Ştiu. Dar aş dori să ştiu de ce a fugit în primul rând. Dacă a fost din cauză că a fost abuzată, vreau să fie pregătită.

— Instinctul îmi spune că fuga ei nu a avut nimic de-a face cu abuzul.

— De ce credeţi asta?

— Uitaţi-vă la ultima pagină, spuse el. După ce am vorbit cu cei din Decatur, am scos la imprimantă un articol de ştiri pe care l-am găsit pe internet. S-ar putea să vreţi să-l citiţi.

Apărut iniţial în *Atlanta Journal and Constitution,* articolul era scurt, de doar câteva paragrafe şi, în timp ce citeam, i-am dat dreptate lui Robertson.

În opinia mea, se explica aproape tot.

După o scurtă muncă de lămurire din partea lui Natalie şi a mea, Robertson a fost de acord să-mi dea douăzeci şi patru de ore înainte să contacteze GBI şi poliţia din Decatur. De asemenea, a jurat că mă va face personal responsabil dacă lucrurile nu mergeau cum trebuia.

Primul meu apel a fost către doctoriţa Nobles. După o lungă aşteptare, mi-a spus că încă era în spital şi starea lui Callie se deteriorase uşor peste noapte. I-am spus că i-am găsit familia şi intenţionam să vorbesc cu Callie în acea după-amiază. După aceea, am schimbat rezervarea pentru

biletele de avion să pot ajunge la spital după-amiază.

Natalie şi cu mine am discutat despre cea mai bună modalitate de a gestiona situaţia în timp ce ne îndreptam înapoi spre Atlanta. Am înapoiat maşina închiriată, am făcut check-in-ul şi, în cele din urmă, ne-am îndreptat spre poarta de îmbarcare.

Odată ajunşi la bord, Natalie a devenit tăcută, aşa cum eram şi eu. Amândoi ştiam că timpul nostru împreună aproape se încheiase, dar niciunul dintre noi nu-şi dorea să vorbească despre asta. Am observat că Natalie îi studia pe ceilalţi pasageri pe furiş când ajungeau la poarta de îmbarcare, fără îndoială îngrijorată din nou că o putea recunoaşte cineva. Înţelegeam raţionamentul ei, dar tot simţeam un gol în interiorul meu.

În timp ce mergeam prin terminalul din New Bern, am auzit pe cineva strigându-i numele. O altă femeie, cam de aceeaşi vârstă cu ea, se apropia cu intenţia clară de a sta de vorbă. Ezitam între a o aştepta sau pur şi simplu a merge mai departe, dar am putut vedea rugămintea din privirea lui Natalie, implorându-mă să plec.

M-am îndreptat singur spre parcare, făcând eforturi să nu mă uit în spate şi să mă întreb dacă aceea era ultima amintire cu ea pe care o voi avea.

Cincisprezece minute mai târziu, eram la spital, îndreptându-mă spre camera lui Callie. Uşa era deschisă şi am intrat. Am observat că îi fusese îndepărtat bandajul din jurul capului, lăsând să i se vadă părut încâlcit. Ca de obicei, televizorul era pornit şi, după ce mi-a remarcat prezenţa, Callie s-a întors spre ecran.

Am tras scaunul mai aproape de pat şi m-am aşezat.

— Cum te simţi?

— Vreau să plec acasă.

— Am vorbit mai devreme cu doctoriţa Nobles.

— A fost aici azi-dimineaţă, spuse Callie. Mi-a spus că încă se străduieşte să găsească donatori.

O priveam, încercând să-mi imaginez cât de greu trebuie să fi fost pentru ea acest an.

— Am fost în Georgia azi-dimineaţă, am spus, în cele din urmă.

Se întoarse spre mine, îngrijorată.

— Şi?

— Ştiu cine eşti.

— Nu, nu ştii.

— Numele tău este Karen Johnson şi ai şaisprezece ani. Ai fugit de acasă, din Decatur, Georgia, în mai anul trecut, când aveai cincisprezece ani. Părinţii tăi se numesc Curtis şi Louise, şi ai două surori gemene pe nume Heather şi Tammy.

După ce i-a trecut şocul şi-a îngustat ochii.

— Presupun că deja i-ai sunat pe părinţii mei? Şi sunt pe drum?

— Nu, am spus. Nu i-am sunat. Cel puţin, nu încă.

— De ce nu? Pentru că intenţionezi să fiu arestată?

— Nu. Pentru că mi-ar plăcea să-ţi suni tu părinţii înainte să o facă poliţia.

— Nu vreau să vorbesc cu ei, spuse ea, ridicând vocea. Ţi-am spus deja asta.

— Mi-ai spus multe lucruri, am continuat, rămânând calm. Dar eşti minoră şi, din punct de vedere tehnic, dispărută. Poliţia îţi va contacta părinţii cel mai târziu mâine, aşa încât toate acestea se vor încheia, indiferent ce hotărăşti tu. Vor afla unde eşti şi sunt sigur că vor veni să te vadă. Cred că ar fi mai bine dacă ar auzi totul de la tine mai întâi. Sunt sigur că au fost cu adevărat îngrijoraţi pentru tine, pentru că le e dor de tine.

— Nu ştii nimic!

— Ce nu ştiu?

— Mă urăsc.

Vocea ei era jumătate un suspin, jumătate un strigăt de furie. O priveam, gândindu-mă la articolul pe care îl citisem.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Roger?

Tresări la auzul acestui nume şi am ştiut că voi dezlănţui un val de emoţii dureroase. În loc să răspundă, îşi ridică picioarele şi le ghemui la piept şi începu să se balanseze. Îmi doream să o pot ajuta cumva, dar ştiam din proprie

experienţă că vinovăţia este o luptă individuală, purtată întotdeauna de unul singur. Am privit cum începuse să plângă înainte să-şi şteargă furioasă lacrimile cu dosul palmei.

— Vrei să vorbim despre asta? am întrebat-o.

— De ce? Nu va schimba ce s-a întâmplat.

— Ai dreptate, am recunoscut. Dar a vorbi despre tristeţe sau vinovăţie te poate ajuta să elimini o parte din durere şi, uneori, asta lasă mai mult loc în inima ta să-ţi aminteşti ce ai iubit la o anumită persoană.

După o lungă tăcere, vorbi în cele din urmă, cu vocea răguşită.

— Este vina mea că a murit. Trebuia să-l supraveghez.

— Ceea ce i s-a întâmplat lui Roger a fost un accident groaznic, groaznic. Sunt sigur că ţi-ai iubit foarte mult fratele mai mic.

Îşi sprijinea bărbia pe genunchi, părând epuizată. Am aşteptat în tăcere, lăsând-o să se hotărască singură. Învăţasem în timpul terapiei mele cât de puternică poate fi tăcerea; le oferă oamenilor timp să-şi dea seama cum îşi vor spune povestea sau dacă vor să o spună. Când începu, în sfârşit, aproape că părea că vorbeşte cu ea însăşi.

— Cu toţii l-am iubit pe Roger. Părinţii mei îşi doriseră întotdeauna un băiat, dar după ce s-au născut Heather şi Tammy, mama a avut probleme să mai rămână însărcinată. Aşa că, atunci când Roger a venit în cele din urmă, a fost ca o minune. Când era bebeluş, eu, Tammy şi Heather îl tratam ca pe o păpuşă. Îi schimbam hainele şi-i făceam poze. Era întotdeauna atât de fericit, unul dintre acei bebeluşi care zâmbesc mereu şi de îndată ce a putut să meargă în picioare, venea după noi peste tot. Nu m-a deranjat niciodată să am grijă de el. Părinţii mei nu ieşeau prea des în oraş, dar în acea seară era aniversarea lor. Tammy şi Heather erau acasă la o prietenă, aşa că eram singură cu Rog. Ne jucam cu setul lui de trenuleţe Thomas şi când i s-a făcut foame, l-am dus în bucătărie să-i fac un hotdog. Erau preferaţii lui. Mânca mereu hotdog şi i l-am tăiat în bucăţi mici, aşa că atunci când m-a sunat prietena

mea, Maddie, m-am gândit că nu e nicio problemă să ies pe verandă să vorbesc cu ea. Era supărată pentru că iubitul ei tocmai se despărţise de ea. Nu am crezut că am lipsit atât de mult, dar, când am intrat în casă, Roger era căzut pe podea şi avea buzele vinete şi nu ştiam ce să fac...

Făcu o pauză, ca şi când ar fi retrăit acel moment paralizant. Când continuă, părea tulburată.

— Avea doar patru ani... Am început să urlu şi în cele din urmă m-a auzit o vecină şi a venit. A sunat la 911 şi apoi au venit părinţii şi ambulanţa, dar până atunci...

Trase aer adânc în piept, iar respiraţia îi era neregulată.

— La înmormântare, a purtat un costum albastru pe care i l-au cumpărat părinţii mei. Fiecare trebuia să punem o jucărie la el în sicriu şi eu l-am ales pe Thomas. Dar... a fost ca un coşmar. Nici nu mai arăta ca Roger. Avea cărarea făcută pe cealaltă parte şi îmi amintesc că m-am gândit că, dacă ar fi avut părul dat în partea în care trebuia, s-ar fi trezit şi totul ar fi revenit la normal. Dar, desigur, totul a fost diferit după aceea. Era ca şi când se aşezase un nor negru peste noi. Mama plângea întruna şi tata îşi petrecea cea mai mare parte din timp în garaj, iar Heather şi Tammy se certau tot timpul. Nimeni nu avea voie să intre în camera lui Roger şi rămăsese exact la fel ca atunci când ne jucam cu Thomas. Trebuia să trec pe lângă camera lui de fiecare dată când mergeam în camera mea sau la baie şi nu mă puteam gândi decât că, dacă aş fi stat în cameră puţin mai mult, Maddie n-ar mai sunat în timp ce mânca şi atunci nu s-ar mai fi întâmplat nimic rău. Şi mama şi tata... abia se mai puteau uita la mine pentru că mă învinovăţeau pentru cele întâmplate. Şi s-a întâmplat de aniversarea lor, aşa că am distrus şi asta.

Am ezitat, întrebându-mă cum aş fi putut să înţeleg o astfel de tragedie îngrozitoare. În cele din urmă, am spus:

— Callie, sunt sigur că ei ştiu că nu a fost vina ta.

— Te înşeli, spuse ea, ridicând brusc tonul. Nu ai fost acolo. I-am auzit vorbind într-o noapte şi spunând că, dacă nu aş fi vorbit la telefon, atunci Roger ar fi fost viu. Sau poate că, dacă aş fi sunat imediat la 911, l-ar fi putut salva.

Am încercat să-mi imaginez cât de devastator trebuie să fi fost să auzi acele cuvinte.

— Asta nu înseamnă că au încetat să te iubească, i-am spus.

— Dar a fost vina mea! strigă ea. Eu sunt cea care a ieşit din casă să vorbească la telefon şi l-a lăsat singur şi de fiecare dată când mă priveau ştiam la ce se gândeau cu adevărat. Şi apoi... totul a început să meargă prost. Tata a fost concediat, mama a făcut cancer de piele şi, chiar dacă l-au depistat devreme, tot era o problemă. În cele din urmă, tata a găsit un loc de muncă, dar a trebuit să ne vindem casa şi Tammy şi Heather erau foarte supărate pentru că trebuiau să-şi părăsească prietenii. Nu mă puteam gândi decât că eu declanşasem toate astea şi, dintr-odată, am ştiut că trebuia să plec. Dacă plecam, atunci lucrurile ar fi revenit, în cele din urmă, la normal.

Voiam să-i spun că au loc tot timpul concedieri şi că oricine poate face cancer; voiam să-i explic faptul că, în situaţii stresante, trebuie să te bazezi pe argumente. Dar Callie nu era gata să audă oricare dintre aceste explicaţii deocamdată, pentru că faptul că se învinovăţea în sinea ei îi permitea să simtă că are control asupra întregii situaţii.

— Aşadar, te-ai hotărât să fugi de acasă.

— A trebuit. M-am dus la autogară şi am luat primul autobuz care pleca. M-am dus mai întâi la Charlotte, apoi la Raleigh şi, după aceea, am făcut autostopul cu un bărbat care se îndrepta spre coastă. Am ajuns la New Bern.

— Unde ai dormit în hambarul bunicului, iar el te-a găsit.

— Nu aveam niciun ban şi eram atât de obosită şi de murdară, spuse ea, părând incredibil de matură pentru vârsta ei. Nu făcusem duş de zile întregi. M-a găsit în dimineaţa următoare.

— Probabil că ţi-a pregătit şi micul dejun.

Pentru prima dată de când eram în cameră, schiţă un zâmbet obosit.

— Aşa este. Nu părea deloc supărat. Doar m-a întrebat cine sunt şi i-am spus întâmplător chiar numele meu real, dar apoi mi-a venit în cap Callie, aşa că i-am spus că era

numele meu mijlociu şi i-am cerut să mă strige aşa. Şi mi-a spus: *Bine, Callie, pun pariu că mori de foame. Să-ţi dăm ceva de mâncare şi să-ţi curăţăm hainele.* Nu mi-a pus prea multe întrebări. În mare parte, a vorbit despre albine.

— Era stilul lui.

— Când am terminat de mâncat, m-a întrebat unde mă duc. Nu ştiam, aşa că mi-a spus că va pune aşternuturi curate în camera de oaspeţi şi că puteam să stau acolo până mă hotărâm ce voiam să fac. Parcă se aştepta să apar. Îmi aduc aminte că într-o dimineaţă, după ce mi-a pregătit micul dejun, m-a rugat să-l ajut cu albinele. M-a îmbrăcat cu unul dintre costume, dar el nu purta. Mi-a spus că sunt prietenele lui şi aveau încredere în el. Am crezut că ar fi trebuit să o spună invers – că el avea încredere în ele, dar nu a făcut-o. Cred că era un pic ciudat, nu-i aşa?

Am zâmbit.

— Ba da. Dar îmi spunea acelaşi lucru şi mie.

Ea dădu din cap.

— Oricum, după câteva săptămâni, mi-a spus despre Trading Post. Când i-am spus că nu mai muncisem niciodată într-un magazin înainte, mi-a zis că nu avea importanţă. Aşa că ne-am urcat în camioneta lui şi a venit cu mine, destul de convins că voi fi angajată de Claude. Apoi, după ce am economisit nişte bani, mi-a mai împrumutat şi el, să pot închiria o rulotă. M-a ajutat să mă mut, deşi nu aveam prea multe lucruri. Dar avea nişte mobilă în plus şi mi-a dat-o, la fel cum a făcut Claude mai târziu, după ce a ars rulota.

Mi-a spus multe lucruri pe care nu le ştiam, deşi nu m-au surprins.

— Chiar ţi-a dat numărul asigurării sociale a bunicii?

După o clipă, clătină din cap.

— Nu. Am găsit cardul într-o cutie sub pat în prima seară când am fost acolo. Îmi pare rău pentru că l-am luat, dar nu ştiam ce să fac. Ştiam că părinţii mei m-ar fi putut găsi dacă îl foloseam pe al meu.

— De unde ştii asta?

— De la TV, spuse ea ridicând din umeri. Din filme. Ăsta a

fost şi motivul pentru care nu mi-am luat telefonul, am mers cu autobuzul şi mi-am schimbat numele.

— Destul de inteligent, am spus cu o notă de admiraţie în glas.

— A funcţionat, spuse ea. Până când tu ţi-ai dat seama.

— Pot să-ţi mai pun câteva întrebări?

— De ce nu?

Părea resemnată.

— Probabil vei afla oricum totul.

— De ce ai ales numele Callie?

— Pentru că sunt originară din California.

— Serios?

— M-am născut în San Diego. Tata era în marina militară.

Un alt detaliu pe care nu îl ştiam, dar care probabil nu era important.

— De unde ştia bunicul că eşti bolnavă?

— Oh, da. Nici nu sunt sigură că eram bolnavă atunci. Sau poate că eram. Nu ştiu. Oricum, am leşinat când l-am ajutat să recolteze mierea. Când mi-am revenit, mi-a spus că l-am speriat de moarte. A încercat să mă convingă să merg la doctor, dar nu am vrut. M-am gândit că mi-ar fi pus prea multe întrebări. Ceea ce s-a dovedit a fi adevărat, ştii.

Am ridicat o sprânceană, gândindu-mă că era mai isteaţă decât îmi imaginasem. Mă îndoiam că eu aş fi fost în stare să fac tot ce făcuse la vârsta ei. Cu toate acestea, mai erau câteva întrebări rămase fără răspuns.

— Presupun că, după ce familia ta a vândut casa, tatăl tău şi-a găsit un loc de muncă în Helen, nu?

— Am fugit de acasă înainte să se mute, dar ăsta era planul. Tata a primit un post de administrator de hotel acolo.

Mă întrebam dacă este acelaşi hotel unde fusesem cazat; mă întrebam dacă era acelaşi tip care îmi împrumutase un pix mai devreme, de dimineaţă.

— De unde ştia bunicul că familia ta era în Helen?

— Într-o noapte, mi se făcuse foarte dor de casă. Heather şi Tammy sunt gemene şi era ziua lor şi am plâns pentru că îmi era dor de ele. Cumva, cred că am menţionat că îmi

doream să fi fost cu ele în Helen. Nici măcar nu credeam că m-a auzit sau că înţelesese ce spuneam, dar cred că a făcut-o.

Privi într-o parte şi mi-am dat seama că mai avea ceva de spus. Mi-am împreunat mâinile, ascultând cum ofta.

— Chiar mi-a plăcut foarte mult de bunicul tău, spuse ea. A avut întotdeauna grijă de mine, ştii? De parcă îi păsa cu adevărat de mine, chiar dacă nu avea niciun motiv. Când a murit, mi-a părut foarte rău. Simţeam că pierdusem singura persoană din acest oraş în care aveam încredere. Am fost la înmormântare, ştii.

— Da? Nu-mi amintesc să te fi văzut.

— Am stat în spate, spuse ea. Dar după ce toată lumea a plecat, am mai rămas în preajmă. I-am spus că îi mulţumesc şi că voi avea grijă de albine.

Am zâmbit.

— Ştiu că şi el ţinea la tine.

Când a tăcut, am scos, în sfârşit, telefonul din buzunar şi l-am pus lângă ea pe pat. Callie s-a uitat fix la el, fără să-l ia.

— Ce zici să-ţi suni părinţii? am spus.

— Trebuie? întrebă ea cu o voce stinsă.

— Nu. Nu am să te oblig să faci asta. Dar fie vorbeşti tu cu ei la telefon, fie va apărea poliţia la uşa lor, ceea ce ar putea fi înspăimântător pentru ei.

— Şi poliţia le va spune sigur? Chiar dacă nu vreau?

— Da.

— Cu alte cuvinte, nu am de ales.

— Bineînţeles, ai de ales. Dar chiar dacă nu îi suni, ei tot vor veni aici. Îi vei vedea fie că vrei, fie că nu.

Îşi studia unghiile.

— Şi dacă încă mă urăsc?

— Nu cred că te-au urât vreodată. Cred doar că s-au luptat cu durerea, aşa cum ai făcut şi tu. Oamenii fac asta în mod diferit.

— Stai aici cu mine? Să poată vorbi cu tine dacă e nevoie? Sau dacă o să am nevoie, vorbeşti tu cu ei dacă vor începe să strige ca nebunii? Şi poate vei veni şi mâine aici?

— Desigur, am spus.

Îşi muşca buzele.

— Crezi că mi-ai mai putea face încă o favoare?

Îşi atinse inconştient părul încâlcit.

— Mi-ai putea lua câte ceva de la magazin? Arăt ca naiba.

— De ce ai nevoie?

— Ştii... cosmetice. O perie de păr, un demachiant şi o loţiune pentru mâini.

Se uită cu dezgust la cuticulele crăpate. Am încuviinţat din cap, notându-mi pe telefon, în timp ce îmi dicta lista de produse.

— Altceva?

— Nu, spuse ea. Cred că ar trebui să-i sun, nu?

— Probabil. Dar vreau să ştii ceva mai întâi.

— Ce anume?

— Sunt mândru de tine.

Capitolul 21

Am rămas cu Callie să dea telefon. Desigur, părinţii ei au fost în acelaşi timp şocaţi şi fericiţi să audă de fiica lor. După suspine de neîncredere şi de bucurie, a urmat o avalanşă de întrebări, la care Callie a promis să le răspundă mai pe larg când vor sosi.

Dar când Callie îmi înmână telefonul, sentimentul lor iniţial de uşurare a fost înlocuit de teamă atunci când le-am explicat cine sunt şi le-am prezentat un rezumat al diagnosticului şi prognosticului lui Callie. I-am asigurat că medicii lui Callie le vor prezenta toate opţiunile de tratament atunci când vor ajunge în New Bern şi că era imperativ să vină cât mai curând posibil pentru a fi analizate toate variantele medicale posibile pentru Callie.

L-am pus la curent telefonic şi pe şeful secţiei de poliţie Robertson, transmiţându-i că îi putea contacta pe cei de la GBI şi poliţia din Decatur pentru a-i anunţa despre localizarea lui Callie şi despre faptul că deja îşi contactase părinţii. În finalul discuţiei, m-a rugat să-l ţin la curent cu starea lui Callie şi, cu permisiunea ei, am promis că voi face acest lucru.

În restul după-amiezii am stat cu ea, ascultând-o în timp ce îşi amintea spontan momente din viaţa ei de dinainte de moartea lui Roger, împărtăşind detalii despre existenţa ei obişnuită de adolescentă. Era ca şi când barajul impus de izolarea şi secretomania din anul care trecuse se rupsese brusc, eliberând un şuvoi de nostalgie pentru viaţa pe care o regretase în tot acest timp. De la turneele ei regionale de volei până la obiceiurile căţelului ei Labrador retriever, numele profesorilor ei preferaţi de liceu şi băiatul cu care avusese câteva întâlniri. Informaţiile despre viaţa ei personală au năvălit la întâmplare în următoarele câteva ore, creând o imagine aproape uimitoare în normalitatea ei. Eram uimit de curajul şi independenţa pe care şi le

dezvoltase de când fugise de acasă, ceva pentru care nimic din existenţa placidă, relativ simplă pe care descrisese, nu o pregătise pentru greutăţile cu care se confruntase ca fugară.

Eram cu ea când doctoriţa Nobles veni să o viziteze şi privea în tăcere cum Callie îi spunea, în sfârşit, adevărul despre ea. Evitându-i privirea în timp ce strângea cearşaful între degete, îşi ceru scuze că minţise. Când a terminat, doctoriţa îi strânse mâna lui Callie.

— Să încercăm doar să te facem bine, da? spuse ea.

Ştiam că familia lui Callie intenţiona să călătorească toată noaptea cu maşina şi să ajungă la spital dimineaţa, la prima oră. Callie mă pusese să promit din nou că mă voi afla acolo şi am asigurat-o că voi sta cât avea nevoie. La lăsarea întunericului peste parcarea care se vedea de la ferestrei ei, am întrebat-o dacă voia să rămân până la încheierea orelor de vizită. Clătină din cap.

— Sunt obosită, spuse, aşezându-se înapoi pe perne. Voi fi bine acum.

Cumva, am crezut-o.

Când am ajuns acasă, eram complet epuizat. Am sunat-o pe Natalie, dar a intrat mesageria vocală. I-am lăsat un mesaj scurt, prin care am informat-o că familia lui Callie urma să ajungă de dimineaţă în cazul în care voia să-i întâlnească şi că vorbisem deja cu Robertson. După aceea, m-am prăbuşit pe pat şi nu m-am mai trezit până în dimineaţa următoare.

În drum spre spital a doua zi, m-am oprit la magazinul de cosmetice. Cu ajutorul uneia dintre angajate am cheltuit o mică avere pe produse cosmetice, o perie de păr şi o oglindă. Când i le-am dat lui Callie, am putut vedea încordarea de pe faţa ei. M-am uitat în timp ce-şi privea părul, pielea de pe braţe şi cearşafurile.

— Cum ai dormit? am întrebat-o, aşezându-mă pe scaun lângă patul ei.

— Nu am dormit deloc, spuse ea. Am senzaţia că m-am uitat pe tavan toată noaptea.

— Este o zi mare. Pentru toată lumea.

— Ce fac dacă vor fi furioşi şi încep să strige?

— Dacă este nevoie, voi fi mediator, bine? Dacă lucrurile o iau razna, vreau să spun. Dar au fost bucuroşi când te-au auzit ieri, nu? Nu cred că vor striga la tine.

— Chiar dacă sunt bucuroşi că sunt în viaţă...

Se opri să înghită, cu faţa lipsită de orice expresie.

— În sufletul lor, încă mă învinovăţesc pentru moartea lui Roger.

Nu eram sigur ce să răspund la asta, aşa că nu am spus nimic. În tăcere, Callie căută prin geanta pe care o adusesem cu mâna sănătoasă, studiind articolele pe care le cumpărasem.

— Ai nevoie să-ţi ţin oglinda?

— Nu te deranjează?

— Nu deloc, am spus, luând oglinda.

Când se văzu în oglindă, Callie tresări.

— Arăt oribil.

— Nu, nu, am spus. Eşti o fată foarte drăguţă, Callie.

Făcu o grimasă în timp ce-şi trecea peria prin păr, apoi începu să-şi aplice machiajul. Deşi mă îndoiam că aceste pregătiri contau pentru familia ei, păreau să o facă pe Callie să se simtă mai bine şi asta era important.

Părea să ştie ce face, iar la final, am fost surprins de transformarea ei. Când de declară mulţumită, puse articolele înapoi în geantă, aşezând-o pe noptieră.

— Cum arăt? întrebă ea, sceptică.

— Frumoasă. Şi acum, chiar pari de nouăsprezece ani.

Se încruntă.

— Sunt atât de palidă...

— Eşti prea critică.

Se uită pe fereastră.

— Nu sunt îngrijorată în legătură cu mama sau cu surorile mele, spuse ea. Dar mi-e puţin frică de cum va reacţiona tata.

— De ce?

— Nu ţi-am spus asta, dar chiar şi înainte de a muri Roger, nu ne înţelegem foarte bine. De obicei, este tăcut şi

nu-şi exteriorizează sentimentele până când se înfurie. Şi era foarte furios chiar cu mult înainte de a muri Roger. Nu-i plăceau prietenii mei, credea că mă puteam descurca mai bine la şcoală, nu îi plăcea cum mă îmbrăcam. Jumătate de timp, eram pedepsită. Uram asta.

— Majoritatea adolescenţilor simt aşa.

— Nu sunt sigură că vreau să mă întorc, mărturisi ea, simţindu-i-se teama în voce. Dacă lucrurile sunt la fel de rele ca înainte?

— Cred că, am spus, cel mai bine este să iei lucrurile pas cu pas. Nu trebuie să iei această decizie chiar acum.

— Crezi că vor fi supăraţi pe mine? Pentru că am fugit de acasă şi nu i-am sunat?

Pentru că nu voiam să o mint, am dat din cap.

— Da. O parte din ei va fi supărată. Dar o altă parte va fi bucuroasă să te vadă. Şi încă o parte va fi îngrijorată că eşti bolnavă. Cred că vor simţi mai multe emoţii diferite în acelaşi timp. Presupun că se vor simţi într-un fel copleşiţi, lucru de care trebuie să ţii cont atunci când le vei vorbi. Dar cea mai importantă întrebare în acest moment este: Cum te simţi?

Îşi cântări răspunsul.

— Sunt nerăbdătoare să-i văd, dar, în acelaşi timp, speriată.

— Şi eu aş fi speriat, am spus. E normal.

— Vreau doar...

Se opri, dar nu era nevoie să termine propoziţia. Puteam vedea în expresia ei ce voia, pentru că era acelaşi lucru pe care şi-l dorea orice copil. Voia să fie iubită de părinţii. Acceptată. Iertată.

— Mai este şi un alt aspect pe care trebuie să-l iei în considerare, am adăugat eu, după un moment.

— Ce anume?

— Dacă vrei ca părinţii tăi să te ierte, atunci şi tu va trebui să te ierţi.

— Cum? întrebă ea. După ce am făcut?

— Iertarea nu înseamnă că uiţi sau că nu mai vrei să poţi schimba trecutul. În principal, înseamnă că accepţi ideea că

nu eşti perfectă, pentru că nimeni nu este perfect. Şi oricui i se pot întâmpla lucruri îngrozitoare.

Ea îşi coborî privirea şi, în tăcerea care se lăsase, o puteam vedea luptându-se cu această idee. Era nevoie de timp – şi probabil de multe şedinţe de consiliere – să ajungă acolo, dar era un drum pe care trebuia să-l parcurgă pentru a se vindeca şi a-şi continua viaţa. Nu am insistat cu acest subiect, totuşi; în acest moment, trebuia să se confrunte cu provocări imediate.

Pentru a nu se gândi la lucruri complicate, am orientat conversaţia spre subiecte mai uşoare. I-am împărtăşit, în schimb, impresiile mele despre Helen şi i-am arătat câteva fotografii de pe telefon pentru a putea vizualiza mai uşor oraşul; i-am sugerat că, dacă va avea ocazia, ar trebui să încerce şniţelul vienez la Bodensee. Şi pentru prima dată i-am povestit despre Natalie, nu tot, dar suficient să ştie cât de mult însemna pentru mine.

În timpul unei pauze în conversaţie, am auzit voci venind dinspre coridor; am auzit numele Karen Johnson şi zgomot de paşi apropiindu-se. M-am ridicat, mi-am mutat scaunul înapoi în cealaltă parte a camerei şi m-am uitat la Callie. Avea o privire disperată.

— Mi-e frică, spuse ea, pe un ton panicat. Mă vor urî.

— Nu te-au urât niciodată, am liniştit-o eu. Sunt sigur de asta.

— Nici nu ştiu ce să spun...

— O să ştii. Dar vrei un sfat? Spune-le întregul adevăr.

— Ei nu vor adevărul.

— Poate că nu, am spus. Dar este cel mai bun lucru pe care îl poţi face.

Stăteam în picioare când una dintre asistente conduse familia lui Callie în cameră, unde se opriră brusc, ca şi când nu puteau să proceseze ceea ce vedeau. Louise era prima, flancată de Tammy şi Heather; am simţit patru perechi de ochi îndreptate spre mine înainte să se concentreze asupra fetei care fugise de acasă cu mai bine de un an în urmă. În timp ce ei se luptau cu emoţii puternice, eu observam cât de mult semăna Callie cu mama ei, Louise. Aveau ochii şi

părul de aceeaşi culoare, ambele erau minione şi cu pielea palidă. Mă îndoiam că era cu mult mai în vârstă decât mine. Curtis, de asemenea, părea să aibă în jur de treizeci şi ceva de ani, dar era mai înalt şi mai solid decât mă aşteptam, cu o barbă aspră şi cearcăne adânci sub ochi. Mă privea întrebător, de parcă se gândea dacă eram vreun oficial căruia trebuia să i se adreseze, dar am clătinat din cap.

— Bună, mami, se auzi vocea blândă a lui Callie.

Cuvintele fuseră suficiente ca să rupă vraja şi Louise se repezi brusc spre pat, cu lacrimi în ochi. Heather şi Tammy o urmară, scoţând un sunet colectiv de entuziasm. Erau gemene fraterne, nu identice şi nu semănau aproape deloc una cu cealaltă. Precum nişte căţeluşi extrem de încântaţi, practic se urcaseră pe patul lui Callie, în timp ce se aplecau să o îmbrăţişeze şi să pună lăbuţele pe ea. De unde stăteam în picioare, o auzeam pe Louise repetând întruna: „Nu pot să cred” şi „Am fost atât de îngrijoraţi”, în timp ce o mângâia pe Callie pe păr şi o ţinea strâns de mână, iar lacrimile îi curgeau necontrolat pe faţă. Între timp, Curtis rămăsese nemişcat, ca şi când ar fi fost paralizat.

În cele din urmă, i-am auzit din nou vocea lui Callie.

— Bună, tati, spuse ea, de sub un maldăr de braţe.

Curtis dădu uşor din cap, într-un final, apropiindu-se şi el de pat. Fetele se dădură deoparte, făcându-i loc tatălui lor şi întorcându-se spre el, aşteptând. El se aplecă ezitând.

Callie se ridică puţin şi îşi puse braţele în jurul gâtului lui.

— Îmi pare rău că am fugit de acasă şi nu v-am sunat, spuse ea în şoaptă. Mi-a fost atât de dor de voi toţi. Te iubesc.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, iubita mea, spuse el, vorbele lui sufocându-se de emoţie. Şi eu te iubesc.

Am rămas cu Callie, păstrând tăcerea cât timp şi-a spus povestea şi a răspuns şuvoiului lor interminabil de întrebări. Unele erau complexe („De ce ai fugit?”), iar altele erau banale („Ce mâncai la prânz în fiecare zi?”). Curtis a întrebat-o de mai multe ori de ce nu încercase niciodată să îi contacteze, măcar şi doar pentru a le spune că era în

viaţă. Deşi Callie era sinceră, conversaţia nu era uşoară. Durerea era încă tangibilă şi proaspătă, atât pentru ei, cât şi pentru Callie, chiar şi pe fondul bucuriei reîntâlnirii. Puteam vedea că adevărata lor vindecare ca familie de-abia de acum încolo începea, în cazul în care Callie chiar avea să se vindece complet de boala pe care o avea. Nu mai era fata care fusese când fugise de acasă cu un an în urmă, totuşi viaţa lor rămăsese blocată într-o tragedie pe care niciunul dintre ei nu o depăşise cu adevărat – şi cel mai puţin dintre toţi, Callie.

Când am ieşit din cameră pentru a le permite să îşi continue conversaţia în intimitate, le-am trimis o rugăciune tăcută pentru a avea curajul să treacă peste lunile şi anii care urmau. Mergând pe holul acestui spital care acum îmi era familiar, nu mă puteam abţine să nu mă gândesc cât de ciudat era că devenisem atât de profund implicat în viaţa unei fete despre care nu auzisem niciodată până în urmă cu două luni.

Şi totuşi, cea mai ciudată parte a întregii experienţe era să-i aud familia spunându-i Karen întruna, un nume care nu părea să i se potrivească fetei pe care ajunsesem să o cunosc. Pentru mine, avea să fie mereu Callie.

A doua zi, doctoriţa Nobles mi-a spus că petrecuse aproape o oră cu familia după ce plecasem, încercând să le explice boala pe care o avea Callie într-un fel uşor de înţeles. Atât părinţii, cât şi surorile lui Callie fuseseră de acord să le fie testată măduva osoasă. Din cauza gravităţii condiţiei ei, laboratorul promisese deja să grăbească rezultatele; probabil că urmau să afle într-o zi sau două dacă vreunul dintre ei era suficient de compatibil din punct de vedere HLA, ceea ce ar fi însemnat să treacă la teste suplimentare. Dacă se găsea un donator compatibil, Callie ar fi trebuit să fie transportată la Greenville pentru restul tratamentului. De asemenea, doctoriţa Nobles i-a pus în legătură cu dr. Felicia Watkins, medicul oncolog de la Vidant şi i-a asigurat că spitalul de acolo era gata să o primească. În acest sens, după ce am vorbit cu doctoriţa

Nobles, am rezervat şi am plătit camere la hotel în New Bern pentru familie timp de o săptămână, precum şi pentru încă două săptămâni la un hotel din Greenville. Măcar atât puteam să fac ţinând cont de îngrijorarea lor mistuitoare în legătură cu Callie şi dificultatea de a fi atât de departe de casă.

Auzindu-mi atât de des menţionat numele în timpul discuţiei lor cu Callie, Curtis şi Louise au fost, în mod firesc, curioşi să afle mai multe despre mine. Când m-am oprit la camera lui Callie după întâlnirea cu doctoriţa Nobles, am fost încântat să le povestesc pe scurt cum de ajunsesem să locuiesc în New Bern în ultimele câteva luni, omiţând în acelaşi timp cele mai complicate aspecte ale serviciului meu militar şi recuperarea în curs. Le-am putut împărtăşi, de asemenea, tot ce aflasem despre prietenia dintre Callie şi bunicul şi cum era el. Mă întrista că nu era acolo să-i întâlnească, în sfârşit, pe părinţii lui Callie, dar, într-un fel simţeam că veghează această reuniune, mulţumit că îi dusesem eforturile până la capăt.

Natalie îmi răspunsese la mesaj cu o seară înainte şi când a venit mai târziu la spital, i-am prezentat-o lui Callie şi familiei ei. A discutat cu ei în privat vreo douăzeci de minute, asigurându-se că avea toate detaliile necesare raportului pe care trebuia să îl completeze. La ieşire, m-a căutat în sala de aşteptare, întrebându-mă dacă aveam timp pentru o ceaşcă de cafea.

La sala de mese, se aşează vizavi de mine la masă, arătând foarte oficial în uniformă şi la fel de frumoasă ca întotdeauna. În timp ce beam din cafeaua slabă, i-am descris orele lungi pe care le petrecusem cu Callie, punând cap la cap povestea ei şi asistând la reîntâlnirea ei emoţionantă cu familia.

— Per total, cred că a fost un final fericit, spuse ea.

— Până acum. Acum, totul depinde de teste.

— Ar fi tragic ca părinţii ei să o găsească, doar pentru a o pierde din nou.

— Da, am spus. Dar am credinţa că se va rezolva cu bine.

Natalie zâmbi.

— Pot înţelege de ce ai fost atât de hotărât să o ajuţi. E... captivantă. E greu de crezut că are doar şaisprezece ani. Este mai matură decât mulţi dintre adulţii pe care îi cunosc. Mă întreb cum se va adapta să locuiască din nou cu familia ei, să meargă la liceu şi să facă lucrurile pe care le fac adolescenţii în mod normal.

— Cu siguranţă va fi o schimbare. S-ar putea să-i ia ceva timp ca să se obişnuiască, dar am sentimentul că va fi bine.

— Şi eu cred la fel. În altă ordine de idei, bunicul tău era un om foarte inteligent.

— În ce sens?

— Dacă i-ar fi spus „Callie” în camera de spital, poate nu am fi aflat niciodată cine era ea cu adevărat. Nu am fi încercat niciodată să găsim o Karen.

M-am gândit la asta, dându-mi seama că avea dreptate. Bunicul nu încetase niciodată să mă uimească.

— Şi Robertson avea dreptate, continuă ea. Când ne-a spus că am fi putut găsi informaţiile chiar noi. Am intrat pe site-ul de internet al GBI şi mi-a luat doar cinci minute să o găsesc, odată ce aveam prenumele ei adevărat şi ştiam cum arată. Nici nu era nevoie să mergem până în Georgia.

— Totuşi, îmi pare bine că am fost, am spus. Altfel, poate nu te-aş mai fi văzut niciodată.

Se uită în jos la ceaşca de cafea.

— O să-mi fie dor de tine.

„Şi mie. Mai multe decât vei şti vreodată.”

— Cred că o să recoltez o parte din miere înainte să plec. Vrei să vii să mă ajuţi? Îţi voi arăta cum să învârţi şi să filtrezi fagurii şi, dacă ai noroc, ţi-aş putea da câteva borcane pentru acasă.

Ea ezită, apoi spuse:

— Nu cred că este o idee prea bună. Îmi este deja suficient de greu să ştiu că vei pleca.

— Aşadar, asta este? Ne luăm la revedere?

— Nu vreau să mă gândesc aşa.

— Şi cum vrei să te gândeşti la asta?

Făcu o pauză, gândindu-se.

— Vreau să-mi amintesc timpul petrecut împreună ca şi

când ar fi un vis frumos, spuse ea, în cele din urmă. În acele momente, totul a fost puternic şi real şi emoţionant.

„Dar, după aceea, trebuie să te trezeşti”, m-am gândit.

— Probabil că va trebui să revin din când în când în New Bern să verific stupii şi casa. Ai vrea să te anunţ când sunt în oraş? Poate ne-am putea întâlni cu acea ocazie la prânz sau cină?

— Poate...

Dar chiar în momentul în care o spunea, aveam sentimentul că prefera să nu o fac. Totuşi, am continuat.

— Te voi anunţa.

— Mulţumesc. Când crezi că vei pleca?

— Peste câteva săptămâni, probabil. Vreau să am timp să mă acomodez înainte de începerea programului.

— Desigur, spuse ea.

— Şi tu? Ai vreun plan pentru vară?

— Ca de obicei, spuse ea. Probabil că voi petrece câteva weekenduri pe ici şi colo, cu părinţii mei la plajă.

Mă durea să aud cât de oficială era conversaţia noastră şi mă întrebam cum de ne fusese atât de uşor să vorbim cu doar câteva zile în urmă. Nu aşa îmi imaginam să ne luăm la revedere, dar nu ştiam cum să schimb lucrurile.

— Dacă vei ajunge vreodată la Baltimore sau DC, dă-mi de veste. Voi fi bucuros să-ţi arăt împrejurimile. Am putea vizita Smithsonian.

— Aşa voi face, promise ea, deşi amândoi ştiam că nu ar fi făcut-o.

Chiar în timp ce spunea asta, buzele îi tremurau.

— Natalie...

— Probabil că ar trebui să plec, spuse ea, ridicându-se brusc în picioare. Trebuie să mă întorc la muncă.

— Ştiu.

— Am să mai trec pe la casa bunicului tău cât vei fi plecat. Să mă asigur că nu intră vreun vagabond.

— Ţi-aş fi recunoscător.

Am ieşit din sala de mese şi am condus-o până la intrarea principală, chiar dacă nu eram sigur că voia să o fac.

Ajungând la uşă, am urmat-o afară, gândindu-mă că totul se petrecea prea rapid. Fără să mă pot abţine, am luat-o brusc de mână. S-a oprit, întorcându-se spre mine şi, când am văzut că avea lacrimi în ochi, mi s-a pus un nod în gât. Deşi ştiam că n-ar fi trebuit, m-am aplecat şi am sărutat-o uşor pe buze înainte de a-mi pune braţele în jurul ei. Am sărutat-o pe creştetul capului şi am tras-o aproape de mine.

— Înţeleg, Natalie, i-am şoptit cu faţa îngropată în părul ei. Înţeleg.

— Îmi pare atât de rău, şopti ea, cu trupul tremurând lipit de al meu.

— Te iubesc şi nu te voi uita niciodată.

— Şi eu te iubesc.

Soarele era deasupra şi strălucitor, aerul umed şi cald. Am observat vag un bărbat care trecea pe lângă noi cu un buchet de flori în mână; o femeie în vârstă în scaun cu rotile a fost adusă afară câteva secunde mai târziu. În interiorul spitalului, femeile năşteau copii care aveau întreaga viaţă înainte, în timp ce alţi pacienţi ajungeau la sfârşitul drumului. Era o zi obişnuită, dar, pentru mine, nimic nu era obişnuit şi, cu ochii plini de lacrimi, nu-mi doream decât ca acest moment să dureze pentru totdeauna.

Peste câteva zile, doctoriţa Nobles m-a informat că măduva osoasă a lui Heather avea compatibilitate HLA şase, adică maximă pentru Callie; Tammy avea cinci din şase. Deja se făceau analize suplimentare, dar doctoriţa era încrezătoare că această compatibilitate era de succes.

Mai târziu, în timpul săptămânii, mi-a confirmat acest lucru şi că atât transferul, cât şi transplantul fuseseră programate pentru o dată din săptămâna următoare, când eu deja aş fi fost în Baltimore. Cu toate că existau şi riscuri, iar Callie trebuia să urmeze un tratament medicamentos timp de ani de zile, doctoriţa Nobles era optimistă că pe termen lung va putea avea o viaţă normală.

Am continuat să petrec timp cu Callie şi familia ei la spital chiar până în momentul plecării; când nu mă aflam

acolo, împachetam şi pregăteam casa pentru eliberarea ei iminentă. În ultima mea zi acolo, o echipă a făcut curăţenie peste tot, iar lenjeria a fost depozitată în pungi de plastic pentru a preveni apariţia mucegaiului şi a prafului. M-am întâlnit din nou cu administratorul proprietăţii şi cu constructorul, supraveghind livrarea materialelor pentru acoperiş şi pardoseală şi depozitarea lor în hambar.

De asemenea, am recoltat mierea. Am păstrat mai multe borcane pentru mine, o mare parte i-am vândut lui Claude, iar câteva i-am lăsat la uşa lui Natalie. Totuşi, nu am bătut la uşă şi nici nu am sunat.

Mă gândeam permanent la ea; mă trezeam amintindu-mi parfumul şi zâmbetul ei; era ultima imagine pe care o vedeam înainte de a închide ochii să adorm. În timpul zilelor care îmi mai rămăseseră de petrecut în New Bern, mă întrebam ce făcea într-un anumit moment şi unde se afla. Nu mă mai simţeam complet, de parcă îmi fusese smulsă o parte din mine, lăsând doar un gol dureros. Înainte de Natalie, credeam că, dacă era dragoste, orice era posibil. Acum, înţelegeam că uneori iubirea nu este suficientă.

De-abia când deja mă mutasem de trei zile la Baltimore am găsit scrisoarea pe care mi-o lăsase Natalie, ascunsă într-o cutie cu cărţi din portbagajul SUV-ului. La început, nu mi-am dat seama de unde era plicul şi m-am gândit să-l arunc. Când am observat însă că era sigilat, am devenit curios. Recunoscându-i semnătura în partea de jos a scrisorii, mi s-a oprit brusc respiraţia.

Am mers ca un zombie până în sufragerie şi m-am aşezat pe noua mea canapea. Era încă lumină afară, care se scurgea prin uşile franceze şi, în liniştea noului meu apartament, am început să citesc.

Dragă Trevor,

Scriu această scrisoare pentru că nu ştiu ce altceva să fac. Nu ştiu când o vei găsi, din moment ce a trebuit să o

ascund într-una dintre cutiile pe care le-ai împachetat. Pe de altă parte, din moment ce mi-ai lăsat de două ori borcane cu miere la uşă fără să-mi spui, m-am gândit că e posibil chiar să apreciezi ideea că ai avut un vizitator secret.

Voiam să-ţi spun că, pentru prima dată în viaţă, am înţeles cu adevărat la ce se referă oamenii când spun: „M-am îndrăgostit". Pentru că, atunci când m-am îndrăgostit de tine, nu am plutit în derivă, nu s-a întâmplat în timp, nici măcar nu era ceva ce mă gândeam că îmi doresc. Privind retrospectiv, este ca şi când aş fi petrecut ultimele paisprezece luni stând pe marginea acoperişului unei clădiri. M-am aflat într-un echilibru precar şi am făcut tot ce am putut pentru a rămâne pe loc. Dacă nu mă mişcăm, dacă reuşeam cumva să rămân perfect concentrată, atunci aş fi fost cumva bine. Dar apoi, ai apărut de nicăieri. M-ai chemat pe pământ şi m-am îndepărtat de margine... şi atunci am căzut, până când m-ai prins în braţe.

Trevor, să mă îndrăgostesc de tine a fost una dintre cele mai înălţătoare experienţe din viaţa mea. Oricât de greu mi-ar fi acum – şi mă chinuie în mod constant întrebarea dacă am luat decizia corectă – nu aş schimba-o cu nimic. M-ai făcut să mă simt mai vie decât am fost vreodată. Până ai apărut, nu eram sigură că aş putea să simt vreodată astfel – şi mai mult – din nou.

Dorinţa mea faţă de tine pare de neegalat, infinită. Dar adevărul este că dorinţa vine cu un preţ teribil. Nu pot să-mi permit să-mi doresc ca soţul meu să moară şi nici nu aş putea trăi cu mine însămi dacă aş divorţa de el, doar pentru că el nu are cum să încerce să mă facă să mă răzgândesc. Dacă aş face oricare dintre aceste lucruri, nu aş mai fi aceeaşi femeie de care tu te-ai îndrăgostit; pentru că oricare dintre ele m-ar schimba pentru totdeauna. M-ar transforma într-o ticăloasă, o persoană pe care nu aş mai putea să o recunosc şi nu-mi doresc să fiu. Şi, desigur, nu ţi-aş putea face asta nici ţie.

Acesta a fost motivul pentru care nu te-am mai putut vedea după ce ne-am luat la revedere la spital; acesta este

motivul pentru care ar fi cel mai bine dacă nu ne-am întâlni atunci când vei reveni în oraş. Ştiu cât de mult te iubesc şi, dacă mi-ai cere din nou să vin cu tine, nu cred că aş fi capabilă să rezist. Dacă m-ai întreba din nou, aş veni cu tine; dacă mi-ai face doar o sugestie în acest sens, aş apărea la uşa ta. Dar te rog – te rog, te rog – nu mă lăsa vreodată să devin o ticăloasă în propria mea poveste. Te implor să nu-mi faci niciodată asta. În schimb, lasă-mă să fiu femeia pe care ai ajuns să o cunoşti şi să o iubeşti, aceeaşi femeie care s-a îndrăgostit profund de tine.

Cu toate că nu ştiu ce ne rezervă viitorul niciunuia dintre noi, vreau să ştii că întotdeauna voi preţui timpul petrecut împreună, oricât de puţin a fost. Într-un fel, vreau să ştii că voi crede întotdeauna că m-ai salvat. Dacă nu ai fi apărut, cred că o parte vitală şi preţioasă din mine s-ar fi uscat pur şi simplu şi ar fi dispărut; acum, cu amintirile noastre care îmi oferă sprijin – cu amintirile mele despre tine – în sfârşit, simt că pot continua. Mulţumesc pentru asta. Mulţumesc pentru tot.

Deja îmi este dor de tine. Mi-e dor de tachinările şi de glumele tale groaznice şi de zâmbetul tău uşor strengăresc, chiar şi de încercările tale stupide să mă faci să-mi dau ochii peste cap. Cel mai mult, mi-e dor de prietenia ta şi de felul în care m-ai făcut mereu să mă simt ca şi când aş fi fost cea mai dorită femeie din lume. Chiar te iubesc şi dacă aş fi avut o viaţă diferită, te-aş urma oriunde.

Te iubesc,
Natalie

Când am terminat de citit scrisoarea, m-am ridicat de pe canapea şi m-am îndreptat buimac spre bucătărie, cu picioarele tremurându-mi. Deschizând frigiderul, am găsit o bere şi i-am răsucit capacul înainte să iau o înghiţitură zdravănă. Apoi, revenind în sufragerie, m-am uitat la uşile franceze, imaginându-mi unde se putea afla Natalie chiar în acel moment – poate era în vizită la părinţii ei la plajă şi făcea o plimbare lungă şi liniştită pe ţărm. Din când în

când, analiza o cochilie sau poate se oprea să urmărească zborul unor pelicani, în timp ce se lăsau în jos deasupra valurilor. Poate, voiam să cred, că îşi amintea de mine în aceeaşi clipă, păstrând dragostea noastră aproape ca pe un secret reconfortant în lumea ei altfel nemiloasă.

M-am bucurat că îmi scrisese scrisoarea şi mă întrebam dacă îşi dorea să-i răspund. Poate că i-aş fi scris una, sau pentru că ar fi îngreunat lucrurile pentru ea, poate că nu. Nu aveam energia să iau această decizie.

În schimb, întorcându-mă pe canapea, am pus berea pe masă. Şi, cu un oftat, am început să recitesc scrisoarea.

Epilog

Deşi am început multe scrisori adresate lui Natalie, până la urmă, nu i le-am trimis niciodată. Şi nici în timpul vizitelor mele obişnuite, dar rare în New Bern, nu am căutat-o şi nu am sunat-o. Uneori, auzeam diverse lucruri, de obicei oameni care şuşoteau despre cât de greu trebuie să fi fost pentru ea sau dacă ar fi trebuit cumva să găsească o modalitate de a merge mai departe. De câte ori auzeam aceste comentarii, simţeam o durere profundă la gândul că viaţa ei rămăsese într-o continuă stare de aşteptare.

Pentru mine, să merg mai departe însemnase cinci ani de rezidenţiat, multe ore şi suficientă practică în clinică pentru a termina programul. Deşi iniţial am crezut că interesul meu se va concentra aproape exclusiv pe tratamentul PTSD, am ajuns rapid să descopăr că pacienţii cu PTSD au adesea şi alte probleme asociate. Pot să se confrunte concomitent cu dependenţa de droguri sau alcool sau pot suferi de depresie; încă alţii au tulburări bipolare sau diverse tulburări de personalitate. Am aflat că tratamentul fiecărui pacient este unic şi, deşi încercam, nu-i puteam ajuta pe toţi. În timp ce mă aflam în Baltimore, doi pacienţi s-au sinucis, iar altul a fost arestat după ce o ceartă într-un bar a condus la acuzaţia de omor de gradul doi. Pacientul se află în prezent în închisoare pentru minimum nouă ani. Din când în când, îmi trimite câte o scrisoare în care se plânge că nu primeşte tratamentul de care are nevoie şi nu am nicio îndoială că are dreptate.

Am descoperit o activitate foarte interesantă, poate mai mult decât mă aşteptasem. Într-un fel, este o provocare intelectuală mai mare decât a fost vreodată chirurgia ortopedică şi pot spune cu sinceritate că aştept cu nerăbdare să merg la muncă în fiecare zi. Spre deosebire de unii dintre ceilalţi rezidenţi, nu am prea mari probleme să mă despart de pacienţii mei la sfârşitul zilei; preluarea

încărcăturii psihologice cumulate a altora înseamnă mult pentru oricine să suporte. Cu toate acestea, sunt momente în care nu poţi trece peste ele, pur şi simplu; chiar şi atunci când unii dintre pacienţi nu îşi pot permite să plătească pentru tratament, de multe ori mă pun la dispoziţia lor.

Am continuat şi şedinţe mele cu doctorul Bowen, deşi, de-a lungul timpului, au devenit mai rare. Acum, vorbesc cu el cam o dată pe lună şi doar rareori prezint simptome fizice asociate cu PTSD. Dorm bine şi nu îmi mai tremură mâinile de când am plecat din New Bern, dar, din când în când, mai simt o tristeţe când mă gândesc la Natalie şi viaţa pe care îmi imaginasem că ne-am fi făcut-o împreună.

În ceea ce o priveşte Callie, la început am vorbit regulat la telefon, dar, în cele din urmă, discuţiile s-au transformat în mesaje ocazionale, de obicei în apropierea vacanţelor. Transplantul a fost un succes, starea ei de sănătate era cât de stabilă se putea având în vedere situaţia ei, şi se mutase înapoi cu familia. A absolvit liceul şi a devenit igienist dentar. Habar n-am cum sau când l-a cunoscut pe Jeff McCorkle – mi-a dat de înţeles că este o poveste în sine şi, în timp ce aştept să apară Callie pe culoarul bisericii, partea cinică din mine se întreabă dacă nu cumva cei doi sunt prea tineri pentru a se căsători. Amândoi au doar douăzeci şi unu de ani, iar statisticile nu prevăd un scenariu prea roz pentru căsătoria lor pe termen lung. Pe de altă parte, Callie a fost întotdeauna o persoană de o maturitate şi determinare extraordinare.

Cel mai important – ca şi mine – înţelege perfect că urcuşurile şi coborâşurile în viaţă sunt imposibil de prevăzut.

Când mergeam cu maşina prin Helen în drum spre biserică, am fost copleşit de un sentiment de déjà-vu. Oraşul arăta exact la fel ca atunci când fusesem ultima dată acolo. Am trecut de secţia de poliţie şi de restaurantul Bodensee şi, în ciuda faptului să eram în întârziere, am stat puţin în faţa hotelului unde Natalie îmi ceruse să o ţin în braţe în ultima noapte petrecută împreună.

Îmi place să cred că am evoluat de atunci şi în multe privinţe, ştiu că am făcut-o. Având rezidenţiatul şi programul de pregătire încheiate, primisem numeroase oferte în trei state diferite. Am o preferinţă, dar depinde de ce urmează să se întâmple mai târziu în cursul zilei de astăzi.

De pe locul meu, aud persoanele din jur murmurând şi şoptind; nu mă pot abţine să nu mă întorc să studiez fiecare nouă persoană care apare. Când, în sfârşit, apare Natalie, simt că inima îmi sare din piept. Poartă o ţinută minunată de culoarea piersicii şi, deşi şi-a lăsat părul să crească, nu pare să fi îmbătrânit deloc în cei cinci ani de când nu am văzut-o. Privesc cum se uită prin biserică, încercând să localizeze un scaun liber şi este, în cele din urmă, însoţită spre un loc la trei rânduri în faţa mea. În timp ce o privesc din spate, îi mulţumesc în tăcere lui Callie, care a acceptat să-i trimită o invitaţie specială lui Natalie la rugămintea mea.

În cele din urmă, Jeff îşi ocupă locul în faţa bisericii în apropierea preotului, împreună cu trei prieteni apropiaţi şi cu cavalerul de onoare. Începe să se audă muzica, *Lohengrin* de Wagner, şi Callie apare din spatele bisericii. Lângă ea se află Curtis, tatăl ei, proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-un costum albastru-închis. Amândoi radiază de fericire şi noi ne ridicăm în picioare în timp ce ei trec pe culoar. Curtis îşi sărută fiica pe obraz şi se aşază lângă Louise, care deja are lacrimi în ochi. Tammy şi Heather sunt ambele domnişoare de onoare şi poartă rochii roz asemănătoare.

Ceremonia este la fel de tradiţională cum mă aşteptam, iar Callie şi Jeff sunt declaraţi soţ şi soţie în scurt timp. Invitaţii aplaudă, iar eu zâmbesc deoarece se aud şi câteva fluierături.

La petrecerea care are loc într-un cort alb enorm, stau la masă cu câţiva dintre verii lui Callie şi soţiile lor şi zâmbesc de fiecare dată când invitaţii ciocnesc paharele cu vin, cerând încă un sărut din partea lui Callie şi Jeff.

Callie dansează cu soţul şi apoi cu tatăl ei, înainte să li se

alături şi ceilalţi invitaţi. Reuşesc chiar să obţin un dans cu Callie, după care mă prezintă soţului ei. Pare un tânăr serios şi sunt de invidiat cât de îndrăgostiţi sunt. În timp ce mă despart de ei, îl aud pe Jeff întrebând-o nedumerit pe Callie în şoaptă:

— De ce îţi spune Callie?

Mă întreb cât de mult i-a spus despre perioada petrecută în New Bern sau dacă pur şi simplu a ignorat detaliile. Pe termen lung, cred că nu va mai conta. Bănuiam că Jeff probabil va afla tot, întrucât secretele sunt aproape întotdeauna imposibil de păstrat.

Nu după mult timp de la începerea dansului, am văzut-o pe Natalie ieşind din cort. O urmăresc şi o zăresc stând lângă o magnolie. Pe măsură ce mă apropii, muzica de la petrecere se aude din ce în ce mai încet, lăsându-ne doar pe noi doi în după-amiaza de vară. Mă minunez din nou cât de puţin schimbată şi de frumoasă este.

Îmi reamintesc să nu-mi fac mari speranţe. Cinci ani este o perioadă lungă şi nu am nicio îndoială că amândoi ne schimbaserăm. O parte din mine se întreabă dacă mă va recunoaşte imediat sau dacă voi observa o ezitare în timp ce încearcă să mă găsească printre amintirile ei. Nici nu ştiu sigur ce să-i spun, dar, pe măsură ce mă apropii, Natalie se întoarce spre mine cu un zâmbet cunoscut.

— Bună, Trevor, spune ea. Mă întrebam cât va dura până mă vei găsi.

— Ştiai că sunt aici?

— Te-am văzut în biserică, spune ea. M-am gândit să stau lângă tine, dar nu am vrut să-ţi fac treaba prea uşoară.

Cu asta, se apropie şi, ca şi când timpul care ne despărţise se topise într-o fracţiune de secundă, vine în braţele mele. O trag mai aproape, sorbind senzaţia corpului cu reverenţă. Îi simt mirosul familiar, ceva de care nu-mi dădeam seama cât de dor îmi fusese.

— Mă bucur să te văd, îmi şopteşte la ureche.

— Şi mie. Eşti frumoasă.

Ne îndepărtăm unul de altul şi, pentru prima dată, o pot

studia de aproape. Cu excepţia unor riduri fine la coada ochilor şi a părului lung, este aceeaşi femeie care mi-a vizitat visele în ultimii cinci ani. Deşi ieşisem cu câteva femei, fiecare dintre aceste relaţii se terminase chiar înainte de a fi avut vreo şansă să înceapă. La acel moment, îmi spusesem că pur şi simplu nu aveam energie pentru o nouă relaţie; în timp ce stăteam cu Natalie, ştiam că, de fapt, o aşteptasem pe ea.

— Şi? Acum eşti psihiatru?

— Mi-am dat examenele luna trecută, spun eu. Este oficial. Dar tu? Încă lucrezi la Biroul şerifului?

— Nu, spune ea. Îţi vine să crezi sau nu, sunt proprietara unei florării acum.

— Glumeşti.

— Nu. Se află în centrul oraşului New Bern.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Am văzut un anunţ că magazinul era de vânzare. Proprietarul ieşea la pensie, aşa că nu-şi mai dorea afacerea şi, în acel moment, mi-am dat seama că nu voiam să rămân ajutor de şerif. Aşa că m-am înţeles cu proprietarul.

— Când s-a întâmplat?

— Acum vreo optsprezece luni.

Zâmbesc.

— Mă bucur foarte tare pentru tine.

— Şi eu.

— Familia ta cum e?

— În afară de părinţii mei care s-au retras la casa de pe plajă, nu s-au schimbat pre multe.

— Încă îi vizitezi regulat?

— Ajung pe coastă la fiecare sfârşit de săptămână. Ei îşi petrec tot timpul acolo acum. Şi-au vândut afacerea şi casa din La Grange. Tu ce mai faci? Încă locuieşti în Baltimore?

— Pentru moment. Încerc doar să-mi dau seama unde vreau să mă stabilesc.

— Te gândeşti la vreun loc anume?

— Poate, zic eu. Încă îmi analizez opţiunile.

— Am auzit că psihiatrii sunt la mare căutare în Carolina

de Nord-Est.

— Chiar aşa? spun eu. Unde ai auzit asta?

— Nu-mi amintesc. Oh, apropo, am supravegheat casa bunicului tău. Când eram şerif, vreau să spun. Dar chiar şi acum, încă mai arunc câte un ochi spre proprietate din când în când.

— Ai verificat stupii?

— Nu, spune ea, cu o notă de regret. Tu?

— De vreo două ori pe an. Nu au nevoie de multă îngrijire.

— Ar fi trebuit să ştiu. Au miere la Trading Post în ultimii ani. Singurul loc din oraş unde poţi găsi.

— Mă bucur că ţi-ai amintit.

Folosind ambele mâini, îşi strânge părul în coadă, apoi îi dă drumul.

— Callie era foarte frumoasă. Mi-a plăcut rochia ei. Şi se pare că se înţelege bine cu familia ei.

— A fost o ceremonie minunată. Mă bucur pentru ea. Dar tu? Cât timp stai în Helen?

— Doar peste noapte. Am venit cu avionul şi am închiriat o maşină azi-dimineaţă.

— Şi după aceea te întorci la New Bern?

— Desigur, spune ea. Mama îmi ţine locul la magazin, dar sunt sigură că ar vrea să se întoarcă la plajă.

Pentru prima dată, observ că nu poartă lănţişorul în jurul gâtului, cel pe care avea verigheta. Şi nici pe deget.

— Unde ţi-e verigheta?

— Nu o mai port.

— De ce?

— Mark a murit, spune ea, privindu-mă în ochi. În urmă cu zece luni. Se crede că a făcut embolie pulmonară.

— Îmi pare rău.

— A fost un om bun, spune ea. Prima mea dragoste. Ea zâmbeşte melancolic. Probabil că te vei întoarce la Baltimore după asta, nu?

— La un moment dat, spun eu. În cele din urmă, va trebui să-mi împachetez lucrurile. Dar, de fapt, mă îndrept spre New Bern. Este timpul să recoltez mierea, şi mă gândesc să

rămân o vreme. Am două întâlniri cu doi reprezentanţi ai unor cabinete din zonă.

— În New Bern?

— Unul în New Bern, celălalt în Greenville. Am oferte din partea amândurora, dar vreau să mă asigur că iau decizia corectă.

Mă priveşte înainte să zâmbească, în sfârşit.

— Este posibil să rămâi în New Bern?

— Poate, zic eu. Apropo, eşti într-o relaţie în acest moment?

— Nu, spune ea cu un zâmbet cochet. Adică am ieşit la câteva întâlniri, dar nu a ieşit nimic. Dar tu?

— La fel, zic eu. Am fost destul de ocupat în ultimii ani.

— Îmi imaginez, spune ea, cu un zâmbet larg.

În acest moment, mi se ia o piatră de pe inimă şi mă îndrept spre cort.

— Dansezi?

— Mi-ar plăcea.

Surprinzându-mă puţin, mă ia de braţ şi pornim înapoi spre petrecere.

— O, şi încă un lucru, zic eu. Dacă vrei să mă ajuţi să recoltez mierea când mă întorc în New Bern, mi-ar plăcea să-ţi arăt cum se face. Poate că sincronizarea este mai bună de data asta.

— Cu cât mă plăteşti?

Râd.

— Cât vrei?

Se preface că se gândeşte la asta, apoi îşi întoarce privirea spre mine din nou.

— Ce zici de o cină pe veranda din spate după aceea?

— Cina?

— Sunt sigură că voi avea apetit.

— Mi se pare un târg corect. Mă opresc, devenind serios dintr-odată. Mi-a fost dor de tine, Natalie.

La intrarea în cort, mă opreşte. Apoi, fără să ezite, se apleacă să mă sărute, cu un sentiment familiar ca şi când m-aş fi întors acasă.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, şopteşte ea când intrăm în

cort împreună.

Trevor Benson n-a avut niciodată de gând să se întoarcă la New Bern, în Carolina de Nord. Dar explozia unui obuz de mortier în faţa spitalului în care lucra l-a lăsat cu o infirmitate şi a fost trimis acasă din Afganistan. În aceste condiţii, căbănuţa dărăpănată lăsată moştenire de bunicul lui poate fi locul potrivit ca să se recupereze.

Îngrijind stupii pe care bunicul lui îi iubea atât de mult, Trevor nu este pregătit să se îndrăgostească de o localnică, însă, chiar de la prima lor întâlnire, simte o legătură stranie cu ajutorul de şerif Natalie Masterson. Ea pare să-i împărtăşească sentimentele, dar rămâne frustrant de distantă, iar Trevor se întreabă ce ascunde.

Existenţa lui în New Bern este complicată de o adolescentă îmbufnată, pe nume Callie, care trăieşte în parcul de rulote din apropiere. Trevor speră ca fata să poată elucida misterul morţii bunicului lui, dar ea nu-i oferă multe indicii până când, într-o situaţie de criză, el se vede nevoit să descopere adevărul despre trecutul lui Callie, care are o legătură mult mai strânsă cu bătrânul decât şi-ar fi imaginat nepotul.

În încercarea de a descifra secretele lui Natalie şi Callie, Trevor va învăţa ce înseamnă dragostea şi iertarea şi faptul că, în viaţă, trebuie să ne întoarcem din când în când acasă.

„Secrete, seducţie şi iertare, iată ingredientele unei poveşti de care nu vă veţi sătura."
CNN Underground

„În aceeaşi măsură o dramă de familie şi o poveste de dragoste (...) Dacă şi voi încercaţi, ca Trevor, să o luaţi mai uşor şi să vă concentraţi pe ceea ce este important în viaţa voastră, *Întoarcerea acasă* este acea lectură înduioşătoare pe care aţi aşteptat-o."
BookPage

virtual project
eBook